COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Cucerește-mă din nou

Once More, My Darling Rogue
Lorraine Heath
Copyright © 2014 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cucerește-mă din nou
Lorraine Heath

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Cucerește-mă din nou / Lorraine Heath.
trad.: Laura Berteanu – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1350-9

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Cucereşte-mă din nou

LORRAINE HEATH

Cucereşte-mă din nou

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

Alma

În amintirea lui Ursuleț, care a intrat de-a dura în viața noastră acum opt ani – mare, neîndemânatic și caraghios – în constantă căutare a unei mâini care să nu aibă de lucru. Un prostovan dulce, care întâmpina cu entuziasm orice vizitator, aștepta cu nerăbdare să vină pizza (pentru că cineva din această *casă împarte pizza cu câinii) și adora să primească colindătorii.*

Ne lipsești.

Prolog

Din *Jurnalul lui Drake Darling*

M-am născut sub numele de Peter Sykes, fiul unui ucigaș, fiul unei femei ucise, o moștenire care m-a bântuit întotdeauna. Nu știu câte vieți a curmat tatăl meu, dar știu că a ucis-o pe mama pentru că a încercat să-mi ofere o viață mai bună. Fără ca nimeni să știe, am asistat la spânzurarea lui. Aveam opt ani atunci. Mulțimea mă îmbrâncea, dar am reușit să ajung până în față. Tatăl meu plângea. Făcuse pe el, implora milă. Cuvinte pe care le auzisem și la mama, cuvinte care ei nu-i folosiseră la nimic. Nici tatălui meu nu i-au folosit prea mult, pentru că i-au pus ștreangul de gât și au deschis trapa. Tot ce am văzut și am auzit după aceea am îngropat adânc undeva în adâncul minții mele, dar nu am putut niciodată să îngrop sângele pătat care-mi curgea prin vene – sângele. Nici furia care mocnea în mine, gata să izbucnească – moștenirea lui pentru mine, o soartă care mă temeam că-mi era destinată. Pentru că era mereu acolo, mocnea, aștepta să iasă la suprafață.

Mama mă lăsase în grija unei anume domnișoare Frannie Darling, care în cele din urmă s-a măritat cu Sterling Mabry, ducele de Greystone. M-au luat în casa lor, m-au crescut ca pe copilul lor. Pentru că domnișoara Darling nu mai avea acum nevoie de numele de familie, l-am luat eu, într-o încercare de a mă curăța de păcatele tatălui meu.

Într-o seară, ducele mi-a arătat pe cer Constelația Draco și, acolo, între stele, am văzut formidabilul dragon pe care nimic nu-l putea atinge. Și mi-am luat numele de Drake, încercând încă o dată să mă separ de trecut și de destinul pe care mi-l hărăzise tatăl meu. Împreună cu familia ducelui am călătorit prin lume, am văzut creaturi și creații fantastice, minuni ce depășesc orice imaginație.

Dar oricât de departe aș fi călătorit, nu puteam scăpa de originea mea dezgustătoare. Nu puteam fi nimic altceva decât ceea ce mă născusem să fiu.

Capitolul 1

Londra, 1874

Erau momente când Lady Ophelia Lyttleton era de-a dreptul dezgustată de reprezentantele sexului ei. Seara aceasta, din nefericire, se părea că avea să fie una din aceste ocazii. Tinerele domnișoare – și doamnele mai în vârstă deopotrivă, drept fie spus – se dădeau în spectacol încercând toate să capteze atenția unui gentleman cu o bine cunoscută reputație, care se întâmpla să participe la balul din acea seară.

Drake Darling nu frecventa adesea evenimentele de elită ale Societății, dar administratorul clubului de gentlemeni nu avea cum să evite situația atunci când scopul evenimentului era celebrarea căsătoriei lui Lady Grace Mabry cu ducele de Lovingdon. La urma urmei, Darling fusese crescut în sânul familiei lui Grace, chiar dacă nu avea nici un fel de legătură de sânge cu aceasta, nu era nici măcar un văr îndepărtat sau un nepot despre a cărui existență nu știuse nimeni. Nici nu făcea parte din aristocrație, iar sângele care curgea prin venele lui cu siguranță nu era albastru.

Totuși, doamnele și domnișoarele care se perindau pe lângă el și-i fluturau sub nas carnețelele de dans păreau să fi uitat toate aceste amănunte. Nu le putea ridica poziția în societate. Nu-i putea da un titlu de noblețe întâiului său născut. Nu putea ocupa un scaun în Camera Lorzilor. Singurul lucru pe care îl putea face cu siguranță era să sucească complet mințile femeilor.

Zâmbetul, ăsta era atuul lui. Felul sublim în care buzele i se depărtau doar o idee, lăsând să se vadă dinții albi și drepți, și apoi colțul gurii cu buze pline se ridica ușor, formând o gropiță în obrazul drept, promisiunea unui comportament deloc cuviincios.

Și ochii lui. Negri precum cea mai adâncă noapte și cu o sclipire încărcată de subînțeles, care sugerau că posesorul lor nu numai

că putea descifra cea mai adâncă dorință a unei femei, dar i-o și putea îndeplini, într-o manieră care i-ar fi depășit cu mult orice așteptare.

Și părul lui, atât de negru încât părea aproape albastru în lumina felinarelor cu gaz. Felul rebel în care îl purta mai lung decât cerea moda, modul în care îi atingea gulerul vestei albastre, ca o invitație, parcă, ispitind degetele să se joace prin buclele răvășite.

Și umerii și pieptul lat, ce promitea alinare oricărei femei care și-ar fi odihnit capul acolo.

Și statura lui, depășind cu un cap pe aproape toți ceilalți bărbați din salon.

Și râsul lui și ușurința cu care îl dăruia, pe rând, femeilor din jur.

Și plecăciunea lui elegantă, grija incredibilă, felul seducător în care își cobora capul ca să poată auzi mai bine, se apleca și șoptea ceva în scoica delicată a unei urechi.

Le făcea pe toate să se îndrăgostească de el. Fără nici un efort. Fără să-i pese. Fără să se gândească la consecințe.

Îl ura pentru asta. Aveau să vină cu el în grădină, unde o să le sărute până o să le scoată din minți. Îl prinsese o dată făcând exact asta cu o tânără servitoare de pe moșia ducelui. În spatele grajdurilor. Fata era pur și simplu călare pe el, încercând din răsputeri să prindă întreaga gură care i se oferea. Deși nu avusese pe atunci decât opt ani, Ophelia fusese dezgustată de întreaga scenă, știuse că nu era bine, că era un păcat.

Nu crezuse că fusese văzută, dar, în timp ce alerga, îndepărtându-se, îi auzise râsul gros, iar asta o făcuse să alerge și mai repede. Știa cum erau bărbații de genul lui, știa că nu le păsa câtuși de puțin de reputația unei femei.

Până în acest moment al serii, dansase deja cu douăsprezece fete. Nu că i-ar fi ținut socoteală. Fusese la rândul ei suficient de solicitată de conți, viconți, marchizi și duci. De bărbați care dețineau de pe acum titluri de noblețe și aveau să dețină într-o zi mult mai mult, odată ce moșteneau poziția ce le revenea. Ea nu avea nevoie să cerșească atenție, așa ca gâsculițele alea caraghioase care se strângeau în jurul lui Darling ori de câte ori acesta se întorcea de pe ringul de dans sau venea cu un tonic pentru o domnișoară sensibilă, care părea pe punctul să leșine.

Cu siguranță, juca bine rolul cavalerului galant. Era chiar maestru. Le făcea pe toate să uite cine era și de unde venea. Un bărbat cu origini umile.

– Se fac de râs cu felul în care se agită pe lângă Darling, mormăi Ophelia.

Lângă ea, domnișoara Minerva Dodger tresări.

– Trebuie să le înțelegi. Este o curiozitate. Nu cred că a mai participat la vreun bal de la debutul lui Grace.

Avusese îndrăzneala de a o invita pe Ophelia la dans în acea seară, însă îl ignorase.

Cineva trebuia să-și păstreze cumpătul, să mențină standardele sociale acceptabile. Tatăl ei îi repetase de nenumărate ori acest lucru. Familia ei exista încă de pe vremea lui William Cuceritorul. Ophelia nu avea voie să danseze nici măcar cu mezinii unei familii, darămite cu niște neica nimeni. Ophelia trebuia să păstreze mândria vechii familii și să continue lunga tradiție a căsătoriilor profitabile. Dacă nu se supunea acestor reguli stricte, impresionanta zestre i-ar fi fost numaidecât retrasă, odată cu orice șansă la fericire. Era dependentă de ceea ce spera să-i aducă în cele din urmă această zestre, odată ce intra în posesia ei: libertatea.

– Este un om de rând, îi aminti ea prietenei sale.

Minerva ridică o sprânceană.

– La fel ca mine.

Ophelia suflă repede aerul pe gură.

– Mama ta este aristocrată.

– Tata e de pe stradă.

Și unul dintre cei mai bogați oameni din întreaga lume creștină.

– A reușit să-și facă un nume.

– Nu se poate spune același lucru despre Drake?

– Poate cineva cu adevărat să scape de trecutul lui?

– Nu se poate și așa, și așa. Nu poți, pe de-o parte, să recunoști că tata s-a ridicat deasupra originilor lui, iar pe de altă parte să-i refuzi aceeași șansă lui Drake.

Ba putea și chiar asta făcea. Tatăl Opheliei fusese un bărbat de o moralitate incredibilă. De la moartea lui, fratele ei se abătuse nițel de la calea cea dreaptă, petrecând prea multe nopți pierdut în băutură și jocuri de noroc, dar ea se simțea obligată să onoreze învățăturile tatălui ei. Păcatul venea în mod constant spre ea și, dacă nu rămânea într-o continuă vigilență, ar fi învăluit-o până la urmă. Nu spusese niciodată nimănui urâtul adevăr. Tatăl ei ar fi fost cumplit de dezamăgit, poate că nici nu i-ar mai fi dat zestrea, poate că ar fi lăsat-o să se descurce pe cont propriu.

– Tata nu are decât cuvinte de laudă în legătură cu felul în care Drake administrează Dodger's Drawing Room, continuă Minerva, făcând referire la notoriul club de gentlemeni, ca și cum s-ar fi bucurat de întreaga atenție a Opheliei. Fiindcă a fost crescut de ducele și ducesa de Greystone, cu același devotament cu care și-au crescut propriii copii, îndrăznesc să spun că și-ar fi permis să nu muncească deloc, dacă ar fi vrut. Cred că este admirabil ce face.

Fusese o greșeală să deschidă subiectul. Știa că Minerva nu putea să înțeleagă cum reușea Ophelia să-l vadă pe Drake Darling drept exact ceea ce era: un individ inferior, căruia nu-i putea fi atribuită nici o calitate. Nu era un gentleman. Încuraja păcatul, ispitea femeile cu zâmbetul ăla atât de afurisit.

– Întotdeauna reușește să scoată ce-i mai rău din tine, spuse Minerva, amuzată. N-am înțeles niciodată de ce.

– Nu fi ridicolă! Nici măcar nu mă gândesc la el!

– Și totuși, tocmai despre el discutăm acum.

– Nu, de fapt eu îți explicam că *doamnele* se poartă într-un mod cât se poate de necuviincios, care se reflectă în mod negativ asupra noastră, a tuturor.

– Mie tata mi-a spus de nenumărate ori că nu suntem o reflecție a celor din jur, ne definește doar propriul comportament.

„Dar când comportamentul celorlalți ne atinge în mod direct..."

Se opri, alungă gândul înapoi în cotlonul din care ieșise, fără să catadicsească să-l mai rostească cu voce tare. Deși trebuia să admită că Minerva avea totuși dreptate. Darling scotea întotdeauna ce era mai rău din ea. Așa fusese mereu. Păcatul chema păcat.

Chiar în acea dimineață fusese ținta invidiei tuturor femeilor din Londra pentru că Darling o însoțise pe aleea catedralei St. George, la sfârșitul ceremoniei care îi cununase pe Grace și pe Lovingdon. Ophelia fusese domnișoara de onoare a lui Grace, iar Darling cavalerul de onoare al lui Lovingdon. Dar, în lungul drum de la altar până la ieșirea din catedrală, nu îi adresase nici un cuvânt, iar Darling abia dacă-i remarcase prezența. Nu îi adresase acel zâmbet remarcabil. Ochii nu-i sclipiseră. Știa că și-ar fi dorit să fie cu oricine altcineva în afară de ea, așa cum și ea își dorea să fi fost cu oricine în afară de el.

Doamnele și domnișoarele dansau cu diavolul, care le conducea direct în mrejele ispitei. Era timpul să pună cineva capăt șaradei,

să le amintească cineva – să-i amintească *lui* – care-i era locul printre ei.

Chiar în acele momente, Drake Darling și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, dar era pe deplin conștient că, în viață, nu primești întotdeauna ceea ce-ți dorești. Uneori, se întâmpla să nu primească nici măcar ceea ce merita.

Așa că se baza pe ceea ce învățase în primii ani de viață despre decepție și se prefăcea încântat, fericit peste măsură să se afle în centrul atenției. În realitate, prefera umbrele în detrimentul sălilor strălucitoare de bal. Cel mai bine se simțea atunci când nu era observat, dar era un cameleon perfect. Știa cum să se contopească în peisaj, chiar și atunci când trebuia să o facă într-o încăpere cu pereți de oglindă, cu candelabre strălucitoare și ticsită de crema aristocrației engleze.

Singurul lucru autentic era fericirea pe care o simțea pentru Grace și Lovingdon.

O considera pe Grace sora lui, chiar dacă originile lor nu puteau fi mai diferite. Era de mulți ani prieten cu Lovingdon, îi fusese confident uneori, dar, de cele mai multe ori, fuseseră implicați împreună în scandaluri de proporții. Până când Grace îi furase inima ducelui.

Prin urmare, Drake nu putea să nu participe la petrecerea nunții lor.

Cu doar câteva minute mai devreme, surprinsese fericita pereche furișându-se afară din sala de bal.

În mod normal, mirele și mireasa nu participau la balul ținut în onoarea lor, dar Grace nu era câtuși de puțin convențională. Își dorise să danseze cu tatăl ei pentru ultima oară.

Ducele de Greystone începea să-și piardă vederea, deși numai familia știa acest lucru. Încă un motiv pentru care Drake se afla aici: să onoreze datoria față de femeia și bărbatul care-i dăduseră o casă. Se așteptau să fie prezent, așa că nu dădea nici un semn celor șase femei care-l înconjurau că și-ar fi dorit să fie în altă parte.

Făcea întotdeauna ce era nevoie, ca să se asigure că ducele și ducesa nu regretau că-l primiseră în familia lor.

Ce tinere erau fetele astea care-i zâmbeau și-l priveau pe sub gene. Chiar și cele ușor *trecute*, de douăzeci și cinci de ani, erau prea inocente pentru gustul lui.

Toate erau atât de nepăsătoare, de lipsite de orice grijă sau povară, de parcă întreaga viață era alcătuită doar din pură fericire și distracție.

Drake prefera femeile ceva mai condimentate, mai savuroase.

– Băiete!

O excepție la acest gen de femei tocmai sosise. Superioritatea tonului ei îl făcu să scrâșnească din dinți. Ar fi trebuit să știe că nu avea cum să scape de ea întreaga seară. De ce Lady Ophelia Lyttleton se număra printre cele mai bune prietene ale lui Grace rămânea un mister pentru el. Nu putea înțelege de ce sora inimii lui se asocia cu o asemenea arogantă, când Grace era cea mai dulce și mai drăguță persoană pe care o cunoscuse vreodată. Sigur, era încăpățânată la culme, dar nu avea nici o fărâmă de răutate în ea.

Nu același lucru se putea spune despre Lady Ophelia. Prezența ei în spatele lui era o dovadă grăitoare în acest sens.

Domnișoarele care îi dăruiseră atenția lor clipiseră în mod repetat și amuțiseră pentru prima oară în mai bine de două ore.

Pentru că se aflau acolo, pentru că încerca din răsputeri să pară un gentleman, Drake avea să o ierte pe Lady Ophelia de situația jenantă de a fi ignorată. Deși bănuia că avea să plătească un preț pentru această generozitate. Întotdeauna exista un preț. Domnișoara în cauză era perfect capabilă de împunsături usturătoare.

Încet, se întoarse și ridică o sprânceană înspre femeia al cărei cap nu-i ajungea până la umăr. Și totuși, în ciuda staturii micuțe, reușea să creeze impresia că îl privea de sus. Era din cauza nasului lung, obraznic și subțire, ușor ridicat la capăt. Îl enervase întotdeauna ori de câte ori venise în vizită la Grace și se întâmplase să se intersecteze cu el. Dar, afurisită cum era, avea grijă să-l înțepe numai atunci când Grace nu era de față ca să o vadă. Pentru că o iubea prea mult pe Grace ca să o supere – și ar fi fost devastată să afle că el și prietena ei nu erau în cele mai bune relații – suportase jignirile lui Lady Ophelia, convins că el era de fapt superior, în vreme ce ea se cobora la un nivel cu mult sub demnitatea ei.

Nu putea înțelege cum o femeie atât de frumoasă putea fi o asemenea zgripțuroaică.

Ochii ei verzi și exotici, alungiți și ușor înclinați, îl provocau cu o ascuțime ce i-ar fi putut străpunge sufletul, dacă nu era atent. Deși era cu doisprezece ani mai tânără decât el, odată ce crescuse și devenise femeie, ajunsese să stăpânească la perfecție arta de a-l face să se simtă ca și cum ar fi fost din nou un câine care trăia în noroi.

Nu că nu existau și alți membri ai aristocrației care-l făceau să se simtă așa din când în când, totuși parcă îl durea mai tare atunci când ea era cea care îi săgeta mândria.

– Băiete! repetă ea, cu și mai multă aroganță în glas. Adu-mi un pahar de șampanie și vezi să te grăbești.

Ca și cum ar fi fost un servitor, ca și cum scopul existenței lui ar fi fost să o servească pe ea. Nu că ar fi avut ceva împotriva servitorilor. Munca acestora era mult mai nobilă și realizările lor depășeau de departe orice ar fi putut face distinsa domnișoară cu nasul pe sus. Ea care fără îndoială că rontăia bomboane de ciocolată în pat în timp ce citea o carte, fără să se gândească nici măcar o secundă la eforturile ce fuseseră depuse pentru a le aduce pe amândouă în mâinile ei.

Se gândi o clipă să-i spună să se ducă să-și ia singură șampania, dar știa că ar fi văzut asta ca pe o victorie, că intenția ei era exact să-l provoace, să demonstreze că nu era suficient de gentleman cât să nu insulte o lady. Sau poate că pur și simplu voia să se asigure că-și știa locul. De parcă l-ar fi putut uita vreodată. Făcea baie în fiecare seară, își freca cu patos întreg corpul, dar nu putea scăpa de mizeria străzii. Familia lui îl acceptase, prietenii familiei îl acceptaseră, dar Drake nu uitase cine era, nu uitase de unde venise. Dacă i-ar fi spus lui Lady Ophelia întreg adevărul despre trecutul lui, fără îndoială că s-ar fi făcut albă ca varul la față, onduleurile grațioase i s-ar fi strâns în cârlionți și ar fi tremurat de groază.

De la doamnele și domnișoarele din jurul lui simțea o vibrație, un fel de speranță că poate el, Drake, ar fi putut s-o pună *pe ea*, Ophelia, la locul ei. Nu înțelesese niciodată pizma ieftină care apărea uneori între femei. Știa că Grace fusese și ea invidiată de celelalte fete pentru zestrea colosală care făcuse bărbații să se calce în picioare ca să-i câștige favorurile. Dar Lady Ophelia, oricât l-ar fi antipatizat pe el, îi rămăsese loială lui Grace, fusese confidenta surorii lui, îi fusese o prietenă sinceră. Nu merita disprețul lui, nici să fie făcută de râs în fața femeilor care o pizmuiau, așa cum o pizmuiseră și pe Grace.

Își înclină ușor capul.

– Cum doriți, Lady Ophelia. Se întoarse spre celelalte. Lipsesc doar o clipă, doamnele mele, apoi ne putem continua discuția despre cele mai îmbietoare parfumuri.

Din nu se știe ce motiv, inventaseră un fel de joc, în care el trebuia să ghicească floarea care stătea la baza parfumurilor lor. Asta

presupunea ca el să se aplece și să tragă de multe ori aer în piept, iar ele, în consecință, să suspine adânc.

Lady Ophelia sosise pe un nor de orhidee care-i gâdila simțurile și, în ciuda eforturilor lui, îl ademenea.

Dintre toate femeile, de ce mama dracului tocmai ea îl intriga? Poate tocmai pentru că prezenta o asemenea provocare, pentru că ridicase niște ziduri pe care doar cei mai abili le puteau escalada pentru a ajunge la adevărata comoară din spatele lor. Se pricepea să citească oamenii, dar, oricât ar fi încercat, pe ea nu reușise s-o citească niciodată.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre masa pe care erau aranjate pahare cu șampanie și alte tonice. Îi simțea acut privirea fixată în mijlocul spatelui său. Bănuia că, dacă s-ar fi uitat peste umăr, ar fi surprins-o șușotind cu celelalte doamne, avertizându-le să nu se lase ademenite de el. Nu-și dădea seama că i-ar fi făcut o mare favoare dacă ar fi reușit să le convingă să-l lase în pace. Se angajase pentru încă trei dansuri și nu și-ar fi dezamăgit viitoarele partenere îndreptându-se spre salonul de jocuri înainte de a-și fi îndeplinit obligațiile. Și nici nu avea de gând să-i dea lui Lady Ophelia satisfacția de a-i distruge seara, trimițându-l după te miri ce. Un pahar, atât avea să capete de la el.

Nu știa de ce, cu doi ani în urmă, la balul de debut al lui Grace, o invitase pe Ophelia la dans. I se păruse că, odată ce se maturizase, se transformase într-o creatură desăvârșită și era prietena lui Grace. Deși îl privise adeseori de sus, strâmbând din nas, fusese un copil pe atunci și Drake presupusese că depășise apucăturile copilărești. Se înșelase amarnic. Cu o expresie oripilată, i-o tăiase din scurt.

Îi întorsese spatele fără să-i răspundă măcar la invitație. Și nu folosise nimic orgoliului lui Drake să observe că toți cei din jur fuseseră martori la această scenă.

Luă nervos un pahar înalt de șampanie de pe masă și își croi drum înapoi prin mulțime, deloc surprins să constate că ea nu mai era acolo. Se gândi o clipă să dea pe gât băutura bolborositoare, dar whisky-ul era mai pe gustul lui. Apoi îi auzi râsul seducător.

Cum, Doamne, iartă-mă, putea o statuie de gheață să aibă un râs atât de senzual, ca un cântec de sirenă care te străpunge până în măduva oaselor?

Nervos pe sine însuși că se simțise atras de sunet, privi peste umăr și o surprinse flirtând cu nerușinare cu ducele de Avendale și vicontele de Langdon. Familiile acestora erau foarte respectate,

puternice și bogate. Nu fu surprins să observe încă două domnișoare în grup. Tinerii burlaci erau foarte căutați, dar, la fel ca el, aveau tendința de a evita evenimentele sociale. Căsătoria era undeva într-un viitor atât de îndepărtat, încât n-ar fi reușit s-o vadă nici cu ocheanul. Se aflau aici numai pentru că erau amândoi prieteni apropiați ai lui Grace și Lovingdon. Dar acum că fericita pereche se retrăsese, Drake bănuia că Avendale și Langdon aveau să se îndrepte spre alte distracții.

Și, spre deosebire de Lady O, aveau să-l invite să vină cu ei.

Râsul Opheliei ajunse din nou la urechile lui, doar că de data asta, când sunetul se opri, privirea ei ateriză asupra lui asemenea unei stânci uriașe, apoi coborî spre paharul de șampanie, și colțurile buzelor i se ridicară într-un surâs triumfător, chiar înainte să-și încrețească nasul ca și cum ar fi simțit un miros urât. După ce trăsăturile ei își reluară înșelătoarea delicatețe, Ophelia întoarse privirea înapoi spre Avendale, reușind astfel să-l scoată din joc pe Drake.

Din nefericire pentru ea însă, Drake nu era un bărbat de care cineva să se poată descotorosi chiar atât de ușor.

Ophelia simți un fior de panică. Darling se îndrepta spre ea cu pas hotărât, aducându-i paharul de șampanie ce părea minuscul în mâinile lui mari – mâini de muncitor.

Citindu-i expresia de pe chip, se temu că poate îi judecase greșit starea de spirit, poate că avea să fie mai greu decât crezuse să-l stăpânească – dar o să-l stăpânească fără doar și poate! Nu avea să se lase pusă cu botul pe labe – nu de el și nici de vreun alt bărbat, că veni vorba.

Era un om de rând cu origini comune. Poate că avea aspectul exterior al unui gentleman, dar Ophelia nu avea nici cea mai mică îndoială că, în adâncul lui, Drake Darling era o secătură, cu apucături dintre cele mai necurate și mai păcătoase.

Nu știa de ce un val neplăcut de căldură o cuprinse în momentul în care avu acest gând. Era din cauza încăperii aglomerate, a candelabrelor aprinse, a jupoanelor și a corsetului prea strâns. Cu siguranță nu-și imagina mâinile lui explorându-i corpul. Ea nu era o femeie de pe stradă. Ea era o lady. Iar o lady nu se gândea la astfel de lucruri.

Dar, în timp ce se apropia, un licăr îi apăru în adâncul ochilor, ca și cum ar fi știut exact pe unde-i umblaseră gândurile nestăpânite și ar fi fost mai mult decât dornic să-i ofere o demonstrație directă în acest sens.

Nu era frumos, cel puțin nu într-un mod clasic. Trăsăturile îi erau aspre, ascuțite, ieșite parcă de sub dalta unui zeu furios. Nasul lui era prea lat, fruntea prea înaltă. Maxilarul prea pătrățos. Vedea că începea să-i crească barba, niște mici bășicuțe care nu aveau bunul-simț de a aștepta până mai târziu ca să apară.

Și de ce își pierdea vremea trecându-i în revistă fiecare părticică a corpului când avea lângă ea doi lorzi care-i acordau atenție?

În clipa în care se opri lângă ea, își lăsă privirea liberă să se plimbe peste trupul ei. Simți că-i e greu să respire și simți o teamă oribilă la gândul că s-ar fi putut da de gol.

Își îndreptă umerii. De ce-i păsa ce credea Darling despre ea, atâta timp cât părerea lui nu era în nici un fel relevantă?

– Șampania.

Vocea lui adâncă și ușor răgușită se înfășura senzual în jurul cuvintelor. Bănuia că nu era un amant tăcut, că șoptea tot felul de intimități neobrăzate în urechea unei femei.

– Ți-a luat atât de mult timp să mi-o aduci, că mi-a pierit cheful s-o mai beau.

– Cu siguranță n-o să-ți refuzi plăcerea de a îngădui acestor bule să-ți gâdile cerul gurii.

Rosti cuvântul *plăcere* pe un ton încărcat de subînțelesuri. Câtă îndrăzneală pe el să-i vorbească cu asemenea lipsă de respect când erau și alte persoane de față... Așa ceva nu trebuia tolerat! Dar, oricât ar fi încercat, nu găsea nici o replică usturătoare cu care să-i răspundă.

– La cât de mult a durat, îmi imaginez că nu mai există nici o bulă în pahar, reuși să i-o întoarcă în cele din urmă. Avendale, cred că discutam despre...

Drake Darling avu neobrăzarea de a se strecura între ea și duce. Avea ochii mijiți, maxilarul încordat.

– Lady Ophelia, trebuie să insist să luați paharul de șampanie.

– Tu, *băiete*, nu ești în postura de a *insista* în legătură cu nimic în ceea ce mă privește.

Degetul lui acoperit de mănușă lovi o dată în paharul înalt, o fixă cu privirea, și Ophelia aproape că puteau să vadă rotițele învârtindu-se în capul lui. Nu știa de ce căuta să-l provoace, totuși ceva din firea lui o făcea să se simtă neliniștită. Așa fusese întotdeauna. Voia să-l pună la locul lui, să-i amintească – să-și amintească sieși – că îi era inferior.

Tatăl ei o bătuse cu cureaua peste picioarele goale o dată, când o prinsese stând de vorbă cu Darling. Avusese doisprezece ani atunci, dar fusese o lecție pe care nu o uitase. Nu avea voie să se asocieze cu nici o persoană care nu era de viță nobilă.

– Bine atunci, zise el, ridicând paharul.

Dădu capul pe spate și îi goli întreg conținutul dintr-o singură înghițitură. Ophelia nu-i putea vedea decât puțin din mușchii gâtului la lucru, pentru că lavaliera perfect înnodată ascundea restul. Dar gâtul lui, ca întreg restul corpului, era puternic.

Dădu paharul la o parte și își linse buzele, cu o expresie satisfăcută în privire.

– Erau încă foarte multe bule. Și a fost o senzație extrem de plăcută, asemenea sărutului unei femei seducătoare.

Ophelia se simți străbătută de un val fierbinte și mistuitor de furie. Râdea de ea, o lua peste picior. Nu conta că ea fusese cea care începuse această scenă, atunci când îl trimisese să-i aducă șampanie. Darling ar fi trebuit să se retragă cu coada între picioare, odată ce-și dădea seama că nu o mai interesa. Nu trebuia s-o facă să se întrebe dacă-i mai rămăsese vreun strop pe buze, dacă ar fi putut să guste ea picăturile...

– Băiete...

– A trecut mult timp de când nu mai sunt băiat.

Ophelia ridică bărbia.

– *Băiete,* ce-ar fi să ne aduci tuturor câte un pahar de șampanie?

– Când o îngheța iadul, milady.

Făcu un pas spre ea. Ophelia făcu repede unul înapoi. Triumful strălucea în ochii lui. Naiba să-l ia! Refuza să mai dea chiar și un singur pas înapoi.

Un lacheu trecu pe lângă ei și, fără să-și dezlipească privirea de la ei, Darling așeză paharul gol pe tava de argint din mâna servitorului. Apoi făcu încă un pas lung în față.

Ophelia făcu eforturi să rămână pe poziție, dar îi simțea acum parfumul puternic. Cu aromă de pământ, cu iz de tutun și de păcat... Se apropie și mai mult.

Jumătate de pas înapoi.

– Dansează cu mine, spuse el.

– Poftim?

– M-ai auzit.

Își ridică bărbia.

– Nu dansez cu bărbați de rând.

– De ce anume te temi?

– Nu mă tem de nimic.

– Minți!

Întoarse privirea spre stânga, apoi spre dreapta. Fără să-și dea seama cum, reușise să o ducă în umbra unui alcov și îi bloca acum drumul. Bărbații cu care discutase mai devreme nu mai erau în preajmă. Ar fi trebuit să știe că Avendale și Langdon o să-i ia partea nemernicului ăstuia și o să se facă nevăzuți, însoțindu-și partenerele pe ringul de dans, în grădină sau la bufetul cu antreuri. Afurisiții! Totuși, refuza să se lase intimidată de unul de teapa lui Drake Darling.

– Dumneata, domnule, nu ai pic de onoare!

– Iar dumneata ești o mironosiță cu nasul pe sus, care are nevoie să i se dea o lecție!

– Și îți imaginezi că dumneata ești omul potrivit să mi-o dai?

Ochii lui se întunecară, privirea îi coborî pe buzele ei, și Ophelia se trezi făcând trei pași rapizi în spate.

– Să nu îndrăznești! șopti ea, detestându-și tonul vocii, care părea mai degrabă să implore decât să poruncească.

– Te joci de prea mult timp cu focul. Nu poți să te aștepți să nu te arzi, în cele din urmă.

Aici avea dreptate. Nu putea spune de ce insistase neîncetat să se ia de el. Poate pentru că simțea că are o latură întunecată, o latură care o atrăgea, deși știa că e periculoasă.

– Provoci o scenă, îi atrase atenția.

– Suntem în umbră. Nimeni nu se uită la noi.

Ca un adevărat animal de pradă, înaintă spre ea. Deși știa că nu era bine, Ophelia se retrase și mai mult în alcov, până când atinse peretele cu spatele. Inima îi bătea într-un ritm nefiresc. Își simți palmele umezindu-i-se în interiorul mănușilor.

– Dacă faci ceva necuviincios, să știi c-o să țip.

Darling râse înfundat.

– Și să riști să fii prinsă cu unul cu reputația mea? Nu prea cred.

– Ești o secătură fără onoare!

– Și tocmai asta te intrigă la mine. Te-ai plictisit de toți aristocrații rafinați care-ți dau târcoale. Ei nu s-ar gândi niciodată să te atingă fără mănuși.

Respirația i se opri în clipa în care îi simți mâna aspră cuprinzându-i obrazul stâng.

O mână atât de mare... Degetele îi intrau în păr, podul palmei i se odihnea pe maxilar, degetul lui mare îi mângâia obrazul...

– Te-ai plictisit de toți maimuțoii manierați care fac sluj la cea mai mică poruncă a ta, continuă el.

– Nu m-am plictisit.

O înfurie să constate că avea respirația întretăiată, ca și cum ar fi urcat un deal în fugă. Își simțea pieptul atât de încordat, încât o durea.

– Ești răsfățată pentru că toată lumea îți dă tot ce-ți dorești. Nu a trebuit să muncești niciodată pentru nimic. Nici măcar pentru atențiile vreunui anume gentleman.

– Nu știi absolut nimic despre mine!

Vocea îi era subțire, speriată. În adâncul sufletului ei, știa că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău fizic, nici altceva care să-i afecteze reputația. Grace nu i-ar fi iertat-o niciodată și, dacă aflase ceva de-a lungul anilor, acela era faptul că Darling își dorea cu disperare să-i mulțumească pe Grace și pe familia ei. Dar se temea că avea capacitatea de a citi în străfundul sufletului ei.

Cine se aseamănă se adună, întunericul cheamă întuneric.

– Știu mai multe decât crezi, Lady Ophelia. Înțeleg mai multe decât îți poți imagina. Te vei mărita cu un lord, așa cum se cuvine, dar bănuiesc că ți-ar plăcea foarte mult să dansezi cu diavolul mai înainte.

– Te înșeli amarnic.

– Dovedește!

Înainte să poată răspunde, își apăsă gura peste a ei.

Era mai moale decât bănuise, mai fierbinte. Degetul lui mare îi mângâie colțul gurii, iar și iar, ca și cum gestul ar fi făcut parte din sărut. Îi simți limba conturându-i buzele, mai întâi marginea din interior, apoi exteriorul. O dată, de două ori, apoi întorcându-se la centru, dar fără să se mai mulțumească cu suprafața. Cu o insistență care ar fi trebuit s-o sperie, îi depărtă buzele. Limba lui alunecă printre ele, apoi peste a ei, cu senzații de catifea și mătase. Invitând-o să exploreze, să-i cunoască intimitatea gurii lui la fel cum el o descoperea pe a ei.

Ar fi trebuit să fie revoltată, oripilată. În schimb, se simțea prinsă ca într-o transă, atrasă spre senzații pe care nu le mai simțise niciodată până atunci. Era atât de talentat în a produce răspunsuri delicioase, care începeau în vârful degetelor ei de la picioare și urcau din ce în ce mai sus, învăluind-o într-o căldură toropitoare, înmuindu-i genunchii, topindu-i toată hotărârea.

Auzi un geamăt adânc, simți o vibrație sub vârfurile degetelor și își dădu seama că îl ținea strâns de reverul hainei. Se ținea de Drake Darling ca să nu se topească și să nu-i alunece la picioare. Era doar un sărut, o simplă atingere a buzelor, dar depășea orice își imaginase vreodată.

Darling se dădu înapoi, cu o sclipire de triumf în privire.

– În cinci minute, aș putea să te las fără haine, întinsă pe...

Plici!

Mâna ei înmănușată luă contactul cu obrazul lui, speriindu-l, speriindu-se pe ea însăși. Dar nu avea să-i permită să o facă să se simtă ca o femeie ușoară.

– Nu numai că ești dezgustător, dar îți și supraevaluezi talentele. Nici atingerea, nici sărutul dumitale nu mi-au făcut nici cea mai mică plăcere.

– Sunetele pe care le-ai scos au sugerat altceva.

Ridică mâna, pregătindu-se pentru o altă lovitură, dar nerușinatul o prinse de încheietură, strângându-și degetele lungi pe osul ei subțire. I-ar fi fost atât de ușor să-l rupă. Ea respira greu în timp ce totul părea să fie o simplă joacă pentru el.

– O palmă, doar la atât ai dreptul, milady! Și te asigur că m-aș fi oprit la primul protest pe care-l auzeam din partea dumitale. Acum, doar n-o să fii furioasă pentru că ți-ai dorit ceea ce-ți ofeream.

– Nu vreau să am nimic de a face cu dumneata! Acum dă-mi drumul!

Degetele lui se desprinseră ușor. Ophelia își smulse mâna și își strânse pumnul pe lângă corp.

– Nu ești cu nimic mai bun decât noroiul pe care îl șterg de pe pantofi.

– Am impresia că domnița protestează cam prea mult.

– Să putrezești în iad!

Trecu pe lângă el, simțind o imensă ușurare în clipa în care nu încercă să o oprească, dar și o oarecare dezamăgire.

Ce naiba era cu ea?

Fu mirată să constate că se simțise în siguranță cu el. În totală siguranță.

Ceea ce era ridicol. Darling n-o plăcea. Și nici ea nu-l plăcea pe el. Încercase pur și simplu să-i dea o lecție. Nu putea să spere decât că reușise să-i dea ea una: nu era o persoană cu care să te joci!

Capitolul 2

– Ce-a fost cu tine de te-ai apucat să discuți cu Drake Darling? o întrebă Somerdale, în timp ce trăsura înainta pe străzile liniștite.

Balul avea, fără îndoială, să continue până dimineața, dar Ophelia fusese mai mult decât dispusă să plece după cele petrecute cu Darling, în alcov. Se părea că întrevederea lor trecuse neobservată, slavă Domnului! Îi pierise orice chef de dans și îi ceruse fratelui ei s-o conducă acasă. Acesta fusese bucuros să-i îndeplinească rugămintea, fără îndoială pentru că era la fel de dornic să părăsească petrecerea și să se ducă la clubul lui.

Privindu-l acum, pe canapeaua din fața ei, Ophelia nu-i putea citi expresia, totuși vocea-i era încărcată de dezaprobare.

– Mi-era sete. I-am cerut să-mi aducă ceva de băut.

– Ai fi făcut mai bine să-ți adresezi rugămintea unui lord. Tata a creat un fond cu o sumă absolut ridicolă pentru tine, ca să ai o zestre suficient de mare cât să ademenești chiar și cei mai influenți lorzi. Ar trebui să pui ochii pe cineva ca Avendale. El este duce, pentru Dumnezeu!

– Un duce care nu are nici cea mai mică intenție să se însoare. Nu a participat la balul din seara asta decât pentru că este bun prieten cu Lovingdon. Și nu trebuie să-ți faci griji! Nu mă interesează câtuși de puțin Darling, în calitate de pețitor.

– Ai grijă așa să fie! Personal, îmi este destul de simpatic băiatul, dar tata s-ar răsuci în mormânt. A pus în sarcina mea responsabilitatea de a mă asigura că faci o partidă bună. Și intenționez să-mi fac datoria în această privință.

– Nu ți-ai face și mai bine datoria dacă ai căuta la rândul tău să te însori cu o fată cu o moștenire frumoasă?

Trecuseră doi ani de la moartea tatălui lor, și Ophelia știa că resursele lor nu mai erau ce fuseseră odinioară.

Somerdale privi pe fereastră.

– Speram să mă însor cu Grace. Acum trebuie să o iau de la capăt. Și e o treabă foarte sâcâitoare.

O căsătorie între Somerdale și Grace ar fi fost un dezastru. Fratele ei avea nevoie de o nevastă mai puțin rebelă.

– Și nu crezi că și mie sarcina de a-mi găsi un soț mi-ar putea părea la fel de sâcâitoare?

– Oricum ți s-ar părea, este condiția pe care trebuie s-o îndeplinești ca să intri în posesia banilor pe care ți i-a lăsat tata. Păcat că n-ai acces la ei înainte să te măriți. Ne-am distra frumușel cu ce-i acolo. Își îndreptă din nou atenția spre ea. Dar o să intre în posesia soțului tău după ce te măriți, și ăsta o să fie sfârșitul.

– Banii devin ai mei dacă nu mă mărit până în ziua în care împlinesc treizeci de ani.

Și tocmai ăsta era planul ei. La fel ca Avendale, nu avea nici o intenție să-și pună pirostriile. Oh, desigur, făcea suficientă gălăgie în legătură cu asta, le convinsese chiar și pe Grace și pe Minerva că voia să se mărite din dragoste, dar adevărul era că nu voia să se mărite deloc, nu voia să ajungă să dea socoteală unui bărbat.

Nici un bărbat n-avea cum s-o iubească îndeajuns încât să o ierte pentru ceea ce făcuse cândva și era un secret pe care nu-l putea ascunde la nesfârșit de un soț.

– Dacă vrei să ai rochii sezonul următor, ai face bine să te măriți sezonul ăsta, spuse Somerdale, întrerupându-i gândurile.

Inima ei tresări ușor.

– Chiar așa de rău stau lucrurile?

Fratele ei ridică din umeri.

– Investițiile n-au ieșit așa cum speram. M-am gândit să iau un împrumut din banii tăi ca să mă descurc până când se îmbunătățește situația, l-am pus pe avocatul meu să analizeze detaliile, dar fondul tău e protejat bine de tot. Banii nu-mi revin mie decât dacă mori sau dacă te măriți cu un bărbat care nu e de neam nobil.

Ophelia se simți străbătută de un fior. Nu-i plăcea gândul că fratele ei încercase să-i acceseze fondurile. Erau banii ei, zestrea ei, cheia ei spre viitor, spre libertate. Tatăl ei dorise să-i revină ei. Somerdale va trebui pur și simplu să se descurce.

– În nici un caz nu o să mă mărit cu un bărbat de rând. Mă îndoiesc chiar și că o să mă mărit. Și cu siguranță nu am de gând să mor prea curând.

– Dacă vrei să mai ai bani de-o broșă înainte de treizeci de ani, o să te măriți cu un lord, chiar dacă e unul pe patul de moarte. Sincer, Ophelia, sunt într-o situație foarte delicată.

– De-asta te interesa Grace, pentru că avea o zestre atât de mare?

– Păi, da, desigur.

O spusese ca și cum ar fi fost o idioată dacă-și imaginase altceva.

– Dar ea voia să se mărite din dragoste.

– Te asigur că, dacă o femeie îmi bagă bani în buzunar, o s-o iubesc foarte, foarte mult.

– Nu e genul de iubire pe care și-o dorea Grace! îi spuse Ophelia fratelui ei. Mă bucur foarte mult că nu te-a luat în serios când i-ai făcut curte.

– Ei bine, eu nu mă bucur deloc. Lovingdon nu avea nevoie de averea ei. Pe toți dracii, e el destul de bogat. Nu-i cinstit.

Ophelia ar fi putut să-i spună vreo câteva despre ce era cinstit și ce nu. Dar fără îndoială că exagera cu privire la situația lui financiară.

– Serios acum, cât de rău stau lucrurile? întrebă ea.

– Nu te apuca să-ți cumperi rochii noi, zise el posac.

– Nu înțeleg de ce trebuie să am eu de suferit pentru că nu ai știut tu cum să gestionezi banii.

Trăsura se opri în fața reședinței lor.

– În plus, sunt sigură că o să se rezolve cumva.

Cu siguranță trebuia să existe pe undeva o moștenitoare a unei averi considerabile care să-l ia în serios pe Somerdale.

Fratele ei râse înfundat.

– Ar fi bine să se rezolve curând, altfel o să înceapă creditorii să ne bată la ușă. Și ai perfectă dreptate, surioară, n-am vrea să ai cu ceva de suferit, nu?

Înainte ca Ophelia să apuce să răspundă, lacheul deschise ușa trăsurii și îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare.

Fratele ei veni după ea.

– Nu te duci la club? îl întrebă, în timp ce urcau împreună treptele.

– Conversația noastră mi-a stricat orice chef de distracție. Cred că pur și simplu o să beau până o să uit de toate.

Deschise ușa, și intrară în hol.

– Să știi că băutura n-o să-ți facă problemele să dispară, îi atrase ea atenția.

– Dar o să mă ajute să uit de ele o vreme.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

– Somn ușor, Ophelia.

Făcuse doi pași când strigă în urma lui:

– Somerdale?

Se opri și privi peste umăr.

Ophelia oftă adânc.

– N-o să-mi cumpăr nici o rochie nouă, dar să știi că nu-mi place situația.

Somerdale îi zâmbi trist.

– Nici nu mă așteptam să-ți placă. Și sunt sigur că ai dreptate. O să se rezolve cumva. Trebuie doar să stau să mă gândesc mai bine.

Îl privi cum se depărta pe coridor. Preț de-o clipă, se gândi să se ducă după el, dar avea propriile ei probleme. În capul listei, să-l facă pe Drake Darling să plătească pentru sărutul pe care i-l furase. Cu prima ocazie când o să se întâlnească, o să-l pună la locul lui. O să-l facă de râs în public. O să-i spună lui Grace exact ce fel de derbedeu era. Poate că familia ei o să-l arunce-n stradă, secătura!

Urcă scările spre nivelul superior și abia când ajunse sus își dădu seama că-și mângâia buzele cu limba, căutând să vadă dacă mai rămăsese vreo urmă din gustul lui. Cum era posibil ca un bărbat atât de păcătos să aibă un gust așa delicios? Mai sărutase și pe altele în seara asta? Probabil. Detesta să și-l imagineze într-un ungher întunecat împreună cu o altă fată, sărutând-o ca și cum ar fi murit dacă nu o făcea.

Intră furioasă în camera ei, hotărâtă să facă o baie în acea seară, ca să scape de mirosul lui. După ce trase de clopoțelul cu șnur care chema servitoarea, începu să pășească agitată dintr-o parte în alta a camerei. Nu avea chef de baie, dar trebuia s-o facă. Altfel ar fi însemnat să adoarmă învăluită de mirosul lui, care fără îndoială că ar fi urmat-o în vise. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Darling să o viziteze în somn.

Se întoarse în clipa în care auzi pași și își privi încruntată camerista.

– De ce trebuie să întârzii întotdeauna? Ajută-mă să mă dezbrac! Simt că mă ia durerea de cap. Vreau un pahar cu lapte cald înainte de culcare.

– Da, milady.

Aproape o oră mai târziu, Ophelia era îmbrăcată în hainele de noapte și ghemuită pe canapea, privind focul domol din șemineu.

Colleen îi pregătea laptele cald. De ce dura atâta? Servitorii se mișcau ca melcii în casa asta! Trebuia să stea din nou de vorbă cu administratoarea. Zău așa, de la moartea tatălui ei, lucrurile o luaseră razna. Somerdale trebuia să fie mai hotărât, mai impunător, așa ca Darling. Se îndoia că servitorii lui Darling trăgeau de timp. Asta dacă avea servitori. Se îndoia că avea sau c-o să aibă vreodată. Nu mai locuia cu familia lui Grace. Din câte înțelesese Ophelia, locuia acum

în odiosul ăla de local de jocuri de noroc pe care îl administra. Se întreba dacă acolo își întreținea prietenele. Clătină din cap. Refuza să se gândească la asta.

Unde era laptele ăla cald? Se ridică în picioare tocmai în clipa în care Colleen intra în încăpere – cu mâna goală.

– Ce naiba, Colleen? Chiar nu ții deloc la poziția pe care o ocupi în casa asta?

– Îmi cer scuze, milady, dar domnul m-a trimis ca să încep să vă strâng lucrurile. Spune că plecați într-o oră.

– Este unsprezece și jumătate! Nu plec nicăieri!

Cu o expresie sfârșită, Colleen murmură:

– Domnul zice că plecați.

– Ei bine, vedem noi ce mai e și cu asta.

Ophelia coborî scările aproape în zbor. Fără îndoială, fratele ei era beat. Nu avea nici o logică să călătorească la ora asta, în miez de noapte. Chiar și presupunând că ar fi avut probleme cu creditorii, ceea ce ar fi justificat o plecare în pripă, putea măcar să aștepte până la o oră normală. Și de ce să o implice pe ea? Doar nu ea avea probleme.

Când se apropie de bibliotecă, un valet îi deschise ușa. Dădu buzna înăuntru și... se opri poticnindu-se, simțindu-se străbătută de un fior de frică. Ușa se închise numaidecât în spatele ei, lăsând-o prinsă înăuntru, cu cel mai cumplit coșmar al ei.

Capitolul 3

Cu mâinile îndesate în buzunarele pardesiului, Drake înainta pe cărarea ce se întindea de-a lungul malului Tamisei. Când era mic, avea obiceiul să vină aici și să sape în noroi, căutând mici comori de pe urma cărora ar fi putut scoate vreo câțiva bănuți: un nasture mai sofisticat, o bucățică de mătase, un pantof – care nu-i servise la prea multe fără perechea lui – un ceas. Ceasul de buzunar fusese cea mai de preț comoară pe care o găsise, dar făcuse greșeala să i-l arate lui taică-său, care i-l smulsese pe dată din mână. Se întrebase adesea cum ajunsese ceasul să fie îngropat în mâlul de pe malul râului.

Nu fusese singurul copil care spera ca noroiul să-i aducă ceva de valoare. Pușlamalele, așa li se zicea. Uneori avea senzația că noroiul încă-i mai era lipit de piele, de haine.

Poate că acesta era motivul pentru care Lady Ophelia Lyttleton reușea să îl irite în asemenea măsură, pentru că, atunci când îl privea ea, Drake avea senzația că vede copilul murdar de odinioară. Copilul care făcuse foamea ca să rămână suficient de slab cât să se poată strecura prin ferestrele înguste ale pivnițelor sau ca să coboare pe coșurile caselor pentru a pătrunde într-o reședință mai impunătoare. Se strecura apoi cu grijă prin întuneric și-i deschidea ușa lui taică-său – o brută masivă și umflată.

Uneori, când se uita în oglindă, Drake îl vedea pe tatăl lui. Nu era înzestrat cu eleganța cizelată a aristocraților. Oricât de bine i-ar fi fost croite hainele, oricât de rafinat i-ar fi fost discursul, oricât de impecabile manierele, nu putea uita niciodată că venea din noroi.

Deși în această seară, mai mult decât de obicei, fusese în pericol ca mlaștina să-l tragă înapoi în ea.

Ce mama dracului fusese în capul lui când o sărutase pe Lady O?

Îl scotea din minți în ultimul hal, categoric. Poate tocmai pentru că îl antipatiza în asemenea măsură își dorise să-i dea un motiv satisfăcător de a-l considera nedemn de ea. Din câte-și aducea el aminte, nu se purtase niciodată urât cu ea. Nu putea găsi nici un alt motiv pentru antipatia pe care i-o purta, în afară de originea lui. Iar în cercurile ei, probabil că era îndeajuns.

În alcovul acela micuț, umbrele se închiseseră în jurul lor, creând o intimitate care ascunsese diferențele. El și ea fuseseră pur și simplu un bărbat și o femeie. Și mirosul ei fusese înnebunitor de ispititor. Fusese înconjurat de tot felul de miresme întreaga seară, și totuși mirosul ei de orhidee i se părea mai ademenitor decât oricare altul. Își imagina pielea ei încinsă de pasiune, umedă de dorință, făcând mirosul să sporească, asemenea unui boboc de floare care se deschide.

Îi simțise pielea atât de mătăsoasă sub degetele lui aspre.

Și ochii ei... Ochii ăia afurisiți și verzi, ce păreau încărcați de secrete.

Ar fi pariat pe sufletul lui că era o femeie cu multe straturi complicate. Și, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, fusese tentat să i le dea la o parte, să vadă ce se întâmpla atunci când îi tulbura fațada calculată, atunci când topea gheața.

Îl plesnise, asta se întâmplase. Și pe bună dreptate.

Acum, dacă ar fi putut să uite mirosul ei, poate că ar fi reușit să o ignore în viitor.

Din nefericire, să uite evenimentele din trecut nu fusese niciodată punctul lui forte.

Pășind peste balustrada joasă care marca poteca, coborî spre marginea apei.

Zona era doar foarte slab luminată de câteva felinare îndepărtate. Vârtejuri de ceață se răsuceau în jur. Făcu un efort să-și stăpânească vechiul obicei de a se ghemui și de a-și îndesa degetele în mâlul rece și lipicios.

În seara asta, își simțea sufletul la fel de negru ca și râul. Și numai din cauza ei. „Băiete, adu-mi niște șampanie!"

Băiete! Voise să-i demonstreze că nu era băiat, dar, în urma abordării pe care o alesese, se dovedise a nu fi nici tocmai un gentleman. Mândrie prostească, stupidă...

Un geamăt ușor îi atrase atenția. Intră numaidecât în alertă. Nu era ceva neobișnuit ca unii oameni să doarmă pe malul râului. Nu toată lumea avea un acoperiș deasupra capului.

Și nu era ceva neobișnuit nici ca hoții sau tâlharii să pândească în întuneric. Dar aceștia nu aveau obiceiul de a scoate zgomote pentru a-și face cunoscută prezența. Oare cineva fusese atacat înainte să ajungă el acolo?

Scâncetul se auzi din nou.

Făcu un pas, cu băgare de seamă, în direcția din care se auzise zgomotul, dar ceața putea distorsiona sunetele, le putea deghiza originea.

– Hei?

Ascultă încordat. Apa lovind malul. Pleoscăitul unui pește. Niște picioare mititele, alergând. O tuse puternică, zgâlțâitoare.

Făcând încă doi pași înspre acest sunet din urmă, se certă în sinea lui pentru că nu adusese ceva cu care să lumineze, dar era familiarizat cu această parte a Londrei. Putea merge pe aici legat la ochi.

În plus, preferase să se contopească în întuneric. Oricât de mult și-ar fi dorit să fie altfel, nu-și permitea să riște să iasă prea mult în evidență. Lady Ophelia avea dreptate: era un suflet netrebnic.

Zărind o ridicătură ce nu părea să se încadreze în peisaj, grăbi pasul. Geamătul slab se auzi din nou. Era un om, o femeie, pe jumătate adusă de valuri la mal, cu fustele umflate în spatele ei de apa ce urca și cobora odată cu valurile.

Așezat în genunchi lângă ea, în întuneric, putea spune doar că părul părea să-i fie deschis la culoare, deși era greu de spus cu certitudine, ținând cont de faptul că era toată acoperită de noroi.

Îi atinse umărul. Era rece ca gheața. O scutură ușor.

– Domniță?

Nimic. Nici un sunet, nici un fel de reacție de răspuns.

Privi repede în jur și nu văzu nimic care să indice prezența vreunei alte persoane în apropiere.

Apăsându-i degetele sub maxilar, îi simți pulsul firav. Dacă era să aibă măcar o șansă să supraviețuiască, trebuia să o încălzească, și asta cât mai repede cu putință.

Cu gesturi rapide, își scoase haina și o puse peste ea, sperând că o parte din căldura trupului lui o să intre într-al ei.

Noroiul o învăluia, amenința să o țină captivă, să o revendice. Nu avea să îngăduie asta. Salvase el multe flecuștețe din mâlul Tamisei de-a lungul timpului, dar niciodată o femeie. Nu avea de gând s-o lase să moară, acum că o recuperase.

Era udă până la piele. Cum ajunsese în râu?

Era o întrebare la care avea să primească răspuns mai târziu, după ce își revenea și, pe toți dracii, avea să-și revină.

Se blestemă în gând că nu avea o trăsură în apropiere, dar simțise nevoia unei plimbări lungi, pe jos. Din fericire, reședința lui nu era prea departe, dar, cu hainele ude și acoperită toată de noroi, era grea ca un elefant.

Se gândi să se oprească o clipă și să scape de hainele ei, dar cum ar fi putut explica prezența unei femei goale, în cazul în care ar fi fost oprit de vreun polițist de noapte? Și chiar așa, unde naiba erau polițiștii ăștia, atunci când aveai nevoie de unul?

Nu putea decât să spere că pieptul lui îi oferea o parte suficientă din căldura de care avea atât de multă nevoie.

Murmură ceva, dar nu putu înțelege ce spusese.

– E-n regulă, scumpo, aproape am ajuns. Nu mai durează mult.

Grăbi pasul, pentru prima dată recunoscător staturii lui masive. În ciuda greutății, în ciuda distanței, avea energia de a acoperi repede terenul. Și, pentru că era târziu în noapte, nu era nimeni pe străzi. Erau singuri: el și ea. Nu o s-o dezamăgească.

Concentrându-se pe ceea ce făcea și nu pe distanța lungă pe care trebuia să o parcurgă, începu să-și formeze un plan în minte.

O ducea la el acasă, o încălzea, trimitea după doctorul William Graves.

O femeie găsită în casa unui bărbat ar fi fost compromisă, dar Graves știa să fie discret. Era un vechi prieten de familie. Putea avea încredere în el.

În clipa în care văzu casa, Drake scoase un oftat de ușurare, pentru că femeia încă respira, deși trupul începuse de-acum să-i tremure, cu mici zvâcnituri.

Deschise în grabă poarta, străbătu aleea scurtă și urcă cele câteva trepte.

Cu ceva dificultate, reuși să scoată cheia și să deschidă ușa. Odată intrat, o închise cu piciorul în urma lui și urcă până la etaj, unde așteptau patru dormitoare.

Din fericire, lăsase felinarul cu gaz să ardă cu flacără mică înainte să plece.

Cumpărase recent casa și nu avusese prea mult timp să o aranjeze. O singură cameră avea pat: a lui.

Intră acum în ea, se apropie de patul masiv și o întinse cu blândețe.

– Drăguță?

Îi bătu ușor obrazul mânjit de noroi, dar nu primi nici un răspuns.

Era rece, pe toți dracii, îngrozitor de rece.

Cu cât mai multă detașare cu putință, îi scoase hainele, surprins de finețea materialului și de calitatea lucrului.

Nu era o femeie de rând, de pe stradă.

Amanta vreunui lord, poate? Care căzuse în dizgrație?

În timp ce jupoanele, cămașa și ciorapii cădeau aruncate pe dușumea, observă câteva vânătăi, dar nu părea să fi avut vreun os rupt.

Dacă te uitai așa la ea, ai fi putut spune că se dusese pur și simplu să înoate.

După ce-i scoase toate hainele, o acoperi cu cearșafuri și pături. Se duse la șemineu și începu să pregătească un foc puternic, în speranța de a încălzi aerul din jurul ei. Părea să funcționeze, pentru că Drake simți că începe să transpire.

Își scoase haina și vesta, le aruncă pe jos, apoi se întoarse la pat.

Femeia nu părea să se fi mișcat vreun pic.

Ar fi trebuit să se ducă după Graves, dar nu-i venea s-o lase singură.

Presupunea că ar fi putut să trezească un vecin, dar, din cauza programului său mai puțin obișnuit și a orelor la care venea sau pleca de acasă, nu reușise până atunci să cunoască pe nimeni.

Și nici servitori nu angajase, pentru că nu petrecea suficient timp acolo cât să se justifice cheltuiala.

Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea la Dodger's Drawing Room. Avea un apartament acolo, care-i era util atunci când lucra până târziu.

Cumpărase totuși casa pentru că simțise nevoia să aibă ceva care să-i dea senzația de permanență.

Se duse la ligheanul de spălat, luă carafa și o așeză lângă foc, pentru ca apa să înceapă să se încălzească.

Apoi luă ligheanul și o cârpă și se întoarse lângă pat.

Se așeză cu grijă pe margine, înmuie cârpa în apa pe care o turnase deja în lighean, apoi o stoarse. Îi dădu cu blândețe la o parte părul încâlcit de pe față, apoi începu să șteargă noroiul.

O față ovală, nu rotundă sau pătrată, ci lungă și subțire. Bărbie delicată, grațioasă. Pomeți înalți și un nas îngust, cu vârful ușor ridicat.

Mâna i se opri în loc în clipa în care privi trăsăturile pe care cârpa și apa le scoseseră la iveală. Știa aceste trăsături, știa fața asta. Ce mama dracului?

Tocmai o salvase pe Lady Ophelia Lyttleton. Ușor, o bătu pe obraz.

– Lady Ophelia?

– Nu, murmură ea. Nu vreau să mă atingi. Nu! Nu!

Începu să se agite. Drake făcu rapid un pas în spate.

– Nu, n-o să te ating.

Probabil că îi înregistră cuvintele, acolo, oriunde ar fi fost, pentru că se calmă pe dată, respirația i se potoli, chipul își recăpătă trăsăturile blânde care ascundeau aroganța deloc măgulitoare care o caracteriza de obicei.

Chiar și în somn, părea să-i poată recunoaște vocea, să-și amintească faptul că atingerea lui o revolta, că îi era inferior, că era doar un noroi pe care să-l șteargă de pe vârful pantofului.

Sentimentul de dezgust care îl străbătu aproape că-l făcu să se gândească la posibilitatea de a o arunca înapoi în Tamisa.

Mutându-și privirea la grămada de haine de pe podea, își dădu seama că trebuia să încerce să curețe măcar o parte din noroiul de pe ele.

Nu avea să poată să-și pună la loc fustele și jupoanele alea țepene, dacă nu i le spăla.

Fără îndoială că Ophelia avea să facă o adevărată criză în clipa în care va afla că-i atinsese hainele intime.

La naiba! Își dorea să fi angajat deja măcar o menajeră care să se ocupe de astfel de treburi, care să-i țină casa în ordine.

Firește, dacă ar fi avut o servitoare, Ophelia ar fi început s-o ia la rost pe biata fată încă din clipa în care se trezea. I-ar fi dat porunci pe un ton superior, ar fi insultat-o, ar fi găsit nereguli la temperatura apei din cadă, la cât de crocantă era pâinea prăjită sau cât de moale oul.

Cât de ușor era să judeci, atunci când nu făcuseși niciodată munca unui servitor.

Își întoarse atenția din nou spre Ophelia. Era nemișcată ca un mort, tăcută ca un mormânt.

Ar fi trebuit s-o cheme pe Grace, să vadă dacă ea putea afla ce căuta draga ei prietenă în mâlul de la mal, dar era noaptea nunții ei și, deși ea l-ar fi ajutat bucuroasă, Drake bănuia că soțul ei și-ar fi petrecut timpul în pat, fără soția lui, gândindu-se la metode din ce în ce mai creative prin care să-l facă pe Drake să sufere.

Nu, nu se cădea să deranjezi pe cineva în noaptea nunții pentru o domnișorică răsfățată, care, fără îndoială, căzuse dintr-o bărcuță cu care se plimba pe Tamisa. Probabil că fusese beată, își pierduse echilibrul și aterizase în apă.

A doua zi de dimineață, ar fi putut să apeleze la Grace. Doar că tinerii căsătoriți plecau în voiajul de nuntă în zorii zilei. Și se duceau pe continent, unde intenționau să rămână preț de câteva săptămâni, din câte înțelesese.

Nu, nu era o chestiune chiar atât de gravă încât să le strice planurile. Dar poate că ar fi trebuit să riște totuși și să se ducă după Graves.

Nu îl deranjase niciodată până în acea clipă că trăia singur aici, dar, dintr-odată, și-ar fi dorit să aibă o întreagă armată de servitori – sau cel puțin unul, pe care să-l poată trimite cu un mesaj.

Se gândi să o scuture, dar nu voia s-o supere din nou.

Probabil că era cel mai bine s-o lase să doarmă.

Brusc, ochii ei se deschiseră și Drake se surprinse privind în verdele adânc, așteptându-se la o palmă, la un țipăt, la o explozie îngrozită în momentul în care și-ar fi dat seama că era în camera lui.

În schimb, Ophelia clipi și privi încet în jur, înainte să se întoarcă la el.

În ciuda situației în care se afla, reuși destul de bine să ridice vârful acelui nas subțire și ușor cârn.

– Ce caut aici?

Tonul i se potrivea de minune: hotărât, poruncitor, obișnuit să primească răspunsuri.

– Te-am pescuit din râu, zise el, dorindu-și din ce în ce mai mult s-o fi lăsat acolo. Se îndoia că avea să aprecieze faptul că o salvase – de unde venea și întrebarea: dar cum mama dracului ajunsese în situația de a avea nevoie să fie salvată?

– Chiar așa, cum ai ajuns acolo?

Își apăsă vârfurile degetelor mâinii stângi pe tâmplă și strânse ochii.

– Nu știu.

– Cum adică nu știi?

Clătină ușor din cap și deschise ochii.

– Mă doare capul.

– Nu am apucat să te examinez.

– Ești medic? întrebă ea tăios.

O privi încruntat. Dorința ei de a-l face să se simtă inferior era de-a dreptul enervantă în acest moment, în care el încerca să o ajute. Chiar nu putea nici măcar o dată să lase la o parte diferențele dintre ei?

– Firește că nu, dar pot să simt un cucui, dacă e acolo. Dă-mi voie să văd.

Aerul superior păru s-o părăsească.

– Bine. Da.

Da? Avea de gând să-l lase să o atingă? Drake presupunea că-și dădea seama că nu avea de ales.

Cu grijă, își trecu degetele peste scalpul ei. Atinse un nod. Ea tresări.

– Scuze, zise el. Ai un cucui acolo. Unul mic.

Își retrase degetele.

– Nu pare să sângereze.

– Și asta e bine, nu?

– Întotdeauna e bine când nu curge sânge. M-am lovit și eu la cap. Mă aventurez să spun că o să te faci bine, după o vreme.

Ophelia privi din nou în jur, ceva mai încet, de data asta, ca și cum ar fi trecut în registru fiecare imperfecțiune, oricât de mică: tapetul decolorat, care începuse să se desprindă de pe perete, crăpătura de deasupra căminului, pe care nu o reparase încă, absența covoarelor,

a draperiilor sau a tablourilor. Tot ce avea de gând să remedieze, de îndată ce găsea timpul necesar.

Ophelia miji privirea și Drake se pregăti pentru o replică usturătoare, în legătură cu toate defectele acestui loc.

– Camera asta... parcă ceva nu-i bine. Nu am senzația că ar fi a mea.

O privi lung, încercând să înțeleagă ce spunea.

Poate că gâlma pe care o simțise era mai periculoasă decât crezuse el, pentru că Lady Ophelia părea să fie incredibil de confuză.

– Firește că nu-i a ta. E a mea.

Întorcând cu o mișcare bruscă capul spre el, îl privi lung, cu sprâncenele atât de încruntate încât, dacă nu ar fi durut-o deja capul, cu siguranță ar fi început atunci.

– De ce m-ai adus aici? Cine ești?

Ce joc mai era și ăsta?

– Știi cine sunt. Drake Darling.

– Mă tem că te înșeli. Nu te cunosc, șopti ea.

– Asta nu are nici o logică. Mă știi de ceva vreme.

Clătină încet din cap, și ochii i se umplură de lacrimi.

Drake nu era genul care să se piardă ușor cu firea, dar o femeie care plângea îi punea capac. Nici una din femeile importante din viața lui, nici ducesa de Greystone, nici fiica ei, Grace, nu plângeau ușor. Erau femei puternice și curajoase, așa că, atunci când venea vorba de lacrimi, Drake era pierdut. Și mai ales nu știa ce să facă atunci când se punea problema de a o liniști pe Lady O. Ultimul lucru pe care și-l imaginase fusese că o să ajungă vreodată să dorească să o consoleze, dar, în acel moment, exact asta voia să facă. Voia să o liniștească mai mult decât orice altceva pe lume, pentru că nu putea suporta lacrimile. Voia să o facă să se simtă în siguranță.

Deși era sigur că o să-l dojenească, se hotărî să folosească o formă a numelui ei pe care o auzise odată pe Grace folosind-o. Cu siguranță, avea să-i facă bine să se audă alintată.

– Phee...

– Phee ?

O întrebare.

– Phee.

Un răspuns.

O distanțare în expresia ei, ca și cum ar fi încercat să atingă ceva la care nu putea ajunge.

– Phee. Îmi sună cunoscut.

Dădu din cap, apoi se uită fix la el.

– Este numele meu, nu-i așa?

Ceva nu era deloc bine.

Foarte încet, Drake coborî de pe marginea patului și se dădu doi pași în spate, creând o distanță între ei, în timp ce încerca să înțeleagă exact ce se petrecea acolo.

– Ce-ți amintești?

O cută între sprâncene, apoi capul i se mișcă dintr-o parte în alta.

– Nu-mi amintesc... nimic.

Capitolul 4

Drake Darling o privea ca și cum ar fi fost o ciudățenie, un mecanism bizar descoperit într-un magazin de curiozități, pe care dorea să-l desfacă și să-l examineze.

Își așeză mâna mare pe stâlpul patului. Din poziția din care îl vedea, părea să fie un bărbat uriaș.

Se încruntă și strânse buzele.

– Fără îndoială, ești doar dezorientată în urma căzăturii în râu. Fă o pauză. Gândește-te! Nu e cu putință să fi uitat totul.

Vorbise cu atâta autoritate de parcă ar fi avut puterea să-i smulgă amintirile din abisul întunecat în care căzuseră. Avea dreptate, firește. Ar fi trebuit să-și amintească ceva, orice, dar se simțea de parcă ar fi bătut într-un perete subțire care nu făcea altceva decât să transmită ecoul într-o încăpere pustie.

– Îmi amintesc când m-am trezit.

– Azi-dimineață?

Vocea îi era încărcată de o speranță incredibilă, dar era o speranță pe care nu i-o putea împărtăși.

– Nu, adineauri. Aici, în patul ăsta.

– Și înainte?

Clătină din cap, gândindu-se că ar fi trebuit să fie speriată de bărbatul de lângă ea. Nu îl cunoștea, totuși ceva la el era familiar și știa, instinctiv, că era în siguranță cu el. Dar de unde știa asta? De unde știa că acesta nu era dormitorul ei, atâta timp cât nu-și amintea cum arăta dormitorul ei?

Cum putea ști numele obiectelor – pat, fereastră, pătură, foc – dar nu-și amintea propriul nume? Dar știa că trebuia să aibă un nume. Phee sunase familiar – și totuși nu. Era derutată și îngrozită și nu știa ce să facă. Iar el părea să încerce aceleași emoții – ei bine, poate că el nu era totuși îngrozit. Părea să fie un bărbat care nu se temea de nimic, iar asta avea prea puțin de a face cu dimensiunile lui impresionante. Avea pur și simplu un aer încrezător, de om care înțelege cine este. Ar fi vrut să poată spună același lucru în ceea ce o privea. Cine naiba era ea?

Spusese că fusese în râu. De ce-ar fi fost în râu? Se simți străbătută de un fior ca de gheață, și capul începu să-i pulseze de durere. Nu voia să se gândească la râu. Nu voia să se gândească la nimic altceva în afară de bărbatul de lângă patul ei.

Avea niște umeri atât de largi, încât își imagina că putea căra o povară considerabilă fără nici un fel de problemă. Își dădu seama că, probabil, așa o cărase până aici, cuibărită în brațele alea puternice.

Brusc, își dădu seama că, pe sub pături, era complet dezbrăcată. Strânse cearșaful la piept.

– Hainele mele!

– A trebuit să le scot. Erau ude și murdare de noroi.

– Ți-ai permis prea mult.

– Preferai să te îmbolnăvești și să mori?

Nu, dar nu catadicsi s-o spună cu voce tare. Era sigură că întrebarea lui fusese retorică. De unde știa cuvântul ăsta? De unde știa orice cuvânt? De unde știa că era greșit ca el să-i scoată hainele? De unde-l știa pe el? Care era legătura dintre ei? Ce era el pentru ea? Ce era ea pentru el? Și de ce nu era sigură că voia să știe răspunsurile?

Își îndesă degetele în păr, dar se opri în clipa în care simți ceva lipicios, care-i făcu pielea de găină.

– Ce-i asta?

– Noroi. Am încercat să te curăț, dar mi-ai lăsat impresia că nu vrei să te ating.

Vocea lui era aspră, ca și cum s-ar fi simțit jignit.

Nu se simțea în stare să-i analizeze starea de spirit. Abia dacă o înțelegea pe a ei.

Totuși, deveni brusc acut de conștientă de mizeria de pe fața și gâtul ei. Întinse brațele, își examină mâinile, și văzu cu claritate mizeria înnegrită.

– O baie. Trebuie să fac o baie. Vezi să-mi fie pregătită numaidecât. Apă fierbinte, o idee mai mult decât caldă.

Bărbatul arcui o sprânceană.

– O idee mai mult decât caldă.

Da, așa îi plăcea baia. Știa asta. Ce altceva mai știa?

– Hainele mele. Pune pe cineva să curețe noroiul și să le usuce cât mai repede cu putință. Și se pare că dumneata știi cine sunt, așa că presupun că mă poți conduce la mine acasă.

Îl privi încruntată.

– Ce mai aștepți? Fă urgent ce ți-am spus!

Maxilarul i se încleștă, și un mușchi îi zvâcni în obraz.

– Cum dorești.

Simți cum i se strânge stomacul. Nu era prima oară când bărbatul din fața ei îi spunea aceste cuvinte. Întunecate și periculoase, o promisiune care o făcu să întoarcă privirea. Ce era el pentru ea? Un amant? Cum altfel ar fi putut să fie așa de liniștit, când era goală în patul lui? Și de ce era ea atât de liniștită? De ce nu tremura, de ce nu-i era frică?

Era acut conștientă de ecoul pașilor lui în încăperea sumar mobilată. Auzi foșnetul materialului în clipa în care îi luă rochia de pe jos. Bufnitura ușii trântite în clipa în care ieși.

Nu, nu era iubitul ei. Dacă ar fi fost, ar fi ținut-o de mână, i-ar fi mângâiat fruntea, ar fi cuprins-o în brațe și ar fi strâns-o la pieptul lui. Ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să o liniștească. Și ar fi fost recunoscătoare pentru atingerea lui. Nu ar fi dorit nimic altceva.

Își masă fruntea. Cum putea să știe toate astea, dar să nu știe *cine era?* Nu avea nici un sens.

Ce căutase la râu? Știa să înoate? Da, credea că știa, dar privind pe fereastră văzu că afară era întuneric. De ce fusese afară singură, în toiul nopții? Fusese singură? Mai fusese cineva cu ea?

Durerea din tâmplele ei deveni mai ascuțită, ca un pumnal care lovea și lovea și iar lovea. Nu voia să se gândească la asta, să încerce să înțeleagă acum. O să-și amintească în cele din urmă. Era sigură. Odată ce se întorcea acasă și era înconjurată de lucruri cunoscute, în sânul familiei ei... O altă durere ascuțită în momentul în care se gândi la familia ei. Familia, familia... Cine era familia ei? O căuta cineva? Îi păsa cuiva de ea? Firește că da. Era iubită... nu?

Avea să primească toate răspunsurile cât de curând, după ce o ducea acasă. Totul avea să se limpezească și să capete sens. Avea să scape de acest vid întunecat, n-o să mai aibă senzația că se mișcă printr-o ceață densă. Și durerea înfiorătoare din capul ei avea să înceteze.

Dădu cearșafurile la o parte și se simți străbătută de un fior în clipa în care își văzu picioarele murdare de noroi. O băgase în pat murdară, înfiorător de murdară. Ce fel de bărbat era, dacă nu ținea măcar la o curățenie de bază?

Și cum se făcea că se presupunea că-l cunoaște, deși nu-și putea aminti nimic despre el?

Nu i se părea un bărbat ușor de uitat. Nimic la el nu părea blând sau blajin. Bănuia că era un bărbat dur. Fusese destul de tăios cu ea, cel puțin la început, până când își dăduse seama că avea probleme cu memoria. Apoi fusese ceva mai înțelegător, până când îi ceruse să-i pregătească baia. Nu îl înțelegea, nici nu era sigură că voia să-l înțeleagă.

Traversă încăperea până la șifonier și-l deschise. Era aproape gol. Să fi fost oare un cerșetor bărbatul ăsta? Nu, avea o casă, o cunoștea. Și știa că nu ar fi avut legături cu un om cu un statut inferior.

Se opri, întrebându-se de unde oare îi venise acest gând? Statut inferior... cine era ea? O prințesă? O regină? Poate că el era membru în garda ei. O salvase din rău pentru că era datoria lui să facă asta.

Nu conta cine era. Tot ce conta era să ajungă la ea acasă cât mai repede cu putință și să încerce din răsputeri să înțeleagă.

Luă o haină dintr-un cârlig. O haină mare și grea. Haina lui. O puse pe ea și se simți numaidecât încălzită, îi dădea senzația că era protejată.

Se apropie de foc și-i simți bucuroasă căldura pe degetele de la picioare. Auzea mișcare în camera alăturată. Cu siguranță, erau servitorii care-i pregăteau baia.

Încercă să-și formeze o imagine a servitorilor, dar nu reuși. Erau lucruri pe care părea să le știe, să le înțeleagă instinctiv. De ce nu-și putea aminti totul despre viața ei?

Simți că încep să o usture ochii și clipi ca să alunge lacrimile. N-o să plângă. Nu avea voie să plângă. Plânsul indica slăbiciune, le permitea celorlalți să profite. Nu mai plânsese de ani în șir, de când... Oh, Dumnezeule, capul ei! Durerea înfiorătoare începuse din nou să pulseze. Se simți dintr-odată epuizată. Dar nu era nici un fotoliu, nici o canapea pe care să se ghemuiască. Zări un scaun cu spătar de lemn lângă perete. Îl trase lângă foc și se prăbuși pe el. Nu era deloc potrivit pentru o lady să se trântească pe un scaun asemenea unui sac de făină.

Nu voia să se gândească, nu voia să analizeze lucrurile pe care le știa și pe cele pe care nu și le amintea.

În schimb, se concentră asupra bărbatului. Era foarte frumos, o frumusețe aspră și dură – de parcă ar fi venit de pe coasta din Corn. De unde știa de coasta din Corn?

Făcu un efort să stăpânească frica ce amenința să i se ridice în piept și să o mistuie. Nu trebuia să arate că-i e frică – niciodată. Știa și asta.

Fii puternică! Nu arăta niciodată vreun semn de slăbiciune, de îndoială sau de lipsă de încredere.

Concentrându-se asupra flăcărilor, se luptă să-și revină. Un miros masculin plutea în jurul ei. Se aflase și altă dată în prezența acestui miros, înconjurată de el. Îi provoca furnicături ciudate în stomac, îi făcea inima să-i bată mai repede. Ridică gulerul hainei și-și lipi nasul de el. Drake. Ce era el pentru ea de o făcea să-l respingă și, în același timp, să aibă complet încredere în el?

Voia să-și amintească rolul pe care îl juca în viața ei. Părea singurul lucru tangibil în acel moment. De ce stătea atâta și nu se întorcea mai repede la ea? Mii de întrebări i se învârteau în minte. Iar el i-ar fi putut răspunde la toate.

O bătaie ușoară se auzi în ușă. Se ridică încet, își îndreptă umerii, își înălță bărbia. Refuza să trădeze prin orice indiciu că ar fi fost speriată. Că acest abis întunecat unde fusese viața ei amenința să o înghită.

– Intră!

Ușa se deschise, Drake păși înăuntru și încăperea se micșoră. Pur și simplu. Prezența lui domina totul în jur. Nu era vorba doar de dimensiuni, ci și de postura lui. Nu era un om cu care să vrei să te pui. Era stăpânul acestei camere, al acestei case, dar, mai mult decât orice, era propriul lui stăpân.

Ce senzație minunată trebuia să fie să nu dai socoteală nimănui!

Se încruntă. Cui dădea ea socoteală? O imagine începu să se formeze în mintea ei, dar nu prinse suficient contur cât să o poată identifica.

– Am o cameră de baie.

Arătă spre o ușă de lângă șemineu.

– Baia e gata.

– Le-a luat destul de mult servitorilor să o pregătească, zise ea, îndreptându-se spre ușă și deschizând-o. Îndrăznesc să spun că ești prea blând cu ei.

Asaltată de miros, de masculinitatea lui, ezită o fracțiune de secundă înainte să intre în încăpere. Era bine să nu-ți trădezi

niciodată lipsa de încredere ezitând să păşeşti, coborându-ţi umerii sau ferindu-ţi privirea. Reguli care-i fuseseră de atâtea ori repetate, încât deveniseră o parte din ea, reguli ce nu puteau fi niciodată uitate, spre deosebire de alte aspecte ale vieţii ei.

Fu uluită de dimensiunile căzii care o aştepta. Văzuse vreodată una atât de mare? Pe de altă parte, fusese nevoie de o cadă în care să încapă el. Nu voia să-şi imagineze mâinile şi picioarele lui lungi întinse peste marginile de alamă, provocând unduiri în apă.

Nu ştia de ce, dar, dintr-odată ezita să intre în baie. Părea indecent să se aşeze într-o cadă care aparţinea altcuiva. Cu siguranţă, avea propria ei cadă, dar nu era aici, şi nu putea merge prin Londra acoperită de noroi.

Îşi înălţă capul. Se răsuci pe călcâie şi rămase locului. Drake stătea sprijinit de uşă, cu braţele strânse la piept, cu nasturii de la cămaşă desfăcuţi, lăsând să i se vadă părul de pe piept. Îşi suflecase mânecile. Avea braţele bronzate şi musculoase, cu venele ca nişte funii. Vedea puterea din ele. Forţa. Ar fi vrut să-şi treacă mâna peste aceste braţe, să le simtă strânse în jurul ei şi să-şi aşeze capul pe pieptul lui. Alinare. Îi putea oferi o imensă alinare. Dar ar fi fost cât se poate de necuviincios.

– Suntem în Londra? îl întrebă.

– Da.

– E ciudat... sunt lucruri pe care le ştiu, altele pe care nu mi le amintesc.

Se încruntă.

– În continuare, nu-ţi aminteşti nimic despre viaţa ta?

Clătină încet din cap.

– Nu. Dar sunt sigură că totul o să se limpezească odată ce mă întorc în sânul familiei mele.

O durere nouă îi săgetă capul. Începea să o sâcâie. Făcând tot posibilul să o ignore, îşi trecu degetele prin apă.

– E prea fierbinte. Va trebui să aştept până se răceşte. Destul de neplăcut. Spune-i fetei care-mi scoate noroiul de pe haine să mi le aducă imediat ce e gata. Între timp, trimite o fată să mă ajute să-mi spăl părul.

Privind peste umăr, constată că Drake nu făcuse nici o mişcare. Părea să se fi transformat într-o statuie de granit.

– Nu sta acolo ca şi cum ai avea toată ziua la dispoziţie! Trimite-mi fata, apoi spune să mi se pregătească trăsura.

– *Tu* eşti *fata*.

– Poftim?

Cu mișcări lente, își desfăcu brațele de la piept, apoi se apropie de ea asemenea unei pisici în mijlocul vânătoarei.

– Ca să-ți explic în cel mai clar mod cu putință, Phee: ești *servitoare* în casa asta.

Capitolul 5

Ochii ei se măriră, într-o expresie de groază. Gura i se deschise. Preț de o clipă, se temu că o să leșine și că o să fie nevoit să sară s-o prindă, înainte să se izbească de podea.

Dumnezeule mare!

Fu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu izbucnească în râs și să strice totul. Expresia ei... ar fi dat o sută de lire ca s-o vadă. Nu, o mie, un milion.

Nu putea spune ce-i venise să-i spună că era servitoare. Își făcuse griji pentru ea în timp ce-i pregătise baia, grăbindu-se cât putea de tare, ca ea să se poată simți mai confortabil, să poată fi curată din nou, ca să o poată duce la familia ei... Și pentru toate eforturile lui, nu primise nici măcar un mulțumesc. Nici cea mai mică urmă de recunoștință. Doar și mai multe solicitări. „Adu-mi aia, adu-mi ailaltă." „Apa nu e așa cum îmi place." „De ce te miști așa de încet? Sunt mult prea importantă ca să aștept... orice, de la oricine."

Își ținea tot timpul nasul ridicat și nu privea niciodată suficient de mult în jos ca să observe oamenii de rând, ca să aprecieze luxul în care trăia și care era obținut prin munca altora. Când se trezea, draperiile erau trase, focul trosnea în vatră și apa caldă o aștepta.

Hainele îi erau călcate, patul încălzit, mâncarea servită.

Dintr-odată, simțise că se săturase. Era răsfățată, închipuită, nerecunoscătoare. Plictisită.

Pentru că fusese pe punctul de a se îneca ceva mai devreme, gândurile răutăcioase îi creau acum mustrări de conștiință, dar nu într-atât încât să-l facă să-și retragă cuvintele. Las-o să se gândească o vreme, să-și recalculeze poziția în lume preț de câteva ore, până dimineața, când avea s-o ducă înapoi acasă. O să dureze cel puțin atâta până când hainele ei aveau să fie suficient de uscate cât să le poată îmbrăca. Deși tot aveau să fie ușor umede, ca să-i dea un motiv

să se plângă. Nu avea o trăsură pe care să i-o pregătească, așa că aveau să fie nevoiți să meargă pe jos o vreme, până găseau o birjă. N-o să-i placă. Drake se îndoia că Lady Ophelia mersese vreodată cu birja. Poate că nu-și amintea cine era dar, pentru Dumnezeu, părea să-și amintească foarte bine *ce* era.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vreau să spun, drăguță, că ești menajera mea.

Se trase departe de el, ocoli cada și se opri de cealaltă parte, ca și cum distanța dintre ei ar fi schimbat cu ceva cuvintele. Drake nu voia să se gândească la cât de vulnerabilă și de inocentă părea în acest moment, înfășurată în haina lui care o înghițea aproape cu totul. Nu voia să se gândească la degetele mici și goale de la picioare sau la cum i-ar fi plăcut să i le maseze, dacă n-ar fi fost așa o scorpie.

Shakespeare ar fi adorat-o.

Uluită, clătină din cap.

– Nu se poate. Aș ști dacă...

– Nu știi nici măcar cum te cheamă. De ce crezi că ai ști că ești servitoare?

Privi în jur și o văzu că încerca cu disperare să-și amintească. Își ridică bărbia cu o mișcare atât de rapidă, încât fu surprins că nu-și frânse gâtul.

– De ce-ți spuneam să pregătești lucrurile dacă eu sunt cea care le pregătește de obicei?

– Poate vreo dorință neîmplinită? Poate că toată povestea asta în care pretinzi că nu-ți amintești nimic este doar o încercare de a evita să faci ce ai promis, anume să ai grijă de reședința mea.

Nu știa de ce continua șarada asta, doar că simțea o plăcere răutăcioasă să o necăjească. Nu era prea frumos din partea lui, dar nu îl acuzase chiar ea ceva mai devreme că nu era un gentleman, că era doar un ticălos de rând? Nu făcea decât să se ridice la așteptările ei. Fizic, nu părea să fi avut prea mult de suferit de pe urma partidei de înot în Tamisa. Cât despre memoria ei, nici pierderea acesteia nu părea să-i creeze prea mare suferință. Era ferm convins că avea să-și amintească totul, cât de curând. Era doar o confuzie temporară, nimic mai mult.

– *Servitoare?* repetă ea, cu o voce încărcată de dezgust, de parcă simplul cuvânt i-ar fi provocat repulsie. Servitoarea *ta?*

– Exact. Îți sugerez să termini baia. Poți să dormi în patul meu restul nopții, pentru că este mult mai confortabil decât al tău. Mâine-dimineață vom discuta mai în amănunt.

„Mâine-dimineață o să-ți mărturisesc ce-am făcut și-o să te duc acasă."

Înainte să se răzgândească și să-i spună totul chiar în acea clipă, se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să plece.

– Nu, stai!

Privind peste umăr, refuză să-și îngăduie să se simtă vinovat în clipa în care-i văzu expresia disperată. Știa că ei uneia nu îi păsa decât de ea, că nu o interesa niciodată suferința altora. Era foarte sigur că nu fusese singurul pe care îl atacase cu limba aia ascuțită.

În plus, doar nu o bătea cu biciul!

Pufnind, își rulă mânecile hainei lui. Căzură imediat înapoi, împiedicând-o să-și frângă mâinile, deși reuși să o facă, chiar dacă nu în cel mai elegant mod.

– Nu e posibil să fiu servitoare.

– De ce nu?

– Nu mi se pare... potrivit. Da, asta este. Pur și simplu nu mi se pare familiar. Care sunt îndatoririle mele, mai exact?

– Totul. Speli podelele, pregătești mesele, îmi lustruiești cizmele, îmi calci cămășile, îmi faci patul, îmi pregătești baia. Și faci orice altceva consider eu că trebuie făcut.

– Nu e de mirare că am sărit în Tamisa, mormăi ea.

– Ai sărit? o întrebă făcând un pas spre ea, întrebându-se dacă șocul cuvintelor lui de mai devreme îi zgâlțâiseră memoria. Îți amintești acum?

– Nu, dar așa trebuie să fi fost. Cum altfel să fi ajuns acolo?

– Dintr-un accident. Ai alunecat.

Își frecă fruntea.

– Nu contează. Asta-i în trecut. Important este ce e acum. Asta – făcu un gest larg cu brațul – nu poate fi viața mea.

– De ce nu? E o viață bună. După cum sunt sigur că o să-ți amintești, după ce te vei odihni. Dormi cât vrei de mult. Ținând cont de circumstanțe, n-o să-ți tai din plată. Și, pentru că se pare că este nevoie să-ți amintesc care-ți sunt îndatoririle, o să le discutăm și pe acestea mâine.

Ieși, închizând ușa în urma lui. Nu voia să și-o imagineze dându-și jos haina și urcând în cada lui. Cu siguranță, apa se răcise considerabil până acum. Poate că n-o s-o ducă acasă după ce se trezea. Poate că o s-o lase să petreacă o zi în postura de servitoare. O singură zi. Nu era cazul ca familia ei să sufere mai mult decât atât, întrebându-se ce se întâmplase cu ea.

Râzând înfundat și clătinând din cap, coborî scările. Trebuia să facă tot ce putea ca să-i scoată noroiul de pe haine. Se opri. Dacă-i dădea hainele înapoi, calitatea lor i-ar fi dovedit numaidecât că nu era servitoare. Părea să-și amintească elementele de bază. Va trebui să meargă repede până la biserică, mâine la prima oră, ca să-i facă rost de niște haine mai potrivite din lăzile pentru săraci.

Chiar avea de gând să continue farsa?

Era ridicol chiar și să ia în calcul această posibilitate. Era fiica unui conte. Grace nu l-ar fi iertat niciodată dacă se purta așa cu prietena ei.

Pe de altă parte, nimeni nu trebuia să afle. Fiindcă o înțelegea foarte bine pe Lady Ophelia, știa că nu ar fi dezvăluit niciodată ce se întâmplase în intervalul de timp în care fusese absentă din societate. Chiar dacă nu-și recăpăta niciodată memoria pe de-a-ntregul, odată ce o ducea înapoi acasă și înțelegea care era poziția ei și locul ei în lume, avea să le îmbrățișeze din nou cu aroganța care-i caracteriza întreaga existență.

Ce rău făcea dacă-i arăta un fragment și dintr-un alt fel de viață?

În clipa în care se cufundă în apă, Phee constată că abia dacă mai era călduță.

Regretă că se lăsase distrasă de dezvăluirile lui Drake și întârziase cu baia.

Servitoare. Ea era servitoare. Mai rău, era servitoarea lui. Singura lui servitoare, după cum se părea. Părea incredibil de... nepotrivit. Nu se vedea frecând podele și punând mâna pe mizerie.

Strângându-și în mână cosițele lungi și încâlcite, se întrebă cum trebuia să procedeze ca să-și spele părul. N-ar fi trebuit să fie ceva pe care să știe instinctiv cum să-l facă? Cu siguranță, se spălase de nenumărate ori pe cap. Totuși, în minte îi veniră imagini cu alte mâini spălându-i părul. Poate că fusese doar un vis – un vis că era răsfățată și alintată. După cum sugerase și el, poate că pur și simplu își dorise o cu totul altă viață decât cea pe care o avea.

Se scufundă complet în apă. Pleoscăit. Un huruit în urechi. O cuprinse panica. Aer. Nu avea aer. O să moară!

Sărind în picioare, trase adânc aer în piept, cu lăcomie, până când plămânii începură să o doară, până când simți că nu-i mai poate umple. Strângându-și la piept genunchii îndoiți, cuprinzându-și picioarele cu mâinile, se luptă să oprească tremuratul.

Nu-i era frig, dar îi fusese. În apă, în Tamisa. Cum ajunsese acolo? N-ar fi trebuit să știe? Se întâmplase ceva oribil și așa ajunsese în apă? De aceea nu-și amintea, pentru că nu voia să-și amintească? Avea vreo legătură cu Drake Darling?

Chiar așa, ce fel de bărbat era? Dur, pe de-o parte, blând, de pe altă parte. Avea un nume care părea să-l descrie. Acum era blând și îngrijorat, ca imediat după aceea să fie dur și neînduplecat, ca și cum ar fi făcut ceva care să-l înfurie sau cel puțin să-l enerveze. Avea senzația că nu o plăcea prea mult. Atunci, de ce nu o concedia? De ce o ținea să lucreze pentru el? Pentru că făcea o treabă exemplară? Așa trebuia să fie. Nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin. Știa asta. Lucrul de mântuială nu trebuia tolerat. Era motivul pentru care așteptase atât de mult până să facă baia.

Înșfăcă săpunul și începu să-și frece părul și corpul. Observă acum câte o vânătaie ici și colo. Și dureri, atât de multe dureri. Ca și cum ar fi fost bătută. Presupunea că fusese, într-adevăr, bătută de curenții râului care o izbiseră de mal.

În clipa în care apa se înnegri de mizerie, dădu să cheme o servitoare... Și se opri. De ce i se părea firesc să facă asta? Să poruncească cuiva să golească cada și să o umple la loc, ca să se poată spăla din nou? Și din nou, și din nou. Până când scotea de pe ea toată mizeria.

Dar, din câte-i spusese Drake, nu avea pe cine să cheme. Cu siguranță, nu voia să vină el s-o ajute. Nu se simțea suficient de curată, dar trebui să se mulțumească cu atât. Ieși din cadă și luă un prosop, frecându-și energic trupul cu el, încercând cu disperare să se simtă mai curată. De ce nu se putea simți curată?

Nu era sigură că senzația de necurățenie avea legătură pe de-a-ntregul cu noroiul.

Era ea, ceva legat de ea. Dar nu simțea nici cea mai mică dorință să afle ce.

Strângându-și prosopul în jurul trupului, se apropie precaută de oglindă, temându-se de ceea ce ar fi putut să vadă.

Părul îi atrase primul atenția. Nu era bine, nu era deloc așa cum ar fi trebuit să fie. Încâlcite și rebele, șuvițele blonde îi cădeau în cascadă peste umeri. Nu-și amintea să și le fi periat vreodată, dar cu siguranță o făcuse. Ar fi trebuit prinse. Da, așa trebuia să arate părul ei. Frumos ordonat, cu doar câteva bucle lăsate libere pe ici, pe colo, ca să-i încadreze fața.

Se aplecă și-și studie cu mai multă atenție trăsăturile. Recunoscu ochii verzi, nasul, bărbia, pomeții. De ce nu-și putea aminti mai mult? Avea senzația că detaliile deveneau din ce în ce mai neclare, cu cât încerca mai mult să-și amintească ce era cu ea. Risipindu-se într-o ceață pe care nu o putea atinge.

Coborî privirea și văzu peria de argint. Peria lui, fără îndoială. Putea vedea câteva fire de păr negru rămase pe ea.

Ce gest intim, să folosească peria lui pe părul ei! Dar nu credea că avea altă alternativă. Nu știa unde putea fi propria ei perie, nici măcar dacă avea una. Avea senzația că o să înnebunească, de la cât de multe nu știa.

Strânse în mână mânerul periei și o ridică. Era solidă și grea. Cu siguranță, nu era o perie ieftină. De unde știa asta?

O luă și începu să-și descâlcească șuvițele. I se părea ciudat să facă ea asta. Nu-și amintea să se mai fi pieptănat vreodată. Dar fără îndoială că se pieptănase. Nu era o barbară, care să umble cu pletele în vânt.

Când în sfârșit triumfă în lupta cu cosițele încâlcite, când peria îi alunecă în sfârșit cu ușurință prin păr, și-l împleti într-o singură coadă. Așa își purta părul atunci când se ducea la culcare, știa. Și mai știa cu absolută certitudine că nu dormea dezbrăcată. Unde putea să găsească o cămașă de noapte?

După ce-și puse pe ea haina cea grea, deschise cu băgare de seamă ușa și privi afară.

Nu rămăsese să o aștepte în dormitor, slavă Domnului!

O senzație de ușurare, apoi de epuizare, o izbiră pe rând. Apoi altceva. Patul pe care îl lăsase răvășit era acum frumos aranjat, cu un colț al cearșafului dat la o parte. Așa cum trebuia să fie, așteptând-o să se strecoare în așternuturi.

Ridică păturile și examină cearșafurile. Nu rămăsese nici o urmă de noroi, nici o pată. Schimbase așternuturile murdare cu unele curate. Din nefericire, nu-i lăsase și o cămașă de noapte.

Se temea că, dacă pleca să caute una, s-ar fi întâlnit cu el și asta ar fi dat-o din nou peste cap.

Se duse până la comodă, deschise un sertar și privi înăuntru, recunoscătoare să găsească ceea ce căuta. Luând în calcul dimensiunile lui uriașe comparate cu statura ei minionă, hotărî că una din cămășile frumos împăturite ar fi fost numai bună.

Își dădu jos haina, o lăsă să cadă pe podea, apoi își trecu peste cap una din cămășile de pânză de olandă. Materialul era incredibil de moale. Nu era o cămașă făcută pentru cineva din clasa de jos.

De unde venise acest gând?

Firește, avea sens. Deținea o casă, avea o servitoare. Ea era servitoarea. Nu putea să accepte gândul ăsta. Părea să fie împotriva oricărei rațiuni. Totuși, nu avea nici un motiv să o mintă...

Cu un oftat, se duse lângă pat, urcă în el cu oarecare efort... de ce nu avea trepte? Firește, Drake Darling nu avea nevoie de trepte, ținând cont de cât era de înalt. Dar nu venea nici o femeie în patul lui? Presupunea că, dacă venea vreuna, pur și simplu o ridica în brațe și o așeza pe pat. Da, îl putea vedea făcând asta.

Cu siguranță o dusese în brațe, o așezase pe pat... Dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut în clipa în care genunchii i se înmuiară. În schimb, trase pătura peste ea și se ghemui pe o parte. Îi dăduse jos hainele, foarte posibil chiar să o fi atins și totuși... Nu credea că profitase de ea. Părea să fie un om de onoare. Sau poate că și de data asta își imagina ceea ce-și dorea să fie.

Obosise să tot încerce să înțeleagă. Nu-și mai dorea decât să doarmă.

Când o să se trezească, poate că o să descopere că totul nu fusese decât un vis.

Nu fusese un vis. Se trezi în același pat, din același dormitor, cu același bărbat lângă ea.

Voia să protesteze înfuriată în fața acestei nerușinate încălcări a intimității ei, dar era totuși camera lui, patul lui, casa lui. Și ea era servitoarea lui. Avea tot dreptul să facă ce dorea.

– Cum te simți? o întrebă.

Pierdută, derutată, îngrozită... nu că ar fi mărturisit ceva din toate astea. Instinctiv, știa că trebuia să-și păstreze sentimentele pentru sine, că avea obiceiul de a face exact asta, de a nu trăda nimic altceva decât o expresie complet încrezătoare.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Nu te doare nimic?

– Câte puțin pe ici, pe colo, dar nimic care să nu poată fi tolerat.

– Memoria ta?

Se încruntă, dorindu-și să poată păstra și această informație pentru sine, dar avea nevoie de el ca s-o ajute să-și amintească.

– E ca și cum nu aș fi existat înainte să mă trezesc în patul tău.

Nu făcu nici o mișcare. O privea doar, și totuși avu senzația că îl simte ezitând. În legătură cu ce anume, habar nu avea, dar asta părea să fi devenit ceva obișnuit pentru ea. Habar nu avea de nimic din ceea ce era important. Cum putuseră să dispară trecutul ei, întreaga ei existență?

Se gândi să-l asalteze cu o mie de întrebări, dar nu era sigură că voia să afle răspunsurile.

– Ți-e foame? o întrebă el.

Acum că adusese vorba, își dădu seama...

– Sunt lihnită, sincer. Adu-mi micul dejun cât mai repede cu putință.

Un colț al gurii lui se ridică înainte să apuce să se controleze și i se păru că vede o scânteie de satisfacție în ochii lui negri. Ochi pe care-i cunoștea. Se vedea privind adânc în ei, pierzându-se în adâncurile de obsidian. Ochii ei erau de un verde puternic, o nuanță foarte frumoasă, dar nu era nimic frumos în culoarea ochilor lui. Vorbeau despre secrete întunecate și despre călătorii și mai întunecate. Ba chiar despre o viață dură.

– Presupun că o să-ți trec cu vederea, spuse el tărăgănat, că *tu* ai uitat să-mi pregătești *mie* micul dejun.

Stomacul ei scoase un zgomot, fără îndoială protestând în fața acestor cuvinte în aceeași măsură în care o făcea mintea ei.

– Nu ai bucătăreasă?

– Nu sunt însurat. Nu am nevoie de o multitudine de servitori. Tu îmi ești îndeajuns pentru toate.

Dacă nu ar fi fost încă în pat, s-ar fi prăbușit pe un scaun sau pe podea. Deși îi spusese cu o seară în urmă că era singura servitoare din casă, nu înțelesese pe deplin cât de vaste erau îndatoririle ei. Ea pregătea mesele?

– Totuși, continuă el, având în vedere că ai trecut printr-o experiență foarte neplăcută aseară, mi-am permis să-ți pregătesc o gustare. Nu știam dacă ți-ai revenit suficient cât să-ți poți relua îndatoririle. Dar sunt ușurat să constat că pare să-ți fie foarte bine. Din păcate, n-am reușit să salvez hainele pe care le purtai aseară. Ți-am adus altele.

Arătă spre scaun, unde observă un vraf de haine frumos împachetate.

– O să aștept pe coridor până te îmbraci, apoi o să-ți fac un tur al casei, ca să te ajut să te refamiliarizezi cu locul și cu îndatoririle care-ți revin. Să nu stai mult! Se răcește mâncarea.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Stai!

Totul se întâmpla prea repede și părea înfricoșător de nefiresc.

Se opri brusc și se întoarse spre ea.

– Nu-ți mai amintești cum să-ți pui hainele? Ai nevoie de ajutorul meu?

O imagine cu el ridicându-i cămașa peste cap îi străfulgeră mintea. Întinzându-i fiecare obiect vestimentar, ținându-i-l ca să-l poată îmbrăca. Mâinile lui aranjându-i pe trup cămașa și corsetul. Degetele lungi legându-i șireturile.

Căldură, o căldură sufocantă o învălui și își imagină că obrajii îi erau roșii ca două mere.

– Nu, sunt sigură că mă pot descurca, zise ea, auzindu-și propria voce firavă și îndepărtată.

Își drese vocea.

– Doar că... nu știu dacă sunt în stare să-mi reiau sarcinile.

– Ia-o încetișor azi! Odihnește-te când simți nevoia. Nu sunt o brută, dar aștept să văd totuși ceva. Așa că, grăbește-te! Îmi imaginez că ești nerăbdătoare să revezi locurile și obiectele familiare.

Ieși din încăpere, închizând ușa în urma lui.

Se dădu jos din pat și se apropie de grămada de haine ca și cum s-ar fi așteptat să o muște. Ridică încet cămașa aspră. Nimic la ea nu-i părea cunoscut, nimic din toate astea nu-i părea familiar.

Se temea că n-o să găsească răspunsurile în sinea ei. Se întrebă de ce nu credea că o să le găsească nici la el.

O să ardă în iad.

Acesta era gândul care revenea iar și iar în mintea lui Drake, în timp ce stătea sprijinit de peretele din hol. Acesta și imagini cu Ophelia întinsă în patul lui.

Ce fel de netrebnic era de rămăsese blocat în clipa în care o văzuse îmbrăcată în cămașa lui, ca și cum ar fi împărțit un moment de intimitate în timpul căruia ajunsese goală, înainte să se îmbrace cu cămașa lui? Deși făcuse eforturi să nu observe pielea goală a femeii pe care o dezbrăcase cu o seară în urmă, era totuși bărbat și mintea lui înregistrase anumite imagini care îl chinuiau acum, când își imaginea cum acea piele atinsese interiorul cămășii lui.

Păruse atât de inocentă, adâncită în somn. În ciuda tuturor pregătirilor pe care le făcuse, hotărâse să renunțe la planul lui de a o face să trăiască o zi din viața unei servitoare. Apoi însă îi poruncise

să-i aducă micul dejun. Iar asta îl iritase, îi amintise de alte ocazii în care îi dăduse ordine, în care o văzuse împărțind porunci servitorilor. Chiar dacă nu își amintea cine era cu adevărat, adevărata ei fire reușea să iasă la suprafață, cu superioritatea care o caracteriza.

Făcuse o donație foarte generoasă la biserică pentru hainele care crezuse că s-ar fi potrivit pe trupul ei. Îl enervase să constate că o cunoștea suficient de bine cât să-i determine înălțimea și dimensiunile, cât să poată aproxima ce fel de haine i s-ar fi potrivit. Pe de altă parte, fusese un fin observator al femeilor încă de la vârsta de șaisprezece ani, când descoperise încântările trupurilor lor. Așadar nu ea, în sine, îi captase atenția. Ci simplul fapt că era femeie.

O femeie care avea să blesteme ziua în care îl strigase *băiete*. Presupunând că-și recăpăta memoria și-și amintea cum se purtase cu el.

Ușa se deschise. Se îndreptă. Avea încă părul împletit, dar fața-i era roz, ca și cum tocmai și-ar fi frecat-o energic. Deși rochia îi venea destul de bine, părea nepotrivită pe ea, cu materialul decolorat și uzat. O făcea și pe ea să pară decolorată. Nu voia să se gândească la faptul că ei i se potriveau cele mai fine rochii, nu ceva atât de umil și de simplu. Era o rochie cu nasturi până în gât, cu mânecile prea lungi.

Își frecă brațele cu mâinile, ca și cum țesătura ar fi deranjat-o. Sau poate că pur si simplu simțea că o astfel de ținută simplă nu era pentru ea. Sau poate că-i era frig.

Ar fi trebuit s-o întrebe, dar nu voia ca hotărârea să-i fie afectată de milă sau de compasiune. I-ar fi putut face altele, mult mai rele, decât să o oblige să trăiască o zi în postura de servitoare.

Dezlipindu-se de perete, o întrebă:

– Ți se pare cunoscut ceva din ce vezi în jur?

Cu ochii verzi măriți, cu fruntea încruntată, Ophelia clătină din cap.

– De cât timp lucrez aici?

– De două săptămâni.

Înainte să-i mai pună și alte întrebări, începu să se îndrepte înspre capătul holului.

– Pe aici!

Ecoul pașilor ei ușori răsuna între pereții goi. Încă nu cumpărase covoare cu care să acopere podelele de lemn. Erau multe pe care nu le făcuse încă. Când ajunseră la ultima cameră de pe dreapta, deschise ușa.

– Camera ta.

Ezită, ca și cum s-ar fi temut să nu intre în bârlogul vreunei fiare.

– Camera mea e la același etaj cu a ta?

– Sunt un stăpân bun. Camerele de aici au șemineuri. Cele de la etaj – unde știu că dorm în mod obișnuit servitorii – nu au.

– Bun... Va trebui să te cred pe cuvânt, pentru că nu-mi amintesc cum este să lucrez pentru tine. Sau pentru oricine. Nu-mi pot imagina. Sincer, nu-mi pot aminti nici cel mai mic detaliu din ceea ce presupune a fi o servitoare.

– Sunt sigur că-ți vei aminti totul odată ce-ți vei relua activitățile.

– Așa sper.

Cu pași temători, se apropie de ușă și privi în încăpere. Nu i-ar fi putut interpreta în mod greșit expresia de groază care-i apăru pe față. Spațiul îngust nu conținea mult mai mult decât un pat îngust, pe care îl folosise chiar el înainte să-i fie livrat patul în care dormea acum, și un morman de haine pe care le aruncase în grabă acolo, pentru impresie. Se îndoia că va apuca să folosească vreuna din ele până a doua zi, când intenționa să o ducă înapoi la ea acasă.

– În patul ăsta dorm eu?

– Ești servitoare, la urma urmei.

Trecu peste pragul ușii și privi în jur.

– Aș fi crezut că o să-mi aranjez camera în așa fel încât să pară mai primitoare.

– Nu prea cred că ai avut timp, la câte ai de făcut.

– Chiar sunt singura servitoare din casă?

– Nu am nevoie decât de tine, momentan. Haide! O să-ți explic care-ți sunt sarcinile în timp ce ne îndreptăm spre bucătărie, ca să mănânci ceva.

Se îndreptă înspre scări și-i auzi pașii în urma lui.

– Podelele trebuie măturate și lustruite, firește. Rafturile și polițele trebuie șterse de praf.

Coborî în grabă scările și intră într-un coridor ce trecea pe lângă salonul din față, care conținea doar un șemineu cu un cămin ce trebuia șters de praf. În timp ce-i arăta pe rând încăperile goale, deveni dintr-odată ușor jenat de starea în care se găsea locuința sa. Chiar și biblioteca, sanctuarul lui, fusese mobilată doar cu un birou masiv și un scaun. Comandase câteva piese ce urmau să sosească în curând, dar, în cea mai mare parte, nu hotărâse încă ce avea de gând să facă cu tot spațiul. Uneori nu vedea rostul în a cumpăra mobilă, tablouri

și statuete, când nu avea intenția de a se însura vreodată. Știa blestemul întunecat al sângelui care-i curgea prin vene și nu avea nici o dorință de a-l arunca asupra unei femei care să-l iubească sau să-l transmită copiilor lui.

Se împăcase cu mult timp în urmă cu ceea ce era, și această ultimă bravadă a lui nu făcea decât să confirme ceea ce numai el și ea înțelegeau: că era cu adevărat o secătură.

Se îndepărtă de bibliotecă abia catadicsind să arunce o privire în urmă. Ophelia venea în urma lui, în vârful picioarelor, ca un cățeluș ascultător. Într-un efort de a-și potoli conștiința, își aminti că acest vicleșug nu era decât pentru o zi.

Când va afla adevărul, Ophelia va fi furioasă – fie că-și recăpăta memoria sau nu –, dar Drake învățase de mult timp să-i ignore crizele și răbufnelile. Poate că, în urma acestei lecții, servitorii ei aveau să sufere ceva mai puțin.

Aproape că îl umflă râsul în fața acestei justificări trase de păr. Întotdeauna fusese sincer cu sine. Trebuia să fie sincer și acum. Nu făcea asta pentru servitori. O făcea pentru că Lady Ophelia Lyttleton îi fusese ca un ghimpe în coaste din ziua în care reușise să vorbească coerent.

Oprindu-se brusc, se răsuci pe călcâie, cu fața spre ea.

– Bucătăria, desigur. Sper să-ți placă micul dejun.

Era meschin: un ou fiert, pâine prăjită, budincă, lapte.

Strâmbă din nas de parcă i-ar fi oferit balegă de vacă.

– Îmi plac ouăle făcute cremă.

Sprijinindu-se de blatul de bucătărie, Drake își strânse brațele la piept.

– Nu știu cum să fac cremă de ouă.

Arătă apoi spre plită:

– N-ai decât s-o faci tu.

Cu trei degete subțiri, își masă fruntea.

– Știu că îmi place, dar nu-mi amintesc cum se face.

Îl privi în ochi.

– De ce-mi amintesc unele lucruri, dar nu pe toate?

În cazul de față, Drake presupunea că era din cauză că probabil că nu avea habar cum se prepara crema de ouă.

– Nu cunosc toate ramificațiile condiției tale, deși nu s-ar părea să ai vreo suferință fizică.

Lucru pentru care era recunoscător. Îi ușura cât de cât conștiința.

Făcu un cerc larg cu brațul.

– Nimic din ce-i aici, nici una din încăperile prin care am trecut, nu-mi sunt cunoscute. N-ar trebui să-mi fie, dacă se presupune că m-am ocupat de ele?

– Nu ești decât de puțină vreme aici. Ar trebui să mănânci. Poate că, dacă-ți refaci forțele, o să-ți amintești mai multe.

Cu băgare de seamă, ca și cum nu ar fi avut pe deplin încredere, se apropie de masă și rămase în picioare lângă scaun, fără îndoială din obiceiul de a aștepta un lacheu să vină și să o asiste.

– Îl tragi de sub masă și te așezi pe el, îi spuse Drake.

Făcu așa cum îi spusese, cu fruntea încruntată.

– Mi se pare ciudat – ca și cum n-am mai făcut niciodată asta până acum.

Ridicând o lingură, sparse oul în partea de sus.

– Se pare că mai mănânci și ouă fierte din când în când, îi atrase el atenția.

Se încruntă.

– Ăsta e prea fiert. Îmi place gălbenușul moale.

– Ești cam mofturoasă, nu ți se pare? Apa pentru baie doar o idee mai caldă, gălbenușurile moi, cremă de ouă...

Ridică brusc capul.

– Și asta e rău? Să știi ce-ți place?

– Poate fi, dacă-i faci să se simtă prost pe cei care nu-ți pregătesc totul exact așa cum îți place.

– Dar, dacă nu-ți spun cum prefer ceva anume, de unde să știi?

– În viitor, n-o să-ți mai pregătesc nici baia, nici micul dejun. O să faci singură asta. Ba mai mult, o să-mi pregătești tu mie baia și cina. Pentru masa din această seară, o să găsești un fazan în cutia cu gheață.

Se dezlipi de tejgheaua de care se sprijinea.

– În general, mă trezesc cam pe la ora cinci. Mai întâi fac baie, apoi iau cina.

Începu să se îndrepte spre ușă. Ophelia sări de pe scaun ca și cum cineva ar fi aprins un foc dedesubt.

– Așteaptă o clipă!

Se opri și o privi lung. Fața-i era acoperită de o expresie de îndoială, care făcuse să dispară orice rămășiță din aerul de superioritate.

– Mă lași singură?

– Da. Am fost treaz toată noaptea. Ar fi trebuit să fiu deja în pat.

Trăsăturile ei părură să se transforme într-o mască de uimire și de recunoștință, făcându-i stomacul să se strângă și hotărârea să i se clatine.

– Nu ai dormit ca să ai grijă de mine, spuse ea încet.

– Nu, ca să am grijă de tine nu m-am ocupat de afacerile mele. Sunt o creatură a nopții, prind viață la căderea serii. În timpul zilei, dorm.

Expresia de tandrețe dispăru.

– Ce afaceri?

– Administrez un club de gentlemeni.

– Un loc al păcatelor?

– Întocmai.

Fruntea i se încreți din nou.

– De unde știu asta?

– Te las să-ți dai singură seama. Dacă-ți dau eu toate răspunsurile, riști să nu-ți mai recapeți niciodată memoria. Cred că trebuie să-ți exersezi creierul. Trezește-mă la cinci, după ce-mi pregătești baia.

De data asta, când plecă, nu mai strigă după el, și Drake se întrebă de ce simțea un junghi de dezamăgire. Spusese adevărul. Dacă o lăsa să muncească și să găsească singură răspunsurile, fără îndoială că memoria avea să-i revină. Se și vedea trezindu-se cu o scorpie în casa lui, o scorpie hotărâtă să se răzbune cu orice preț. Baia avea să fie clocotită, fazanul gătit în sos de arsenic.

Urcă cu greutate scările, străbătu coridorul până la camera lui și se opri brusc, împiedicându-se. Patul rămăsese nefăcut, cămașa lui era aruncată pe jos. Ei, ar fi trebuit să strângă după ea, nu? De dimineață, când intrase în încăpere, luase haina din locul în care Ophelia o aruncase cu o seară în urmă și o pusese înapoi în șifonier.

Luă cămașa de pe jos, o împături și o așeză pe scaun, ca să o spele mai târziu. Îi plăceau ordinea și rutina, și era aproape obsedat de curățenie. O consecință a faptului că-și petrecuse primii ani ai vieții în sărăcie și mizerie. Își aminti prima oară când ducesa îl frecase cu săpun și burete până îl curățase. Se temuse că o să râcâie pielea de pe el cu peria și, deși se văicărise de mama focului, se simțise renăscut.

Era obosit și mintea începuse să-i călătorească în trecut. Nu era de mirare că planul lui de a-i spune Opheliei că era servitoare i se păruse o idee atât de strălucită. Totuși, nu făcea la urma urmei nici un rău.

Își scoase cămașa, o împături și o așeză lângă cealaltă. După ce-și scoase cizmele, își adăugă pantalonii și indispensabilii în grămadă.

Se duse apoi la pat, se întinse de-a curmezișul, se acoperi cu pătura și se cuibări în așternut. Mirosul de lămâie al săpunului său îl înconjura, dar era amestecat cu mirosul ei, cu aroma pielii ei încălzindu-se sub pături.

Trupul lui reacționă numaidecât. Se blestemă pentru că nu avea nici un pic de gust. Era suficient să se gândească numai la corpul unei femei și se făcea de râs.

Făcând un efort să se stăpânească, se forță să și-o amintească privindu-l disprețuitor, cu vârful nasului aristocratic ridicat în aer, dându-i porunci, jignindu-l – în public și în particular – cu orice ocazie i se ivea. „Păstrează distanța" fusese mesajul pe care i-l transmisese întotdeauna. „Nu ești suficient de bun."

De ce-i păsa ce credea despre el, atunci când părerea ei o oglindea cu atâta precizie pe a lui? Poate că tocmai aici era ironia. Faptul că îl vedea mai clar decât oricine altcineva și nu-i plăcea să știe că exista un lucru asupra căruia erau de acord.

Capitolul 6

Nu-și putea aminti cum să prepare cremă de ouă, dar ar fi trebuit să știe cum să gătească fazanul? Dumnezeule mare, nu știa nici măcar cum să încingă plita!

Ronțăia din felia uscată de pâine prăjită. Îi plăcea cu mai mult unt, așa că unde putea să găsească untul? În cutia cu gheață, presupunea. Alunecând de pe scaunul tare, cu spătar de lemn, se întrebă dacă exista oare vreo piesă de mobilier mai puțin confortabilă în întreaga creștinătate. Doar nu se aștepta să stea pe scaunul ăsta la fiecare masă! Avea nevoie de perne. Ea avea nevoie de perne. De perne moi, confortabile. De ce s-ar mulțumi cineva cu mai puțin?

Se duse până la cutia de lemn, trase zăvorul micuț, deschise ușa și țipă.

Pasărea o fixa cu o privire acuzatoare.

Trânti ușa la loc și făcu un pas înapoi, cu respirația întretăiată și superficială. Fazanul era mort, știa că era mort, dar încă mai avea ochi, mai avea încă tot capul. Nu putea găti ceva care se uita la ea, făcând-o să se simtă vinovată că-l mănâncă.

Drake Darling trebuia să se mulțumească cu altceva la cină, pentru că ea, una, nu avea nici cea mai mică intenție de a atinge creatura aia.

Tremurând, își frecă brațele în sus și-n jos cu mâinile, apoi regretă gestul, pentru că materialul o înțepa. Era incredibil de aspru și o zgâria. Se gândi la cămașa lui Darling – cât de moale fusese – și își dori să fie din nou înfășurată în ea. Nu-i păsa că era a lui. Pânza de olandă era mult mai mult pe gustul ei. Avea să o îmbrace imediat ce el pleca, în acea seară.

Cât despre cină, ei bine era încă dimineață, chiar dacă târziu, așa că mai avea suficient timp pentru a hotărî ce să facă în legătură cu asta. Poate că o să-i servească pâine cu unt. Doar că, pentru a ajunge la unt, trebuia să înfrunte privirea păsării. Bine, atunci numai pâine.

Oricum, trebuia să angajeze o bucătăreasă. Doar nu se aștepta să se ocupe ea singură și de casă, și de bucătărie... Deși se părea că reușise să o facă până atunci.

Se prăbuși înapoi pe scaun.

Nimic nu părea să aibă sens, avea senzația că nimic nu era cum ar fi trebuit.

Presupunea că putea sta așa toată ziua, pe scaunul ăsta incomod, gândindu-se, dar poate că el avusese dreptate. Odată ce începea să-și îndeplinească sarcinile, totul avea să se lumineze.

Se ridică și privi în jur, uitându-se după un șorț. Se uită după uși, examină cămara, căută prin sertare. Nu găsi nici unul. Poate că era în camera ei.

Pentru că, adevărul fie spus, nu se grăbea câtuși de puțin să înceapă să frece și să lustruiască podelele, rătăci prin încăperi și coridoare, căutând ceva, orice, care să-i pară cunoscut. Nu găsi nimic, dar reuși să vadă potențialul acelor încăperi, imaginându-și mobila cu care ar fi putut fi decorată fiecare dintre ele, tablourile și sculpturile care să creeze ambianța. Cum de se pricepea la artă? Unde trăise, înainte să vină să lucreze pentru el? Avea o familie? Cine? Se mai vedeau încă? Trimitea acolo o parte din banii câștigați? Și cât anume câștiga? Evident nu prea mult, când hainele ei erau atât de aspre și nici nu-i veneau prea bine.

Urcă la etaj și se opri în fața camerei lui Darling. Dormea în patul masiv. Se cuvenea să stea așa, singură în casă cu el? Nu-i păsa nimănui de reputația ei?

Cu cât treceau mai multe minute de când era trează, cu atât mai multe întrebări i se ridicau în minte.

Continuă să înainteze pe coridorul pustiu, auzindu-și ecoul propriilor pași. Îi trebuiau covoare, tablouri pe pereți... ceva care să absoarbă zgomotul. Doar nu se aștepta din partea ei să se furișeze tăcută ca un șoarece toată ziua. Totuși, încercă să facă mai puțin zgomot. Pentru că, după câte se părea, o salvase de la înec, presupunea că ar fi trebuit să fie mai atentă la nevoile lui.

În clipa în care intră în camera ei, fu din nou uluită de simplitatea încăperii și de lipsa oricărui obiect de natură personală. Se așeză pe marginea patului de campanie și fu șocată să descopere cât era de tare. Cu siguranță și-ar fi amintit dacă ar fi dormit în el! Pe de altă parte, poate că nu-și amintea tocmai pentru că fusese atât de incomod.

Se aplecă și examină fiecare obiect vestimentar ce părea să aștepte să fie inspectat. Nimic nu părea să fie pe gustul ei. Dincolo de faptul că totul era extrem de simplu, nici o haină nu fusese croită după standardele ei. Se lăsă pe spate și privi în jur. Și care, mai exact, erau standardele ei?

Capul începu să o doară. La naiba cu tot și cu toate! Era extrem de frustrant să nu-și poată aminti. Nu-și putea imagina unde în altă parte ar fi putut pune un șorț. Îl avusese oare pe ea cu o seară în urmă, când căzuse în râu? Îl aruncase Darling, împreună cu restul hainelor ei?

Nu conta. Doar nu se putea spune că avea să se murdărească în timp ce-și făcea treaba. Din câte putea vedea, nu avea mare lucru de făcut. Să șteargă praful, așa îi spusese. Se hotărî să înceapă din bibliotecă, unde mobila și rafturile atrăgeau gâlme de praf și pânze de păianjen.

După ce se întoarse în bucătărie, unde găsi o cârpă, se duse în bibliotecă. În ciuda faptului că era atât de sumar mobilată, păstra o anume calitate masculină. Și-l putea imagina lucrând la biroul masiv, din lemn întunecat, concentrat, cu capul aplecat, scriind conștiincios în registre. Lampa de pe birou și-ar fi aruncat lumina asupra hârtiilor.

Îi ceruse oare sfatul în această privință? Îl interesa părerea ei? Nu se putea vedea în stare să nu-și exprime opinia, dacă ar fi avut una.

Înconjură biroul și se cufundă în fotoliul masiv, de piele, cu un oftat de plăcere. Era încântător. La fel ca patul lui. Părea că nu făcea rabat când venea vorba de confortul lui. În viitor, avea să-și servească mesele aici. Sau poate că o să mănânce în patul lui.

Sprâncenele i se împreunară. Mai mâncase în pat. Probabil atunci când nu era el acasă. Putea face multe când nu era el acasă. Dacă strângea în urma ei, nu avea cum să afle că-i folosise bunurile personale.

Se duse lângă etajere și, fără entuziasm, târî cârpa peste rafturile pe care nu era nimic în afară de praf. Nu putea spune prea multe despre talentele ei de menajeră, deși, adevărul fie spus, i-ar fi fost destul de greu să fie nevoită să facă o curățenie adevărată. Nu era nimic plăcut, nimic distractiv în treaba asta. Cum ajunsese să fie asta viața ei?

Miji privirea în clipa în care o imagine îi apăru ca o străfulgerare în minte. Volume legate în piele. Dickens. Austen. Shakespeare. Le putea vedea aliniate, unul după celălalt. Cu litere mari, aurii. Ridică degetele ca și cum le-ar fi putut atinge. Citise toți acești autori și încă alții. Îi plăcea să citească. Nu, adora să citească! Îi făcea plăcere să se lase purtată într-o altă lume decât a ei, populată de personaje care nu o judecau. Pe măsură ce-și imagina cum trebuie să fi fost viața ei, începu să înțeleagă din ce în ce mai bine de ce-și dorise să fugă de ea.

Dar cine o judeca pe ea? Cei mai buni decât ea. Dar cine erau aceștia?

Și, dacă erau atât de importante pentru ea, de ce nu exista nici o carte în camera ei? Pentru că erau costisitoare. Din nou, încă un amănunt pe care îl cunoștea, fără să știe de unde.

Se depărtă de etajeră și încăperea păru să se învârtească în jurul ei, învăluită în ceață. Și mai erau și alte detalii pe care și le amintea ca prin ceață. Începu să fredoneze o melodie cunoscută. Ridică brațele și se învârti, apoi începu să-și miște picioarele în ritmul unei muzici pe care numai ea o putea auzi. Cunoștea cântecul, știa mișcările, știa că un bărbat o condusese pe ringul de dans.

Și era convinsă, convinsă până în măduva oaselor, că locul ei nu era aici.

– Știu să valsez.

Mijind ochii ca să se ferească de lumina puternică ce intra pe fereastră, Drake se uită la femeia care stătea în picioare lângă patul lui. Îl trezise cu declarația ei. De ce nu-l mira că i se părea ceva normal să întrerupă odihna binemeritată a unui om?

– Poftim?

– Știu să valsez! Aud muzica. Nu, e mai mult decât atât. *Știu* muzica. Sunt aproape sigură că, dacă ai avea un pian în casa asta, aș putea să cânt la el. Chopin. Beethoven. Mozart. Îmi văd degetele zburând peste clapele de fildeș. Mă văd dansând cu un gentleman. Știu să citesc. Dickens. Austen. Browning. Pot să-ți citez pasaje întregi.

Drake se ridică în șezut, displăcându-i faptul că poziția în care stătea îi oferea ei avantajul de a-i vorbi de sus.

– Așa, și?

Clipi, se uită lung la el... undeva în zona pieptului, presupuse. Buzele i se depărtară ușor, și Drake n-ar fi putut spune de ce simțea nevoia de a trage adânc aer în piept, de a-și umfla pieptul și de a bate cu pumnii în el, cum văzuse că fac babuinii de la grădina zoologică. Nu ținuse niciodată să o impresioneze. Nu avea de gând să înceapă acum.

Înghițind în sec, Ophelia se prinse de stâlpul patului, ca și cum ar fi avut nevoie de sprijinul lui puternic ca să rămână în picioare.

– Nu cred că o servitoare ar ști toate aceste lucruri.

– Nu crezi că e posibil ca o servitoare să se uite la alții și să prindă pașii de dans? Să memoreze muzica? Să citească? Ba chiar țin să te asigur că servitorii cu adevărat buni chiar știu să citească.

– Nu pun la îndoială faptul că un servitor ar putea ști să citească, doar că nu cred că ar avea *timp* să citească atât cât am citit eu.

– Nu ești chiar de foarte mult timp în serviciul meu.

Ophelia miji privirea.

– Chiar așa, cum am ajuns să lucrez aici?

– Mi-ai fost recomandată.

Își ridică bărbia.

– De cine?

– Nu-mi amintesc numele.

„Atunci când minți, ai grijă ca minciunile să fie cât mai aproape de adevăr. Nu crea o minciună în urma căreia să fie nevoie să-ți amintești ceva."

– Ai venit cu scrisori de recomandare.

Se împinse în stâlp și se depărtă de pat, își strânse pumnii și-și ridică bărbia în aer.

– Având în vedere că nu sunt în camera mea și că nu este *nimic* în acea încăpere hidos mobilată care să-mi pară cât de puțin familiar, îmi imaginez că aceste scrisori despre care vorbești sunt la tine.

– Sunt în biroul meu de la club.

– Adu-le!

Drake scrâșni din dinți.

– Nu ești în poziția de a-mi spune mie ce să fac.

– Dar s-ar putea să mă ajute să-mi amintesc.

– Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să existe un motiv pentru care nu-ți amintești?

Chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, își dădu brusc seama că ar fi putut fi adevărate. Cu excepția câtorva vânătăi, Lady Ophelia nu părea să aibă vreo suferință fizică. Avusese, ce-i drept, un cucui la cap, dar nu-i cursese sânge, așa că nu avea cum să fi fost lovită prea tare.

Așa cum arăta în acea clipă, cu buza de jos între dinți, părea inocentă, aproape dulce. Umerii își pierdură rigiditatea, spatele i se relaxă.

– De ce eram în râu?

– Nu știu.

Era adevărat.

– Cum ai știut că sunt acolo?

– Făceam o plimbare. Am văzut o formă ghemuită pe marginea apei. Nu am știut că ești tu până când te-am adus acasă. Erai acoperită toată de noroi.

Adevărat.

Ophelia se cutremură.

– Da, îmi amintesc cum am dat jos de pe mine noroiul ăla mizerabil.

Se încruntă.

– În mod evident, nu am fost jefuiți, ținând cont că nu există nimic de valoare în casa asta, așadar nu fugeam de un hoț. Oare cineva îmi vrea răul?

– N-aș prea crede, pe de altă parte sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine.

„Și încă și mai multe pe care le știu, dar pe care o să ți le spun mâine."

Se duse lângă fereastră, privi în stradă. Drake nu se temea că ar fi putut cineva s-o vadă sau s-o recunoască. Această parte a Londrei nu era frecventată de cei cu poziția ei socială.

– Totul pare atât de ciudat. Pur și simplu nu am senzația că locul meu e aici.

– Din nou, este doar ce-ți dorești.

– Poate.

Se întoarse cu fața spre el.

– Parcă ne-am învârti în cerc, nu ți se pare? Nu este un semn de nebunie să pui întruna aceleași întrebări și să te aștepți să primești răspunsuri diferite?

– Nu ești nebună.

– Poate că sunt și poate că totul este doar o iluzie. Vrei să-mi aduci scrisorile?

– Diseară, când mă duc la club.

– Când te întorci?

– În general, stau acolo toată noaptea. Ieri a fost o excepție. Așa că... probabil că abia mâine-dimineață.

Încruntându-se, își lăsă în jos colțurile gurii, într-o expresie de nemulțumire.

– Dar mai e mult până atunci.

– N-o să se schimbe nimic până atunci.

– Cu excepția faptului că s-ar putea să-mi amintesc. Aș putea să merg eu la club...

– Nu!

Asta ar fi fost un dezastru. Dacă o vedea cineva... erau mulți membri ai clubului care o cunoșteau.

– Așa ceva nu e posibil.

– Ești un stăpân foarte sever.

– Ești servitoarea mea, Phee. Iar eu încerc să dorm, ca să pot să-mi fac treaba la noapte. Ar trebui să pleci acum și să-ncepi să ți-o faci și tu pe a ta. O să-ți aduc scrisorile mâine-dimineață. Până atunci, pleacă!

– Cum se numește clubul tău?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Știa mult prea bine de câte ori Ophelia și Grace încălcaseră regulile și bănuia că această latură a caracterului ei nu fusese pierdută. Dacă-i spunea numele clubului, fără îndoială că avea să se ducă acolo.

O cunoștea suficient de bine cât să știe că putea fi inventivă și ingenioasă.

Afurisita!

Pufni obraznic.

– Sunt prizonieră aici?

– Nu, dar până nu-ți revine memoria, nu cred că-i o idee prea bună să te plimbi prin Londra.

– Cred că mă pot descurca destul de bine și fără memorie.

– În cazul ăsta, îți pun la îndoială judecata. Te afli în dormitorul unui bărbat care nu are nici o haină pe el, un bărbat obosit, care vrea să doarmă și care devine din ce în ce mai nervos. Ți se pare un comportament rațional?

Ochii i se măriră o idee, gura i se rotunji în formă de O.

– Văd că nu ai cămașă. Vrei să spui că...

– Da, exact. Nu există nimic între pielea mea și aceste așternuturi.

– Oh. Oh, înțeleg. Ar trebui să te las să te odihnești.

– Da, așa ar trebui.

Înainte să cedeze tentației de a o șoca ridicându-se din pat, prinzând-o în brațe și sărutând-o până uita pe ce lume se află.

Nu voia să pună întrebări legate de trecutul ei, nu voia să plece de capul ei și să încerce să dezlege singură enigma legată de cine era de fapt. Avea să-i spună el, a doua zi, chiar înainte să o ducă înapoi la familia ei.

Lăsând capul în jos, Ophelia ieși repede din cameră, închizând fără zgomot ușa în urma ei.

Drake oftă și se lăsă înapoi pe spate, își puse o mână sub cap și se întrebă de ce oare continua această șaradă. Nu era nici pe departe atât de satisfăcătoare pe cât se așteptase.

Dar asta numai pentru că ea nu știa adevărul. Totul avea să se schimbe atunci când îl va afla, iar ea avea să-și recupereze în întregime memoria. Își mai dorea un singur moment cu ea, pe care să nu-l uite niciodată, un moment la care să revină și pe care să-l poată scoate la suprafață din când în când. Un moment, o sarcină ce presupunea servitute mai mult decât orice altceva.

O imagine i se formă în minte – o imagine rea, ticăloasă, care să-i creeze mare plăcere, de care ea să-și amintească ori de câte ori se întâlneau, care să o împiedice să mai fie vreodată arogantă sau snoabă în prezența lui. Una care să o oblige să facă ce-i cerea el, dacă nu voia ca toată lumea să afle.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dorea mai tare. Doar un singur lucru cu care să o aibă la mână, cu care să o dărâme de pe piedestalul de pe care îl privea cu superioritate, considerându-l inferior.

Drake râse, simțind cum îl cuprinde un val de satisfacție. O să se distreze în seara asta. Mâine o s-o ducă înapoi în lumea ei, doar că ceva mai umilă.

Capitolul 7

Bătând cu degetele în masa din bucătărie, Phee nu s-ar fi simțit mai plictisită nici dacă ar fi fost într-un sicriu. Ce făcea ea toată ziua? Orele parcă se târau. Se gândi să iasă la o plimbare, dar nu avea încredere în memoria ei. Drake avusese dreptate în privința asta. Nu putea garanta că și-ar fi amintit cum să se întoarcă aici. Ceva mai devreme, ieșise pe veranda din fața casei și nimic din ce văzuse dincolo de aceasta nu îi păruse cunoscut. Oh, caii și trăsurile și din când în când câte un câine – știa ce erau. Putea numi obiecte. Dar strada în sine, clădirile de pe o parte și de pe cealaltă... știa tot atât de puține despre ele pe cât știa despre cum să gătească fazanul pentru cină.

Și erau atât de mulți ochi care se uitau la ea, care știau lucruri care ei îi erau străine.

Așa că se întorsese în casă, se plimbase fără țintă dintr-o camera în alta, încercând să dezlege secretele vieții ei, întrebându-se de ce gândul la secrete o neliniștea. Poate că exista într-adevăr un motiv pentru care nu-și amintea, pentru care trecutul ei părea să fi dispărut.

Aveau să mai treacă încă vreo două ore până când se trezea Darling. Încercă să nu se gândească la el, întins în același pat în care dormise ea cu o noapte în urmă. Slavă Domnului că avea patul ei! N-ar fi vrut ca mirosul lui să-i pătrundă în vise. Mirosea delicios, atât de masculin, cu o aromă de pământ. Și era gol. Ar fi trebuit să fie îngrozită, dar nu era. Era, mai mult decât orice, curioasă. Văzuse oare vreodată un bărbat gol?

Își imagina că Drake Darling era absolut superb.

Cum i se adresa? Drake? Darling? Domnule Darling? Conașule Darling? Varianta din urmă era prea protocolară, prima prea personală. Darling. Darling și-atât. I se părea potrivit.

Desigur, avea să verifice după ce se trezea.

Între timp, hotărî că întreaga casă avea nevoie de niște flori, ca să mai înveselească atmosfera. Dar, când ieși pe ușa din spate, nu găsi nici o grădină. Doar iarbă înaltă și buruieni care i se prindeau de fustă în timp ce mergea. Nu existau tufe frumoase de flori care să se alinieze într-un curcubeu de culori, nimic care să emită parfumuri

reconfortante. Nimic de cules. Nimic care să încânte. Totul era neîngrijit și plictisitor. Oare cum făcea Darling să nu înnebunească?

Auzi o bufnitură surdă, ceva lovindu-se de altceva. Iar. Și iar. Se auzea de pe cealaltă parte a zidului de cărămidă. Cineva se implicase într-o încăierare? Ar fi trebuit să-l cheme pe Darling, ca să oprească bătaia? Nu avea nici o îndoială că ar fi putut să o facă, dacă nu prin simpla lui prezență, atunci cu pumnii. Simțea o violență abia stăpânită în el. Îl putea vedea intrând în acțiune...

Da, ar fi putut cu siguranță opri orice se petrecea de cealaltă partea zidului, dar, la urma urmei, nu era treaba ei, nu? Oamenii trebuiau lăsați să-și rezolve singuri problemele. Totuși, nu putea nega că era curioasă. Dacă cineva era rănit? Nu ar fi fost atunci obligată să intervină?

Privi în jur și zări un scaun de fier forjat într-un colț al terasei.

Cu siguranță, Darling nu stătea acolo ca să-și privească buruienile. Ce putea fi plăcut în asta? Hotărî că avea, fără doar și poate, o fire foarte curioasă, pentru că mintea-i era în permanență bombardată de întrebări, întrebări la care părea să-și dorească cu disperare să găsească răspunsuri, mai ales în ceea ce-l privea pe angajatorul ei.

Dar nu putea găsi nici un răspuns, așa că apucă scaunul de spătar și îl târî astfel pe pământ până când ajunse la zidul de cărămidă.

Având grijă să nu-și piardă echilibrul, se urcă pe scaun, se prinse cu mâinile de marginea zidului ca să nu cadă, se ridică pe vârfuri și privi dincolo.

Nu era o grădină deosebit de frumoasă, dar era bine îngrijită, cu iarba tăiată, cu garduri vii frumos tunse, cu tufe de trandafiri și fără nici o buruiană. Într-o parte, un covor era atârnat peste o funie întinsă între doi stâlpi. O femeie într-o rochie neagră, cu un șorț amplu și o bonetă albă care-i acoperea părul castaniu lovea covorul cu o mătură. Praful ieșea la fiecare lovitură.

Brusc, Phee se simți de-a dreptul ușurată la gândul că Darling nu avea covoare.

Femeia se opri, își plecă ușor umerii și strănută. Scoțând o batistă din buzunarul șorțului își șterse nasul, apoi o puse la loc. Apoi ridică din nou mătura, privi peste umăr și scoase un țipăt ascuțit.

– Oh, îmi pare rău, strigă Phee. Nu am vrut să te sperii!

Apăsându-și o mână pe piept, femeia râse.

– E-n regulă.

Phee putea vedea acum că servitoarea era mai degrabă o fetișcană decât o femeie, posibil cam de aceeași vârstă cu ea. Ținând încă

mătura în mână, fata se apropie și o privi cu ochii mari și albaștri. Zâmbi larg, dezvăluind niște dinți cam strâmbi.

– Sunteți doamna casei?

Fu rândul lui Phee să fie surprinsă.

– De ce crezi asta?

– După felul în care vorbiți.

Asta-i lipsea fetei, își dădu seama Phee. Darling vorbea și el destul de elegant. Ciudat, dar vocea fetei părea să aibă sunete mai aspre.

– Atunci, înseamnă că nu mă cunoști? întrebă ea, dându-și brusc seama că sperase că va găsi dincolo de zid pe cineva care să o ajute să-și amintească.

Fata clătină din cap.

– Nu. N-am întâlnit pe nimeni de-acolo. Știam că stă cineva acolo, sigur, dar părea un om misterios, care vine și pleacă la cele mai ciudate ore.

– Sincer, nici nu ai pe cine altcineva să întâlnești, în afară de mine și de Drake Darling. Asta e casa lui. Eu sunt menajera.

Din nou, fata păru uluită.

– Oh, da, cred că pot să-mi dau seama! La cât ești de înaltă, cred că ajungi ușor la rafturile de sus din dulapul cu lenjerie.

Phee nu-și putu stăpâni râsul.

– M-am urcat pe un scaun.

Fata se făcu roșie ca o sfeclă.

– Oh. Sigur că da. Nu m-am gândit prea bine pentru că știu că stăpânilor le plac fetele înalte, care pot să ajungă ușor la lucruri.

Se încruntă.

– Eu n-o să ajung niciodată să lucrez într-o casă elegantă sau să ocup o poziție mai bună. N-am fost niciodată prea înaltă. Așa că acum bat covoarele.

Lăsându-și ușor capul într-o parte, o privi lung pe Phee preț de câteva momente. În cele din urmă spuse:

– Nu arăți ca o menajeră.

– Mda. Ei bine, se pare că asta sunt. Am suferit o lovitură și nu reușesc să-mi amintesc prea bine unele lucruri.

– Îmi pare rău să aud asta. Ce nu-ți amintești?

– Mai nimic, s-ar părea. Doar cum mă cheamă. Eu sunt Phee.

– Marla, spuse fata.

Apoi, umflându-și obrajii, adăugă:

– Fata-n casă.

– Mai sunt și alți servitori?

Marla dădu din cap.

– Bucătăreasa e șefa. Doamna Pratt. Și mai e și valetul, Rob.

– E posibil ca vreunul din ei să mă fi întâlnit?

– N-aș prea crede, altfel ar fi zis ceva.

Roși într-un mod drăgălaș.

– Mereu vorbim despre cine ar putea locui aici și ne dăm cu presupusul. Pe domnul l-am mai zărit o dată sau de două ori. Întotdeauna e foarte chipeș.

– Serios?

Da, evident că era. Nu știa de ce întrebase, dar nu-i plăcea să știe că se uitau altele după el, că-l găseau interesant.

Marla dădu din cap cu entuziasm.

– Da, foarte chipeș.

Phee nu voia să discute despre Darling și despre farmecul lui. Așa că schimbă subiectul și întrebă:

– Pentru cine lucrezi?

– Pentru doamna Turner. E văduvă. Și singură. Păcat că nu ești doamna casei. Ai putea să-i faci o vizită, din când în când.

– Aș putea s-o vizitez și-așa.

Marla clătină din cap.

– Oh, nu. Asta nu se cuvine. Servitorii nu socializează cu doamnele casei.

– Și de ce nu? Eu am o grămadă de timp. Tot n-am nimic de făcut aici.

Cu o expresie sceptică, Marla spuse:

– Îmi imaginez că pur și simplu nu-ți amintești tot ce trebuie să faci. Poate c-o să trec pe acolo mâine, ca să te ajut. Doar nu vrei să-ți pierzi poziția.

Phee nu era convinsă că ar fi fost chiar o tragedie, dar, dacă Darling o dădea afară, unde putea să se ducă? Cum să mănânce?

– Ar fi minunat, îți mulțumesc.

Pe chipul Marlei apăru o expresie stânjenită.

– Iartă-mă! Trebuie să termin covoarele până nu vine doamna Pratt să mă certe că pierd vremea. Mi-a părut tare bine să te cunosc.

Apoi gata, se întoarse cu spatele și începu să bată covorul. Phee se gândi că ar fi putut găsi totuși ceva care să-i placă la treaba asta. Și-ar mai fi descărcat nervii.

Cu siguranță întâlnise pe cineva pe aici. Pe cineva care să-i poată spune mai multe decât Darling. Era de neconceput să fie chiar atât de izolați de vecinii lor. Pe de altă parte, Darling nu părea să fie prea

sociabil și lucra, într-adevăr, la cele mai inconvenabile ore. Era plecat toată noaptea și toată ziua dormea. Când mai avea timp să se distreze, să meargă la teatru... Ea adora teatrul! Scena, opera, concertele... Pur și simplu le adora. Dar cum își permitea să meargă? În mod evident, cheltuia puțin pe haine ca să-i rămână mai mulți bani de distracție. Ce piese văzuse? Shakespeare? *Visul unei...*

– Ce mama dracului faci?

Vocea adâncă răsună în spatele ei, speriind-o, făcând-o să sară, să-și piardă echilibrul... Scaunul se răsturnă... Simți cum cade... Și aterizează mai ușor decât se așteptase, prinsă de aceleași brațe puternice care o salvaseră cu o noapte în urmă. Propriile ei brațe erau strânse pe după gâtul lui, agățându-se de el ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul.

Inima îi bătea nebunește, plămânii se luptau să primească aer. Îi simțea căldura pielii radiind prin cămașa subțire de pânză. Nasturii de la guler și de la manșete nu erau încheiați și aspectul ăsta neîngrijit îl făcea să pară și mai masculin, și mai periculos.

– Doar nu spionai vecinii, nu? întrebă el, arcuindu-și una din sprâncenele groase.

Își ridică bărbia. Refuza să se lase dojenită pentru ce făcuse.

– Am făcut cunoștință cu fata-n casă. Marla.

– Marla?

Phee dădu din cap.

– Și ce ți-a spus?

Nu știa de ce părea atât de supărat. Cu siguranță, îi interpreta greșit expresia.

Abia dacă putea gândi, strânsă în acest fel de el.

– Ai putea să mă lași jos, te rog?

Îi dădu drumul, foarte încet, lăsându-i trupul să alunece peste al lui ca și cum ar fi încercat să se lipească acolo, ca și cum acolo i-ar fi fost locul, cuibărit la pieptul lui.

Simțindu-și dintr-odată gura uscată, Phee făcu un pas înapoi, conștientă că o privea ca și cum nu ar fi recunoscut-o. Pe de altă parte, să vorbească cu vecinii, să facă cunoștință cu servitorii era, în mod evident, ceva ce nu mai făcuse până atunci.

– Marla a spus că vorbesc foarte rafinat. Deși, chiar dacă nu-mi atrăgea atenția, aș fi observat și singură. Când vorbește ea, G-urile și H-urile nu se aud. Vocalele ei sunt aspre, în timp ce ale mele sunt lichide. A crezut că sunt stăpâna casei. Și recunosc că și eu pot să mă văd mai degrabă în postura asta decât în rolul de servitoare.

Un colț al gurii lui se ridică și în obraz îi apăru o gropiță minusculă. În ultima clipă își înfrână impusul de a întinde mâna ca să o atingă. Era familiară, atât de familiară. O mângâiase vreodată cu degetele sau numai se gândise la asta?

– Poți? întrebă el.

Dacă putea? Dacă putea s-o atingă? Da, credea că putea. Dar, înainte să apuce să facă vreun gest, reveni la realitate și-și dădu seama că Darling se referea la rolul ei de stăpână a casei.

– Da. Da, pot. Pot chiar foarte bine. Și să nu spui că e doar dorința mea, că visez cu ochii deschiși.

Începu să pășească încoace și-ncolo.

– Nu pot să explic, dar știu că locul meu nu e aici. Știu asta cu fiecare fibră a trupului meu.

– Poate că nu a fost întotdeauna, dar este acum. Și am nevoie să-mi pregătești baia. Vino cu mine!

Se îndreptă spre casă, mâncând pământul cu picioarele lui lungi. Phee veni repede după el.

– Dar mai am și alte lucruri pe care vreau să le spun.

– Nu mă privește ce vrei tu.

Dumnezeule mare, exista oare vreun stăpân mai nesuferit? Cu siguranță că fusese disperată să găsească de lucru dacă îl acceptase pe unul ca el. Iritată peste măsură, veni după el în bucătărie și aproape că se izbi de spatele lui în clipa în care Darling se opri brusc.

– Nu simt miros de fazan pus la gătit.

– Are ochi.

Cu propriii ochi măriți, Darling se întoarse spre ea și, preț de-o clipă, îi lăsă impresia că o să se înece.

– Poftim?

Trecu pe lângă el.

– Nu pot să gătesc o pasăre care se uită la mine în timp ce o prepar.

– E moartă.

– Păi, da, desigur, știam asta, zise ea ascuțit. Dar are o privire acuzatoare.

– Atunci, taie-i capul!

Simți că i se face rău.

– Nu, nu prea cred. În plus, nici nu știu cum.

– Iei un satâr...

– Nu! țipă ea, tăind aerul cu mâna, ca și cum ar fi vrut să alunge imaginile care i se formau în minte.

– Am vrut să spun că nu știu cum se gătește afurisenia aia de pasăre.

O privi ca și cum ar fi spus ceva de o importanță monumentală.

– Normal că nu știi.

– Dar îmi amintesc cum să valsez. Nu ți se pare ciudat?

– Că preferi amintirile activităților plăcute și nu pe cele legate de muncă? Nu, nu mi se pare ciudat.

Așezându-se neceremonios pe scaunul inconfortabil, își puse coatele pe masă și se aplecă în față.

– Nu sunt o servitoare bună? Atunci, de ce mă păstrezi?

– Vom discuta despre asta mai târziu. Trebuie să ajung la club și drumul până acolo începe cu o baie, pe care nu mi-ai pregătit-o încă. O să te ajut, ca să terminăm mai repede.

Încălzi el apa și o cără fără efort la etaj, după care o vărsă repede în cadă. Insistând în tot acest timp să se țină după el și să fie atentă. Ca și cum n-ar fi dus-o și pe ea mintea cum se umplea un vas de alamă. Se gândi să-i spună și lui acest lucru, dar își ținu gura pentru că, adevărul fie spus, nu avea nici cea mai mică dorință să care și să toarne apa. În plus, îi plăcea să meargă în urma lui și să-i privească mușchii spatelui și ai umerilor încordați sub greutatea găleților. Totuși, nu avea nici o dorință de a face ea acest lucru. Oare ce o determinase să caute o astfel de poziție, să vrea să fie menajeră? Cu siguranță nu avusese de ales, pentru că nu exista absolut nimic care să-i placă la această meserie. Știa să citească și să scrie. Ar fi putut fi meditatoare. Putea scoate bani scriind scrisori. Ar fi trebuit să poată găsi ceva mai bun.

– De ce aș fi ales o viață de servitoare? întrebă ea, în timp ce urcau scările pentru a treia oară.

– Nu ai avut de ales.

Exact așa cum presupusese.

– De ce? Eram săracă? Nu-mi răspunde. Sigur că eram. Și, judecând după cât de puține haine am, și după calitatea acestora, încă sunt săracă. Săracă lipită.

– Ai un acoperiș deasupra capului.

Intră în camera de baie, lăsă o găleată jos și o răsturnă pe cealaltă. Aburii se ridicară în aer. Se pare că lui îi plăcea baia mult mai fierbinte.

– E mai mult decât au mulți oameni.

– Care este salariul meu?

– Douăsprezece lire, spuse el distras, lăsând jos găleata dintr-o mână și ridicând-o pe cealaltă ca să-i adauge conținutul în cada aproape plină.

– Pe zi?

Râzând înfundat, se întoarse spre ea.

– De ce nu mă miră că te supraapreciezi? Pe an.

Găleata căzu cu zgomot pe pardoseală, ca pentru a-i accentua cuvintele.

Apoi, cu o mișcare rapidă și fluidă care o lăsă fără suflare, își trase cămașa peste cap, scoțând la iveală pieptul lat presărat cu firele de păr pe care le văzuse mai devreme.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Te las să-ți faci baia.

– Nu te grăbi, Phee.

Se opri. Cuvintele fuseseră rostite pe un ton ce nu suferea împotrivire. Și așteptă. Așteptă. Fără să respire. Fără să fie măcar sigură că-i mai bătea inima. Auzi foșnetul altor haine aruncate pe jos și trupul i se încordă, asemenea unei căprioare care vede un vânător, împietrită și totodată gata să țâșnească precum o săgeată dacă ar fi simțit că este nevoie.

– Tu mă speli pe spate, zise el.

Auzi clar pleoscăitul apei lovindu-se de pereții căzii de alamă.

– Doar nu vorbești serios!

Vocea-i era firavă, nesigură și o înfurie să recunoască în ea tremurul fricii. Glasul îi sunase cândva sugrumat, în alt loc, cu altă ocazie, și învățase să și-l *controleze*, să nu-și trădeze groaza.

– Nu ajung singur, zise el. Și, te rog, închide ușa ca să nu iasă căldura din cameră. Nu vreau să răcesc.

Phee se gândi să o închidă cu ea de cealaltă parte. Dar ceva înăuntrul ei nu-i dădea voie să bată în retragere. Undeva, cumva, învățase că retragerea însemna înfrângere. Și, cât timp nu era învinsă, putea continua. Putea supraviețui.

De unde veneau aceste gânduri? Dar știa clar ce simțea. Nu avea nici o îndoială. Erau lecții învățate, dar nu într-o sală de clasă.

– Phee? Vino, te rog! Ce, ai devenit timidă dintr-odată?

El îi dăduse aceste lecții? Ar fi trebuit să-l pocnească cu ceva în moalele capului și să fugă să se salveze?

Nu. Cu o noapte în urmă, nu se temuse de el atunci când se trezise și nu avea să se teamă de el nici acum. Nu reprezenta un pericol pentru ea, și ce tragedie se putea întâmpla dacă-l spăla pe spate?

Răsucindu-se pe călcâie, se opri brusc în clipa în care îl văzu. Nu-și imaginase niciodată ceva atât de remarcabil.

– Ai un dragon pictat pe spate?

Capitolul 8

Drake înjură în sinea lui. Nu luase în calcul acest aspect atunci când își gândise planul. Nu discuta cu nimeni despre trecutul lui. Nu pentru că i-ar fi fost rușine, ci pentru că dragonul era ceva intim, personal. Era numai al lui. Era parte din el.

– O să se ducă la spălat? întrebă ea încet și-i auzi înfiorarea din glas. Dacă-l frec, o să dispară?

Drake își fixă privirea pe peretele din față, dându-și seama că o parte din ea se reflecta în oglinda ovală de acolo. Arătase vreodată atât de inocentă, de dezarmantă? Nu-i plăcea să o vadă așa. O făcea să pară abordabilă, chiar plăcută. Nu voia să fie plăcută. Voia ca într-o zi să-l vadă în celălalt capăt al unei săli de dans și să-și aducă aminte că, odată, îi spălase spatele. Voia să roșească în clipa în care se așeza la o masă, în fața lui. Voia să se bâlbâie când mai încerca să-i amintească faptul că nu avea nici o poziție în societatea lor. Voia să se răstească la ea, să-i spună să înceapă odată să-l spele. În schimb se surprinse explicându-i, mult prea calm pentru un om care avea în minte toate aceste gânduri:

– Nu, cerneala este dincolo de suprafață.

– Cum a ajuns acolo?

– Cu ace.

Ușa se închise. Foșnet de fuste. Chipul ei dispăru din oglindă și Drake nu vru să și-o imagineze așezându-se în genunchi. La naiba! Camera de baie crea o intimitate pe care fusese un prost că nu o luase în calcul. Nu se gândise că o să-l afecteze, nu pe el.

– Te-a durut? întrebă ea cu o voce care era mai mult o șoaptă.

Degetele ei îi atinseră ușor partea din spate a gâtului – acolo unde începea capul dragonului – făcându-l să-și uite vocea, gândurile, scopul. Atingerea ei era parcă de foc și Drake avu senzația că îi ardea ceva din nou pielea, doar că de data asta parcă pentru a-l însemna, pentru a-l poseda. Nu știa dacă avea să poată uita vreodată atingerea degetelor ei.

Făcu un efort să-și redobândească controlul.

– Da.

Acest singur cuvânt fu tot ce reuși să rostească, dar îl rosti. Presupunea că putea să-și asume această victorie. Chiar dacă vocea îi suna răgușită și străină în propriile urechi.

Degetele ei atinseră ochii, botul, gura dragonului, înainte să coboare, cu o atingere ca de pană, peste nuanțele de roșu, albastru, galben și negru.

– De ce foc? De ce suflă foc pe nări?

„Ca să-mi distrugă demonii."

Nu că i-ar fi mărturisit asta. De data asta, el avea avantajul și nu intenționa să renunțe la el. Nu voia să-i ofere nici o informație pe care ar fi putut s-o folosească împotriva lui, după ce-și recăpăta memoria. Nu, făcea asta ca să obțină mijloacele necesare de a o pune el la locul ei... la un moment dat.

– Ca să pot speria copiii mici.

Râse. Nu râsul superior și acid cu care era obișnuit, ci un râs cristalin, ca sunetul clopoțeilor de Crăciun. Oh, mai auzise și altă dată sunetul ăsta, atunci când era cu Grace... Nu, de data asta era diferit, liber, necalculat. Nu o auzise niciodată pe ea râzând așa. Oare nu se arătase niciodată așa cum era cu adevărat, nici măcar în fața lui Grace?

– Nu cred că ai putea fi atât de răutăcios.

Trasându-i acum conturul aripilor, păru să încetinească, ca și cum ar fi fost vrăjită de imaginea lor. Nu o putea învinovăți. Pe când era doar un puștan, dragonul îi captivase și lui atenția, îi schimbase viața.

Se opri acolo unde începea apa. Dragonul se întindea mai jos, spre posteriorul lui, dar își imagina că să bage mâna în apă ca să-l atingă în continuare ar fi creat o familiaritate pentru care nu era încă pregătită. La naiba, nu era sigur nici că *el* i-ar fi putut face față.

– Este foarte frumos. Și totuși, de ce ai pune artă pe spate?

Se gândi să-i spună o minciună, dar, după ce-și recăpăta memoria, era aproape sigur că ar fi putut să ghicească singură cea mai mare parte.

– Eram orfan, trăiam pe străzi. O femeie m-a luat în casa ei. Soțul ei avea un dragon tatuat pe spate. Când l-am văzut prima oară, m-a speriat și m-a fascinat. Eram destul de derbedeu, făceam numai prostii. Bărbatul mi-a pictat un dragon pe spate, m-a inițiat în ordinul dragonilor și mi-a spus că soția lui era regina dragonilor

și că trebuia s-o ascult întotdeauna. A folosit acuarele care s-au dus în cele din urmă la spălat, deși eu nu mi-am dat seama o vreme, pentru că nu-mi puteam vedea spatele și nu aveam obiceiul să petrec prea mult timp în fața oglinzilor. Dar, în felul ăsta, mi-am dat seama că aveam mult mai multe de câștigat purtându-mă frumos decât făcând boacăne. Am vrut să stau cu ei, datorită dragonului. Datorită lor sunt acum alt om decât aș fi fost în alte condiții.

– Dar ai spus că te-a durut. Îmi imaginez că a fost o durere cumplită. De ce-ai trecut prin asta?

– Întotdeauna trebuie să cunoști durerea pentru a putea aprecia frumusețea.

– Asta sună morbid. Toate gândurile tale sunt așa de întunecate?

– Nu chiar toate.

– Acum te mai doare?

– Nu. Totuși, trebuie spălat.

Întinse mâna după săpun, îl luă și i-l dădu ei, peste umăr. Îi simți ezitarea și regretă că nu poziționase oglinda în așa fel încât să o poată vedea. O auzi înghițind în sec, îi simți tremurul ușor al degetelor în clipa în care îi atinseră palma, luând săpunul. Acum palma lui îi cunoștea atingerea, și Drake se surprinse strângând pumnul, ca și cum ar fi vrut să păstreze senzația.

Nu o putea învinovăți că tremura. Să îl atingă era una. Să îl spele implica un nivel mult mai mare și mai complex de familiaritate.

Strângându-și degetele peste marginea căzii, se aplecă în față, ca ea să poată ajunge mai ușor.

Și simți săpunul alunecându-i peste umeri.

Nu era deloc ce voia.

Voia o atingere moale, de mătase.

– E mai bine dacă folosești mâinile, îi spuse.

– Cum îți închipui că se mișcă săpunul? Crezi că-l comand cu puterea minții?

Tonul ei țâfnos îl făcu să zâmbească. Mirajul dragonului în mod evident se risipise. Din nefericire pentru el însă, vraja ei părea să sporească. Ar fi trebuit să-i spună să plece, dar atingerea ei îi făcea mult mai mare plăcere decât anticipase.

– Înțelegi ce spun.

– Mă tem că nu. Oricare ar fi instinctele pe care mi le amintesc, să te spăl pe spate nu se numără printre ele.

O privi peste umăr.

– Vrei să mă întorc și să-ți arăt?

Nu o putea vedea în întregime, dar o vedea îndeajuns cât să-și dea seama că se albise la față. Poate că nu-și amintea chiar totul, dar părea să știe ce se cuvenea și ce nu.

– Nu e nevoie. Sunt sigură că pot să deduc cum se face.

Satisfăcut de răspunsul ei, se întoarse la loc. Aștepta. Și așteptarea îi accentuă simțurile. Nu se obosea să analizeze de ce voia să-i simtă atingerea. Știa doar că voia.

Auzi sunetul apei în clipa în care își cufundă mâinile în ea. Auzi sunetul delicat al săpunului atingând pielea, își imagină mâinile ei mici frecând între ele bucata alunecoasă. Trupul i se încordă de anticipație. Când fusese ultima oară când așteptase atingerea unei femei cu o nevoie atât de fierbinte încât amenința să încingă la loc apa? Și de ce o aștepta așa pe a ei?

Nu pentru că ar fi dorit-o, pentru că Dumnezeu îi era martor că n-o dorea. Era din cauza a ceea ce semnifica gestul ei, a ceea ce avea să rămână pentru totdeauna între ei. Era un gest a cărui greutate avea să o împiedice pentru totdeauna să-și mai ridice în aer nasul sau bărbia.

Apoi îi simți atingerea, atât de diferită față de cea anterioară, când explorase desenul. Nu era doar un deget care urmărea conturul, ci simți mai multe degete, și palme, și poate chiar și atingerea încheieturilor ei. Alunecându-i ușor peste umeri, apăsându-i mușchii ca și cum ar fi fascinat-o în aceeași măsură ca și tatuajul. Fu nevoie de un efort de stăpânire suprem ca să nu-și flexeze umerii, să nu-și umfle mușchii.

Să nu-și pună capul pe genunchi și să se lase pradă mângâierilor ei.

Se așteptase să termine repede, dar Ophelia nu se grăbea, își trecea încet mâinile peste pielea lui, care părea să fi devenit dintr-odată incredibil de sensibilă, de conștientă de atingerea ei. Abia dacă băga de seamă atunci când se spăla singur. Era doar o sarcină ce trebuia îndeplinită. Se freca zdravăn ca să elimine mizeria de pe trupul și din sufletul lui.

Atingerea ei era mai ușoară, mai blândă, și totuși părea să-l curețe mai în profunzime.

Înghiți cu putere. Nu se așteptase la asta.

Își trecu mâinile peste umerii lui iar și iar. În cercuri, în opturi, în sus și în jos, în jos și în sus, dintr-o parte în alta. Un colț al gurii lui se ridică în clipa în care își dădu seama că trăgea de timp.

– Oricât de încântătoare ar fi senzația, spuse el, cu un efort de a-și ascunde amuzamentul din glas, spatele meu nu se compune doar din umeri.

– Mda, păi... Mi s-au părut doar foarte murdari.

Nu prea avea cum, având în vedere că se spăla în fiecare seară și uneori chiar și dimineața, în funcție de noaptea pe care o avusese. Cu siguranță avea să facă o baie și în dimineața următoare. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună înainte să plece, ca să se gândească la asta până când se întorcea. Sau era mai bine să o ia prin surprindere și să-i traseze sarcina când sosea acasă?

Să o surprindă. Surprizele erau întotdeauna amuzante. Ochii aveau să i se mărească, gura să i se deschidă... totul avea să fie absolut delicios. În plus, nu voia să riște să se gândească să plece în lipsa lui. Trebuia să se asigure că se simțea în siguranță, ca s-o găsească aici când se întorcea acasă, la scurt timp după răsăritul soarelui.

– Să folosesc peria? întrebă ea și Drake îi sesiză speranța din glas.

– Nu, dragonul are nevoie de o atingere specială.

Nu știa de ce spusese asta. Atingerea ei nu era specială, dar, chiar în timp ce-și spunea asta, își dădu seama că era o minciună. Nu fusese niciodată mângâiat de o lady, de o aristocrată. Își limitase explorările sexuale la fetele de rând, cu origini asemănătoare cu ale lui. Nu avea de gând să întineze o lady.

În ciuda faptului că familia și prietenii îl tratau ca pe un egal, știa că nu era unul de-al lor. Nu cu adevărat. Era un bărbat independent, mândru de realizările lui, dar nu avea o istorie în serviciul Coroanei, bărbați de viță nobilă sau femei cu caractere puternice în spatele lui. Nu avea origini nobile. Originile lui erau durerea, sângele, crima.

Mâinile ei îl părăsiră. Auzi săpunul în apă. Avea să fie îngrozită odată ce afla adevărul. Încercă să-și imagineze satisfacția pe care o s-o simtă, imaginea expresiei ei uluite, dar o simți atingându-l din nou și se pierdu cu desăvârșire în senzația delicioasă a mângâierii ei de mătase.

Nu avea bătături sau cicatrici, nici o parte aspră. Mâinile ei erau de catifea, mai moi decât orice material care îi atinsese vreodată pielea.

Firește, existaseră și alte femei care îi mângâiaseră spatele, dar asta se întâmplase în umbră și mâinile lor fuseseră aspre și fuseseră mânate de o singură dorință: plăcere. A lor mai mult decât a lui.

Nu le interesase să exploreze în detaliu ceva ce nici pe el nu îl interesase să le dezvăluie.

Degetele ei se cufundară în apă, mângâind coada dragonului, mângâindu-l pe el.

Un geamăt, adânc și primitiv, îi scăpă printre dinții încleștați.

Mâinile ei ieșiră imediat din apă, simți stropii atingându-i umerii, îi auzi căzând pe podea.

– Cred că am terminat, spuse ea, cu un ușor tremurat în voce, care se potrivea cu senzațiile care-i încolțiseră lui trupul.

Nu se așteptase să fie atât de afectat de ea, nu voia să fie. Dar întreg trupul îi era încordat, tare ca marmura, mocnind sub durerea unei pofte abia stăpânite. Bănuia că, după ce-și desclești mâinile de pe marginea căzii, avea să găsească urmele degetelor în alamă.

– Da, mârâi el. Poți să-mi pregătești cina acum.

Ușa se deschise și se închise atât de repede, încât se miră că avusese timp să treacă prin ea.

Se ridică din apă. Avea nevoie de apă rece, rece ca gheața. De o baie în Oceanul Arctic.

Dumnezeule mare, încă-i mai simțea atingerea! Cum era posibil? Plecase, dar se simțea ca și cum trezise dragonul la viață. Scotea foc pe nări, deloc fericit că fata plecase fără să termine ce începuse. Nici măcar nu o plăcea. Era pură dorință fizică. Nevoile trupești ale unui bărbat. Orice femeie l-ar fi putut aduce în această stare de agonie. Trecuse mult prea mult de când nu mai avusese un musafir în patul lui. Muncea prea mult și se distra prea puțin. Putea remedia asta destul de ușor.

Ieși din apă, căută și găsi prosopul. Frecându-și trupul, făcu eforturi să nu și-o imagineze atingându-i întreg corpul așa cum îi atinsese spatele, trezindu-i fiecare nerv la viață. Brațele, pieptul, picioarele, tălpile... tălpile?

Când îi păsase vreodată de tălpile lui? Să le prindă în mâinile ei, să le strângă ușor...

Se prăbuși din nou în apă. Farsa asta, sau orice mama dracului ar fi fost, ar fi trebuit s-o afecteze pe ea, nu pe el. Era o nebunie. Era din cauza apei. Apa alunecoasă făcea ca senzațiile să fie mai intense. Atâta tot. Era doar o strictă nevoie fizică de mult nesatisfăcută, fără să aibă vreo legătură cu ea în mod specific.

Atunci, de ce dracu' avea impresia că se minte singur?

*

Phee se mira că picioarele reușiseră să o ducă până în bucătărie, unde practic căzu pe scaun, tremurând, simțindu-se slăbită. La început fusese vrăjită de dragon, de splendoarea acestuia, întins pe spatele lui lat, cu aripile deschise, suflând foc pe nări. Își aminti culorile șterse, care își imagina că fuseseră strălucitoare la început: roșu, albastru, verde, galben... în diverse nuanțe.

Apoi însă îl atinsese și fusese fascinată de pielea lui ca de catifea și de mușchii de oțel de dedesubt. Mai mângâiase vreodată ceva atât de ferm, atât de desăvârșit de masculin? Cu siguranță că da, dacă una din sarcinile ei era să-l spele pe spate, dar, firește, nu-și amintea, și asta i se părea a fi acum mare păcat. Să nu-și amintească plăcerea de a-și plimba degetele pe spatele lui lung și lat. Ar fi vrut să treacă pe cealaltă parte și să-i exploreze fiecare parte, în special pieptul. Să-și răsfire degetele peste el, să le apese pe mușchii bine definiți. Să-l atingă cât ar fi vrut ea.

Dacă nu ar fi fost menajeră, probabil că ar fi fost o ușuratică. Gândul ăsta o opri brusc. Trăise oare o altă viață? Oare acesta era motivul pentru care se aflase afară în toiul nopții, cauza pentru care ajunsese în râu?

Râse înfundat și-și cufundă fața în palme. Nu, nu se potrivea deloc. Știa asta. Nu era ea așa. Și totuși, părea incapabilă să-și alunge din minte imaginea spatelui lui gol. Îi plăcuse să fie acolo, îi făcuseră plăcere gândurile de a-l atinge mai îndeaproape.

Se ridică repede de pe scaun. Avea să fie aici în orice clipă. Nu o putea găsi într-o asemenea stare. Trebuia să-i pregătească cina, ceva rapid, ca să plece cât mai curând cu putință. Apoi avea să se așeze mai bine undeva ca să-și analizeze gândurile, ca să încerce să le înțeleagă, să le privească din perspectivă.

Zărind bucata de brânză sub un capac de sticlă, hotărî că era foarte potrivită. O puse pe masă împreună cu niște pâine. Se gândi o clipă să caute prin cutia cu gheață, dar nu voia să dea ochii cu privirea de sticlă a păsării. N-avea decât să-și ia singur laptele. Așeză o farfurie, un cuțit și o furculiță pe masă.

Auzind pași, ridică privirea și rămase nemișcată. Stătea în pragul ușii, acoperind aproape în întregime deschizătura, complet îmbrăcat, cu pantaloni negri, cămașă albă și eșarfă, o vestă bleumarin și o haină neagră. Atât de puțină piele i se mai vedea acum, doar pe față și mâini. Și totuși, părea și mai periculos, și mai ademenitor.

Părul rebel fusese îmblânzit. Barba de-o zi dispăruse acum cu desăvârșire. Ar fi trebuit să arate mai civilizat, dar nu arăta.

– Nu mâncăm fazan? întrebă el, cu o voce calmă și firească, ca și cum cele petrecute în camera de baie nu l-ar fi afectat câtuși de puțin.

Dar Phee auzise mârâitul fiarei sătule să mai stea în cușcă.

– După cum am spus mai devreme, nu știu cum să-l gătesc. M-am gândit că niște brânză o să fie îndeajuns pentru seara asta.

– Mă tem că am nevoie de ceva mult mai substanțial. O să mănânc la club.

– Au și mâncare acolo?

– Au tot ce-și poate dori un bărbat.

– Și tu conduci clubul ăsta?

– Chiar foarte bine.

Își împreună degetele și strânse cu putere, până simți durere.

– Probabil că mi-ai spus deja totul despre ceea ce faci.

– Nu am discutat niciodată despre asta. Am presupus că preferi să nu știi.

Rămăsese în ușă, fără să se apropie de ea.

Nu știa dacă era din cauză că îi simțea reținerea după ce îi spălase spatele, sau pentru că nu se simțea nici el în largul lui.

– Când să te aștept înapoi? îl întrebă.

– După răsăritul soarelui. Programul meu este în funcție de cum merg lucrurile la club în timpul nopții.

– Sunt probleme?

– Uneori.

Nu știa de ce o deranja să și-l imagineze implicat în astfel de probleme, încercând să le rezolve. Era doar un bărbat pentru care lucra. Fără îndoială, relația lor nu avea nimic personal.

– Îmi aduci scrisorile de recomandare?

Se întâmplă atât de rapid încât nu putea fi sigură, dar îl văzu tresărind.

– Da.

– Eu ce să fac în lipsa ta?

– Curăță șemineul, aranjează lemnele, fă-mi patul! Și sunt sigur că, dacă privești în jur, o să-ți dai seama singură ce e de făcut.

Gândindu-se la șemineu, îi veniră în minte imagini cu cenușă și funingine.

– Unde-mi e șorțul?

Darling păru să împietrească dintr-odată, parcă transformându-se în statuie.

– Nu cred că ai unul, spuse el în cele din urmă.

– Asta e cam ciudat, nu? O menajeră fără șorț?

– Nu acord atenție hainelor tale. Ești o simplă servitoare. Poate că l-ai rătăcit.

O simplă servitoare. Cuvintele o usturau, o înfuriau. Scutură din cap.

– Tot nu înțeleg de ce nimic nu mi se pare cunoscut. Nu-mi amintesc să fi făcut nimic din toate astea. Nu-mi revin în minte ca fiind ceva firesc, cum ar fi valsul.

– Nu am timp să stau să-ți explic. Trebuie să plec. Îți doresc o seară plăcută.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și dispăru pe coridor. Aproape că se duse după el. O seară plăcută? Doar îi spusese să muncească. Cum să aibă o seară plăcută, când trebuia să muncească?

Toate astea erau atât de stranii. Nu aveau nici un sens.

Totuși, dacă tot se obosise să pună masa, se așeză pe scaun și începu să ronțăie din brânză și din pâine, gândindu-se la dilema ei. Nu avea de gând să curețe șemineul. Nu avea de gând să curețe nimic, până nu-și amintea să mai fi făcut vreodată respectivul lucru.

Dacă Drake Darling voia o casă frumos întreținută, trebuia să îi ofere mai multe informații. Nu știa de ce avea distincta impresie că nu-și dorea să-și recapete memoria.

Oare ce anume nu voia să-și amintească?

Capitolul 9

Era ridicol că stătea la biroul masiv din cabinetul lui, chinuindu-se să scrie o scrisoare de recomandare pentru o femeie care nici măcar nu exista cu adevărat, care era doar obiectul unei șarade pe care o pornise pentru propriul amuzament. Dar asta nu mai era deloc amuzant.

În pus, avea de gând să-i spună adevărul când se întorcea acasă. Așa că scrisoarea nu mai era necesară. Avea să-i spună tot adevărul și să-i privească trăsăturile schimbându-i-se într-o expresie de șoc... Satisfacția nu avea să fie completă, pentru că n-o să-și amintească cine era. N-o să-și amintească de câte ori îi vorbise de sus, care erau adevăratele sentimente pe care le nutrea pentru el. N-o să-și amintească că Lady Ophelia Lyttleton nu i-ar fi atins nici vârful degetului mic, darămite întreg spatele. Și nu numai să-l atingă, dar

să-l exploreze într-un mod atât de intim, încât încă mai putea simți locurile în care-l atinseseră degetele ei.

Trebuia să-și amintească cine era el, cine era ea. Dar nu mai avea timp pentru o mărturisire în tihnă. Cu siguranță că familia ei era înnebunită. Dacă Grace ar fi descoperit ce făcuse, nu l-ar fi iertat niciodată. Pe dracu', bănuia că nimeni din familia ducelui nu l-ar fi iertat. Își imagină dezamăgirea din ochii ducesei.

La dracu', muncise atât de mult să fie demn de poziția pe care i-o oferiseră, și Lady Ophelia, afurisita aia, îl făcuse să se dedea la gesturi meschine ca să se răzbune pentru disprețul cu care îl tratase de-a lungul anilor.

Nu ar fi trebuit să se coboare atât.

Se lăsă pe spătarul scaunului și aruncă penelul pe birou. Era târziu și fără îndoială că se culcase deja, altfel s-ar fi întors chiar atunci la ea. Fusese un prost că-i îngăduise să demonstreze că era exact ceea ce-i spusese în toți acești ani că este: un om inferior.

Nu-l învățase oare ducele să se poarte întotdeauna cu demnitate? La Eton, unde snobii aristocrați îl îmbrânciseră pe holuri, îi luaseră mâncarea din farfurie, îi furaseră păturile de pe pat în toiul iernii, nu ripostase. Ajunsese maestru în arta de a le adresa acea privire care să le spună că erau mici, meschini, nedemni de atenția lui.

Apoi ducele de Lovingdon venise la Eton, și totul se schimbase, pentru că ducele îl considera pe Drake prieten. Familiile lor se întâlneau adesea cu diverse ocazii, la picnicuri sau în excursii la țară. Cine se purta urât cu Drake intra în dizgrația ducelui, iar asta era ceva ce trebuia evitat cu orice preț, pentru că fusese întotdeauna evident că Lovingdon – chiar și la o vârstă fragedă – deținea puterea și influența titlului său. Dincolo de faptul că era bogat precum Cresus.

Dar pe tânăra Ophelia Lyttleton nu o interesase să câștige simpatia ducelui, poate pentru că știuse întotdeauna că Grace îl iubea pe Lovingdon. Ea nu se sfiise niciodată să-i amintească lui Drake care-i era locul – de parcă el, unul, ar fi putut să uite vreodată.

Duse mâna în spate, luă o sticlă de whisky, își turnă două degete și dădu paharul pe gât. În general nu bea la club, pentru că voia să aibă mintea ageră și nu voia să-i întunece ceva judecata. Dar în seara aceea nu se concentra asupra clubului, iar asta trebuia să înceteze pe dată.

Se ocupase de treburile presante în clipa în care ajunsese, dar, din nefericire, își petrecuse ultimele trei ore chinuindu-se să compună o scrisoare de recomandare falsă. Până în acea clipă scrisese: „Este..."

Și tot începuse să o descrie pe Lady Ophelia Lyttleton, și nu pe fictiva Phee. Dacă ar fi spus adevărul – „e încăpățânată, enervantă, încrezută" –, atunci Phee s-ar fi întrebat de ce oare o mai angajase. Trebuia să scrie că este o fire blândă, o fată muncitoare, o femeie care știe cum să pregătească baia unui bărbat și ce să facă în timpul acesteia.

După ce-și mai turnă încă două degete de whisky, trase scaunul și se ridică în picioare. Terminase cu ea. Totul avea să înceteze dimineața. Până atunci, trebuia să facă o plimbare lungă ca să estimeze profiturile acelei seri. Era un joc al lui. Încerca să evalueze starea de spirit a membrilor prezenți în acea seară la club și să determine care ar fi putut fi contribuția pe care o făcuseră la profitul localului.

Ieși din birou, străbătu coridorul și urcă treptele care dădeau într-un balcon ascuns în umbră. Stând într-o parte, bine ascuns în spatele unei draperii grele de catifea, cercetă cu privirea sala de jocuri. O gamă variată de jocuri de noroc, de cărți, de zaruri, ruletă – orice fel de joc care să fie în favoarea casei, și erau toate în favoarea casei –, totul era pus la dispoziția membrilor clubului. Se servea băutură, paharele erau umplute de îndată ce se goleau. O mică cheltuială pentru a întuneca judecata clienților, ce rezulta într-un profit considerabil pentru patronii clubului. Ținând cont de faptul că unul dintre ei era conte, iar ceilalți doi erau căsătoriți cu femei de viță nobilă, Drake nu i-ar fi crezut atât de dispuși să-și jupoaie presupușii tovarăși și prieteni. Dar, la fel ca și în cazul lui, primii ani de viață ai acestora fuseseră marcați de viața trăită în stradă. Știau ce înseamnă să-ți fie foame, frig, frică. Știau ce înseamnă să te descurci fără haine, fără mâncare, fără adăpost, fără pantofi. Se ridicaseră deasupra condiției lor, apoi se întorseseră, apucaseră un băietan firav de opt ani de reverul hainei și-l târâseră după ei.

Avea față de acești oameni o datorie de care nu se putea achita niciodată. Dar le era în special dator ducelui și ducesei de Greystone. Aceștia construiseră orfelinate pentru copii din profitul care îi revenea ducesei de pe urma clubului. Ar fi putut să-l lase pe Drake într-unul dintre acestea, fără vreo remușcare. Fusese un copil furios. În schimb, îi dăduseră un loc la masa lor, în casa lor, în sânul familiei lor.

Uneori, furia încă punea stăpânire pe copilul de odinioară, dar bărbatul de acum învățase să o țină sub control. Mai ales aici, printre aristocrații plini de ifose, care aveau cuferele mult prea pline și aruncau banii la o mână de cărți sau de zaruri.

Cunoștea toate aceste fețe. Lorzi care nu avuseseră norocul de a fi întâiul născut al familiei. Le cunoștea valoarea, obiceiurile, slăbiciunile. Știa care din ei aveau să se ridice de la masă cu buzunarele goale doar ca să caute o moștenitoare și să se poată întoarce la joc. Duci, marchizi, conți, viconți. Între acești pereți, titlul nu mai conta. Erau toți egali.

Își lăsă privirea să alunece în voie peste ei, ca să estimeze cât de implicați erau în joc, cât de...

Se opri brusc la una din mesele de poker. Ce mama dracului căuta Lordul Somerdale aici? De ce nu era pe străzi, căutându-și sora? Da, era întuneric, dar felinarele fuseseră inventate dintr-un motiv și erau multe patrule cu felinare care se plimbau prin Londra. Chiar dacă nu era tocmai practic să cauți pe timp de noapte, mai ales cu ceața care începuse să se lase, nu ar fi trebuit să fie acasă, înnebunit de grijă, în loc să vină la club și să joace bani pe care nu-și permitea să-i piardă?

– Am chef de un joc privat. Și, fiindcă Lovingdon e plecat în voiaj de nuntă, s-ar putea chiar să câștig o mână sau două.

Ducele de Avendale veni lângă Drake, își strânse degetele pe balustradă și se aplecă în față.

– Ar fi mai bine să nu le atragem atenția asupra faptului că-i ținem sub observație, spuse Drake.

– Știu foarte bine că sunt priviți. Nu înțeleg de ce-am fi discreți în legătură cu asta. Chiar așa, ce anume ți-a atras atenția acolo?

Nu voia să-i explice, pentru că ar fi trebuit să-i explice prea multe. Nu fusese niciodată foarte apropiat de Avendale. Prefera să se țină de-o parte.

– Mă uitam doar cum ne intră banii în cufere.

– Hm.

Îl privi pe Drake cu ochii lui căprui, cu părul șaten-închis căzut pe frunte, arătând ca întruchiparea lui Lucifer.

– Ni te alături la un joc privat?

Aveau o cameră izolată unde fiii și uneori fiicele patronilor își aduceau prietenii apropiați la un joc de cărți. Avendale intrase în grup prin William Graves – alt fost copil al străzii – care se însurase cu mama lui Avendale, după ce aceasta rămăsese văduvă.

– Invită-l și pe Somerdale!

Ochii lui Avendale se măriră la această sugestie.

– Dar nu are buzunarele suficient de pline cât să joace cu mizele noastre.

Jocurile lor aveau într-adevăr miză mare și erau nemiloase. Și se bazau foarte adesea pe trișări. Era influența străzii.

– Îl creditez eu.

– Încerci să te răzbuni pe soră-sa pentru felul în care s-a purtat cu tine la balul de nuntă?

Din ce în ce mai mult.

– Abia dacă am băgat-o în seamă.

– Pe dracu'! Afurisita aia mică se dădea peste cap să te insulte în mod cât mai evident și nu ne-ai fi făcut discret semn să plecăm cu celelalte fete fără să ai tu ceva în minte. Ce s-a întâmplat în alcovul ăla, mai exact?

Descoperise că limba ei nu era chiar atât de ascuțită atunci când nu o folosea pentru vorbit. Din nou, nu era ceva ce intenționa să-i spună lui Avendale. La fel ca desenul de pe spatele lui, distrugerea Opheliei Lyttleton era o chestiune privată. Îi ajungea ca ea să știe că el fusese cel care câștigase.

– Ne lipsește un jucător. Somerdale poate să-i ia locul. Nu știu de ce te împotrivești. Cu el la masă, o să câștigi cu siguranță.

– Nu mă împotrivesc. Încerc doar să-mi dau seama care este motivul tău.

– Banii. Întotdeauna banii.

– Nu și în cazul tău. Cum nu e nici cazul meu. Știu că nu am fost deosebit de apropiați, dar suntem mai asemănători decât crezi.

Ca și cum tocmai și-ar fi deschis sufletul și i-ar fi arătat ceva întunecat acolo, Avendale privi încruntat înspre mesele de joc.

– O să-i spun să ni se alăture.

– Bine.

Drake simțea că ar fi trebuit să spună mai mult, să arate că înțelesese că i se făcuse o mărturisire. Dar el și Avendale nu aveau nimic în comun. Avendale trăia pentru păcat. Deși era treaba lui Drake să încurajeze dezmățul între aceste ziduri, personal nu se considerase niciodată un dezmățat. Fără îndoială, era fiul unui bărbat plin de păcate, dar simțea în sufletul lui întunericul moștenit de la tatăl său suficient de puternic încât să-l facă să se oprească.

– Dacă vrei vreodată să vorbim...

Avendale râse, adânc și întunecat.

– Femeile vorbesc. Bărbații beau, preacurvesc și joacă la noroc. Asta mă interesează pe mine.

Apoi o porni ca o vijelie pe coridor, ca și cum ar fi încercat să fugă de cuvintele pe care le rostise.

Drake își dădu seama că toți încercau să scape de ceva. Își coborî privirea înapoi spre nivelul de mai jos, asupra lui Somerdale, și se întrebă de ce anume voise oare să scape Lady Ophelia Lyttleton.

Încăperea din spate a clubului Dodger's era legendară. Nu puteai intra decât invitat. Uriașul care stătea de pază la ușă o deschidea numai dacă-i spuneai parola foarte bine păzită. Sanctuarul interior era împărțit în două părți distincte. În partea din față era o zonă de relaxare, unde cei care pierdeau își puteau îneca orgoliul în alcool. Alături, în spatele draperiilor grele, era inima sanctuarului, unde sume exorbitante de bani – și, uneori, garanții neoficiale – treceau dintr-o mână în alta în mod regulat. Jucau la o masă acoperită cu catifea verde. Pe bufetele acoperite cu pânză aliniate de-a lungul pereților se găseau carafe de cristal, în grija a doisprezece valeți, tăcuți și rapizi când trebuia să umple un pahar.

În timp ce amesteca pachetul de cărți, Drake observă că nu era nevoie de atât de mulți, dar clubul Dodger's fusese întotdeauna generos când venise vorba să ofere cuiva un loc de muncă. Nici unul din angajații lui nu venise cu recomandare. Erau oameni care veneau de pe stradă sau din închisoare. Unii erau orfani, alții fuseseră vânduți de cei care li se pretindeau părinți pentru a scoate un ban de pe urma lor. Creșteau, deveneau adulți și rămâneau acolo. Primeau nume noi, începeau vieți noi. Așa fusese întotdeauna și Drake continuase tradiția. Dar Dodger's avea de asemenea reputația de a nu ierta niciodată o indiscreție, nu că existase vreodată una, din câte știa Drake. Cei care lucrau aici erau extrem de loiali, o loialitate cumpărată cu salarii generoase. Pe de altă parte, ținând cont câți bani scotea clubul în fiecare noapte, nu era prea dificil să-și plătească bine angajații.

Jack Dodger fusese de părere că un om nu are motiv să fure, dacă are suficienți bani în buzunar. Dar Drake trebuia să admită că și reputația lui Dodger, de om ce nu tolera greșelile, contribuise la bunul comportament al angajaților săi.

Cei care serveau în această încăpere erau toți oameni de totală încredere, de care puteai fi sigur că nu vor dezvălui nimănui nimic din cele auzite. Aceeași încredere li se acorda și celor invitați la masa de joc. Ei bine, cu excepția lui Somerdale. Cu siguranță că toți aveau să fie atenți la ce spun, în seara aceea. Somerdale nu cunoștea strada, așa ca ei. Nu fusese crescut de cineva care fusese cândva implicat în activități dubioase, care ocolise legea.

Drake împărți cărțile lui Langdon, Somerdale, Avendale și fratelui mai mare al lui Grace – marchizul de Rexton. Jucau poker.

Nu împărți cărți și pentru el, pentru că știa că mintea n-o să-i fie la joc, ci la fratele lui Lady O.

Așteptă până ce jucară vreo câteva mâini, și norocul păru să fie de partea lui Somerdale, înainte să întrebe:

– Ce mai face sora ta, Somerdale? Și-a revenit după toată agitația cu nunta lui Grace?

Fu conștient că toți cei din jur deveniră dintr-odată atenți, privindu-l cu interes. Nu aduceau niciodată vorba despre o doamnă anume, pentru că asta ar fi putut trăda un interes față de aceasta, interes care ar fi putut la rândul său conduce spre un drum către altar.

Cu toții erau burlaci convinși. Cel puțin până când erau forțați să obțină un moștenitor.

Ani întregi îl invidiaseră pentru faptul că lipsa titlului îl scutea pe Drake Darling de o astfel de responsabilitate. El nu avea să fie niciodată obligat să se însoare, să-și ia o nevastă. Nu trebuia să îndure prelegeri despre îndatoririle pe care le avea față de moștenirea lui.

Ciudat cum tânjeau după burlăcia lui lipsită de griji, care nu avea să se sfârșească niciodată, când el, unul, ar fi dat orice – și-ar fi luat bucuros o nevastă – ca să posede originile lor neîntinate.

– Presupun că da, mormăi contele distras, studiind cărțile din mână.

– Nu știi sigur?

Drake nu se obosi să-și ascundă scepticismul, deși reuși destul de bine să-și camufleze iritarea pe care i-o produse acest răspuns nesatisfăcător.

– E plecată să aibă grijă de o mătușă bolnavă, spuse Somerdale, luând câteva jetoane și aruncându-le în grămadă. Ridic cu cinci lire.

– Când a plecat?

– Mmm. Ieri seară. Unchiul a sosit la scurt timp după ce ne-am întors acasă. Se pare că mătușa se simte foarte rău. Ea și Ophelia au fost întotdeauna apropiate. Ophelia a petrecut mult timp la Stillmeadow în copilărie.

– Stillmeadow?

În general, se pricepea mai bine să facă conversație, dar voia să ajungă la ceea ce îl interesa cât mai repede cu putință.

– Moșia unchiului nostru. La câteva ore nord de Londra. Este contele de Wigmore.

– Și au ajuns cu bine?

Somerdale ridică în sfârșit privirea, și ochii lui verzi – nu la fel de aprinși ca ai Opheliei – se fixară asupra lui Drake.

– Da, așa cred. N-am auzit altceva. De ce te interesează?

„Pentru că am scos-o pe soră-ta din Tamisa", îi veni să-i răspundă, dar se stăpâni. Instinct. Conservare. Nu putea spune exact de ce, dar începuse să audă clopoței de alarmă. Era posibil ca Somerdale să mintă. O povestioară pe care o inventase după ce încercase să scape de soră-sa. Doar că, de ce ar fi încercat să o omoare? Ea avea într-adevăr o zestre atrăgătoare, dar, după cum îi atrăsese atenția Avendale, buzunarele lui Somerdale nu mai erau chiar atât de pline. Părinții le muriseră. Nu mai aveau frați sau surori. Zestrea i-ar fi revenit lui, în caz că ea murea. Oamenii ucideau pentru mai puțin. Cum făcuse tatăl lui.

– Mă gândeam că poate l-ar interesa să devină membru al clubului, dacă e la doar câteva ore distanță.

Distanța nu era un impediment pentru cei vicioși. Deși spera că Somerdale nu va observa cursul schimbător al conversației lor – la urma urmei, când începuseră, Drake nu avea de unde să știe că vor ajunge aici.

Ținând cont de cât de mult scotch băuse, Drake se mira că Somerdale mai putea ține socoteala cărților, darămite firul conversației.

Somerdale râse înfundat.

– Nu Wigmore. Nu joacă, nu bea. Este întruchiparea virtuților.

– Totuși, mi-ar plăcea să-i trimit o invitație.

Scoase un carnețel cu coperte negre și un creion din buzunarul hainei. Îl folosea pentru a scrie liste cu ceea ce trebuia făcut la club. Îl deschise la o pagină goală și îl întinse peste masă.

– Te-aș ruga să-mi scrii aici detaliile pentru poștă.

Ridicând din umeri, Somerdale luă carnetul și creionul și începu să mâzgălească adresa. Drake avea să trimită un mesaj ca să se asigure că unchiul era în siguranță acasă. Dacă nu, avea să alerteze Scotland Yardul că trebuia să caute un cadavru în Tamisa. Era foarte posibil, ținând cont de ora târzie la care plecaseră. Sau poate că Somerdale nu era chiar ceea ce părea să fie.

Somerdale îi dădu înapoi carnetul și creionul, și Drake le băgă în buzunar.

– Ne putem continua jocul acum? întrebă Avendale, laconic.

– De fapt, tocmai mi-am amintit că am ceva urgent de făcut.

Drake făcu semn unui valet.

– Randall, fă tu cărțile!

Un licăr apăru în ochii bărbatului. Toți voiau să ajungă crupieri. Ăsta era primul pas.

– Cu siguranță, orice-ar fi poate să aștepte! protestă Langdon.

Și tatăl lui era un ucigaș. Asta ar fi trebuit să-l facă pe Drake să se simtă mai pe picior de egalitate cu moștenitorul titlului de Claybourne. Dar contele de Claybourne ucisese un bărbat care meritase să fie ucis. Nu același lucru se putea spune despre mama lui Drake. Ea nu meritase nimic altceva decât bunătate, fără să aibă vreodată parte de ea.

– Responsabilitatea ta este să produci un moștenitor, a mea să asigur profitul clubului. Sarcina ta este cu mult mai plăcută.

Se ridică.

– Domnilor, vă doresc distracție plăcută!

Înclină capul spre un alt valet.

– Gregory, am nevoie de tine. Vino cu mine!

Cu Gregory pe urmele lui, traversă încăperea, coborî scările și intră în biroul lui. Încercarea lui lamentabilă de a compune scrisoarea de recomandare rămăsese unde o lăsase. Mototoli coala de hârtie în pumn, o aruncă în coș și începu una nouă.

De data aceasta, era o invitație acordată contelui de Wigmore.

O așeză într-un plic greu, cu emblema Dodger's Drawing Room. Apoi îl sigilă cu ceară.

Îi întinse plicul tânărului valet.

– Vreau să i-l dai contelui de Wigmore în persoană, nimănui altcuiva. Doar lui. Dacă nu-l găsești, vreau să adulmeci în jur și să afli dacă s-a întors de la Londra.

– Da, domnule.

Scoase carnețelul din buzunar, găsi adresa contelui și i-o comunică lui Gregory.

– Nu spui nimănui că ți-am cerut să faci asta și nu sufli un cuvânt despre cealaltă informație pe care ți-am cerut-o.

– Da, domnule.

Nu era cazul să-i amintească băiatului că poziția lui la club depindea de discreția de care dădea dovadă. Drake avea dreptul să angajeze, să dea afară și să promoveze. Era ascultat fără împotrivire, și așa fusese de când preluase frâiele de la Jack Dodger.

Scoase apoi câteva monede din seif și le puse în palma întinsă a lui Gregory.

– Pentru drum. Și poți să păstrezi ce rămâne.

La cât îi dăduse, avea să-i rămână o sumă considerabilă.

– Închiriază un cal. Ținând cont de distanță, mă aștept să te întorci mâine-seară.

– Da, domnule.

– Să fii atent!

Tânărul nu făcu decât să dea din cap înainte să plece.

La scurt timp după aceea, Drake plecă la rândul lui. Nu i se întâmpla des să-şi mintă prietenii, dar în seara asta profitul clubului era ultima lui grijă. Cel mai important acum era să dezlege misterul care o învăluia pe Lady Ophelia Lyttleton.

Capitolul 10

Era două şi jumătate în clipa în care descuie uşa, trecu pragul casei lui şi se opri în loc. Ceva era diferit. Poate faptul că rar i se întâmpla să fie aici la această oră, seara trecută fusese o excepţie. Dar, chiar şi în timp ce lua în calcul această posibilitate, ştia cu certitudine că era mai mult de atât. Era o senzaţie diferită. Nu mai era senzaţia de casă goală. O lampă fusese lăsată aprinsă pe prima treaptă a scărilor, ca şi cum ea se gândise – sau poate sperase – că o să se întoarcă mai devreme.

Nu avusese de gând. Se dusese la Scotland Yard ca să se intereseze de eventualele crime ce avuseseră loc cu o noapte în urmă. Discutase cu Sir James Swindler, un prieten de familie care nu îi pusese întrebări lui Drake în legătură cu strania lui curiozitate.

Inspectorul îi confirmase, din nefericire, că avuseseră loc câteva crime, dar toate victimele fuseseră identificate. Se pare că nici una nu era contele de Wigmore.

Drake se dusese la coroner. Nici un cadavru nerevendicat acolo. Dar asta nu însemna nimic. Atacul ar fi putut avea loc în altă parte, poate că fusese investigat de alţi poliţişti, de alţi coroneri. Sau poate că atacul avusese loc, dar victima nu fusese descoperită.

Sau poate că nu fusese un atac. Doar un accident. Un vizitiu neglijent care pierduse controlul hăţurilor şi trăsura căzuse de pe un pod. Sau se rupsese o spiţă, trăsura alunecase de pe drum şi căzuse în râu.

Existau nenumărate posibilităţi. Doar cineva cu trecutul său putea presupune pe loc ce era mai rău. Din clipa în care Frannie Darling îl luase de pe stradă fusese protejat, dar imaginile de durere, de suferinţă şi teamă fuseseră deja săpate în conştiinţa lui. Braţele iubitoare

și zâmbetele blânde nu-i puteau șterge din amintire ororile la care fusese martor, nu-l puteau apăra de coșmarurile pe care le avea din când în când.

Era fără îndoială un neghiob că nu-i spunea lui Somerdale despre sora lui, că nu o înapoia pe dată în grija fratelui său.

Și totuși, luă lampa de pe scară și urcă la etaj ca să o vadă, convins că o va găsi adormită. În patul lui, fără îndoială. Lady Ophelia Lyttleton nu putea dormi într-un pat de campanie.

Își imagină cum ar fi fost s-o trezească și s-o trimită în camera ei. Satisfacția și încântarea de a o pune la locul ei se luptau cu îngrijorarea care începuse să prindă contur în mintea lui. Nu-i plăcea că nu știa ce se întâmplase cu ea. Dacă Somerdale spunea adevărul – sau dacă nu – în orice caz, ceva cumplit părea să fi avut loc.

Ajunse în capul scărilor, deschise ușa dormitorului său și fu surprins să găsească patul gol, dar deloc mirat să constate că așternuturile erau în continuare răvășite. Cenușa focului din seara trecută era încă în vatra șemineului.

Oare își recăpătase memoria? Încercase să se întoarcă acasă la ea? Străbătu în grabă coridorul până în celălalt capăt și deschise ușa de perete.

Era acolo, ghemuită în patul îngust și tare, cu o lampă aprinsă pe dușumea.

Sentimentul de ușurare care îl învălui îl surprinse, creându-i o stare de confuzie. Nu avusese de gând să se preocupe de soarta ei și totuși, dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege, o făcea. Dar era în siguranță, nu umbla de nebună prin Londra.

Ar fi trebuit să plece. Să se întoarcă la club și să se ocupe de profiturile acestuia.

În schimb se apropie cu băgare de seamă și abia când ajunse lângă ea văzu că tremura la fel de tare ca atunci când o scosese din râu. Era din nou îmbrăcată cu una din cămășile lui, iar materialul se termina chiar deasupra genunchilor. Avea ochii strâns închiși. Respira gâfâit, ca și cum nu ar fi găsit aerul de care avea nevoie. Își ținea brațele strânse la piept, cu pumnii strânși.

– Phee?

Îi atinse ușor umărul și Ophelia îl lovi, dând înnebunită din brațe.

– Nu, nu! Nu mă atinge. Nu!

Un strigăt, apoi un scâncet, un suspin în timp ce se ghemuia la loc.

Își aminti cuvintele pe care le rostise cu o seară în urmă, atunci când crezuse că i se adresa lui. Dar poate că-i fuseseră spuse altcuiva. Unui atacator. Poate că niște hoți încercaseră să-i tâlhărească pe Lady Ophelia și pe unchiul ei. O putea vedea ridicându-și năsucul ăla cârn în aer, informându-i că se purtau necuviincios și că un asemenea comportament nu putea fi tolerat.

Continua să tremure. Lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Broboane de sudoare i se formaseră pe gât.

Se chinuia în patul ăla mic și incomod. Ce dracu' îl făcuse să creadă că ar fi amuzant să o oblige să doarmă acolo, când avea în camera lui un pat foarte bun, pe care nu-l folosea nimeni toată noaptea?

Îi pieri din minte orice gând de răzbunare sau intenție de a-i da vreo lecție.

Tot ce-și dorea era ca ea să se simtă în siguranță. Să fie în siguranță.

– Phee?

Îi vorbi calm, blând, pe tonul pe care îl folosea ca să calmeze caii nervoși.

Întotdeauna avusese o afinitate față de animalele mari, ba chiar se gândise o vreme să se facă băiat de grajduri, dar era în tutela unui duce și a unei ducese care aveau planuri mai mari pentru el. Se aplecă și-și strecură brațele pe sub corpul ei.

– Șșșt... făcu el în clipa în care ea îi răspunse cu un geamăt stins. E-n regulă. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Ridicând-o din pat și cuibărind-o la pieptul lui, își dădu seama că picioarele goale îi atingeau brațele cu cea mai incredibilă senzație mătăsoasă. Era complet necuviincios să se gândească la asemenea lucruri, la felul în care pielea ei o atingea pe a lui.

Îi prinse cămașa între degete și se cuibări în adâncitura de sub umărul lui. Respirația i se mai calmă și începu să tragă adânc aer în piept, ca și cum mirosul lui ar fi liniștit-o. Al lui.

Ridicol! Ce naiba era cu el de se gândea la astfel de lucruri? Fără îndoială că era doar o reacție la căldura corpului lui, probabil că se simțea ca o omidă într-un cocon. Nu i se putea întâmpla nimic, cât timp el era aproape. Cumva, probabil că simțea asta. Ceea ce ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine, dar nu-l făcea.

O duse în camera lui și o așeză cu grijă pe pat, blestemându-și ochii pentru că observaseră cum tivul cămășii lui îi urcase pe coapsă.

Deși era mică de statură, avea picioare lungi și subțiri și cele mai delicate glezne. Mai că era tentat să i le sărute. În schimb, aruncă așternuturile peste ea, surprins că nu se trezise. Se pare că dormea incredibil de adânc, chiar și atunci când avea coșmaruri.

Se duse lângă șemineu, se lăsă pe vine și făcu ce ar fi trebuit să facă ea mai devreme: curăță cenușa, aranjă cărbunii și lemnele. Apoi aprinse un chibrit și privi focul prinzând viață.

Auzi un suspin înăbușit. Pe toți dracii! Se ridică și se duse numaidecât lângă pat. Era iar agitată, își întorcea capul dintr-o parte în alta, murmura să fie lăsată în pace, dar nu părea că va putea găsi liniște în această noapte.

Se aplecă și își atinse degetele de obrazul ei.

– Phee?

Trase adânc aer în piept. O dată. De două ori.

– Te-ai întors.

– Da.

Clipi și deschise ochii, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet micuț.

– Ați alungat monstrul. Tu și dragonul tău.

Se simți de parcă cineva l-ar fi pocnit în stomac. Cuvintele ei, zâmbetul ei. Nu îi zâmbise niciodată așa, nici nu-și amintea să o fi văzut zâmbind vreodată în felul ăsta. Și totuși, se citea sinceritatea în el. Nu era un zâmbet forțat, prefăcut. Nu juca un rol.

– Ce monstru? întrebă el.

– Nu știu. Nu l-am putut vedea clar. Poate că ar trebui să-mi desenez și eu un dragon pe spate.

Își imagină un dragon în zbor pe spatele ei micuț și ce ar fi trebuit să îndure ca să ajungă acolo.

– Este un proces foarte dureros. Odată ce începi, nu te mai poți opri. La ce ar folosi doar o bucată de dragon?

– Presupun că ai dreptate.

Își strânse buzele, înainte să o prindă pe cea de jos între dinți. Drake se simți străbătut de un fior. Era din cauza umbrelor, a cămășii lui ridicate pe pielea ei, a ei în patul lui.

– Am atât de multe întrebări, spuse ea, întrerupându-i gândurile periculoase.

– O să le discutăm mâine-dimineață. Acum trebuie să dormi.

– Nu-mi înțeleg hainele.

– Ai vorbit cu ele? o întrebă, zâmbind mai larg.

– Nu, dar ceva nu e bine. Și nu am o cămașă de noapte.

– Ei bine, o să discutăm mai târziu, după ce te odihnești.

Amâna inevitabilul, dar nu voia să piardă felul în care îl privea acum, ca și cum l-ar fi acceptat, ca și cum ar fi avut încredere în el.

Phee clătină din cap.

– Nu-mi place să dorm.

– Ai avut un coșmar. Nimic și nimeni n-o să-ți facă vreun rău. O să stau de veghe.

– Nimic din toate astea, din faptul că sunt aici, nu pare să aibă vreun sens.

– O să aibă. Foarte curând, sunt sigur.

Îl privi fix, ca și cum ar fi încercat să citească adevărul în ochii lui, dar nu o mințea. Avea să-i spună totul mâine-seară, după ce se întorcea Gregory. Între timp, avea încă o zi în care să-i spele spatele.

– Îmi este atât de frig, spuse ea încet. Parcă mi-ar fi înghețat tot corpul.

Nu putea face focul mai mare și nu mai avea alte pături. La naiba! Presupunea că-și putea pune hainele peste ea. Sau o putea încălzi în alt mod.

– Să nu te sperii, dar o să mă întind peste pătură și-o să te iau în brațe. Bine? În felul ăsta, pot să te încălzesc.

Dădu din cap. Își scoase haina și o întinse peste șoldurile ei. Își trase ghetele. Ca să nu o zgârie nasturii, își așeză vesta pe spătarul scaunului. Pentru propriul confort, își desfăcu lavaliera de la gât și o puse deoparte. Apoi se urcă în pat și se întinse lângă ea. I se potrivea în curbura umărului de parcă acolo i-ar fi fost locul, cu capul așezat pe pieptul lui. O cuprinse cu un braț și o trase mai aproape. Cu mâna liberă, îi masă spatele până la talie, până unde se strânseseră păturile. Nu voia să se gândească cât de aproape era mâna lui de coapsele ei goale.

– Nu pot să-mi dau seama dacă mă placi, spuse ea atât de încet, încât abia dacă o auzi. Uneori pari să ții la mine, ca acum, de exemplu, alteori nu ai pic de răbdare cu mine.

– Presupun că nu ne cunoaștem foarte bine.

– Atunci, spune-mi o poveste!

O poveste. Da, presupunea că putea face asta. Îi spusese multe povești lui Grace, în copilărie.

– Au fost odată ca niciodată un cizmar și nevasta lui...

Râzând, cu acel sunet dulce pe care abia acum descoperise că-l are, își înălță capul și îl privi în ochi.

– Doar nu te pregătești să-mi spui povestea cu cizmarul și spiridușii.

– O știi?

Îi aruncă o privire cu subînțeles. Îi aruncase multe priviri în trecut, dar nici una ca asta.

Era o privire amuzată, care parcă voia să-l necăjească. Îl făcea să-și dorească să-și adâncească mâinile în părul ei, să o tragă lângă el și să o sărute, să o încălzească, să-i ardă sufletul. Îl făcea să-și dorească să o păstreze acolo. Să o cunoască.

Îl neliniștea gândul că ar fi putut fi complet diferită de aristocrata disprețuitoare pe care o cunoscuse întotdeauna.

– Firește că știu povestea. Nu vreau să-mi spui o poveste pentru copii, prostuțule! Vreau să-mi spui ceva despre tine. Să-mi povestești despre tine.

„Prostuțule?" Nu era câtuși de puțin prostuț! Se gândi să o dojenească, cum se cuvenea să-și dojenească un stăpân servitorii, dar nu voia să piardă momentul. Pentru nimic în lume n-ar fi putut spune de ce dorea să-l păstreze. Să îl împartă cu ea. Își petrecuse întreaga viață construind un zid peste care doar câțiva, foarte puțini aleși, puteau privi dar de care nimeni nu trecuse vreodată complet. Erau lucruri pe care nu le împărtășea nici cu familia lui. Nu credea că exista cineva pe lume care l-ar fi putut accepta în întregime, așa cum era cu adevărat. Nu voia să-i ofere ceva ce ar fi putut fi folosit împotriva lui, așa că trebuia să aibă mare grijă ce-i spunea.

Se așeză la loc, cu capul în curbura umărului lui, unde se potrivea perfect.

– Ți-e mai cald? o întrebă.

– Da. Dar încă aștept povestea. Spune-mi ceva de când erai copil.

Erau povești care i-ar fi satisfăcut până și pe frații Grimm.

– După cum ți-am spus mai devreme, mi-am început viața pe străzi. Am supraviețuit prin viclenie, abilitate și îndemânare. Și pentru că eram rapid. Totuși, aveam puțină mâncare, haine sau căldură. Îmi amintesc când am mâncat prima oară pe săturate. Aveam opt ani. Plăcintă cu carne. Apoi am vomitat imediat totul.

– Iuh! Cred că preferam povestea cu cizmarul.

– M-am gândit eu.

Nu spuse nimic foarte multă vreme. Se gândi că poate începea să adoarmă. Apoi zise:

– Nu-mi imaginez că viața mea este foarte fericită. Nu găsesc nici o bucurie în faptul că sunt aici.

Un gând cumplit îl zdruncină. Oare se aruncase singură în râu, cu intenția să-și facă rău? Oare simțise atâta repulsie după sărutul lui încât – nu, săritura ei în râu nu avusese nici o legătură cu el. Și nici nu intenționase să se omoare. Dacă era un lucru pe care îl știa despre Lady Ophelia, acela era că își prețuia mult prea mult propria persoană ca să priveze lumea de existența ei. Pur și simplu era dezorientată din cauza lipsei de memorie.

– Ești foarte mândră de locul tău în lume, spuse el.

Era adevărat, chiar dacă se referea la locul ei în lumea aristocrată.

– Oare?

– Da. Și ești foarte bună în tot ceea ce faci. Îți îndeplinești cu maximă sârguință orice sarcină. Ești un exemplu pentru cei din jur.

Din nou, totul era adevărat. Deși nu considerase niciodată că toate acestea ar fi putut fi calități, constata acum cu surprindere că erau, chiar dacă nu le recunoscuse.

– Sunt cuvinte din scrisoarea mea de recomandare?

– Nu, propriile mele observații.

– Ai adus scrisorile?

– Nu mai știu pe unde le-am pus, dar sunt sigur că o să dau eu de ele.

– De ce te-ai întors mai devreme?

– Pentru că eram... îngrijorat pentru tine.

Pentru că îl scotea mai mult din minți acum, când își pierduse memoria, decât o făcuse vreodată mai înainte.

– M-am încălzit acum, spuse ea. Nu mai tremur.

Presupunea că era semnalul că trebuia să plece. Ar fi trebuit să se simtă incredibil de ușurat.

În schimb, descoperi că-i făcea plăcere să o țină în brațe, să-i simtă parfumul, să-i vorbească în șoaptă – în timp ce umbrele dansau în jurul lor.

Încercând să o deranjeze cât mai puțin cu putință, se ridică din pat.

Cu capul pe pernă, își puse o mână sub obraz și îl privi.

– Îmi place mai mult patul ăsta. Este mai confortabil.

– Poți să-l folosești când nu sunt eu aici.

– Dar ești aici acum.

– Da, dar n-o să dorm.

Rămase acolo până când fu relativ sigur că ațipise. Apoi trase scaunul lângă pat, se așeză și începu să stea de veghe.

Doar pentru că era prietena lui Grace, iar sora lui nu l-ar fi iertat niciodată dacă i se întâmpla ceva. Faptul că rămăsese lângă ea nu avea nici o legătură cu acel crâmpei pe care i-l arătase din femeia pe care nu o cunoscuse niciodată.

Se trezi dezorientată, în așternuturi care nu erau chiar la fel de moi precum cele cu care era obișnuită. Perna era mai tare, salteaua, mai fermă. Încercă să se agațe de niște amintiri vagi, dar avea senzația că încearcă să prindă vârtejuri de ceață care-i alunecau printre degete. Totul alunecase în abis, toate amintirile ei, și totuși...

Bărbatul acesta îi era cunoscut. Mirosul lui, forța brațelor lui.

Stătea așezat pe unul din scaunele alea îngrozitoare, cu capul lăsat într-o parte, cu ochii închiși, cu genele lungi odihnindu-i-se pe pomeții ascuțiți. Picioarele îi erau întinse, încrucișate la glezne, brațele împăturite la piept. Se mira că nu cădea pe podea. Cu siguranță avea să-l doară gâtul când se trezea. O să i-l maseze când o să-l spele pe spate.

Pentru că nu plecase, pentru că stătuse de veghe, așa cum îi promisese.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă până în zorii zilei, totuși sosise în toiul nopții, când avusese nevoie de el.

Avea senzația că era mereu acolo să o salveze: când se îneca, când îi era frig și frică, când visele o îngrozeau.

De câte ori îi mai fusese alături? De câte alte ori o consolase, îi alinase temerile?

Deschise ochii și se trezi privind în adâncul întunecat. Erau atât de negri încât ar fi trebuit să o neliniștească. Mai negri decât părul lui, decât umbra bărbii de pe obraz. Nimic la el nu era senin, lipsit de grijă. Totul avea o muchie periculoasă, și totuși știa că era în siguranță lângă el. O știuse întotdeauna sau existase o vreme când se temuse?

Nu spuse nimic. O privea doar, ca și cum nu ar fi fost sigur cine era sau cum ar fi putut reacționa la prezența lui.

– Mă simt rușinată de spectacolul pe care l-am dat aseară, începu ea.

– Nu e cazul. Visele despre monștri pot fi neplăcute. Îți mai amintești și altceva?

Era întinsă pe-o parte, cu o mână sub pernă, cu cealaltă peste pătură. Se gândi să se ridice în șezut, dar se temea că orice mișcare ar fi putut rupe vraja care era acum între ei, creând o intimitate pe care nu o înțelegea. Nici el nu făcuse nici o mișcare, ca și cum ar fi simțit același lucru.

– Un bărbat. Voia să-mi facă rău și încercam să mă apăr de el.

– Cine era?

– Nu știu. Era o umbră. Întunecat, periculos, sinistru. Nu avea chip. Dar era mare, deasupra mea. Mă sufocam. Nu mă puteam mișca, deși voiam. Cu disperare. Am țipat, dar nu reușeam să scot nici un sunet, oricât de mult aș fi încercat. Nimeni nu mă putea auzi. Eram îngrozită că, de data asta, o să reușească.

– De data asta?

Îl simți încordându-se, ca și cum întreg trupul i s-ar fi trezit dintr-odată.

Își frecă fruntea.

– Cred că am mai avut și altă dată visul ăsta. E ceva familiar în el. Sau poate că a fost doar o parte din vis, faptul că am crezut că se întâmplase și altă dată. Poate că era un vis în alt vis.

– Vreau să-mi spui dacă-ți mai amintești și altceva despre asta, despre atacator.

Zâmbi fără să vrea.

– Așadar, ești ucigaș de vise?

O privea ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Clipi, își coborî privirea spre picioarele goale. Cămașa de pe el era așa cum îi rămăsese cu o seară în urmă, scoasă din pantaloni și deschisă la nasturi.

Dar acum știa că în spatele ei erau niște mușchi puternici, că un dragon de cerneală locuia chiar dincolo de suprafață.

În cele din urmă, un colț al gurii lui se arcui.

– Eu nu, dar dragonul de pe spatele meu este.

– De-asta l-ai desenat acolo? Ai avut și tu coșmaruri?

O privea din nou cu atenție și crezu, o clipă, că n-o să-i răspundă. Și totuși își dorea foarte mult să-i răspundă. Voia să știe totul despre el, tot ce uitase. Deși înțelegea – chiar dacă nu putea să accepte – că lucra pentru el, era convinsă că exista ceva mai mult între ei. Aveau un trecut comun. Era sigură de asta. Altfel de ce n-ar fi fost alarmată că era în patul lui, cu cămașa lui strânsă în jurul șoldurilor, cu picioarele goale, cu el așezat lângă ea, cât se poate de confortabil, pe jumătate dezbrăcat? Era mai mult decât simplul fapt că îl spăla pe spate. Deși acel moment crease o apropiere uluitoare între ei, știa că familiaritatea lor nu era ceva nou.

În ciuda faptului că era aproape dezbrăcată, că picioarele-i erau goale, la fel ca ale lui, nu avea să sară în pat, să profite de ea. Știa asta, dar de unde naiba știa?

Era atât de frustrant să știe numai fragmente despre el, când ar fi vrut să știe totul.

Își desfăcu brațele de la piept, se aplecă spre ea, își sprijini coatele pe picioare și o privi în ochi.

– Cât am trăit pe stradă, am văzut orori care încă-mi mai bântuie visele, uneori. Când eram mai tânăr, am avut, ce-i drept, ideea destul de puerilă că dragonul le-ar putea alunga.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet disprețuitor și Phee simți cum i se strânge pieptul.

– Dar am ajuns la concluzia că numai noi ne putem învinge demonii.

– Tu i-ai învins pe ai tăi?

– Nu în măsura în care mi-aș fi dorit.

– Nu suntem oare tot noi cei mai aspri critici ai noștri?

– Poate.

– Întotdeauna vrem altceva decât avem.

Se încruntă.

– De ce cred – nu, de ce știu asta cu certitudine? Voiam altceva, dar ce anume voiam?

Nu spuse nimic, îi susținu doar privirea, ca și cum ar fi avut puterea de a extrage amintirea, adevărul din ea. Avea încredere în acei ochi, în adâncimea lor, în sinceritatea lor.

Nu era un bărbat care să ridiculizeze, să ia peste picior.

– Cred că e posibil să fi dezlegat misterul hainelor mele, zise ea.

O sprânceană neagră se arcui.

– Oh?

Nu știa dacă voia doar să profite de faptul că schimbase subiectul sau că într-adevăr îl interesa răspunsul.

– Cred că am împachetat totul într-o valiză în acea seară, cu excepția hainelor mele *celor mai urâte*. Și probabil că am pierdut valiza în râu. De-asta nu mai am nici șorț, nici cămașă de noapte. Deși nu înțeleg de ce nu am lăsat șorțul aici, pentru că am ajuns la concluzia că încercam să scap de viața asta. Nu văd să aibă vreo valoare.

– În viața de servitoare? întrebă el, *ca și cum ar fi putut să vorbească despre altceva.*

– Da. Nu îmi imaginez cum ar fi să mă trezesc în fiecare dimineață, știind că nu mă așteaptă nimic altceva decât o zi plină de praf și mizerie.

– Valoarea constă în salariu, în satisfacția muncii bine făcute. În faptul că, prin efortul tău, o casă a devenit mai îngrijită și se poate locui cu plăcere în ea. Familia cu care am locuit înainte – erau oameni înstăriți. Trebuia să mâncăm. Puteau să-și pregătească singuri mâncarea, dar au angajat pe cineva care să o facă pentru ei. În timp ce această persoană gătea, ei se duceau să facă fapte bune. Totul se leagă, totul are valoare. Dacă nu o vezi, înseamnă că nu te uiți așa cum trebuie.

Cuvintele îi erau încărcate de pasiune, vocea îi tremura de emoție.

– Eu petrec ore bune având grijă ca niște domni cu situație să se distreze, continuă el. Faptul că am o servitoare înseamnă că nu sunt preocupat de grijile casei mele. Mă pot concentra asupra creșterii profiturilor. Dacă profiturile sunt mai mari, putem angaja mai mulți oameni, și astfel mai mulți oameni pot avea grijă de familiile lor. Cumpără mai multă carne pentru masa lor, așa că și măcelarul are mai mulți bani. Cumpără mai multe animale. Fermierul are un venit mai mare. Aș putea continua, dar cred că m-am făcut înțeles. Poate că nu pare mare lucru, dar e ca atunci când arunci o piatră în apă și se formează multe cercuri. Poate că tu nu înțelegi, dar până și cel mai umil servitor are valoare, are un scop. Oricine are un loc pe lume, și nici unul nu e mai puțin important.

Ca și cum s-ar fi rușinat dintr-odată, închise ochii și se lăsă pe spate. Se întrebă dacă-i mai împărtășise și altă dată opiniile lui, dacă fusese de acord cu ele. Dar, dacă da, atunci de ce fugise?

Deși, dacă era să fie sinceră, nu știa dacă într-adevăr fugise. Fusese doar o speculație în legătură cu hainele ei. Singura explicație care ar fi avut sens.

– În cazul ăsta, presupun că ar trebui să mă apuc de treabă, nu? întrebă ea.

– Îți pregătesc micul dejun până te îmbraci.

Își întinse trupul lung și musculos și în mintea lui Phee se formă o imagine cu el venind încet spre ea, făcându-i inima să-i tresalte în piept. Era un gând răzleț, care nu se potrivea cu bărbatul din fața ei, cu omul pe care îl cunoștea. Pe de altă parte, cât de bine îl cunoștea?

O zi de amintiri nu era suficientă pentru a crea o imagine completă, și totuși fusese răbdător și înțelegător. Remarcabil din partea lui ținând cont că, de fapt și de drept, își pierduse menajera.

Ieși din încăpere, nu cu mișcări rigide sau protocolare, ci relaxate. Era în elementul lui aici, deși bănuia că el era în elementul lui oriunde. Încrederea de sine era ca o mantie pentru el.

Dând deoparte așternuturile, coborî din pat.

Deși o tulbura faptul că-și amintea atât de puțin, se simțea bine să știe că o prețuia, că îi putea ușura, în felul ei, povara de pe umeri.

În timp ce trântea oalele prin bucătărie, Drake se înjură în gând, întrebându-se ce mama dracului îl apucase să-i țină discursuri despre valoarea, scopul și utilitatea unui om. Credea toate astea, fără îndoială. Dar să se apuce să trăncănească fără noimă despre așa ceva era dincolo de orice imaginație. Parcă ar fi încercat să o facă să înțeleagă că piedestalul ei nu stătea drept decât prin munca altora. Ironia era că ea nu era conștientă că stătea în vârful acelui piedestal.

Și, ca să fie cu atât mai rău, îi pregătea acum cremă de ouă. Vorbise cu bucătăreasa de la Dodger's și îi ceruse instrucțiuni. Nu era ceva prea greu de preparat. Ouăle se spărgeau în tigaie, li se adăuga smântână, unt și diverse condimente. Totuși, ea ar fi trebuit să gătească pentru el. Ăsta fusese planul. Ca ea să-l servească pe el.

Dar când îl privise cu atâta inocență, cu o expresie atât de plină de încredere, cu o mână sub pernă, cu gulerul cămășii lui răsucit la gât, cuibărită în patul lui, simțise impulsul ironic de a o proteja, de a avea grijă de ea.

Nu-i scăpa caracterul ridicol al întregii povești. Totuși, nu o putea duce înapoi acasă, nu încă, nu înainte să audă ce-i spunea băiatul pe care îl trimisese să facă cercetări, până nu era sigur că nu o trimitea în bârlogul leului.

Nimic nu avea sens, mai ales dorința lui de a-i face pe plac la micul dejun. Ar fi trebuit s-o lase să mănânce doar pâine uscată și apă, să o facă să înțeleagă că nu toată lumea își permitea luxul cremei de ouă – sau orice fel de ouă.

– Cremă de ouă?

Uluirea din vocea ei îl făcu să întoarcă privirea. Arăta absolut încântată.

Fața-i era încă roz, fără îndoială de la cât o frecase când se spălase. Părul împletit îi era lăsat pe un umăr. Era îmbrăcată cu cealaltă rochie pe care i-o adusese de la biserică. Parcă ar fi fost înfășurată într-un sac. Făcu un efort să-și alunge din minte gândul că merita ceva mai bun, că merita rochii de dimineață care-i să-i pună în evidență fiecare rotunjime.

Că merita rochii croite special pe silueta ei.

– După noaptea pe care ai avut-o, m-am gândit că meriți să fii puțin răsfățată. Dar să nu te obișnuiești cu asta.

Turnă amestecul peste pâinea prăjită pe care o pregătise mai devreme și așeză farfuria pe masă.

– Nu mănânci și tu cu mine? întrebă ea.

– Nu. Eu o să ies puțin ca să mă ocup de niște afaceri. Și mă aștept să începi să-ți faci treburile în lipsa mea.

– Ești un adevărat tiran, știai?

Îl tachina și lui Drake nu-i plăcea deloc să-și simtă pieptul strângându-i-se.

– Am fost îngăduitor din pricina situației tale, dar trebuie să înțelegi că mă aștept să muncești așa cum se cuvine pentru banii pe care ți-i dau.

Fruntea ei se încreți.

– Presupun că asta este o chestiune subiectivă.

– Subiectivitatea mea este singura care contează, având în vedere că eu sunt cel care te plătesc. Acum hai, mănâncă, apoi spală vasele!

Urcă în grabă scările și intră în dormitor. Firește, așternuturile erau încă răvășite, și perna nu fusese umflată, așa că încă mai păstra urma capului ei. Era tentat să se ducă și să aranjeze el totul, dar era treaba ei. O s-o lase s-o facă.

În camera de baie găsi apă într-un vas, nici urmă în carafă, așa că se spălă cu aceeași apă pe care o folosise ea.

Întinse mâna după perie și se opri, cu degetele la doar câțiva centimetri distanță. Fire blonde și lungi rămăseseră prinse în ea, la fel cum se întâmplase cu o zi în urmă. Intimitatea imaginii îl tulbura. Trecându-și degetele prin păr, se hotărî că era suficient pentru moment. Își puse haine curate. Nu se putea duce la Casa Mabry dezordonat, lăsând impresia că viața îi fusese brusc dată peste cap.

Capitolul 11

Prima oară când Drake ajunsese în Casa Mabry intrase pe coș.

Fusese Peter Sykes în acea noapte. Taică-său îl urcase într-un copac, apoi, agil ca o maimuțică, băiatul se cățărase pe ramuri până

când reușise să sară pe acoperiș, unde urcase până la coș și coborâse apoi prin el.

Ducele, care se afla în casă în acel moment, îl prinsese.

Deși nu reușise să descuie ușa ca taică-său să poată să intre, mâncase o mulțime de plăcinte cu carne și-i fusese prezentat lui Frannie Darling.

Datorită ei și a ducelui, viața copilului luase în acea clipă o turnură neașteptată.

Acum, intră hotărât pe ușa din față, fără să mai bată. Avea o cameră în casa asta, crescuse între zidurile ei, precum și pe multe dintre moșiile ducelui.

– Conașule Drake, spuse valetul. Sunt deja în sufragerie, servesc micul dejun.

Evident că erau. Întârziase la vizita de dimineață pe care le-o făcea în fiecare săptămână.

– Mulțumesc, Boyer.

Traversă coridorul bine cunoscut, oprindu-se să privească portretul care îi înfățișa pe duce și pe ducesă, alături de copiii lor. Drake era în margine, cu un cap mai înalt decât ceilalți. Nu făcuseră niciodată vreo diferență între el și copiii lor adevărați, nu-i dăduseră nicicând vreun motiv să simtă că nu făcea parte din familia lor.

Îi făcuseră un dar neprețuit. Drake înțelegea asta foarte bine. Îl primiseră în sânul lor.

Totuși, când se uita la tablou, se vedea în margine – printre ei, dar totuși ținându-se deoparte.

Plecă mai departe. Ușile sufrageriei erau deschise.

După ce făcu doar câțiva pași peste pragul ușii, se trezi în brațele ducesei, care se ridicase de pe scaun înainte să o asiste cineva. De când o cunoștea el, întotdeauna întâmpinase copiii – pe ai ei și pe orice orfan care-i trecuse pragul – cu o îmbrățișare. Fie că se întorceau de la școală, după un semestru, sau dintr-o plimbare în parc.

Brațele se strânseră cu putere în jurul lui, ca și cum ar fi vrut să-l țină acolo pentru totdeauna. Dar, cum făcea de fiecare dată, în cele din urmă îi dădu drumul. Tuturor le dădea drumul, deși Drake știa cât de greu îi era să o facă.

– Începusem să mă îngrijorez, spuse ea, examinându-i chipul cu ochii ei albaștri, încercând să-și dea seama dacă ceva era în neregulă.

– M-am întins cam mult cu treaba azi-dimineață.

– Rexton a spus că ai plecat de la club azi-noapte.

Privind peste umărul ei, Drake se uită la moștenitorul numelui Greystone, care ridică doar din umeri.

– Te-am căutat după ce s-a terminat jocul, dar nu te-am mai găsit.

– Am avut niște treabă. Nimic pentru care să-ți faci griji.

– Atunci, pregătește-ți farfuria, insistă ducesa, și vino cu noi la masă!

Atunci când nu-i îmbrățișa, îi îndopa cu mâncare. Ca și el, ducesa știa ce înseamnă să-ți fie foame. Pe măsuța din spate erau aranjate tot felul de bunătăți, mirosind care mai de care mai îmbietor. Dintr-odată, își dădu seama că era lihnit. Refuză să se simtă vinovat că o lăsase pe Ophelia cu nimic altceva decât cremă de ouă și pâine prăjită. Nu spusese ea că asta-i plăcea? Ce rost ar fi avut să-i ofere mai multe preparate, când majoritatea ar fi rămas neatinse? Pe de altă parte, știa că tot ce rămânea de la micul dejun în această casă era dus la biserică și împărțit săracilor.

După ce-și încărcă farfuria cu mai multe feluri de mâncare, se așeză pe scaunul pe care stătea de obicei, lângă ducesă. Andrew, al doilea născut, stătea în fața lui. Ducele stătea în capul mesei, cu Rexton la stânga lui, lângă Drake. Scaunul din dreapta ducelui era al lui Grace. Era ciudat să-l vadă gol.

– Vreo veste de la Grace sau de la Lovingdon? întrebă Drake.

– Nu, spuse ducesa. Și nici nu cred că o să primim vreuna înainte să se întoarcă, peste două săptămâni. Și așa este firesc să fie.

– Sunt dezgustător de îndrăgostiți, spuse Andrew.

– Cu puțin noroc, o să fii și tu la fel într-o zi, comentă ducele.

– Eu n-am nevoie de un moștenitor, așa că n-o să mă însor niciodată. Eu și Drake o să fim burlaci până în ultima clipă, nu-i așa, Drake?

– Ăsta-i planul, recunoscu el.

– Am făcut un jurământ.

Avea douăzeci și unu de ani, era tânăr și plin de el. Drake nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de tânăr. Întotdeauna avusese nu doar mai mulți ani, ci și mai multă experiență decât ceilalți.

– Este un jurământ prostesc, spuse ducesa. Nu-ți poți controla inima.

– Mama voastră are dreptate, zise ducele, zâmbind blând. Dragostea face mereu cum vrea ea.

La început, Drake se minunase de bunătatea pe care ducele i-o arăta soției lui.

Nu țipa niciodată la ea, nu ridica niciodată mâna asupra ei, nu încerca niciodată s-o intimideze.

Discutau; părerea ei era la fel de importantă ca a lui.

Fără vreun motiv anume, culegea flori pe care i le dăruia, îi cumpăra cadouri și o săruta mai tot timpul.

Drake observase cu interes licărul cald care apărea în ochii ei ori de câte ori ducele intra în încăpere, dulceața din râsul ei.

Nu-și amintea râsul mamei lui. Își amintea lacrimile, rugămințile, țipetele.

Sub influența ducelui, nu-i trebuise mult timp să înțeleagă că tatăl lui fusese o brută. Și că un bărbat trebuia să-și trateze soția mai bine decât voia să fie tratat el.

Simți o strângere vinovată de inimă gândindu-se la Ophelia, dar o ignoră.

Spre deosebire de ducesă, ea nu era bună cu oamenii, nu se implica în fapte caritabile, nu-i punea pe alții înaintea ei. O surprinsese de multe ori dojenind servitorii, știa că se supăra din foarte puțin. Răbdarea și prețuirea celorlalți erau noțiuni străine pentru ea. Nu-i păsa decât de propriile ei dorințe, de propriul confort și de propria plăcere.

Țipa în somn.

– Ei, și cum mai merge treaba la Dodger's? întrebă ducesa, întrerupându-i gândurile, slavă Domnului!

– Profitul a crescut cu zece la sută luna asta, spuse el, înfigându-și furculița în ouăle Benedict. Am primit ca membru și un american.

– Un american? repetă Rexton. Dumnezeule mare, Dodger știe?

– Nu i-am cerut permisiunea înainte să iau hotărârea, dacă asta mă întrebi, spuse Drake. Americanul este putred de bogat, îi place să joace din când în când și ne sporește profiturile. Din câte am înțeles, din ce în ce mai mulți americani încep să-și petreacă timpul în Londra, în încercarea de a-și mărita fetele cu membri ai aristocrației.

Îi aruncă lui Rexton o privire pătrunzătoare.

– Poate că o să te însori chiar tu cu una. Am auzit că le plac ducii.

– Vor mai trece mulți ani până să ajung eu duce. În plus, sunt sigur că o să se plictisească de noi până când o să fiu eu pregătit să mă însor. Apropo, pe viitor, să nu-l mai inviți pe Somerdale la un joc privat cu noi. Ne-a bătut măr.

Conversația se mută la subiectul orfelinatelor. Era ciudat să nu o aibă și pe Grace acolo, să nu-i asculte părerea, să nu audă ultimele bârfe, să nu afle ce planuri mai avea cu doamnele. Drake

nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult depindea de sora lui pentru a afla informaţii. Era foarte atentă şi îi oferea detalii preţioase despre diversele evenimente din societate – cine pe cine curta, cine cu cine avea cele mai mari şanse să se căsătorească. Deşi puţini se aşteptaseră ca Grace să se mărite cu ducele de Lovingdon. Bărbatul fusese un derbedeu incorigibil, dar avusese înţelepciunea de a se îndrăgosti de Grace.

După micul dejun, Drake făcu o plimbare prin grădină cu ducesa, ţinând-o la braţul său.

– Eşti fericit? îl întrebă.

– Da, desigur.

– Pari tulburat.

Era de aşteptat să observe că nu era ceva chiar ca de obicei. Observa totul, pe de altă parte mai toţi hoţii aveau această calitate. Era cheia lor pentru supravieţuire.

– Am multe pe cap.

– Cum ar fi, de pildă, Lady Ophelia?

Aproape că se împiedică de caldarâm.

– De ce spui asta?

Îl privi cu subînţeles.

– Nu mi-a scăpat neobservat faptul că ai dispărut cu ea într-un alcov, în timpul balului.

Înjură de mama focului în sinea lui. Fusese atât de furios pe ea, încât nu-şi luase măsuri de precauţie pentru a-i proteja reputaţia. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se trezească legat permanent de scorpia aia. Deşi femeia care fusese în patul lui cu o noapte în urmă... Scutură din cap. Erau una şi aceeaşi. Trebuia să ţină minte asta.

– A mai observat cineva?

– Nu cred. N-am auzit nici un zvon.

Avea nevoie de Grace. Ea ar fi ştiut cu certitudine. În mod ironic, şi Ophelia la fel, dacă nu şi-ar fi pierdut memoria.

– De mult timp mi s-a părut că te place, spuse ducesa.

Drake râse sec, ca un lătrat.

– Lady Ophelia Lyttleton? Nu. Sunt ultima persoană din lume care să fie pe placul ei. Şi, cu siguranţă, eu nu o plac pe ea.

– Are totuşi ceva, parcă mereu am simţit că ascunde un secret tragic.

Drake se opri şi se întoarse cu faţa spre ducesă.

– Femeia aia care merge cu nasul atât de ridicat în aer, încât e de mirare că nici o vrabie nu s-a cocoțat până acum pe el? Femeia aia care poate tăia un bărbat pe din două, fără ca nimeni să observe? Femeia aia care mai are un pic și-și spânzură servitoarea dacă-i scapă un fir de păr din coafură? Despre femeia asta vorbim?

– Se pare că ai observat foarte multe detalii despre o femeie pe care spui că nu o placi.

– A fost mereu sub nasul meu. E prietenă cu Grace practic de când a început să meargă. Nu puteam să nu o observ.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet.

– Oh, ba cred că ai fi putut, dacă ai fi încercat.

Îl luă de braț și începu să-l conducă înapoi spre casă.

– Ochii ei... sunt bântuiți.

– Bântuiți de ce?

– N-am de unde să știu. Tocmai asta este. Niciodată nu știm totul despre cineva și, uneori, acțiunile sunt o armă de apărare.

Îi strânse brațul.

– Știu că te-a jignit uneori, dar cred că e posibil s-o sperii.

– Cum mama dracului s-o fi speriat? Pentru că e prietena lui Grace, am fost remarcabil de amabil ori de câte ori ne-am întâlnit.

Ducesa chicoti încet, ca și cum ar fi fost amuzată de ceva ce el nu putea nici să vadă, nici să audă.

– Pe mine ducele mă îngrozea atunci când l-am cunoscut.

Nu-și putea imagina așa ceva. Chiar și când îl prinsese pe Drake încercând să fure din casa lui, ducele îl așezase la masă.

– Ce lucru monstruos a făcut?

– Mă atrăgea așa cum n-o făcuse nici un alt bărbat.

Lady Ophelia Lyttleton nu era atrasă de el. Ideea era ridicolă. Ducesa înainta în vârstă și încerca să se joace de-a peținitoarea pentru fiii ei, dar era complet pe dinafară când venea vorba să formeze o pereche. Habar nu avea cine cu cine s-ar fi potrivit. Totuși, Drake o iubea, știa că avea intenții bune, așa că făcu un efort să nu râdă până când ar fi început să-l doară stomacul.

Ophelia. Atrasă de el. Când o zbura porcul!

După ce se întoarseră în casă, se scuză și se duse să discute cu menajera, spunând că are câteva întrebări în legătură cu noua lui reședință.

Ducesa văzuse casa, firește, atunci când o cumpărase, dar Drake nu invitase de atunci nici un membru al familiei în vizită.

Voia să aștepte până când punea totul în ordine. Așa că ducesa nu fu surprinsă de dorința lui de a sta de vorbă cu doamna Garrett.

– *Cartea îngrijirii casei,* a doamnei Beeton, îi spuse menajera în vârstă, în biroul ei oval, de sub scări. Cea mai bună când vrei să înveți cum să-ți organizezi bine casa. Doamna Beeton spune că o casă dezordonată conduce la neînțelegeri între soți. Și te asigur că mie cel puțin sfaturile ei mi-au salvat căsnicia.

Pe Drake nu-l interesa să salveze nici o căsnicie. Nici măcar nu știa de ce îi cerea sfatul. Ophelia avea, fără îndoială, să se întoarcă în propria ei casă în dimineața următoare. Dar Drake avea să angajeze cât de curând o menajeră adevărată și se părea că trebuia să aibă idee ce anume să solicite de la aceasta.

După ce plecă de la doamna Garrett, se duse să caute o fată în casă, tânără și drăgălașă, care venise să lucreze la ei cu câțiva ani în urmă. O găsi pe Anna făcând patul ducelui.

Fata roși și făcu o reverență.

– Conașule Drake.

Îi spusese în repetate rânduri să nu mai facă reverențe în fața lui, dar prostuța încă mai făcea.

Stătu câteva clipe și analiză detaliile siluetei ei, în cel mai discret mod cu putință. Era perfectă pentru ce-i trebuia lui.

– Anna, speram să mă poți ajuta cu ceva.

– Cu orice, conașule, dacă pot. Trebuie doar să-mi cereți.

– Știu o femeie care a pățit un mare necaz. Are aproximativ aceleași dimensiuni ca tine. Mă întrebam dacă nu ai cumva niște haine pe care să nu le mai folosești. Îți dau bucuros o sută de lire pentru ele.

Ochii ei albaștri să mărire.

– Oh, nu e nevoie să faceți asta, conașule! O ajut cu plăcere, dacă are nevoie.

– Totuși, insist să le plătesc. Îi trebuie destul de multe, sincer să fiu. O uniformă. Un șorț. Și câteva obiecte de lenjerie.

Rânji.

– Pe care nu se cade să le numesc.

Fata râse.

– Vă place să mă necăjiți!

Îl făcu să zâmbească și se gândi că era genul de femeie de care ar fi trebuit să se simtă atras. O fată simplă, la fel ca el. Totuși, era prea dulce pentru întunericul din sufletul lui.

– O cămașă de noapte, dacă ai una.

Trebuia s-o facă pe Ophelia să nu-i mai poarte cămășile, pentru că nu le mai putea îmbrăca niciodată fără să se gândească la felul în care îi atinseseră pielea.

– Poate și o rochie mai veche, pe care o porți în timpul liber?

– Cred că am câte ceva. Nu durează mai mult de un minut să le aduc.

De fapt, dură cam o jumătate de oră, dar Drake nu avea de gând să se plângă. Veni la ușa din spate, cu un pachet mare în brațe. Drake îi dădu banii pe care îi promisese, știind că erau mult mai mulți decât făceau hainele. Dar fusese educat în spiritul generozității. Când aveai o avere, o împărțeai cu ceilalți.

Apoi, pentru că avea câteva drumuri de făcut, se hotărî să împrumute una din trăsurile ducelui. Așa putea ajunge mai repede la casa lui din oraș. Nu că ar fi fost nerăbdător să se întoarcă la compania Opheliei, dar nu voia s-o lase prea mult singură. Și trecuse de mult ora la care se culca în mod obișnuit. Doar din acest motiv practic pusese să i se pregătească trăsura. Nu din vreo dorință sau grabă de a privi cât mai repede în ochii ei verzi, ca să vadă dacă erau, într-adevăr, bântuiți.

Phee spălă vasele. O treabă destul de simplă. Ștersese cât de cât praful ieri, așa că nu era nevoie să repete treaba și azi. Se învârtea prin casă, încercând să-și amintească ce altceva îi mai spusese Drake să facă. Trebuia neapărat să-i cumpere un fotoliu foarte confortabil, în care să se poată ghemui. Era oare datoria unei menajere să-și informeze stăpânul ce anume trebuia să cumpere în casă? Da, credea că era, ținând cont că el se părea că nu avea nici cea mai vagă idee.

Intră în salonul din față și încercă să-și imagineze ce ar fi trebuit să conțină.

Scaune, o canapea. Nuanțe vii, de galben și verde.

Nu, nu pentru el.

Ceva mai închis. Vișiniu, poate. Roșu de Burgundia. Drake Darling era ca un vin negru, cu gustul ușor amărui, care-ți usucă gura.

Cum de se pricepea la vinuri? Știa că-i plăcea gustul.

Trebuia să caute niște sticle în bucătărie. Tare ciudat era ce anume-și amintea și ce nu.

Îl auzise râzând, dar nu părea un râs care să conțină vreo urmă de bucurie. Nu credea că era în mod deosebit mulțumit de viața lui și, deși știa că ar fi trebuit să facă un efort să-și amintească îndatoririle

pe care le avea, o interesa mai mult să descopere ce-și putea aminti despre el.

Își sprijini șodul de pervazul ferestrei mari și privi în stradă, întrebându-se dacă era posibil să mergi mai departe, când nu aveai un trecut. Chiar trebuia să-și amintească trecutul? În mod evident, nu era ceva deosebit, altfel nu ar fi fost acum o servitoare.

Pe de altă parte, să și-l amintească pe Drake avea potențialul de a fi ceva cu mult mai interesant.

Deși știa instinctiv că nu se cuvenea, abia aștepta momentul băii de seară, momentul în care va putea să-și plimbe din nou degetele pe spatele lui.

Bărbatul ăsta nu avea nici un gram de grăsime. Întreg trupul îi era acoperit de mușchi fermi.

Nu se putea hotărî dacă-l prefera neglijent îmbrăcat, doar cu pantaloni și cămașă, sau în ținută completă, cu vestă, haină și lavaliera perfect înnodată. Ținând cont că nu avea valet, era un adevărat maestru în a se îmbrăca singur.

De ce nu avea valet? Probabil că nu avea suficiente fonduri. Fără îndoială, tot acesta era motivul pentru care avea o singură servitoare.

Servitorii erau costisitori.

Desigur, într-o casă atât de goală, nu s-ar fi putut spune că avea prea multe de făcut, deocamdată. Totuși, i-ar fi plăcut să existe măcar niște mobilă. Încăperea avea foarte mult potențial. Își imagină tablouri pe pereți, margarete și pajiști... Nu. Furtuni. Furtuni întunecate, dezlănțuite, sălbatice. Obiectele de artă dintr-o casă trebuiau să fie oglinda stăpânului. Și Drake Darling nu părea întunecat doar din cauza părului și a ochilor negri. Era ceva ce venea din atitudinea lui, din intensitatea privirii, din trecutul despre care nu voia să vorbească, din umbrele ce păreau să-l bântuie, pentru că nu părea liniștit nici măcar în somn.

Voia să exploreze aceste umbre, să-l exploreze pe el, pe dinăuntru și pe dinafară. O intriga.

Sau poate că pur și simplu voia să-și alunge plictiseala gândindu-se la el.

Pentru că, în clipa de față, îi lipsea.

Stătuse câteva minute în ușa bucătăriei, privindu-l cum îi pregătea micul dejun. Fiecare mișcare energică era marcată de eficiență. Emana încredere și stăpânire de sine. Nu-și imagina că exista ceva ce n-ar fi putut cuceri.

Inclusiv pe ea.

Gândul i se învârti în minte, dar, înainte să-l poată examina mai îndeaproape, o trăsură elegantă se apropie cu zgomot și se opri în fața casei.

Cum i se întâmpla constant în ultima vreme, nu știa de unde știa ce știa – sau de ce nu știa ce nu știa – dar știa fără nici o umbră de îndoială că era, într-adevăr, o trăsură foarte frumoasă. Cu vizitiu în livrea și lacheu, acesta din urmă sărind pe caldarâm și grăbindu-se să deschidă ușa.

Drake păși afară din trăsură într-o singură mișcare fluidă, deloc împiedicată de faptul că ținea în brațe tot felul de pachete. Lacheul dădu să i le ia din mână, dar angajatorul ei clătină doar din cap, spuse ceva și lacheul îl lăsă în pace urcând înapoi în trăsura care o luă din loc.

Phee alergă la ușă, o dădu de perete și nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– Ai venit!

Drake se opri clătinându-se, părând dintr-odată luat prin surprindere, de parcă nu s-ar fi așteptat să o găsească acolo.

Apoi trăsăturile i se schimbară într-o mască de nemulțumire ca și cum, într-adevăr, n-ar fi fost deloc bucuros să o vadă acolo.

– O servitoare trebuie să deschidă ușa cu ceva mai multă demnitate.

Cuvintele o usturară și se simți jignită de atitudinea lui nemulțumită, când ea fusese atât de încântată să-l vadă că se întorsese.

Făcu repede o reverență scurtă și spuse:

– Îmi cer scuze! Ce ai acolo?

Trecu pe lângă ea.

– Servitorii nu pun întrebări stăpânilor.

– Nu ți-am pus întrebări.

– O propoziție care începe cu *ce* și continuă pe ton înalt este o întrebare.

– Bine.

Trânti ușa și-și ridică bărbia.

– Presupun că o servitoare bună nu trântește nici ușa.

– Ai perfectă dreptate. Un servitor bun nu trebuie să se audă deloc și trebuie să se vadă cât mai puțin.

– Și nici n-ar trebui să se bucure când stăpânul se întoarce acasă, presupun.

Nu-și putea ascunde tonul ascuțit din voce și presupunea că și ăsta era un defect. Fără îndoială că servitorii trebuiau să vorbească pe un ton liniar, fără ca cineva să știe exact ce simțeau.

Drake nu părea să aibă un răspuns pentru asta, dar o privi lung preț de câteva clipe, apoi făcu un gest din cap și-i spuse:

– Vino în bucătărie!

Nu-i plăcea să i se dea ordine, nu-i plăcea chiar deloc. Nu i se părea corect, și o sămânță de rebeliune dinăuntrul ei voia să se ridice și să protesteze.

Dar făcu un efort să se calmeze și veni docilă în urma lui. Ei, poate că nu chiar atât de docilă. Avea pumnii strânși și abia rezista tentației ei de a-i planta unul în spate, exact în inima dragonului.

Tăcerea tot mai lungă dintre ei era apăsătoare, dar prin mintea lui Phee nu treceau decât întrebări. Cum a fost dimineața? Ce ai făcut cât ai fost plecat? Ai văzut ceva interesant, ai auzit vreo bârfă? Tânjea după bârfe...

Dar își mușcă limba și nu spuse nimic.

Când ajunseră în bucătărie, se aștepta să fie lăudată pentru stăpânirea de care dăduse dovadă, dar el așeză doar pachetele pe podea și făcu un semn spre ele.

– Deschide-le!

– Sunt pentru mine?

Scoase un geamăt. Rostise cuvintele fără să se gândească.

– Știu. Nu trebuie să pun întrebări.

Surprinse umbra unui licăr în ochii lui.

– Te iert, de data asta.

Simțea, în mod straniu, dorința de a-l vedea bucuros, fericit, râzând. În largul lui. Nu ca și cum s-ar fi simțit bine în mediul în care se afla, ci în largul lui cu sine însuși, cu ea. Cu siguranță o plăcea. Doar o angajase. Nu-l putea învinovăți că începuse să-și piardă răbdarea, în urma celor recent întâmplate. Trebuia să învețe totul de la capăt. Cu siguranță, nu se așteptase la asta când o angajase.

– Ar trebui să mă dai afară.

Nu credea că ochii lui s-ar fi putut mări mai mult nici dacă l-ar fi izbit cu pumnul în abdomenul acela plat.

– Poftim?

– Ar trebui să mă dai afară. Să angajezi pe cineva care să-și amintească cum se face ce trebuie făcut, care să știe să-ți deschidă ușa...

– În clipa de față, mă interesează să deschizi doar pachetele astea.

De data asta, îi vorbi ceva mai blând și Phee se bucură că nu o dădea afară.

Cum ar fi putut să se descurce singură, când mintea ei era cufundată într-un abis de uitare?

Trase de funda sforii cu care era legat un pachet maro ce părea să conțină ceva moale și maleabil. Dădu hârtia la o parte și văzu hainele. Apucă rochia de umeri, o scoase din pachet, o scutură și o ridică, inspectând-o. Era o rochie simplă, bleumarin, cu nasturi care urcau până la gulerul alb, apretat. Mâneci lungi.

Se uită la el.

– Uniforma ta, spuse el succint. Ai greșit când ai presupus că ți-ai împachetat toate hainele într-o valiză. Ai venit cu foarte puține bunuri. Ar fi trebuit să te ajut să cumperi câte ceva.

Phee dădu din cap, așeză rochia de-o parte și ridică un șorț alb, cu volane.

Lacrimile îi usturau ochii.

– Sunt sigur că pachetul ăsta te va încânta mai mult, spuse el, întinzându-i un alt pachet.

– Nu sunt nemulțumită. Nu am primit niciodată un cadou atât de atent.

– Ai primit multe cadouri.

Își lăsă capul pe-o parte și îl privi lung.

– Multe?

– Firește, nu am cum să fiu sigur, dar cu siguranță ai primit. Nimeni nu crește fără să primească daruri.

– Nu pot să-mi amintesc nici unul. Sincer, parcă aș fi luat viața de la capăt.

– Unii ar considera un mare noroc să poată lua totul de la început.

– Dar tocmai asta este! Nu știu dacă așa stau lucrurile.

Nu voia să analizeze gândul neliniștitor că poate ar fi trebuit să fie recunoscătoare că-și uitase trecutul, așa că deschise cel de-al doilea pachet. Conținea o rochie gri, și aceasta cu nasturi până în gât, dar fusta avea câteva volane în spate.

– Altă uniformă?

– Nu. M-am gândit că ai putea avea nevoie de un set de haine obișnuite.

– Am o zi liberă?

– Din când în când.

Ce grozav!

– Când e următoarea? întrebă, entuziasmată.

– Următoarea ce?

– Următoarea zi liberă, prostuțule! Aș vrea să mă duc la un magazin de cărți. Și la grădini. Aș vrea să mă plimb prin grădini. Și, apropo, este *obligatoriu* să angajezi un grădinar.

Drake avea o expresie absolut uluită.

– Mi-ai spus *prostuțule?*

Spusese atâtea, și el doar cu asta rămăsese?

– Nu a fost o insultă. Presupun totuși că n-ar trebui să-mi permit libertăți cu angajatorul meu.

– Nu, n-ar trebui.

– Trebuie să am grijă doar de casă?

– Exact. Și de pachetele pe care ți le-am adus.

Se gândi să insiste asupra chestiunii cu grădinarul, dar poate că ar fi avut mai mult succes cu altă ocazie.

I-ar fi plăcut atât de mult să aibă flori cu care să-și înveselească încăperea! Dar el părea foarte nerăbdător să o vadă deschizând și celelalte pachete, așa că își îndreptă din nou atenția spre acestea.

Punând rochia deoparte, scoase din pachet alte obiecte, dându-și seama că erau piese de lenjerie, mult mai fine și mai moi decât ceea ce purta în momentul de față.

Simțind cum îi ard obrajii, ascunse lenjeria sub rochie.

– Nu e cazul să roșești, spuse el. Sunt destul de familiarizat cu piesele de lenjerie feminină.

Nu avea nici o îndoială, dar nu îi plăcea tonul îngâmfat din vocea lui, nici satisfacția pe care i-o trăda zâmbetul. Nu voia să se gândească că la femei întinse deasupra lui, mângâindu-i dragonul, pieptul sau orice altă parte.

– Aduci doamne aici?

– Nu.

Se simți mai liniștită să știe că nu le perinda pe acolo, apoi se întrebă de ce oare conta. Era servitoarea lui, nimic mai mult. Totuși, avea senzația că ar fi trebuit să fie mai mult.

După ce scosese și lenjeria, mai rămăsese un singur lucru în pachet. O cămașă de noapte. Nu avea să mai fie nevoită să doarmă în cămășile lui. Gândul acesta nu-i aduse atâta bucurie pe cât ar fi trebuit, dar nici de data aceasta Phee nu voia să analizeze motivele. Pentru că păreau să râdă de ea, amintindu-i că nu voia să fie acolo, și totuși era.

Apoi Drake întinse spre ea ceva ce părea să fie o cutie. Dar, când desfăcu sfoara și dădu la o parte hârtia, descoperi *Cartea îngrijirii casei*. Dacă uniforma nu reușise să-i amintească exact care era statutul ei, cartea o făcea fără doar și poate.

– Menajera din casa femeii care m-a crescut mă asigură că doamna Beeton, autoarea, știe mai bine decât oricine cum trebuie condusă o casă, spuse el.

– Înțeleg.

– Conține și rețete, ca să ai mai mult succes în prepararea cinei.

Dând paginile, nu-și putea imagina vreo lectură mai plictisitoare.

Puse cartea deoparte și întinse mâna după unul din cele două pachete rămase.

– Nu, ăsta mai întâi!

Înăuntru erau alte patru cărți, dar acestea... Ca și cum ar fi atins niște sfinte moaște, își trecu degetele peste cele patru volume legate în piele – două de Austen și două de Dickens.

– Așa, ca să ai un motiv să ștergi praful de pe etajeră, spuse el.

Ridică privirea spre el:

– Așadar sunt ale tale, nu ale mele.

Drake ridică din umeri.

– Poți să le citești cât stai aici.

– O spui de parcă nu te-ai aștepta să mai rămân multă vreme.

– Nu, doar că...

– Nu te condamn! Cu siguranță nu te așteptai la asta când m-ai angajat.

– Poziția ta aici este sigură, spuse el, pierzându-și răbdarea și punându-i în mână ultimul pachet.

După ce dădu la o parte sfoara și hârtia, descoperi o cutie zdravănă, de lemn.

O așeză pe masă și ridică apoi capacul cu balamale. Înăuntru, pe un pat de catifea, erau o perie de argint, un pieptăn și o oglindă. Pe spatele periei și al oglinzii era un desen complicat, cu flori.

– Sunt frumoase!

„Și scumpe", îi șopti o voce din adâncul minții ei. Nu știa de unde, dar știa.

– Nu știu ce să spun.

– Nu-i nimic de spus. Am observat că folosești peria mea, și asta nu-i acceptabil.

Firește că nu era acceptabil. Era servitoarea lui. Ar fi trebuit să se pieptene cu degetele sau pur și simplu să rămână nepieptănată.

– Poți să mi le oprești din salariu, dacă vrei.

– Nu fi ridicolă! Ți le fac cadou.

– Nu pot să accept.

– Ba sigur că poți.

– Atunci când nu te bucuri deloc să mi le dai? Când ești așa de ursuz și de arțăgos?

Drake oftă din rărunchi.

– Vreau să ți le dau. Mi-ar face o imensă plăcere dacă le-ai accepta, și principala ta îndatorire este să-i faci pe plac stăpânului tău. Mai mult decât orice altceva.

Și cam până unde se aștepta să-i facă pe plac? Nu făcuse nici un gest sau vreo aluzie deplasată, cu siguranță nu părea interesat de nimic altceva în afară de talentele ei de servitoare.

Dar oare i se îndatora dacă accepta un cadou atât de scump? Dacă descoperea că da, i-l putea da oricând înapoi. În plus, își dorea setul de argint. O făcea să se simtă elegantă, mai mult decât o servitoare.

– Mulțumesc, spuse simplu.

– Cu multă plăcere. Acum e timpul ca eu să mă retrag. Ții minte când să mă trezești?

– Da, la ora cinci, când faci baie.

Bătu cu degetul în cartea doamnei Beeton.

– Petrece-ți după-amiaza citind cum să ai grijă în mod eficient de casa mea.

– Ai spus că menajera femeii care te-a crescut ți-a recomandat-o.

– Da. Este o menajeră excepțională, este în familie de ani întregi.

– Așadar, ai fost cu familia ta azi-dimineață.

Păru să ezite, să-și aleagă cuvintele. Dădu din cap.

– Luăm micul dejun împreună o dată pe săptămână.

– Eu am o familie?

Nu știa dacă era posibil ca o persoană să împietrească cu adevărat. Nici măcar nu mai clipea. Parcă nici nu mai respira. Se întrebă dacă-i mai bătea inima.

Încet, clătină din cap.

– Nu. Ești orfană.

Valul de ușurare care o cuprinse o ului. Foarte curios. Ce mai însemna și asta?

– Cred că părinții tăi sunt morți de multă vreme, spuse el sobru.

Phee îi zâmbi.

– Nu-ți face griji că o să izbucnesc în plâns și n-o să mă mai poți opri. Puteau să fi murit în cel mai groaznic mod, în urmă cu numai

două zile, tot nu ar fi contat. Nu mi-i amintesc. Presupun că asta ar trebui să mă întristeze. Ar trebui să ni-i amintim întotdeauna pe oamenii din viața noastră.

– Sunt sigur că te-au iubit foarte mult.

Mijind ochii, îl privi cu atenție.

– Credeam că nu știi nimic despre trecutul meu.

– Nu știu. Dar nu-mi imaginez că ai putea să treci prin viață fără să fii iubită.

– Ce laude frumoase! Totuși, te superi atât de des pe mine.

Drake oftă din nou.

– O bună servitoare nu contrazice și nu-i atrage atenția stăpânului asupra comportamentului său.

Lovi din nou cu degetul în carte.

– Să sperăm că o să găsești în paginile astea o listă cu regulile de comportament ale unei bune menajere. Ne vedem la cinci.

Drake intră nervos în dormitorul lui, trânti ușa și începu să pășească agitat într-o parte și-n alta. Îi spusese adevărul: era orfană. Mama îi murise cu zece ani în urmă, tatăl, în urmă cu doi ani.

Avea o familie, un frate, dar nu voise să plece să-și caute familia. Nu că ar fi știut de unde să înceapă, dar era posibil să-i ceară din nou scrisorile de recomandare. Nu-i plăcea că trebuia s-o mintă, pe de altă parte întreaga poveste începea să-i roadă conștiința.

Nu ar fi trebuit să-i cumpere afurisitul ăla de set de argint, să cheltuiască pe el o mică avere, atunci când avea să plece a doua zi dimineață.

Dar firele lungi de păr blond amestecate printre ale lui, negre ca pana corbului, îl tulburaseră. Ca și cum ar fi fost la locul lor acolo, în peria lui.

Nu o putea lăsa să-i folosească lucrurile. Își dorea să nu se fi arătat atât de recunoscătoare pentru tot ce găsise în pachetele alea.

Ei bine, cu excepția cărții despre cum să fii o bună menajeră. În mod evident, nu-i făcuse plăcere să i se amintească poziția pe care o ocupa în viața lui.

Rânjind, se așeză pe scaun și-și trase cizmele. Ar fi trebuit să calce în bălegar de cal și să se plimbe apoi așa prin toată casa, apoi s-o pună să curețe. N-ar mai fi fost atunci atât de recunoscătoare.

Nu știa de ce se simțea atât de afectat. De când deschisese ușa și îl întâmpinase de parcă s-ar fi bucurat să îl vadă. Zâmbetul larg, sclipirea din ochii ei îl loviseră ca un pumn în capul pieptului, aproape

că îl dărâmaseră din picioare. O dorise, o dorise atât de tare, încât crezuse că n-o să se poată stăpâni. Voise să o ridice în brațe și să o ducă sus, în patul lui. Își dorise să exploreze un trup pe care îl dezbrăcase doar cu două nopți în urmă, fără să-i acorde aproape nici o atenție. Voia să o cuprindă cu căldura trupului său și să-i privească ochii arzând de pasiune.

Trecându-și degetele prin păr, se ridică și se duse la fereastră.

Nu, n-o s-o dorească. N-o să se lase păcălit de inocența ei. Femeia din bucătăria lui nu era Lady Ophelia, dar diavolița aia stătea la pândă pe undeva și în orice clipă avea să iasă brusc la suprafață, cu toate amintirile recuperate și fațada de gheață care îl ardea dacă încerca să se apropie.

Trebuia să-și amintească asta. Dar, în timp ce privea strada, nu-și putea aminti decât zâmbetul care-l încălzise, vocea și cuvintele dure care mai mult îl amuzau decât îl iritau, felul în care se agățase de el în timp ce lupta să alunge demonii coșmarului.

– Nu prea ai multe ustensile de curățat, observă Marla.

Phee se simți rușinată. Tocmai citea din cartea doamnei Beeton, încercând să-și dea seama cu mai multă exactitate care erau îndatoririle ei de menajeră, când Marla bătuse la ușă, pregătită să-și țină promisiunea pe care i-o făcuse cu o zi în urmă, și anume de a o ajuta să-și amintească ce era de făcut.

– Probabil că am terminat totul, spuse Phee.

Marla zâmbi veselă.

– În cazul ăsta, e bine că am adus eu tot ce ne trebuie. Ce ai făcut azi?

– Am spălat vasele după micul dejun.

– Asta e bine. Altceva?

Phee se gândi. Cu siguranță, trebuia să fi făcut ceva. Marla mări ochii, ca și cum ar fi crezut că așa o ajuta pe Phee să găsească răspunsul.

– Am desfăcut pachete.

Marla râse ușor.

– Ei, chiar așa?

– Drake mi-a adus câte ceva – cărți, haine și o perie de păr.

Nu-și putu opri zâmbetul, amintindu-și ultimul obiect.

– Drake? întrebă Marla.

– Da. Drake Darling. E stăpânul casei. Ți-am spus ieri.

– Ar trebui să-i spui „domnul Darling".

Dar ei nu i se părea „domnul Darling". Drake sau Darling păreau să i se potrivească mai bine.

Poate pentru că se trezise în patul lui.

– Bine atunci. Da, domnul Darling.

– De ce ți-a adus o perie de păr?

– Pentru că eu n-am una.

– De ce nu ai?

– Nu știu. S-ar părea că nu am multe lucruri. Mă gândesc că poate mă duceam undeva atunci când am căzut în râu.

– Ai căzut în râu?

– Da, ți-am spus.

– Nu, mi-ai spus că te-ai lovit la cap.

– Ei bine, am căzut în râu și acum nu-mi mai amintesc nimic. Deși am senzația că sunt nepoliticoasă. Vrei un ceai?

– Nu avem timp de ceai. Doamna Pratt mi-a dat doar o oră ca să te ajut în dimineața asta, așa că să trecem la treabă. Ai măturat treptele de la intrare?

– Nu. De ce să le mătur?

– Ca să nu fie frunze și praf pe ele. Doar nu te aștepți ca domnul Darling să meargă prin mizerie?

– Mi se pare o pierdere de timp. Vântul o să aducă alte frunze și alt praf.

Marla ridică din umeri.

– Și tocmai de aceea trebuie să mături în fiecare zi.

Fără să întrebe, deschise ușa de la cămară, privi înăuntru și scoase o mătură.

Apoi ridică de jos găleata cu care venise – plină de cârpe, de sticle și de cutii.

– Haide! O să-ți arăt cum se face.

– Cred că mă descurc cu măturatul.

În timp ce Phee își demonstra talentul în această privință, Marla intră înapoi în casă și se întoarse numaidecât cu o găleată plină cu apă. Phee se gândi că poate ar fi trebuit să fie mai atentă și să n-o lase pe Marla singură în casă, deși Darling nu avea nici un obiect de valoare care să merite furat. În plus, Marla era fată în casă și în servitori se putea avea încredere. Nu avea nici un motiv să fure. Avea un salariu.

Cu mâinile înfipte în șolduri, Marla păși pe aleea de la ușă până la poartă asemenea unui general care inspectează trupele. De unde știa Phee asta? Văzuse vreodată trupe la inspecție?

– Ai făcut o treabă bunicică, spuse Marla.

– Bunicică? Am făcut o treabă excelentă.

– Ai ratat câteva locuri, pe ici, pe colo.

– Nu am ratat nimic. Vântul a adus mizeria la loc, cum ți-am spus că o să se întâmple.

Marla privi în jur, în susul și-n josul străzii, unde oamenii își vedeau de viața lor.

– Nu simt că bate vântul.

– Ei bine, nu bate în clipa asta, dar a bătut acum o clipă.

Marla zâmbi, cu dinții ei strâmbi, și zâmbetul o făcu dintr-odată să pară mult prea tânără pentru toate astea.

– Nu-ți place să ți se spună ce să faci, dar, dacă nu-ți spun, cum o să-ți amintești?

– Același lucru i l-am spus lui Drake...

Ochii Marlei se măriră, și Phee citi în asta o dojană. Presupunea că existau și pedepse mai severe.

– ... domnului Darling. Că trebuie să-mi spună anumite lucruri. Dar el a zis că e important să-mi dau seama singură.

Marla ridică din umeri.

– El face ca el, eu ca mine. Mă apuc să frec scările din față, tu lustruiește ușa. Am tot ce ne trebuie în găleată.

Uitându-se la ușa murdară, Phee nu putea spune decât un singur lucru:

– Nu sunt o menajeră prea bună, nu?

– Nu fi prea aspră cu tine! Te ocupi singură de toate.

Îi întinse lui Phee o cârpă, apoi deschise o cutie.

– Nu le putem face pe toate într-o zi. Poftim, folosește ceara ca să lustruiești ușa.

Marla se lăsă în genunchi, scoase din găleată ceva ce semăna cu o cărămidă și începu să frece prima treaptă.

– Poți să-mi spui doar ce să fac. Nu e cazul să muncești tu.

– Nu sunt vreo doamnă simandicoasă ca să stau toată ziua fără să fac nimic. În plus, prietenele se ajută între ele, nu-i așa?

– Nu te cunosc de destulă vreme ca să fiu prietena ta.

Ridicând privirea, Marla îi zâmbi larg, arătându-și dinții strâmbi.

– Prietenia nu se măsoară în ani. Se poate întâmpla într-o singură clipită, atunci când întâlnești pe cineva care-ți place.

Phee simți un fior străin în capul pieptului.

– Tu mă placi?

– Sigur că da. Altfel n-aș fi aici. Nu ai cunoscut niciodată pe cineva și să-ți dai seama din prima clipă că o să fiți prietene?

Întâlnise? Avea prietene? Înainte să apuce să răspundă, Marla continuă:

– Apoi se întâmplă uneori să cunoști pe cineva și să-ți spui numaidecât: „Vai de mine! Nici dacă ar fi fost ultima persoană de pe pământ!" Și nu-ți face griji! O să-ți spun încă multe altele pe care să le faci după ce plec eu.

– Mulțumesc, Marla. Apreciez sincer ajutorul tău. Ești foarte bună.

– Nu costă nimic să fii bun.

Ba da. Fata își rupea din propriul timp ca să o ajute pe Phee, o persoană pe care abia o cunoscuse. Oare Phee ar fi fost la fel de generoasă? I-ar fi plăcut să creadă că da, dar nu știa.

Marla arătă spre ușă:

– Dă-i drumul cu lustruitul!

Întorcându-se spre sarcina care-i fusese dată, Phee se gândi cât de surprins și de mulțumit avea să fie Darling – domnul Darling – la următoarea ocazie când folosea ușa. Își dorea să o fi curățat și să o fi lustruit deja azi-dimineață, înainte să vină cu pachetele. În timp ce trecea în repetate rânduri cârpa peste lemn, hotărî că nu era o sarcină pe de-a-ntregul neplăcută. Îi plăcea să vadă felul în care mișcările ei transformau lemnul dintr-o bucată ternă în ceva curat și frumos.

Și-ar fi dorit ca și viața să poată fi curățată la fel de ușor, dar în cazul ăsta era mult mai complicat. Chiar și fără amintiri, știa asta.

– Îmi imaginez că domnul Darling are o spălătoreasă, spuse Marla.

– De ce crezi asta?

– Mâinile tale.

Marla își ridică propriile mâini.

– Uite ce aspre sunt ale mele!

Erau roșii și crăpate. Lui Phee îi părea că arătau mult mai bătrâne decât chipul fetei. În timp ce mâinile ei erau albe și moi.

– Să îl întrebi de spălătoreasă, spuse Marla. Ca să cureți bine hainele, apa trebuie să fie fierbinte. Când m-au pregătit să fiu servitoare, m-au pus să bag mâinile în apă aproape clocotită.

Îngrozită, Phee se opri din lustruit și se uită lung la Marla. Cu siguranță, nu auzise bine. Nu putu găsi nimic de zis. Îngăimă doar:

– Nu se poate!

Marla dădu din cap.

– Ba da. Trebuie să te obișnuiești să lucrezi cu apă fierbinte.

– Dar asta-i barbar! Câți ani aveai?

– Doisprezece.

Phee își dădu seama că ochii i se făcuseră cât farfuriile.

– Dar erai doar un copil!

Marla ridică din umeri, ca și cum ar fi dat la spate cuvintele lui Phee.

– Mama avea opt copii și încă unul pe drum. A trebuit să încep să-mi câștig singură pâinea. Tu de cât timp muncești?

Lui Phee nu îi venea să creadă că Marla accepta cu atâta lejeritate tratamentul la care fusese supusă, dar era evident că fata voia să continue discuția, așa că Phee îi răspunse:

– Nu știu. Mi s-a spus că sunt aici de două săptămâni.

Studie ușa.

– Crezi că am lustruit-o vreodată de când am ajuns în casa asta?

– Nu s-ar zice, nu? Și ferestrele trebuie spălate.

Oh, Dumnezeule, asta avea să fie o treabă grea! Îi trebuia o scară. Avea rău de înălțime?

– Poate că domnului Darling nu-i pasă de uși și de ferestre.

– Ba sigur că-i pasă! Toți ăștia de mijloc țin la aparențe. De-aia angajează servitori.

– De mijloc?

Marla râse.

– Chiar că ai uitat multe. Știi tu, ăia care nu sunt săraci, dar nu stau nici pe treapta cea mai de sus. Ca doamna Turner. Angajează cel puțin un servitor, așa, de impresie, ca lumea să știe că au *ceva* bani. Majoritatea au doi sau trei oameni în casă, depinde cât își permit. Noi îi facem să se simtă bogați.

De-asta o angajase Darling? De dragul aparențelor?

Nu, nu-i părea genul de om căruia să-i pese cât de puțin de părerea celorlalți. Și se grăbea s-o pună la respect dacă nu-i plăcea ce-i spunea.

– Bine atunci. Ferestrele. De ce altceva trebuie să mă mai ocup?

– Lămpile cu ulei trebuie curățate și pregătite în fiecare zi. În unele case, există un angajat care face doar asta. Se ocupă de lămpile cu ulei.

– Nu avem prea multă mobilă momentan, așa că treaba asta n-ar trebui să-mi ia prea mult timp. Altceva?

Phee începu să lustruiască în timp ce Marla îi enumera toate aspectele de care trebuia să se ocupe.

În mod ciudat, nu se simțea copleșită. Mai degrabă, se gândi că treaba avea să facă ziua să treacă mai repede. Mai mult, își imagină ce satisfăcută avea să se simtă când domnul Darling o să-i observe eforturile. Data viitoare când o trăsură elegantă avea să se oprească în fața casei, vizitiul și lacheul aveau să vadă o ușă strălucitoare.

Și atunci, poate că Drake Darling o să-i zâmbească. Arătându-i gropița aia mică din obraz.

Capitolul 12

O înghiontire ușoară îl trezi. Soarele după-amiezii târzii se revărsa prin ferestre și niște ochi verzi, fascinanți, îl priveau. De ce nu puteau fi negri și neinteresanți ca ai lui? De ce trebuia să reflecte speranța din ei? De ce-l făceau să-și dorească să privească în ei până la sfârșitul zilelor?

Avea să-l bântuiască întotdeauna gândul că îi văzuse atât de calzi și de primitori, știind că a doua zi aveau să fie din nou reci și duri când îi întâlneau pe ai lui.

– E gata baia, spuse ea, într-o șoaptă ademenitoare.

Și-o putea imagina șoptindu-i cuvintele dragi în ureche, prinsă între brațele lui.

Toți mușchii corpului îi erau încordați de n-ar fi pătruns nici un cui în ei, dar asta numai pentru că de-abia se trezise și așa i se întâmpla întotdeauna. Nu avea nici o legătură cu femeia în rochie bleumarin și șorț cu volane, care stătea aplecată deasupra lui. Ar fi putut fi și-o zgripțuroaică, puțin îi păsa.

Oricum era o zgripțuroaică în spatele pielii catifelate ca mătasea, în spatele genelor lungi, de o culoare mult mai închisă decât părul, dincolo de buzele ușor depărtate, care îl invitau parcă să le sărute.

– Atunci ieși, ca să pot să mă duc acolo.

Detesta irascibilitatea din vocea lui, licărul de ușoară dezamăgire din ochii ei. Ceea ce nu avea nici un sens, pentru că făcea toate astea...

Nu știa de ce mama dracului făcea toate astea! Mintea îi era încețoșată după somn și nu se putea concentra având-o pe ea atât de aproape, atât de diferită de Ophelia pe care o cunoștea.

Apoi își ridică năsucul cârn într-un gest care îl irita de fiecare dată – slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului! – aducând lumea înapoi pe axa ei normală.

– Desigur. Scuză-mi lipsa de delicatețe!

O privi unduindu-și șoldurile și cordonul șorțului legănându-se în timp ce ieșea din cameră. Poate că nu trânti ușa în urma ei, dar aceasta se închise cu un clinchet clar și răsunător, care transmitea fără umbră de îndoială starea ei de spirit.

Își acoperi ochii cu brațul și se întrebă de ce niște haine care lăsau să se vadă atât de puțină piele erau atât de ademenitoare. Ar fi vrut să o vadă îmbrăcată doar cu șorțul.

De unde îi venise gândul acesta? Ce era cu el?

Mâine nu era suficient de devreme. Poate că trebuia s-o ducă acasă la ea în seara asta. De îndată ce se convingea că nu era în pericol acolo. Nu avea sens să prelungească inevitabilul.

Dădu la o parte așternuturile și coborî din pat, oprindu-se brusc în clipa în care cuvintele ei ajunseră în sfârșit la mintea lui. Îi pregătise baia. N-ar fi trebuit să fie surprins că reușise să învețe, observându-l cu o seară în urmă. Știuse întotdeauna că nu era proastă. Totuși, era surprins că nu făcuse pe neștiutoarea, că nu căutase vreun pretext ca să evite să-și facă treaba. O treabă care nu era a ei.

Se întrebă dacă i se păruse ceva străin sau dacă-n minte îi apăruseră imagini cu alții pregătindu-i ei baia.

Trecu prin ușa care lega camera de baie de a lui. Nu ieșeau aburi. Intră în cadă și-și sprijini capul de marginea de alamă. Apa nu era chiar atât de fierbinte pe cât îi plăcea, dar... Cine mama dracului își imagina că este *ea?* Auzi, să se plângă de ceva ce altul făcuse pentru el! Temperatura apei nu conta, nu diminua efortul care fusese necesar pentru pregătirea băii...

Clic.

Înlemni. Se deschidea ușa. Privi peste umăr.

Phee îi zâmbi timid.

– Am venit să te spăl pe spate.

– Mda...

Se ridică în șezut și o așteptă să vină în spatele lui.

– Am ascultat la ușă, am încercat să-mi dau seama când ai intrat în apă. M-am simțit cam ciudat. Poate că ar trebui să luăm un clopoțel din care să suni atunci când vrei să mă chemi.

Nu era nevoie, având în vedere că era ultima oară când îl atingea.

Nu că i-ar fi spus ei asta. Rămase pur și simplu tăcut, anticipând prima atingere a degetelor ei blânde.

Întinse mâna după săpun și simți țesătura de bumbac a rochiei ei atingându-i pielea. Sânul ei plin, sub șorțul alb. Tot sângele i se scurse din cap, se duse în altă parte și, preț de-o clipă, fu amețit și recunoscător că apa nu era atât de fierbinte ca de obicei.

Apa pleoscăi ușor în clipa în care Phee își cufundă mâinile în ea. Auzi un șuierat ascuțit și întoarse capul la timp ca să-i observe grimasa.

– Îmi cer scuze, spuse ea.

Mușcându-și buza de jos, frecă săpunul în palme, schimonosindu-se.

– Ce mama dracului?

Îi prinse mâna. Săpunul căzu în apă, dar Drake abia dacă observă, cu privirea ațintită pe băsicile roșii și pe rănile din palmele ei. Înjură cu năduf, imaginându-și-o cărând gălețile grele cu apă, toartele intrându-i în carne, sfâșiindu-i pielea.

– E-n regulă, spuse ea, trăgându-și mâna în timp ce el refuza să-i dea drumul. Pot să-mi fac treaba aici.

– Poți pe naiba! Du-te în camera mea și așteaptă-mă!

Reușind în sfârșit să se elibereze din strânsoarea lui, îl privi lung.

– Nu poți să-mi poruncești ce să fac!

– Ba sigur că pot. Sunt stăpânul tău.

Clipi ca și cum uitase asta și Drake își dădu seama că, atunci când era furioasă, redevenea Ophelia pe care o știa el. Era mai bine să nu o înfurie până când nu era pregătit să o trimită la ușa lui frate-său, ca nu cumva să-i revină brusc memoria. Avea sentimentul că viața i-ar fi fost în pericol, dacă Ophelia își amintea cine era cât timp se afla încă în casa lui.

Gândul aproape că-l făcu să râdă, să primească cu bucurie furia pe care o îndrepta înspre el.

Nu-și dăduse niciodată seama cât de ademenitor putea fi patosul ei. Pe toți dracii, nu voia s-o placă, totuși, vedea acum umbre în jurul ei care o puneau într-o altă lumină. Dacă ar fi putut fi prieteni, se gândi că s-ar fi putut simți foarte bine unul în compania celuilalt.

Dar pentru că nu erau prieteni, și ea era rănită, trebuia să se ocupe de ea.

– Du-te... în... camera... mea... ! repetă el.

Dacă privirile ar fi putut ucide... Ei bine, privirea ei l-ar fi rănit, dar cu siguranță nu i-ar fi provocat moartea. Ea pufni înfundat, se ridică în picioare, apoi dispăru în încăperea alăturată, trântind ușa în urma ei.

Nu se putu abține. Râse în fața toanelor ei. Dumnezeule, ce bine că nu era cu adevărat servitoarea lui, pentru că l-ar fi scos din sărite.

Căutând pe fundul căzii, găsi săpunul și își frecă trupul cât mai repede cu putință.

Abia când începu să se șteargă își dădu seama că nu-și adusese nici o haină... Pe de altă parte, nu-și aducea niciodată. Se spăla aici, apoi se ducea gol pușcă în dormitor, unde se îmbrăca. De ce să-și schimbe tabieturile pentru ea?

Pentru că avea de ales între scaunul incomod și pat, Phee alese patul, așezându-se pe un colț, pe una dintre păturile mototolite, cu o pernă la spate. O pernă pe care dormise el și pe care avea să doarmă și ea mai târziu. O pernă care păstra mirosul lui. Știa pentru că își îngropase fața în ea, înainte să și-o așeze la spate.

Își blestemă mâinile și incapacitatea de a-și ascunde disconfortul. Își dorise atât de mult să-l spele din nou pe spate! Fusese mult prea rușinată cu o seară în urmă ca să se bucure pe deplin de spectacol și intenționase să remedieze acest lucru în seara asta.

Deși Drake Darling era un amestec de blândețe și asprime, Phee bănuia că exista o latură nu tocmai cuviincioasă a relației lor. Hainele pe care i le adusese azi îi veneau de parcă ar fi fost făcute anume pentru ea, ca și cum i-ar fi știut dimensiunile exacte. Nu voia să ia în calcul varianta că petrecuse atât de mult timp în compania femeilor încât se obișnuise să le ghicească dimensiunile, deși probabil că acesta era adevărul. Probabil că nu era nimic mai mult decât o servitoare.

Atunci, de ce romanele? De ce peria de argint? De ce grija pentru mâinile ei?

Ieși din camera de baie cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, ținut ferm în loc cu o mână. Fără nici un cuvânt, luă pantalonii și cămașa care erau întinse pe scaun și dispăru înapoi de unde venise.

Când ieși din nou, avea cămașa îndesată în pantaloni, dar cu nasturii deschiși.

Înșiră mai multe obiecte pe masa de lângă pat, apoi se așeză pe marginea saltelei. Îi luă mâinile, le întoarse cu palmele în sus și le privi încruntat. În timp ce ea se surprinse privind vrăjită cât de mici erau mâinile ei în comparație cu ale lui. Ale lui erau aspre, pline de cicatrice palide, pe care le avea probabil de când lumea.

– De unde ai cicatricele astea? îl întrebă.

Cuta de pe frunte se adânci, apoi Drake îi lăsă mâinile și se întinse după un borcan.

– Le am de când eram copil.

Nu crezuse că o să-i răspundă. Întotdeauna o surprindea. Dar niciodată până atunci așa cum o surprinse în clipa în care întinse alifia cu salvie pe pielea ei iritată. Își imagină degetele acelea alunecându-i pe tot trupul, atingând-o cu infinită blândețe și grijă.

– Aș fi crezut că am mâinile mai rezistente, spuse ea, obișnuite să care gălețile cu apă.

– De obicei îmi pregătesc singur baia.

– Parcă ai spus că o pregătesc eu!

Spusese? Sau nici asta nu-și mai amintea bine? Poate că îi fusese afectat creierul. Avea să uite constant lucrurile, de acum încolo?

– Dacă așa am spus, am greșit. Să nu mai faci asta!

– Ești supărat pe mine.

Oftând adânc, începu să-i înfășoare un bandaj în jurul mâinii.

– Nu. Doar că nu trebuia să te rănești. Nu vreau să faci nimic din ce ți-ar putea produce durere.

– Poate că ar trebui să angajezi un lacheu care să mă ajute.

– O să angajez unul, la un moment dat.

Începu să-i oblojească cealaltă mână.

– Și un valet.

– Am nevoie de bani pentru altele, în clipa de față.

– Care altele?

Se concentră asupra mâinilor ei.

– Presupun că nu e treaba mea, spuse ea, cu vocea înțepată.

– Nu, nu este.

– Atunci, n-ar fi trebuit să dai banii pe setul de argint.

– N-a costat chiar atât de mult.

– A costat foarte mult. Recunosc calitatea atunci când o văd. Nu știu de unde, dar o recunosc. Cum era trăsura cu care ai venit acasă. Era foarte frumoasă. E a ta?

– Nu. Aparține bărbatului care m-a crescut.

– De ce nu-i spui tată?

– Pentru că nu sunt vrednic să fiu fiul lui.

– De ce nu?

Nu fu mirată că nu-i răspunse. Că strânse și mai tare maxilarul și se concentră asupra a ceea ce făcea. La urma urmei, un angajator și un servitor nu împărtășeau secrete, visuri și dorințe fierbinți. Ar fi trebuit să renunțe, dar se părea că nu era capabilă să-și urmeze propriul sfat.

– Strângi bani ca să cumperi o trăsură?

Terminând de bandajat, ridică privirea pătrunzătoare spre ea.

– Nu.

– Atunci ce? Altă casă?

– Ești tare băgăcioasă, nu crezi?

– Nu-i cinstit! Tu știi aproape totul despre mine, iar eu nu știu nimic despre tine.

– Dacă ai ști totul despre mine, sunt destul de sigur că nu ai fi impresionată.

– Nu știam nimic despre tine înainte să vin aici?

Își trecu degetele peste obrazul ei, prinzându-i o șuviță rebelă și strecurându-i-o pe după ureche.

– Nu am vorbit prea mult.

– Îmi imaginez că am fost mai preocupată să impresionez, decât să mă las impresionată.

– Ceva de genul ăsta.

Degetele lui i se opriră în dreptul urechii, îi cuprinseră curbura delicată.

– Nu ai voie să faci nimic care să-ți provoace durere. E clar?

Dând din cap, își spuse că ar fi putut sta așa ore întregi, cu el atingând-o în felul ăsta. Degetul lui îi alunecă pe gât. Era incredibil de tentată să facă și ea la fel, dar se temea că atunci el s-ar fi oprit.

Chiar și fără să-i distragă în vreun fel atenția, se opri. Ar fi vrut să-și scuture capul până când i se desfăcea tot părul, ca el să i-l strângă la loc. Se gândea că și-ar fi amintit dacă ar fi atins-o vreodată așa.

– Poate că nu am vorbit prea mult pentru că eram timidă, spuse ea.

Drake izbucni în râs la aceste cuvinte, și vraja dintre ei se spulberă.

– Ești orice, numai timidă nu!

Se ridică de pe pat și strânse lucrurile pe care le folosise ca să-i doftoricească mâinile.

– Le găsești în dulapul din camera de baie, dacă ai vreodată nevoie de ele.

Începu să se îndepărteze.

– Drake?

Se opri și se întoarse spre ea, cu o sclipire întunecată în ochi. Se întrebă dacă era oare supărat că nu i se adresase așa cum o instruise Marla, dar, cumva, nu i se părea firesc.

– Lucrurile o să se schimbe între noi când o să-mi amintesc totul?

– Da.

Ieși din încăpere, lăsând-o să se întrebe de ce se simțea dintr-odată mult mai tristă.

Drake. Nu-i mai spusese niciodată așa. Cuvântul pătrunsese adânc în el, îi făcuse stomacul să i se strângă. Îi plăcea cum suna rostit de ea. Iisuse, dacă era să fie sincer, trebuia să admită că-i plăcea orice ieșea de pe buzele ei, din clipa în care se trezise în patul lui.

Până și tonul ăla înțepat începea să prindă farmec. Avea coloană vertebrală. Trebuia să recunoască.

Încercă să-și imagineze cum ar fi putut fi să nu știi nimic despre tine. Ca și cum te-ai fi prăbușit într-un abis necunoscut. Oare câți oameni, se întrebă, nu ar fi rămas pur și simplu în pat, cu pătura trasă peste cap, până când își aminteau ceva? Dar nu ea.

Ea își îndreptase spatele și pornise la atac. Sigur, bombănise, pusese întrebări, dar la urma urmei astea erau reacții firești. Bănuia că el, unul, ar fi căutat ceva în care să izbească cu pumnii. Nu ar fi acceptat pur și simplu situația.

Plecase deja din dormitorul lui când se întoarse din camera de baie. După ce-și puse haine curate, ieși. Simți miros de ceară. Se pare că făcuse mai mult decât să-i pregătească baia.

Când se apropie de bucătărie, simți o aromă încântătoare în aer. Oare chiar gătise?

Când păși în bucătărie, o găsi pe Phee învârtindu-se încoace și-n colo, așezând tacâmuri pe masa pe care trona un fazan fript, auriu și strălucitor. Simți cum îi lasă gura apă, dar asta nu îl împiedică să fie nervos pe ea.

– Ți-am cerut să nu faci nimic.

– Era deja pe jumătate făcut când am urcat să te trezesc. Și, apropo, cu plăcere.

Rămase mut în fața tonului ei de dojană. O merita, fir-ar să fie! Se agitase atâta... Nu putea să nu fie impresionat de tot ce realizase. Nu o considerase niciodată proastă, dar nici nu crezuse că putea învăța chiar atât de repede.

Îi arătă un scaun.

– Stai jos! Poftă bună!

– Mănânci și tu cu mine, zise el, trăgând un scaun pentru ea și așteptând.

– E neconvențional, nu găsești? Să iei cina cu menajera?

– Îți par eu un bărbat foarte convențional?

– Sinceră să fiu, nu.

Luă scaunul, și Drake se așeză în fața ei. Renunțând la formalități, se serviră singuri. Apoi Phee rămase încordată pe marginea scaunului, așteptându-l să guste din ce gătise ea. Probabil că fazanul era otrăvit. Nu, încă nu știa că avea motive să facă asta.

Luă o bucățică. Spre imensa lui surpriză, aproape că i se topi în gură.

– Este foarte gustos.

– Ai avut dreptate. Odată ce m-am apucat de treabă, mi-am amintit ce aveam de făcut.

Își amintise ceva ce nu știuse niciodată? Era destul de sigur că nu gătise fazan în viața ei, cu siguranță că nu fiersese nici măcar un ou. Aproape că îi spuse asta. Renunță însă, pentru că ar fi trebuit să-i explice de unde știa că nu avusese niciodată treabă cu bucătăria.

– O să pleci la club curând, spuse ea.

– Da.

– Și o să lipsești toată noaptea?

Recunoscu tremurul din privirea ei.

– Da, dar nu-ți face griji! Dormi în patul meu. N-o să te mai deranjeze coșmarurile.

– De unde știi?

– Pentru că este un pat foarte comod și, judecând după experiențele anterioare, dormi foarte adânc în cearșafurile mele.

Obrajii i se colorară în cea mai drăgălașă nuanță de roz, vrăjindu-l. Nu ar fi crezut că Lady O era capabilă să roșească.

– Poate că o să cumpăr un pat nou din banii mei, spuse ea.

Ar fi fost o realizare, având în vedere că nu-i plătea nici un salariu.

– Patul ți-l asigură angajatorul.

– Și al meu când o să sosească?

Își mai tăie o bucată de fazan.

– Iar îți joacă feste memoria. Îți amintesc că ai deja un pat.

– Ăla e pat de campanie, nu pat adevărat, spuse ea succint. E înfiorător de incomod.

– Da, știu. Am dormit în el până mi-a fost livrat patul pe care îl am acum.

– Atunci, de ce mi l-ai dat mie?

„Pentru că nu am vrut să te simți comod, pentru că nu am vrut să rămâi aici mai mult de o zi. Pentru că nu mă așteptam să înceapă să-mi pese de cum te simți."

– Pentru că sunt un stăpân rău.

Își strâmbă gura, și Drake avu gândul nebunesc de a i-o îndrepta la loc, cu un sărut.

De ce trebuia să arate atât de adorabil așa cum stătea în fața lui, încercând să înțeleagă ce se întâmplă cu ea? Și de ce fruntea îi era ușor încruntată? De ce acei ochi verzi aveau o privire îndepărtată, ca și cum ar fi pornit pe o cărare înspre adevăr? Dumnezeu să-l ajute când avea să descopere adevărul!

– Ce faci tu nu se potrivește cu ceea ce spui, zise ea. Îmi lași distincta impresie că încerci să mă păcălești, dar cu ce scop?

Pentru că nu voia cu adevărat să-l cunoască, să-i știe speranțele, visurile, secretele.

Atunci de ce îi era atât de greu să accepte că poate și Lady O simțea la fel, că își îndepărtase adevărata față de el, că voia doar să o protejeze pe femeia din interior?

– O să mă gândesc la asta, după ce strâng masa.

– Dar asta e treaba mea.

– Nu cât timp ai mâinile rănite. Nu trebuie să le bagi în apă murdară.

În timp ce lua farfuriile și paharele de pe masă, le spăla și le ștergea, o simțea privindu-l, încercând să înțeleagă. Nu era sigur că se mai înțelegea nici măcar el. Spera doar ca Gregory să-i aducă niște răspunsuri, pentru că voia s-o ducă pe Phee înapoi la ea acasă, înainte să-l scoată din minți.

*

– Lordul Wigmore era acolo?

Nevenindu-i să creadă, Drake repetă cuvintele pe care Gregory tocmai i le spusese. Nu știa exact la ce să se aștepte, dar cu certitudine nu la asta.

– Da, domnule.

Gregory stătea drept, cu capul sus, ca și cum îndoiala lui Drake l-ar fi insultat.

– I-am pus personal invitația în mână.

Dacă Wigmore era acolo, atunci Somerdale mințise? Dorise să-i facă rău lui Phee și se gândise că nimeni n-o s-o caute acasă la unchiul ei? Era o poveste prea ușor de verificat. Dar, dacă plecase cu unchiul ei, ce căuta aici?

– Ai remarcat ceva ciudat la el?

– Ciudat?

– Arăta ca și cum ar fi fost atacat recent?

– Nu, părea să fie într-o stare de sănătate foarte bună. Nu prea a avut răbdare cu mine și am impresia că s-a simțit insultat de invitație. A mormăit doar: „Când o înghețа iadul!" și m-a condus afară.

Nu avea sens, deși se simțea ușurat că nu trebuia să anunțe Scotland Yardul că trebuia să înceapă să caute un lord dispărut. Dar tot rămânea un mister cum ajunsese Phee în râu. Fiindcă ea nu-și mai amintea nimic, nu știa cum ar fi putut descoperi adevărul. Nu se simțea împăcat să o ducă înapoi la frate-său, fără să fie sigur că era în siguranță acolo.

– Mai aveți nevoie de ceva, domnule?

Privindu-l pe Gregory, fu neliniștit să constate că se adâncise atât de mult în gândurile legate de Phee, încât uitase de prezența băiatului.

– Te-ai descurcat foarte bine. Te poți întoarce la îndatoririle tale.

– Da, domnule.

După ce Gregory plecă, Drake se duse la fereastră și privi afară, în stradă.

Nimic nu avea sens, mai ales ușurarea pe care o simțea la gândul că nu avea să o ducă pe Phee înapoi acasă în acea dimineață. Că era posibil să mai stea încă puțin cu el, poate chiar să-l spele pe spate.

Oftând, își lipi fruntea de geamul rece.

Nu putea s-o păstreze. Comportamentul lui nu mai avea nici o scuză. Chiar dacă îi făcuse plăcere să ia cina împreună cu ea.

Sentimentul ăsta nu-i dădea pace. Nu o plăcea, atunci de ce-i făcea plăcere compania ei? La naiba cu toate!

Se răsuci pe călcâie, ieși din birou și intră in sala de jocuri. Nu își făcuse plimbarea de la începutul serii, avusese nevoie să discute cu Gregory înainte de orice altceva.

Partenerii nu aveau să fie mulțumiți de comportamentul și de prioritățile lui din ultima vreme. Le era dator pentru șansa pe care i-o dăduseră, șansa de a realiza ceva pe cont propriu. Trebuia să înceteze cu această vendetă personală, și asta cât mai repede cu putință.

Cu coada ochiului, îl zări pe Somerdale apropiindu-se de una din mese, schimbă direcția și îl abordă rapid, înainte să ajungă la destinație.

– Somerdale.

– Darling.

– Am auzit că a fost jaf la drumul mare aseară.

Somerdale râse.

– Norocul a părut să fie de partea mea. Aștept cu nerăbdare o nouă invitație în bârlogul vostru secret.

Ignorând cererea subtilă a unei oferte pe loc, Drake îl întrebă:

– Ce mai face sora ta? Ai auzit ceva despre ea, de când a plecat la unchiul tău?

– Nici un cuvânt.

– Și ești sigur că a ajuns cu bine?

Somerdale se încruntă.

– Cred că aș fi auzit dacă ar fi fost altfel.

– Nu ți-a scris că a ajuns, ca să nu-ți faci griji pentru ea?

Somerdale râse ușor.

– Ophelia nu a fost niciodată genul care să se preocupe de grijile altora.

Da, știa și el asta. Prea bine, chiar.

– Când crezi că se va întoarce la Londra?

– Când mătușa Berta o să se simtă mai bine sau după ce o să moară, bănuiesc.

– Cât de bolnavă e mătușa ta?

– Destul de bolnavă, din câte mi-a spus unchiul.

– Nu mi-o pot imagina pe Lady Ophelia pierzând chiar și numai câteva baluri ale sezonului de dragul altuia.

Somerdale își înclină capul într-o parte, amintindu-i lui Drake de un câine care încearcă să-și dea seama dacă este vreo pasăre în copac.

– Te interesează să o curtezi?

– Cum? Nu. În nici un caz. Pur și simplu îmi este greu să cred că ar putea renunța la sezon, când atât ea, cât și Grace erau hotărâte să-și găsească perechea.

Somerdale ridică din umeri.

– E foarte apropiată de mătușa noastră. A petrecut multe veri la ea, în copilărie, mai ales după ce a murit mama. Mătușa Berta e sora mai mică a mamei.

– Dar Lady Ophelia riscă să rămână nemăritată, în ciuda zestrei substanțiale.

– Mă miră faptul că-ți pasă.

– Nu-i vorba că-mi pasă, pur și simplu...

La naiba, îi pasă? Firește că nu. Încerca să facă rost de informații, ca să-și dea seama ce putea ști Somerdale.

– Pur și simplu mi se pare ciudat, atâta tot. Altruismul nu este una dintre calitățile pe care să le fi observat la Lady Ophelia.

– Poate că nu o cunoști chiar atât de bine pe cât crezi. În orice caz, are destul de mulți pretendenți, deși nu a exprimat vreun interes deosebit pentru nici unul dintre ei. Nu-mi dau seama ce anume caută la un bărbat, dar are o zestre destul de mare încât să poată fi sigură că nu riscă nimic dacă n-o să fie prezentă întreg sezonul. Nu va fi trecută cu vederea sezonul viitor. O să fie bine. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc să văd dacă norocul mai ține cu mine și în seara asta.

Drake rămase privind în urma lui. Nu părea un bărbat care să dorească răul surorii lui. Dar nici nu părea să-i pese prea mult dacă era sau nu fericită. O să fie *bine?* Merita să fie mai mult decât bine.

Mârâi. Nu, nu merita. Merita să se mărite cu un broscoi râios. Avea să fie o scorpie de nevastă. Zestrea îi atrăgea pe bărbați în jurul Opheliei, nu caracterul ei. Nu avea să înțeleagă niciodată ce vedea Grace la ea.

Deși fusese surprins să descopere că era o afurisită încăpățânată, care continuase să care gălețile cu apă, deși avea mâinile rănite. Fusese convins că o să lase jos găleata în clipa în care își dădea seama cât era de grea. Apoi se așteptase să-i bată la ușă să-l trimit să aducă *el* gălețile.

Ca să nu mai spună nimic de faptul că fusese dispusă să-l spele din nou pe spate. Înjură găleţile pentru că-l privaseră de această plăcere. Încă îi simţea degetele conturându-i fiecare linie a dragonului...

– Te-ai gândit să faci pe statuia în speranţa că n-o să te observe nimeni? întrebă Avendale.

Drake făcu un efort să se stăpânească şi să nu se dea de gol că fusese la un pas să cadă din picioare în clipa în care vocea adâncă răsunase în spatele lui.

Calm, se întoarse:

– Doar observam, analizam, contemplam. De ce nu eşti la un joc de cărţi?

Avendale ridică din umeri.

– Mă cam plictisesc în ultima vreme. Of, ce-mi lipseşte Lovingdon. Abia aştept să se întoarcă. Nu e deloc amuzant să pleci de unul singur în căutarea păcatului.

Drake râse înfundat.

– Ceva-mi spune că zilele lui de păcat s-au sfârşit.

– Da, nu am nici o îndoială că Grace îl va ţine prins în lanţ lângă ea.

– Este un lanţ pe care-l poartă cu plăcere.

– Nu am nici o îndoială. Totuşi, sunt profund dezamăgit că s-a lăsat atât de uşor.

Îl măsură cu privirea pe Drake.

– Ai vrea să devii noul meu partener de aventuri păcătoase?

– Nu trebuie să plec în căutarea păcatului, sunt înconjurat de el.

– Dar nu participi.

– Nu aici, nu. Şi nu în timpul orelor de lucru. Sunt sigur că poţi găsi pe altcineva care să te întovărăşească.

– O să încerc. Sunt curios, totuşi. Ce-a fost cu toate întrebările despre Lady Ophelia de seara trecută? Dacă nu aş şti că vă împungeţi mai tot timpul, aş crede că l-ai invitat pe Somerdale la masa noastră anume ca să-l tragi de limbă în legătură cu ea. Cu toate astea, nu eşti nici tu imun, nu-i aşa?

Cuvintele lui îl loviră ca o palmă.

– La dragoste? Nu. Nu cu ea. Niciodată cu ea.

Avendale ridică o sprânceană neagră, cu o expresie enervantă.

– Mie mi se pare că protestezi cam prea mult.

– Eu şi cu ea nu suntem potriviţi. Acum, te rog să mă scuzi. Am o afacere de condus aici.

Îl lăsă pe Avendale în mijlocul sălii de jocuri. Era ridicol că și el, și Somerdale găsiseră suspect interesul lui față de Ophelia. Nu avea nici un fel de interes în legătură cu ea, în afară de acela de a afla cum ajunsese în râu.

Capitolul 13

Drake aștepta nerăbdător în holul unei case modeste din centrul orașului ca valetul să cheme proprietarii. Nu-i venea să creadă că se afla acolo, când ar fi trebuit să se ocupe de afacerile lui. În clipa în care auzi pașii mai multor persoane, se încordă. Voia să fie o vizită cât mai scurtă cu putință.

Sir William Graves apăru de pe un coridor, cu soția alături, aceasta din urmă cu o expresie îngrijorată pe chip.

– E vorba de Avendale? întrebă ea, vădit îngrijorată. A fost rănit?

Știa că întreba, de fapt, dacă era mort. Fosta ducesă de Avendale era fără îndoială pe deplin conștientă de faptul că fiul său nu era întotdeauna precaut când venea vorba să-și aleagă partenerii de plăceri păcătoase. Drake se întrebase nu o dată dacă nu cumva scopul lui era să ajungă mai repede în mormânt. Pentru că Avendale frecventa lumea lui Drake, era de așteptat ca acesta să fie, eventual, cel care să le aducă părinților vestea tragică.

– Este foarte bine. L-am văzut ceva mai devreme la Dodger's, dornic de distracție.

O expresie de vădită ușurare apăru pe chipul femeii, chiar în timp ce-i adresa lui Drake o privire sceptică.

– Fiul meu este dornic de foarte multe, dar nu sunt sigură că ar trebui să i se îndeplinească toate dorințele.

– Vă asigur că este bine.

– S-a îmbolnăvit cineva din familie? întrebă Sir William.

Cu ani în urmă, fusese făcut cavaler ca răsplată pentru modul exemplar în care o îngrijise pe regină.

– Toată lumea e bine, dar mă întrebam dacă am putea discuta ceva în particular.

– Da, desigur. Vino în biroul meu!

Soția lui întinse mâna și-i strânse brațul lui Drake.

– Mă bucur să te văd.

Ar fi vrut să o poată asigura că fiului ei avea să fie în continuare bine, dar Drake era convins că demonii lui Avendale erau mult mai numeroși decât ai lui.

Așa că se mulțumi să-i adreseze un zâmbet liniștitor, înainte să-l urmeze pe doctor în biroul lui.

Acceptă scaunul și paharul de whisky care-i fuseseră oferite.

Graves se așeză pe scaunul din față, studiindu-l intens, ca și cum ar fi avut capacitatea de a diagnostica un om doar cu o privire minuțioasă.

– Așadar, ce te aduce la ușa mea? întrebă Graves.

O nebunie. O nebunie totală și completă. O răzbunare scăpată de sub control.

Drake sorbi din whisky. Acum că era aici, nu prea știa cum să procedeze.

Ideea de a veni la ușa doctorului fusese o hotărâre pripită, dar se părea că asta era normal, atunci când venea vorba de orice legat de Phee.

– Cunosc o persoană care a căzut în râu cu două seri în urmă și pare să-și fi pierdut memoria din acel moment.

– Îți este greu să-ți amintești unele lucruri?

– Nu, nu e vorba de mine. De ce credeți c-ar fi vorba de mine?

Graves îi zâmbi blând.

– Mi se întâmplă adesea ca un pacient să-mi descrie situația unui *prieten,* atunci când este jenat de propriile simptome, dar te asigur că orice-mi vei spune va fi în deplină siguranță și că, orice ai avea, nu ai nici un motiv să te jenezi. Eu nu judec.

„Ba s-ar putea să mă judeci, dacă ai ști ce am făcut."

– Nu sunt eu persoana care nu-și poate aminti trecutul. Dar mă întreb dacă este posibil ca sănătatea prietenului meu să fie în pericol.

– Va trebui să îl examinez...

– N-o să vină. Se teme de doctori.

– Parcă-și pierduse memoria.

– Nu în totalitate. Își amintește frânturi de informații. Cât timp o să treacă până când memoria îi va reveni complet?

Așezându-și un cot pe un braț al fotoliului, Graves își frecă bărbia cu o expresie gânditoare.

– E greu de spus. Trebuie să recunosc că nu am prea multă experiență în ceea ce privește pierderile de memorie catastrofale. Unii pacienți sunt ușor dezorientați după o lovitură la cap, dar, de obicei,

își amintesc totul în scurt timp. Am avut totuși câțiva pacienți care nu și-au mai recăpătat niciodată memoria.

– Nu există tratament?

– Nu din câte știu eu. Deși am auzit de un individ care a căzut de pe acoperiș, fără să-și poată aminti cum ajunsese acolo. Nu-și mai amintea nici că avea o familie. Dar, când a fost dus acasă, în mediul familiar, și-a recăpătat memoria. Presupun că omul despre care îmi vorbești este deja acasă.

– Nu-și amintește unde e casa lui.

– Foarte trist. Aș vrea să-ți pot fi de mai mult folos. Mintea omului este teribil de complicată. Poate să uite ce nu-și dorește să-și amintească. Uneori, memoria poate fi declanșată de cel mai ciudat amănunt: mirosul unui anumit preparat în bucătărie, o experiență, o persoană. Dar nu am un elixir magic.

– Dar e posibil să nu fie nevoie decât să se întoarcă într-un mediu familiar pentru a se însănătoși?

– Posibil. Nu garantez. Un medic francez face niște studii uimitoare în neurologie, dar nu am auzit de nici o concluzie specifică referitoare la amnezie. Aș putea să-i scriu, să încerc să aflu mai multe informații. Între timp, vezi dacă-l poți convinge pe prietenul dumitale să vină să mă vadă. Din câte-mi povestești, ar fi un studiu fascinant.

Cu adevărat fascinant.

Pentru că într-adevăr cea mai confortabilă piesă de mobilier din întreaga casă era patul lui Drake, Phee se afla acum ghemuită în el, cu un maldăr de perne la spate, citind *Mândrie și prejudecată*. Știa că Elizabeth Bennet și domnul Darcy erau sortiți unul celuilalt. Știa că era vorba de un scandal, deși nu-și putea aminti detaliile. Era ciudat. De fiecare dată când citea o pagină, parcă-și amintea să o mai fi citit și cu altă ocazie – ghemuită într-o firidă sau sub ramurile unui ulm. De ce nu avusese aceeași senzație de déjà-vu când își îndeplinise sarcinile, în timpul zilei de azi?

Se întrebă dacă era cu adevărat important să-ți cunoști trecutul, mai ales că se simțea oarecum ușurată de faptul că nu-l cunoștea. Oare ce conținea?

Lăsă cartea deoparte și întinse mâna după cartea de administrare a gospodăriei pe care o pusese pe noptieră ceva mai devreme. Era o lectură seacă, dar necesară. Voia să-și mulțumească angajatorul. Nu, nu era pe deplin adevărat. Voia să-l mulțumească pe Darling.

Cu toată firea lui aspră, avea o anume tandrețe care o surprindea în cele mai ciudate momente. Uneori avea senzația că și-l amintește din alte vremuri, dar imaginile care-i apăreau în minte nu se potriveau cu bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască. Atențiile acestuia erau mici, dar o atingeau profund. Deși adeseori își pierdea răbdarea cu ea, părea în același timp să-i pese de soarta ei. Îi bandajase mâinile, o scutise de restul sarcinilor pentru acea zi. Dacă ar fi avut ea o servitoare, nu știa dacă ar fi fost atât de atentă.

Se ridică în capul oaselor, concentrându-se. Dacă ar fi avut o servitoare? I se părea că ar fi putut avea, dar asta nu se lega. Fusese cândva bogată, dar căzuse în sărăcie?

Așezându-se înapoi pe mormanul de perne, deschise cartea. Se gândi să sară peste capitolele care erau adresate stăpânei casei. Dar, pentru că Darling nu avea soție, Phee consideră că aceste sarcini îi reveneau tot ei.

În timp ce citea, fu surprinsă să constate cât de familiare îi păreau îndatoririle stăpânei casei, ca și cum ar fi fost cândva chiar ale ei. Fusese stăpâna unei case? Era văduvă? Ajunsese servitoare pentru că soțul îi murise, fără să-i lase nimic?

Coborî repede din pat și dădu fuga în camera de baie, unde își studie cu mai multă atenție chipul în oglinda de pe perete.

Câți ani avea? Nu îndeajuns de mulți cât să fie văduvă, cu siguranță.

Fusese atunci stăpâna casei tatălui ei?

Strânse cu putere din ochi și se concentră să scoată imagini din abisul întunecat, dar nu găsi nimic acolo. Frustrată, izbi cu palma în perete.

Trecutul nu conta, nu putea să conteze.

Nu-i permitea să conteze.

Se întoarse în pat și alese să-și petreacă timpul cu doamna Beeton, în detrimentul lui Jane Austen.

O să-și accepte îndatoririle și o să le îndeplinească cât putea ea mai bine. Darling avea să-i fie recunoscător dacă reușea să-i pună ordine în casă. Era o casă care avea potențialul de a fi mult mai mult decât era.

Apoi începu să se simtă copleșită. Erau atâtea de făcut, atâtea lucruri de care trebuia să se îngrijească! Se întrebă dacă avusese măcar o clipă să respire, darămite să se arunce în râu.

Se părea că seara era singurul moment în care putea găsi câteva momente pentru sine.

Fu surprinsă când citi secțiunea în care se explica cum tot în responsabilitatea ei cădea bugetul gospodăriei, cumpărăturile necesare. Nu și-ar fi amintit oare un detaliu cu adevărat semnificativ? Se presupunea că avea un caiet în care își nota cheltuielile. Unde să-l țină? Din câte spunea doamna Beeton, ar fi trebuit să aibă un birou, de unde să supervizeze întreaga casă. Darling nu-i arătase nici o încăpere care să servească acestui scop. Poate că împărțeau cabinetul lui. Judecând după dimensiunile biroului și după faptul că avea extrem de puțini servitori, ar fi avut sens.

Se întrebă care ar fi putut fi suma de bani pe care o avea pe mână și pe ce anume ar fi trebuit să o cheltuiască. Dacă ar fi strâns cureaua, și-ar fi permis oare să cumpere un scaun confortabil, să angajeze o bucătăreasă și o fată în casă? Aceste gânduri atrăgeau după sine numeroase posibilități. Trebuia să găsească acel caiet.

Alunecă jos din pat, se întinse după pantofi, apoi hotărî că nu avea nevoie de ei. Era singură în casă. Pe cine putea să ofenseze dacă mergea doar în șosete?

Ieși pe ușă și coborî scările. Era incredibil de liniște, totuși nu se simțea singură. Mai degrabă îi plăcea tăcerea. Fiecare lucru mărunt pe care îl observa era o nouă descoperire despre sine. Era atât de ciudat să nu știe ce îi plăcea, ce anume o bucura. Parcă abia făcuse cunoștință cu sine și dezlega treptat misterul legat de propria persoană, împrietenindu-se, încet, cu ea însăși.

Avea prieteni? Oare îi simțeau lipsa, se întrebau de ce nu mai știau nimic de ea? Aveau să vină în vizită? Dacă ar fi știut cine erau, s-ar fi putut duce ea la ei. Așa însă, trebuia să aștepte să vină ei la ea – și atunci poate că ei i-ar fi răspuns la întrebările la care Darling refuza să-i răspundă. Spera din tot sufletul să nu aștepte prea mult până să vină. Dacă mai fuseseră și altă dată aici, poate că aveau s-o viziteze curând.

Ajungând în bibliotecă, aprinse lampa cu gaz și rămase câteva clipe să privească apreciativ cele trei cărți așezate în acel moment pe un raft. Avea să le adauge și pe celelalte două, după ce le termina. Își imagină ce satisfacție ar fi simțit, dacă ar fi fost cărți pe toate rafturile. Poate că avea să amâne achiziționarea unui scaun nou, ca să poată cumpăra mai multe cărți. Își imagină mirosul de praf pe care avea să-l prindă încăperea, un miros care sugera cunoaștere, putere, călătorii fără limite. Se putea vedea petrecând foarte mult timp aici, într-un fotoliu plușat, lângă foc, citind. Și Darling făcând același lucru, așezat lângă ea.

Clipi. Nu. O servitoare și un angajat nu stăteau în tăcere amiabilă unul lângă celălalt. Dacă el ar fi fost aici seara, ea ar fi fost trimisă în camera ei, în timp ce el s-ar fi bucurat singur de foc, de cărți, de atmosfera caldă pe care ea muncise să o creeze.

Nu era drept. Nu era drept deloc.

Se duse la birou și se așeză în fotoliul confortabil de piele, simțind cum îi alină durerile trupului. Mâinile-i erau încă bandajate, protejate. Poate că un stăpân care avea atât de multă grijă de ea când se rănea ar fi lăsat-o să stea seara lângă el. Cu siguranță, atâta timp cât nu erau decât ei doi, nu trebuiau respectate chiar toate formalitățile.

Își direcționă atenția spre motivul care o adusese aici: trebuia să găsească registrul de cheltuieli.

Deschise sertar după sertar, găsindu-le pe majoritatea dintre ele goale. Cu adevărat omul ăsta ducea o existență spartană. Nu se putea vedea trăind la fel. În orice caz, nu din proprie alegere. Nu era genul care să se mulțumească doar cu strictul necesar.

Și atunci, de ce o făcea?

Din nou, probabil că nu avusese de ales. Motivul pentru care nu avusese de ales rămânea un mister.

Se întoarse la treabă și deschise ultimul sertar. Înăuntru era o cutie de lemn, frumos sculptată. O scoase și o așeză pe birou, ca să poată vedea mai adânc, spre fundul sertarului. Din nou însă, nimic ce ar fi putut servi drept caiet de cheltuieli.

Ciudat că știa exact cum trebuia să arate – poate că totuși fusese menajeră timp de vreo câțiva ani. Ei bine, nu prea mulți, pentru că nu se credea atât de bătrână. Poate că fusese fată în casă și se pregătise pentru poziția de menajeră?

Oftând, întrebându-se unde în altă parte ar fi putut să mai caute caietul de cheltuieli, se ridică de pe scaun. Poate că era în bucătărie.

După ce făcu doi pași, se opri. Nu putea lăsa lucrurile împrăștiate. Se întoarse la birou, studie cutia. Nu era prea mare, dar poate că registrul era acolo. Poate că era un caiet mic.

Privi precaută în jur. Știa că ar fi trebuit să pună cutia înapoi. Exista un motiv pentru care Darling o băgase în fundul sertarului. Era ceva privat, poate ceva personal. O servitoare bună își cunoștea limitele, dar Phee nu-și amintea care-i erau îndatoririle, așa că nu-și amintea nici limitele. Își înăbuși un chicot de râs. Lipsa asta de memorie o ajuta să scape basma curată din multe situații.

Încet, centimetru cu centimetru, deschise capacul cu balamale și se uită înăuntru. Nimic mai mult decât ceva ce părea a fi un articol decupat dintr-un ziar, cu hârtia îngălbenită de vreme.

Pentru că părea fragil, îl scoase și îl despături cu grijă. Era un articol despre moartea prin spânzurare a lui Robert Sykes. De ce era în posesia lui Darling? De ce-l păstra ascuns și totuși într-un loc la care să poată ajunge ușor?

– Ce mama dracului faci?

Ar fi trebuit să țipe, ar fi trebuit să fie cel puțin speriată, dar începea să se obișnuiască cu vocea lui ca de tunet, care o întrerupea atunci când analiza ceva. În plus, era mult prea captivată de ceea ce găsise. Ridică privirea spre polița șemineului, dar nu era nici un ceas acolo. Undeva în viața ei era un ceas așezat pe polița șemineului. Un ceas cu filigran de aur. O chestie hidoasă, care ticăia mult prea tare.

– Nu te așteptam, spuse ea.

După ce-i smulse articolul din mână, îl împături și-l puse la loc în cutie.

– Nu ai dreptul să umbli prin lucrurile mele.

– Căutam ceva și am dat de asta. Cine e Robert Sykes?

– Un criminal.

– Da, asta am înțeles și eu din articolul de ziar. Dar de ce îl păstrezi așa, ca pe o comoară?

– Poate că am o fire macabră.

– Nu, nu cred. Cred că e ceva personal, ceva important.

Trântind capacul cutiei, o privi pieziș.

– Nu îți dau explicații în legătură cu bunurile mele. Și te rog să nu mai umbli la ele.

Evita să-i răspundă la întrebare, și Phee nu putea decât să tragă concluzia că era, într-adevăr, ceva foarte personal, dar ceva despre care nu voia să discute cu ea, ori de câte ori l-ar fi întrebat. Se hotărî că era indicat să-și justifice acțiunile, cel puțin în măsura în care putea.

– Îmi căutam caietul de cheltuieli.

– Ce anume?

– În cartea doamnei Beeton scrie că trebuie să îmi notez toate detaliile despre lucrurile pe care le-am comandat, le-am achiziționat și le-am primit. Nici măcar nu știu ce buget am pentru administrarea casei așa că nu prea știu ce pot să cumpăr.

– Eu mă ocup de toate cumpărăturile.

– Dar eu sunt menajera.

– Ai suficiente de făcut, fără să te mai îngrijești și de aspectul ăsta.

– Nu ai încredere în mine.

– Sunt foarte pretențios când vine vorba de felul în care-mi cheltuiesc banii.

Își privi biroul preț de câteva clipe, apoi se duse la rafturile de cărți, se întinse și așeză cutia pe un raft la care ea nu putea să ajungă. Nu se obosi să-i atragă atenția că nu era un loc sigur. Dacă voia să se uite din nou, nu trebuia decât să-și tragă un scaun.

– Nu înțeleg relația noastră, insistă ea. Cred că sunt lucruri pe care mi le ascunzi dinadins, ca să mă împiedici să-mi recapăt memoria.

Veni spre ea cu pași apăsați. În minte îi apăru o imagine cu ei doi, cu el făcând același lucru, dar la adăpostul umbrelor. Se lăsă pe scaun și se lipi cu spatele de spătar. Darling se opri, se urcă cu un șold pe birou și se aplecă ușor spre ea.

– Ce aș avea de câștigat în urma unei asemenea tactici?

– Te-ai mai apropiat și altă dată de mine în felul ăsta.

– Nu fi ridicolă!

– Erai...

Clătină din cap.

– Erai îmbrăcat în haine elegante. Nu are nici un sens. Eu nu aș avea ce să caut la un eveniment elegant... Decât ca să servesc, îmi imaginez.

Privirea lui o învălui, părând să-i captiveze fiecare detaliu. Și-l amintea făcând și asta, altă dată. În fundal fusese muzică... un vals. Dar nu se temea de bărbatul acesta. Avea încredere în el. Atunci, de unde sentimentul de disconfort? Mai ales după tot ce făcuse pentru ea și după ce făcuse ea pentru el.

Darling se ridică brusc.

– Ia-ți pantofii! Mergem undeva.

– Mergem? Unde?

– Să-ți căutăm amintirile.

Capitolul 14

Darling închiriase o birjă. Phee nu-și amintea să fi mers vreodată cu birja, deși nu putea pune prea mare bază pe amintirile ei, având

în vedere că cele mai multe lipseau. Era totuși pe deplin conștientă că era un vehicul incredibil de mic. El stătea lângă ea, fără să mai rămână nici un pic de spațiu între șoldurile, coapsele sau umerii lor.

– Cunosc regulile de etichetă, spuse ea încet.

Mirosul lui masculin o învăluia, amintind de tutun și de whisky. Dar dincolo de acestea, era aroma de bărbat aspru, mirosul lui specific.

– Și comportamentul cuviincios. Într-o trăsură, un gentleman călătorește cu spatele la drum, lăsând doamna să meargă cu fața.

– Presupui că sunt un gentleman.

– Nu ești?

– Au existat momente când ai spus că sunt o secătură.

– Și nu m-ai dat afară?

Darling zâmbi ironic.

– Nu știu ce-a fost cu mine, mormăi el.

– Aveai nevoie de cineva care să strângă după tine.

Darling râse încet.

– Nu ai observat că eu sunt cel care strânge de cele mai multe ori?

Ba observase. Era foarte meticulos în privința asta. Ridica mereu hainele pe care ea le lăsa aruncate pe jos, le împăturea frumos și le punea deoparte. Își dădu seama că Darling nu o să aibă o casă aglomerată, nici după ce va începe în sfârșit să o umple cu mobilă. N-o să cumpere decât ce-i trebuia. Avea nevoie de spațiu, avea nevoie de ordine. Avea nevoie de cineva mai priceput la treburile casei decât fusese ea de când o scosese din râu. Dacă nu-și recăpăta curând memoria, era posibil să se vadă forțat să o concedieze. Deși făcuse un oarecare progres azi, cu ajutorul Marlei, nu era sigură că fusese suficient cât să o transforme într-o servitoare valoroasă.

– Și unde mai exact crezi că o să găsim amintirile mele?

– Nu sunt sigur. Am vorbit mai devreme cu doctorul Graves[1]...

– Graves? Ce nume nepotrivit pentru cineva care se presupune că trebuie să țină oamenii departe de morminte.

– Da, îmi imaginez că există momente în care regretă că și-a ales un nume atât de sumbru.

– Nu s-a născut cu el?

– Mă îndoiesc. Și-a început viața pe stradă, într-o perioadă când fiecare își schimba numele după cum îi cășuna. Cu toate acestea, este un doctor deosebit de talentat, așa că m-am dus să-i cer sfatul.

[1] În limba engleză, *graves* înseamnă „morminte" (n.red.)

A sugerat că peisajele familiare te-ar putea ajuta să-ți recapeți memoria. M-am gândit că merită să încercăm.

– Dar n-ar trebui să fii la club?

– Este încă devreme, seara abia a început. Majoritatea clienților vin mai târziu, iar treaba asta n-ar trebui să dureze mult.

Își dădea seama după tonul lui ușor tăios că încă mai era supărat din cauza poveștii cu articolul de ziar.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

Îi simți privirea asupra ei.

– Poftim?

Nu o auzise sau era chiar atât de ciudat să o audă cerându-și scuze? Ce-i drept, cuvintele îi sunau ciudat chiar și în propriile urechi. Sau poate că nu știa pentru ce anume își cerea scuze.

– Cutia. Nu ar fi trebuit s-o deschid, ar fi trebuit s-o las unde era.

– Da, ar fi trebuit s-o lași acolo. Presupun că nu-ți amintești de cutia Pandorei și de tot ce s-a întâmplat din cauza ei.

Se simți ametită o clipă, când își dădu seama că, într-adevăr, cunoștea povestea.

– De ce păstrezi un anumit articol și nici un altul?

Darling întinse mâna, deschise trapa și strigă:

– Aici!

Birjarul se opri, și lui Phee îi veni să țipe, pentru că știa că acum n-o să-i mai răspundă la întrebare. Auzi clinchetul zăvorului, și ușile birjei se deschiseră. Drake coborî, apoi îi întinse mâna.

Pusese piciorul pe prima treaptă, când îl simți strângându-i mâna, oprind-o.

Ochii lor erau acum la același nivel, lucru care se îndoia că se întâmpla adesea. Afară se întunecase, și singura lumină venea de la felinarul agățat de birjă, dar era îndeajuns cât să poată vedea în adâncul negru ca noaptea al ochilor lui Drake, să recunoască lupta din ei, să-și dea seama când aceasta lua sfârșit și să se întrebe, în treacăt, de ce-i lăsa impresia că pierduse?

– În timp ce tu încerci să-ți amintești trecutul, răspunse el încet, eu aș da orice să uit părți dintr-al meu. Și totuși, mi se pare important să le țin minte.

– Să înțeleg că Robert Sykes ți-a fost prieten?

– Nu, niciodată prieten.

– Atunci, cine a fost?

– Las-o baltă, Phee!

Doar că nu știa dacă putea. În ochii lui se citea mai mult decât furie pentru că-i deschisese cutia. Văzuse suferință în ei. Nu putea spune cum de o recunoscuse, doar că era ceva ce simțise și ea cândva – rușine, umilință, durere. Voia să-l consoleze, dar știa, instinctiv, că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația dintre ei. Drake Darling era un bărbat cu o mândrie imensă, un bărbat cu mulți demoni.

După ce o ajută să coboare, luă un felinar aflat într-un cârlig aflat pe exteriorul birjei și cu ajutorul lui îi lumină drumul pe potecă.

În clipa în care ea văzu râul, se simți străbătută de un fior. El îi luă brațul și o opri.

– Aici, spuse el, arătându-i un loc. Aici te-am găsit.

Vedea valurile atingând malul, întunecate, cufundate în umbră. Era de mirare chiar că o văzuse.

– Cum m-ai dus până la tine acasă?

– În brațe, spuse el detașat.

Nu era departe, dar tot i se părea o distanță foarte mare ca să duci pe cineva în brațe.

– Vezi ceva familiar?

– Nu.

Privi în susul și-n josul râului. Se uită în jur. Clătină din cap și repetă:

– Nu.

Întoarse privirea spre el.

– Tu ce căutai aici?

– Nu e vorba de mine acum.

El se răsuci pe călcâie și o luă din loc atât de repede, încât Phee avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că terminase acolo. Poate că terminase cu ea.

Ea se grăbi să vină după el, dar nu reuși să-l prindă decât abia lângă birjă, unde atârnă felinarul la loc. Îi ținu ușa deschisă.

– Poți fi foarte enervant, îi spuse Phee, în timp ce urca în trăsură și se așeza.

– St. James! strigă Drake vizitiului, înainte să se așeze și el, lângă ea.

De data aceasta, fără vreun semnal de alarmă și fără să i se mai pară ceva nefiresc, îi acceptă trupul lipit de al ei. Nu ar fi recunoscut-o, dar atingerea lui îi dădea o senzație de siguranță. Apropierea de râu o tulburase, îi formase un nod în mijlocul stomacului. Ceva se întâmplase acolo, ceva ce nu credea că dorea să-și amintească.

– Poate că secretul redobândirii amintirilor mele este la tine, zise ea. Dacă mi-ai spune mai multe despre tine, în loc să faci eforturi

să rămâi atât de misterios, poate că tot ce știu ar ieși dintr-odată la suprafață.

– Frumoasă încercare, drăguțo!

Îi sesiză umorul abia stăpânit din voce. Îi plăcea. Îi plăcea când nu era chiar atât de sobru, de serios.

– *Drăguțo* este o vorbă de alint și nu cred că relația dintre noi este de natură să implice alintări.

– Și totuși, iată-mă aici, petrecându-mi timpul cu tine când ar trebui să fiu la club.

– Pentru că vrei să mă pot ocupa așa cum se cuvine de nevoile tale.

Pentru că erau înghesuiți unul în celălalt, îl simți numaidecât în clipa în care se încordă lângă ea și se întrebă ce anume din cuvintele ei îi provocase această reacție.

– Ce știi tu despre nevoile mele? spuse el, cu vocea joasă și întunecată.

– Știu că ai nevoie să ți se spele rufele, să ți se facă patul și să ți se lustruiască cizmele. Doamnei Beeton în mod evident nu-i plăceau mâinile trândave. Ale mele vor fi ocupate din zori și până-n noapte, chiar și mai mult.

– De acum înainte, nu ai voie să mai faci nimic care să-ți provoace răni. Nu am timp să te tot doftoricesc.

– Vorbești foarte aspru, dar eu cred că doar mârâi, nu și muști.

– Oh, crede-mă că mușc, drăguțo. Atunci când mă roagă doamnele.

Vocea lui avea o notă întunecată, ispititoare, și Phee se simți străbătută de un fior plăcut. Ar fi trebuit să se oprească aici, dar curiozitatea nu-i dădea pace.

– De ce vor doamnele să fie mușcate?

Drake coborî capul, atât cât se putea în spațiul înghesuit, și Phee îi simți mirosul masculin.

– Nu doare. Le mușc doar puțin de ureche, de buze, de gât... Poate fi foarte incitant, dacă știi ce faci.

– Dacă încerci să mă muști pe mine, să știi c-o să te zgârii.

Drake râse înfundat și se îndreptă.

– De parcă n-aș ști deja asta.

– Ai încercat să mă muști?

– Dacă aș fi încercat, ți-ai fi amintit.

– Am uitat tot restul, și crezi că mi-aș fi amintit asta? Ești chiar atât de arogant?

– Sunt chiar atât de bun.

Lui Phee îi era dintr-odată foarte greu să respire. Cum deviase atât de mult conversația lor?

– De ce St. James? întrebă ea, încercând să pară nonșalantă, să nu trădeze faptul că era cât pe-aci să-i ceară o demonstrație. De ce mergem acolo?

– O parte din referințele tale au venit de la persoane care locuiesc în această zonă. Nu știu exact unde stau, dar m-am gândit că poate o să vezi ceva cunoscut, care o să te ajute să-ți amintești.

Phee trase încet aer în piept și se întrebă de ce, dintr-odată, părea s-o îngrozească gândul la ceea ce ar fi putut descoperi.

Fu nevoie de un efort colosal din partea lui Drake să nu-i strige vizitiului să deschidă blestematele de uși ca să poată să sară din trăsură și să o ia la fugă, să alerge până când se prăbușea de epuizare, până când ar fi fost prea obosit ca să mai fie atât de acut de conștient de femeia de lângă el.

Nu se simțise atât de ademenit niciodată în viața lui. Nu era dată cu parfum și totuși reușea să miroasă a orhidee. Coapsa, șoldul ei erau lipite de ale lui. Când loveau o piatră de pe caldarâm, brațul i se atingea de sânul ei. Când îi vorbise de nevoile lui, mintea lui o apucase pe o cale de care ar fi trebuit să se ferească. Aproape că apucase între buze lobul urechii lăsat la vedere – pentru că părul îi era împletit în coadă – ca să îl sărute până când o auzea gemând de plăcere, rugându-l să nu se oprească. Ophelia pe care o cunoștea l-ar fi plesnit pentru neobrăzarea lui, dar Phee – Phee, scumpa de ea – era prea inocentă ca să-și dea seama.

Nu ar fi trebuit să-i vorbească așa.

Până când își recăpăta memoria, era prea naivă, prea vulnerabilă.

Ophelia, oricât ar fi fost de aspră, nu era proastă. Știa cum să se apere. Până când nu știa cu certitudine că ar fi fost în siguranță, nu o putea duce înapoi la Somerdale. Se gândise să o ducă la ducesa de Greystone, dar o parte din el nu era încă gata să renunțe la ea. Nu era în nici un pericol cât timp era cu el. Și, cu ea acolo, ecoul casei părea mai slab. Își dădea seama că începuse să o placă pe femeia care împărțea acum birja cu el. Poate că era totuși periculos să fie lângă el – periculos pentru amândoi.

O luară pe străzi la întâmplare. Avea senzația că nu-i putea arăta pur și simplu casa în care locuia cu fratele ei, pentru că atunci ar fi trebuit să-i dea explicații, să-i spună că are un frate, și Phee ar fi vrut,

fără îndoială, să intre în casă. Și nu-i putea arăta nici Casa Mabry, unde venise în repetate rânduri să o viziteze pe Grace. Orice fel de indiciu ar fi necesitat explicații. Dacă-și amintea singură, avea să-i dea drumul. Dacă nu...

Gătise un fazan al naibii de bun.

– Este un parc pe aici, nu-i așa? întrebă ea, smulgându-l din gânduri.

– Da. Ți-l amintești?

Voia să o ajute să-și amintească, în același timp încerca o senzație de dezamăgire la gândul că, poate, în acea seară avea s-o ducă înapoi acasă. Că poate parfumul ei n-o să-i mai învăluie casa, și ea n-o să mai fie acolo să-i zâmbească. Că totul între ei avea să fie din nou cum fusese întotdeauna.

– Nu chiar. Dar pot să-l văd?

Îi strigă vizitiului să-i ducă în Parcul St. James. La această oră târzie, cu siguranță era aproape gol. Când birja se opri la intrarea în parc, Phee rămase nemișcată, privind, fără să miște un mușchi. Și totuși, Drake era pe deplin conștient de încordarea care vibra în jurul ei, ca și cum se simțea îngrozită de posibilitatea de a-și recăpăta memoria.

Ce mama dracului se întâmplase?

În cele din urmă, oftă prelung prin buzele ușor depărtate.

– Poate că m-ar ajuta dacă aș merge puțin pe jos.

Vocea îi era ștearsă, și Drake se întrebă dacă nu cumva spera să n-o audă.

– Putem face o plimbare, dacă vrei, spuse el. Sau putem pleca mai departe.

Se întoarse spre el. Felinarele de pe stradă ofereau suficientă lumină cât să-i poată vedea lacrimile din ochi. Simți cum pieptul i se strânge într-un junghi dureros. Nu voia să o vadă vulnerabilă. Nu voia să o vadă speriată.

– Nu sunt sigură că vreau să-mi amintesc, spuse ea încet. Dar nu vreau să fiu lașă. Nu știu de ce, dar mi se pare mai important să nu par lașă. Cred că am făcut în trecut lucruri pe care n-aș fi vrut să le fac, dar le-am făcut pentru că mi s-a spus că trebuie.

O auzi înghițind, o văzu dând din cap.

– Trebuie să intru în parc.

Hotărârea ei îl ului. Așa fusese întotdeauna?

– Vin cu tine!

– Nu e nevoie.

– Nu știu ce demoni crezi că ai de înfruntat acolo, dar n-o să-i înfrunți singură. În plus, mi-au amorțit picioarele în spațiul ăsta înghesuit. Trebuie să mi le dezmorțesc.

– De ce faci atâtea eforturi să pari nesuferit când, în realitate, ești chiar foarte drăguț?

Pentru că petrecuse o viață întreagă într-o lume în care se temuse să se arate așa cum era de fapt. În special în fața ei ridicase un zid în plus. În ultima vreme, zidul acesta amenința din ce în ce mai des să se prăbușească și trebuia să-l ridice din nou. În loc să-i răspundă, bătu în acoperiș, și vizitiul trase zăvorul care ținea ușa închisă. Drake coborî, îi întinse mâna, apoi luă felinarul. Fără să se gândească, îi oferi brațul. Tot fără să se gândească, Phee i-l acceptă. Ophelia n-ar fi făcut-o niciodată. Unde se termina una și începea cealaltă? Chiar atât de importante erau amintirile unei persoane?

Se plimbară în tăcere preț de câteva minute lungi. Drake presupunea că privea cu nesaț în jur. Nu-și făcea griji că aceia pe lângă care treceau ar fi putut s-o recunoască. Nu era îmbrăcată ca o lady. Nici el nu purta haine fine, de aristocrat. Nimeni n-avea să le arunce nici măcar o privire, darămite două. În plus, cei mai mulți dintre aristocrați erau la ora asta la cine știe ce bal groaznic sau la vreo cină plictisitoare. Absența ei avea să fie observată. Fratele ei avea să explice că era plecată la țară.

Ar fi trebuit să-l pună pe Gregory să se intereseze de starea de sănătate a mătușii. Presupunea că-l putea trimite înapoi. Sau putea să aștepte și să vadă dacă își amintea singură.

Îi plăcea să meargă alături de ea, alături de această femeie care nu avea o postură bățoasă, dar nici umerii lăsați. Își imagina că petrecuse multe ore mergând cu o carte pe cap. Pășea totuși ceva mai relaxat acum, ca și cum ar fi știut că nu era privită, că nu trebuia să păstreze aparențele. Nu simțea nevoia de aere. Se întrebă dacă știuse vreodată cine era cu adevărat Lady O. Se întrebase de ce ținea Grace la prietenia ei. Poate că vedeau fiecare o altă latură a aceleiași femei.

– Îți pare cunoscut? o întrebă.

– Da. M-am mai plimbat pe aici, dar nu-mi amintesc cu cine. Cu cineva la care țineam. Doar că, dacă într-adevăr țineam la el, l-aș fi putut uita?

– Brunet?

– Nu-mi amintesc deloc trăsăturile. Sinceră să fiu, nici măcar nu știu sigur că era un bărbat. Poate era o femeie. Știu că râdeam. Tânjesc să râd din nou. Îmi place să râd. Aș vrea să te aud pe tine râzând.

– Dar râd.

Cu un zâmbet timid, ridică privirea spre el.

– Nu. Scoți sunete adânci, dar nu râzi. Mă refer la râsul ăla care te face să te doară burta și să simți că nu mai poți respira. Care-ți aduce lacrimi în ochi și pare să nu se mai sfârșească. Și care te face să te simți atât de bine, încât îți dorești să nu se mai termine. Când te aude cineva râzând, începe și el să râdă. Fără să știe măcar de la ce ai început tu să râzi. Este cea mai grozavă senzație! Mai bună decât bârfa sau decât remarcile usturătoare. Te face să te bucuri că ești în viață. Nu te-am auzit niciodată râzând așa.

Nici nu era sigur că râsese vreodată chiar așa cum îi descrisese ea. Oh, cu siguranță că râdea împreună cu familia lui din când în când, dar până să-i dea lacrimile? Lacrimile nu erau pentru bărbați. Nici măcar cele de veselie. Dar o să râdă atunci când Ophelia își va recăpăta memoria și își va da seama câte făcuse în compania lui. Atunci o să râdă.

Dar se îndoia că avea să-l doară stomacul sau că o să-i fie greu să mai respire. Sau că o să i se umezească ochii. Nu o să fie un râs de bucurie, ci de răzbunare.

Phee nu merita asta. Dar, odată ce-și amintea totul, Phee avea să dispară, lăsând-o pe Lady Ophelia în locul ei. Iar Lady Ophelia merita să petreacă o vreme în compania lui. Refuza să se simtă vinovat pentru asta și urma să și-o repete până când avea să devină adevărat.

Totuși, înainte să-și recapete memoria, spera din tot sufletul să o audă râzând așa. Credea că ar fi putut foarte bine să fie un sunet pe care să-l poarte în sufletul lui până în ziua în care o să moară. Dar, după ce ea își amintea totul, cu siguranță că nu avea să-l mai audă vreodată. Se imagină uitându-se la ea din partea opusă a unei încăperi, surprinzându-i privirea și amintindu-i că el știa felul cum râdea ea. Că, la un moment dat, râsese de bunăvoie cu el. Era posibil să fie chiar un detaliu mai valoros decât faptul că îl spălase pe spate.

– Ce te-ar face să râzi? o întrebă.

Phee ridică din umeri.

– Nu știu. Nu e ceva care să poată fi forțat. Mă tem că nu știi absolut nimic despre râs, dacă-mi pui o asemenea întrebare.

Drake știa lucruri întunecate și periculoase. Dar râsul era ceva foarte străin de lumea lui.

Râsul făcuse parte din familia Mabry. Și tatăl lui râsese, dar fusese un sunet crud. Aproape că-i spuse despre tatăl lui. Aproape.

Dar riscul că ar putea să folosească această informație împotriva lui era prea mare. Riscul de a-i surprinde privirea într-o sală de bal cu o expresie care să spună: „Îți știu cel mai întunecat secret".

Se opri din mers, pe jumătate pierdută în umbră. Se întrebă dacă el era o umbră pentru ea. Spera să rămână o enigmă. Avea nevoie să se mențină în avantaj.

Lăsându-i brațul, se întoarse cu fața spre el.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Ți-ai amintit?

Nu putea spune de ce se simțea în același timp dezamăgit, dar și ușurat.

– Nu. Mă tem că acest exercițiu, cum i-ai spus, se va dovedi inutil. Totuși, ar trebui să știi că nu eu am gătit fazanul, ci doamna Pratt.

– Cine naiba e doamna Pratt?

– Bucătăreasa doamnei Turner.

– Și cine naiba e doamna Turner?

– Văduva care locuiește lângă tine, spuse ea. Am rugat-o pe bucătăreasa ei să pregătească fazanul.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Pentru că nu am reușit să fac prea multe așa cum trebuie, cel puțin nu ceva pe care să-l observi. Și voiam să te impresionez cumva, ca să nu mai mormăi atâta lângă mine.

– Nu mormăi.

– Ba sigur că mormăi. Ți-am pregătit o baie încântătoare. Nici măcar nu te-ai obosit să-mi mulțumești pentru ea. Doar te-ai rățoit la mine pentru că-mi rănisem mâinile.

Așa făcuse? Chiar așa. Chiar nu era cu nimic mai bun decât ea?

– Așa că mi-am asumat laudele pentru cină, continuă ea. Pentru că îmi plăcea senzația că făcusem ceva bine. Deși, firește, eu n-am făcut nimic.

– Bucătăreasa a gătit fazanul fără să solicite nimic în schimb?

Phee își ridică umerii până în dreptul urechilor, apoi îi lăsă să cadă la loc.

– O să bat covoarele mâine în locul ei.

– O să le bați pe dracu'! Nu poți să ții o mătură cu mâinile astea.

– Ba sigur că pot.

– Te rog, nu te încăpățâna în legătură cu treaba asta, Phee. Vorbește cu ea, află cât costă serviciile ei și-o s-o plătesc.

– Dar n-ar trebui să...

– O să-ți deduc din salariu.

– Oh.

Protestele se opriră numaidecât, dar nu părea să fie prea mulțumită de rezultat.

– Dacă ai angaja o bucătăreasă, ai plăti-o fără să-mi oprești mie din salariu.

– Da, ai dreptate. Aș plăti-o din buzunarul meu.

Ceea ce ar fi făcut oricum, având în vedere că nu-i plătea cu adevărat nici un fel de salariu. Era o discuție fără rost, dar destul de amuzantă. Clătină din cap. Nu voia să se simtă bine cu ea.

– Poate că ar trebui s-o rugăm să ne pregătească toate mesele, gândi Phee cu voce tare. Sunt sigură că n-ar deranja-o un venit suplimentar. Fazanul a fost foarte gustos, chiar tu ai spus.

– Toate mesele? Și tu ce o să faci toată ziua?

– Din câte spune doamna Beeton, chiar foarte multe. O să discut cu doamna Pratt mâine-dimineață. Și nu-ți face griji. Voi avea grijă să fie niște termeni corecți.

De parcă știa ea ce însemna termeni corecți. Miji ochii, având distincta senzație că reușise să-l manipuleze. Dar nu-i păsa. Nu avea să-i răpească această victorie. Îi plăcea prea mult felul în care satisfacția triumfului îi lumina ochii. Nu mai păstrau nici o umbră de aroganță, doar un licăr poznaș. Da, chiar îl manipulase. Era sigur.

Întrebarea era: de ce nu era supărat din cauza asta?

Avusese dreptate. Fusese un exercițiu inutil. Cunoștea clădirile: Palatul Buckingham, Parlamentul, Turnul cu Ceas. Recunoscuse dangătele lui Big Ben. Dar, în afară de asta, nu-și amintea mai nimic.

– Poate că ar fi altceva dacă ne-am duce în timpul zilei, spuse ea, în timp ce intrau în hol.

Îi ceruse vizitiului să îl aștepte cu birja, așa că știa că avea să se ducă la club. Să-și vadă de îndatoririle lui de acolo. Ar fi vrut să rămână cu ea, să o păzească de coșmarurile care se temea că o pândeau din umbrele minții ei, gata să o încolțească în clipa în care se lăsa pradă somnului.

Se întoarse cu fața spre el:

– Dar nu cred. Apreciez tot efortul pe care l-ai făcut. Știu că situația mea este destul de complicată. Ai angajat o servitoare competentă și te-ai trezit cu una care nu știe nici măcar cum să lustruiască mobila.

– Nu ești o povară. Ești în siguranță aici, în casa asta. Știi, nu-i așa?

Phee dădu din cap.

– Da. E unul din lucrurile alea ciudate pe care le știu din instinct. Am știut din clipa în care am deschis ochii și te-am văzut. Deși nu-mi aminteam cine ești.

– Phee...

Păru să aibă intenția de a spune mai multe, dar se răzgândi și clătină doar din cap.

– Trebuie să mă întorc la club. Să dormi bine, până târziu.

– Din câte spune doamna Beeton, omul trebuie să se trezească devreme. Doar așa poate realiza ceva de o adevărată valoare.

Gropița îi apăru în obraz.

– Chiar citești cartea aia?

– Trebuie să fiu vrednică și să-mi câștig banii, altfel o să mă dai afară.

– N-o să te dau afară.

Păru speriat și deranjat de propriile cuvinte. Își puse pălăria pe cap.

– Chiar trebuie să plec.

Și plecă. Phee închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Văzuse case mai mari în seara asta, mai frumoase, adevărate palate. În câteva momente ciudate, se văzuse locuind într-o astfel de casă, valsând. Își imaginase că era curtată de tineri aristocrați. Cu siguranță era un vis pe care îl aveau toate menajerele.

Mai ciudat era faptul că înțelegea că nu era ceea ce-și dorea, că nu-și dorise niciodată asta. Își dorise ceva... mai mult. Păcat că nu-și putea aminti ce însemna acest *mai mult*.

Capitolul 15

În timp ce birja înainta zgâlțâindu-se pe străzi, Drake se blestema în sinea lui. Aproape că-i spusese totul, tot ce știa despre ea și despre cine era, tot ce știuse cândva despre el. Dar să-i spună întregul adevăr, ar fi însemnat să pună capăt farsei. Și dacă farsa se sfârșea, Phee pleca din casa lui.

Îl uimise în seara aceea. Curajul, hotărârea ei... Felul în care descrisese râsul. Își dorea un astfel de râs.

Își strânse pumnul și se lovi peste coapsă. Nu voia să fie intrigat de ea, nu voia să ajungă să o cunoască pe această femeie care locuia în casa lui. Voia să scape de ea. Și avea să scape, imediat ce înțelegea cum ajunsese să cadă în râu.

Vizitiul opri birja în fața clubului Dodger's. Pentru prima oară în viața lui, Drake nu se concentra asupra responsabilităților pe care le avea aici. Întotdeauna lucra din amurg și până-n zori, uneori mai mult. Phee era o diversiune pe care nu și-o permitea. Obligațiile lui, viața lui, se desfășurau între pereții salonului de jocuri. Dincolo de aceștia, tot ce făcea era să mănânce, să doarmă, să existe. Doar la Dodger's simțea că trăiește cu adevărat.

Dar nu râdea niciodată din tot sufletul între acești pereți.

Brusc, simți o dorință nesățioasă să râdă până când îl durea stomacul.

Trapa de deasupra capului se deschise, și Drake îi înmână banii vizitiului, care veni apoi să-i deschidă ușa. Drake sări din trăsură, urcă în viteză scările și trecu pragul clădirii care avea puterea de a distruge și de a reconstrui.

Aici se pierdeau averi. Aici se făceau averi.

Nu făcuse decât trei pași înăuntru când își dădu seama, fără umbră de îndoială, că era privit. Ridică brusc capul spre balconul învăluit în umbră, fără să poată deslușì însă vreo formă sau vreo siluetă. Dar știa că Jack Dodger era acolo. Prezența acestui bărbat era atât de puternică, încât putea fi simțită chiar și atunci când nu era vizibil. Pe vremea când lucrase aici, condusese clubul Dodger's cu mână de fier și revenea aici din când în când ca să-și întindă mușchii amorțiți. Se părea că seara asta era una din acele ocazii.

Când intră în cabinetul lui, Drake îl găsi pe Jack așezat la birou, turnând whisky în două pahare. Chiar și acum, îmbrăcat în cele mai fine haine pe care le putea găsi un gentleman, Jack mai păstra încă aerul străzii. Părul închis la culoare îi era presărat cu fire cărunte în dreptul tâmplelor. Privirea îi era întunecată, alertă, cuprinzând totul în jur.

Drake nu avea de gând să se așeze pe scaunul din fața biroului și să se plaseze astfel într-o poziție de subordonat. El era administratorul clubului și, deși Jack continua să fie acționarul principal, figura publică pentru Dodger's, Drake era cel responsabil acum

de conducerea afacerii. Luă paharul care i se oferea, se duse în dreptul ferestrei și privi afară.

Jack îi intimida pe mulți, dar nu și pe el. La fel ca bărbatul așezat acum la birou, Drake era un produs al străzii. Nu era ușor de speriat, de intimidat, de dat la o parte.

– Nu te așteptam, spuse Drake.

– Tocmai asta e ideea, să văd cum merg lucrurile atunci când nimeni nu se așteaptă să vin în vizită.

Drake întoarse capul peste umăr și-i susținu privirea lui Jack.

– Și cum ți se pare că merg lucrurile?

– Destul de bine. N-am nimic de reproșat.

Ridică din umeri și se lăsă pe spătarul fotoliului.

– Ei bine, poate doar un singur lucru. Ai primit un american? Scopul nostru a fost întotdeauna să jecmănim nobilimea – în cel mai legal mod cu putință.

Întorcându-se acum complet cu fața spre partenerul său de discuție, Drake se sprijini cu umărul de muchia ferestrei, apăsând cu putere.

– Nobilimea nu mai e ce-a fost. Mulți aristocrați au sărăcit. Căsătoria lordului Randolph Churchill cu Jennie Jerome o să schimbe totul. Vor apărea și alții care se vor întoarce cu fața spre America pentru a-și umple la loc cuferele. Mi se pare o bună decizie de afaceri să fur startul și să încerc să atrag o parte din acești bani și în cuferele noastre.

Jack rânji.

– Așadar, ai de gând să accepți și alți americani?

– Cât de mulți o să pot. Momentan, sunt o sursă inepuizabilă de venit.

– Cât timp ne bagă bani în buzunare, nu pot să mă plâng.

Jack dădu whisky-ul pe gât. Drake nu se atinsese încă de al lui.

– Atunci, ce cauți aici?

Jack puse paharul pe masă cu un gest hotărât, dar încet, ca să nu facă zgomot.

– Pe vremea când conduceam eu locul ăsta, petreceam foarte mult timp în balcon, privindu-mi afacerea, simțindu-mă ca un rege. Nu mă mai simt ca un rege acum.

– O să te simți, când o să vezi profiturile. Și am și alte planuri pe care intenționez să le pun în practică. Cuferele tale o să dea pe dinafară.

Jack miji privirea.

– Poate, dar m-am tot gândit în ultima vreme că Dodger's a avut o viață frumoasă, dar, ca orice viață, trebuie să se termine.

Totul în interiorul lui Drake se încordă, rămase nemișcat.

– Închizi clubul?

– Chiar tu ai spus: vremurile se schimbă.

Drake făcu un pas, îndepărtându-se de fereastră.

– Da, dar putem să ne adaptăm.

Jack se ridică în picioare și trase de vesta roșie, de brocart.

– Cred că este necesară o întâlnire cu partenerii. La mine acasă. Vinerea viitoare. La două și jumătate. Vino și prezintă-ți ideile! O să vedem ce facem.

Drake stătea la balcon, privindu-și regatul. Îl înțelegea perfect pe Jack, pentru că exact la fel se simțea și el, ca un rege. Doar că el nu-și putea imagina toate astea dispărând. Își dedicase întreaga viață clubului. Cea mai mare parte a orelor dintr-o zi. Chiar și după ce-și cumpărase casa, de cele mai multe ori mânca și dormea aici – până când apăruse Phee. Fusese prins de povestea ei și nu se mai dedicase conducerii clubului așa ca altădată. Oare Jack simțise asta? Era doar ceva temporar. Putea să-i asigure pe parteneri de acest lucru, fără să le dea alte detalii în legătură cu ce anume îi cauzase lipsa de implicare din ultima vreme.

Deși, chiar în acest moment, gândul la Phee îi părea mai ispititor decât sunetul jetoanelor și al cărților de joc.

Se gândi să se întoarcă acasă și s-o privească dormind. Dar ce nebunie mai era și asta, dacă nu putea rezista o oră fără să o vadă? O să se întoarcă acasă după ce-și termina obligațiile.

Faptul că reuși să rezolve tot ce era de rezolvat cu două ore mai devreme decât de obicei era o pură coincidență.

În clipa în care intră pe ușa din față, refuză să recunoască dezamăgirea pe care o simți când Phee nu veni să-l întâmpine. Cu siguranță, încă era în pat. Nu anticipase să o găsească la ușă, zâmbindu-i.

Pe dracu'! Ba sigur că da. Poate că nu era pe de-a-ntregul sincer cu ea, dar era obligatoriu să rămână sincer cu sine însuși. Putea să găsească oricâte pretexte ca să justifice de ce nu stătuseră de vorbă cu o seară în urmă, de ce nu-i explicase totul, dar adevărul era că nu se simțea încă pregătit să cadă din nou în dizgrațiile ei.

În timp ce băga cheia în broască, observă luciul ușii. Când o lustruise? Oare și din cauza asta avea mâinile rănite? Nu se așteptase să-și ia în serios rolul de servitoare.

Trecu pragul casei și se duse s-o caute.

Patul lui era făcut, fără nici o urmă care să trădeze că dormise acolo. Cu excepția parfumului ei, care încă mai plutea în aer. Ar fi trebuit să-i cumpere un parfum cu aromă de orhidee.

Intră în camera de baie, pe jumătate sperând să o găsească în cadă.

Găsi doar peria, oglinda și pieptănul, așezate frumos lângă ale lui.

Își dădu seama că în camera ei nu exista oglindă. Trebuia să remedieze asta.

Dar de ce, se dojeni singur, când avea să o ducă înapoi la ea acasă cât de curând?

Dar ceva la peria ei așezată lângă a lui părea... firesc. Ciudat gând! Nu părea firesc deloc. Pentru că era cât se poate de greșit. Nu avea ce căuta acolo. Ea nu avea ce căuta acolo. Avea să-i spună, în clipa în care o găsea.

Poate că asta avea să o ajute să-și recapete memoria și atunci o să știe dacă Somerdale spusese adevărul în povestea cu unchiul și mătușa bolnavă.

Phee nu era în camera ei. Nu avea cum să fie în bucătărie, să-i pregătească micul dejun, ținând cont că venise acasă mai devreme decât îl aștepta.

Totuși, coborî în bucătărie și se opri brusc în ușă, în fața imaginii care îl întâmpină.

Dacă Drake și-ar fi imaginat-o vreodată pe Lady Ophelia în genunchi, n-ar fi fost în nici un caz așa cum o vedea în acel moment, cu fundul ridicat, mișcându-se în față și-n spate, dintr-o parte în alta, în timp ce freca podeaua de piatră. Se gândi cum ar fi fost să fie el una din acele dale...

Ce era cu el? Când se gândise el să se culce cu Lady O?

Răspunsul era simplu. Niciodată. Nu o găsise niciodată atrăgătoare... Totuși, o sărutase la bal și fusese o experiență care îl zdruncinase până în adâncul trupului.

Și acum nu putea nega faptul că arăta absolut ispititor, așa, adâncită în muncă.

Trebuia să-i recunoască meritele: când își punea în cap să facă ceva, dădea totul din ea.

– N-ar trebui să faci asta! se răsti el, mai mult ca să se scuture de fanteziile care puneau stăpânire pe el, decât ca să o dojenească. O să-ți rănești și mai tare mâinile.

Phee se ridică pe jumătate, ridică privirea spre el și suflă la o parte o șuviță rebelă care îi căzuse peste ochi.

Și de ce acest gest atât de simplu îl făcu pe Drake să simtă un nod în stomac?

Apoi îi zâmbi și fu la un pas să se prăbușească în genunchi, lângă ea.

– Bună dimineața și ție! îi spuse ea veselă.

– N-o să fie o dimineață prea bună dacă te rănești.

– Am pus încă un bandaj pe deasupra și nu am băgat mâinile în apă. Doar peria.

Suflă iar șuvița din ochi.

– Să-ți pregătesc ceva de mâncare?

– Poate ceva mai târziu. Aștept să mi se livreze niște mobilă.

– Chiar așa?

– Dacă-ți spun ceva, poți să fii destul de sigură că e adevărat.

Chiar dacă mai tot ce-i spusese până atunci fusese o minciună.

– De-abia aștept să o văd! exclamă ea, cu un entuziasm care îl tulbură. Pentru ce camere?

– Pentru singurele camere pe care le folosesc momentan. Dormitorul meu și biblioteca.

– Atunci mă duc să le mătur, ca să fie gata. Îmi pare rău că nu mi-ai spus nimic de ieri.

Se ridică repede în picioare, dar se pare că uitase că pardoseala era udă, pentru că unul dintre picioare zbură de sub ea și se dădu pe spate, dând neputincioasă din brațe... Strecurându-și o mână pe după talia ei, o salvă de la o cădere urâtă. O ținea acum strâns lipită de trupul lui și privea în acei ochi mari și verzi. De ce trebuiau să fie atât de frumoși? Ca frunzele de primăvară, după o iarnă grea? Dacă nu avea grijă, era sigur că i-ar fi pătruns în suflet și ar fi prins rădăcini acolo. N-ar mai fi scăpat niciodată de ea.

Pe Ophelia ar fi târât-o bucuros afară din casa lui, zbierând și dând din picioare. Dar nu Ophelia era în brațele lui în acest moment. Era Phee.

Din motive pe care nu le înțelegea pe deplin, nu voia să-i dea drumul. Femeia asta avea un zâmbet cald și părea mereu nespus de bucuroasă să-l vadă, afurisita!

Se întorsese acasă mai devreme decât în mod obișnuit pentru că nu suporta să mai petreacă nici un moment fără să o vadă, deși se așteptase să o găsească încă în pat.

Iat-o însă în bucătărie, frecându-i dușumelele, și încântată de ideea mobilei care trebuia să sosească. Îi părea rău acum că nu cumpărase mobilă pentru toată casa.

Cu mâna liberă, îi cuprinse obrazul și-i mângâie cu degetul mare pielea fină. Șuvița rebelă îi căzuse din nou peste un ochi, dar, de data asta, nu mai suflă ca să o dea la o parte. Aproape că îi ceru să o facă, atât de mult îi plăcea să vadă mișcarea buzelor ei.

Mormăi. Femeia asta din brațele lui îl lăsa într-o perpetuă stare de nevoie și de dorință.

Era ridicol să tânjească după atingerea ei, când știa ce pramatie răsfățată și înfumurată era în realitate.

Dar Phee nu era așa. Era ceva ce nu înțelegea. Îi afecta rațiunea, îl făcea să-și pună la îndoială judecata. Îl determina să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut în mod normal. Îl făcuse să se întrebe dacă, într-adevăr, voia să se răzbune. Îl făcuse să-și dorească ceva ce nu putea avea, nu pe termen lung.

Când avea să-și recapete memoria, urma să se transforme la loc în femeia pe care nu o putea înghiți. Deocamdată însă, acea femeie nu era pe nicăieri, deocamdată sânii ei îi atingeau pieptul și ea nu protesta. Mâinile ei bandajate se odihneau pe umerii lui, privirea ei o căuta pe a lui. Nu se trase înapoi când i simți atingerea, rămase așteptând.

Ar fi făcut mai bine să protesteze.

Gura lui coborî spre a ei. Îl primi, depărtându-și buzele, permițându-i accesul în adâncul dulce. Avea același gust, forma gurii ei era la fel cum și-o amintea. Dar entuziasmul cu care îi răspunse era complet nou. Oftatul dulce, geamătul încet, felul în care se ridicase pe vârfuri ca să ajungă mai bine la el... toate astea erau noi. Degetele ei îi intrară în păr, brațele ei îi cuprinseră gâtul. O sărută mai adânc, simțind o libertate pe care nu o avusese înainte. Nu se grăbi, bucurându-se de fiecare clipă. Și entuziasmul ei îl egala pe al lui. Nu era timidă, scârbită sau îngrozită.

Știa că nu avea să trădeze nici una din aceste emoții atunci când se dezlipea de ea, dar nu se simțea pregătit să pună capăt sărutului. Nu încă.

Făcea un lucru rău. Profita de starea ei, dar nu reușea să-i pese că făcea nu doar un lucru urât, ci și o înfiorătoare eroare de judecată. Cu siguranță, avea să-și amintească totul în cele din urmă. Urma să-și amintească acest sărut. Era hotărât să nu o lase să-l uite. Avea să-și amintească cât de strâns îl ținuse lipit de ea. Urma să știe că îi oferise gura ei, fără nici o rezervă. Și că ea primise bucuroasă ce-i oferise el. Fără să-l plesnească de data asta. Fără furie. Fără cuvinte tăioase.

Ar fi trebuit să încerce un sentiment de triumf. În schimb, se întrebă cine câștiga cu adevărat în acest joc.

Trăgându-se înapoi, se prăbuși în adâncul ochilor ei verzi, minunându-se să vadă cum expresia vrăjită se transformă încet într-una de suspiciune.

– M-ai mai sărutat și altă dată, spuse ea încet. Îmi amintesc. Ăsta e motivul pentru care am fugit?

Încet, îi dădu drumul. Nu-i trecuse prin minte că sărutul ar fi putut-o face să-și amintească de el sau de ceva petrecut între ei.

– Nu știu de ce ai fugit.

Era adevărat. Nu știa nici măcar *dacă* fugise. Deși părea din ce în ce mai probabil că, într-adevăr, fugise – fie de Somerdale, fie de Wigmore. Nici unul nu-i raportase dispariția, iar asta îi dădea de bănuit. Dar care dintre ei era de vină?

– Dar ne-am mai sărutat și altă dată, spuse ea, de data asta cu mai multă convingere.

– Da.

– E ceva între noi?

Cum să-i răspundă? Antipatie, lipsă de încredere, orgoliu – al lui, poate și al ei –, toate acestea erau între ei.

– Orice legătură între noi ar fi nepotrivită.

– Desigur. Tu ești gentleman, eu sunt servitoare.

Își ridică bărbia, își îndreptă umerii.

– Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat să cad.

– Sunt sigur că ți-ai fi recăpătat echilibrul.

– De ce nu accepți niciodată mulțumiri pentru un gest drăguț?

„Pentru că nu sunt drăguț, lucru de care o să-ți dai seama cât de curând."

Scotea tot ce era mai rău din el. Cu siguranță.

O bătaie puternică în ușă îl scoase din încurcătură. Slavă Cerului! Avea pretextul de a scăpa de întrebările ei. Deschise ușa, și în prag apăru un bărbat masiv.

– Domnul Darling? V-am adus mobila.

Pe poarta deschisă, putea vedea căruța mare, din stradă.

– Aduceți-o înăuntru!

Făcu un pas în spate și se uită la Phee.

– Nu cred c-o să dureze prea mult, dacă preferi să te duci în altă parte.

– Pot să mă ocup eu, dacă vrei. În plus, sunt curioasă să văd dacă am avut dreptate când mi-am imaginat mobila pe care ai putea să o alegi tu.

– Mobila asta a fost făcută pe comandă specială.

Un colț al gurii ei se ridică și un licăr jucăuș îi apăru în ochi.

– Lemn masiv. De culoare închisă. Mahon, aș zice. Și tonuri închise pentru tapiserie. Burgundia. Poate verde de pădure.

Nu-i plăcea că nimerise totul perfect. Ophelia nu l-ar fi cunoscut atât de bine. Sau da? Oare ăsta fusese motivul pentru care știuse întotdeauna exact cum să-l scoată din sărite?

– Foarte corect, domnișoară Lyttleton.

Își conștientiză prea târziu greșeala, în clipa în care îi văzu ochii mărindu-i-se și gura – acea gură atât de senzuală, cu buzele încă umflate de la sărutul lui – i se rotunji în formă de O.

– Lyttleton. Nu m-am gândit niciodată să întreb care e numele meu de familie. Phee Lyttleton. Ai idee de la ce vine Phee?

Poate că ar fi ajutat-o să-și recapete memoria, să-și amintească ce se întâmplase în acea noapte.

Și, odată ce-și amintea, și-ar fi dat seama că era un mare ticălos.

– De la Ophelia.

Înghiți.

– Un personaj de-ale lui Shakespeare. Pot să-mi amintesc ceva nesemnificativ, dar nu propriul nume. E foarte ciudat!

Se auzi o bufnitură în clipa în care unul dintre bărbații care cărau mobila calculă greșit dimensiunile ușii.

– Ai grijă! se răsti Drake.

Plătise mulți bani pentru canapeaua aia.

Phee îi strânse brațul. O expresie de absolută încântare i se citea pe chip.

– Roșu de Burgundia. Știam eu. O să-mi amintesc tot ce știu despre tine, cât de curând.

Dumnezeule mare, spera că nu!

Firea categorică a Opheliei îl iritase întotdeauna pe Drake, dar, în timp ce stătea deoparte, lângă un perete al bibliotecii, privind cum era transformată încăperea, nu avea cum să nu fie impresionat și cum să nu înțeleagă avantajele de a avea la dispoziție o lady care nu era doar decorativă. Ducesa și Grace erau și ele la fel de hotărâte, dar la ele această trăsătură era înmuiată de o blândețe și de o dulceață pe care nu le regăsise niciodată la Ophelia.

Dar Phee nu era arogantă. Pur și simplu știa exact cum trebuia aranjată mobila și era hotărâtă să nu-i lase pe băieții care o aduseseră până când nu puneau fiecare piesă exact acolo unde-i era locul. Și mai mult îl uimea faptul că identificase corect fiecare piesă în ce cameră trebuia să se ducă, lucru care-i trezi gândul neliniștitor că ar fi putut avea gusturi comune. Mobila pentru zona de relaxare din dormitorul lui fusese deja cărată sus. Acum aranjau zona din fața șemineului din bibliotecă.

Phee dădea indicații: asta aici, aia acolo. Dădea ordine, cu un ton care nu îngăduia împotrivire. Poate că nu-și amintea cine era, dar *ce* era vibra în fiecare fibră a trupului ei. Și, pentru prima oară, Drake găsea asta o calitate de admirat.

Și-o imagină stând într-unul din fotoliile pe care le așezase în fața șemineului, se văzu pe sine stând în celălalt, purtând o conversație într-o manieră civilizată, fără dispreț în voce, fără să-și țină nasul ridicat, de parcă ar fi simțit un miros urât. Și-o imagină râzând, făcându-l să râdă.

Din clipa în care descoperise plăcerile pe care le ascundea trupul unei femei, nu se gândise niciodată să transforme o astfel de plăcere în ceva permanent, nu se gândise niciodată să se însoare.

Îi plăcea singurătatea vieții lui, îi plăcea că nu trebuia să împartă cu nimeni gândurile negre care îl tulburau uneori. Și îi plăcea îndeosebi hotărârea de a nu transmite mai departe moștenirea pe care o primise de la tatăl său.

Crescuse într-o familie în care nașterile, decesele, căsătoriile erau înregistrate. În serile reci de iarnă, se strângeau în jurul focului din salon și ducele de Greystone le povestea despre strămoșii lui și despre realizările acestora. Reușise să creeze în copiii lui un sentiment de apreciere pentru cei de dinaintea lor.

Dar Drake nu avea asemenea povești despre strămoșii lui. Nu-și cunoscuse decât tatăl și mama. Tatăl fusese brutal, mama, slabă. Nu puteai povesti copiilor despre niște mâini mari în jurul unui gât fragil.

Uneori, când își privea propriile mâini mari, se întreba dacă o femeie ar fi fost cu adevărat în siguranță lângă ele. Dacă semăna mai mult cu taică-său decât își dădea seama? Dacă își pierdea cumpătul, dacă lovea cu pumnul?

Dacă nu-și putea controla furia?

Îl amenințase o dată pe Lovingdon că o să-l omoare dacă îi frângea inima lui Grace. Și nu mințise.

Știa că era capabil să distrugă un om. O știau și alții. Era motivul pentru care reușea să conducă clubul Dodger's cu atât de mult succes. Nimeni nu voia o confruntare cu el. Deși presupunea că o să aibă parte cineva de o asemenea confruntare, odată ce descoperea din a cui vină ajunsese Phee în râu. Nu i se părea deloc plauzibil să fi fost din propria alegere.

Veni în spatele lui.

– Cum ți se pare? îl întrebă.

– Perfect.

Îi zâmbi, evident mulțumită de aprecierea lui.

Zâmbetele astea creau dependență. După ce văzuse unul, în adevărata lui formă, voia să mai vadă încă o mie, un milion.

Și voia să fie el cel care o făcea să zâmbească așa.

În mod clar, era mult prea obosit. Nu mai dormise ca lumea de când o găsise. Nu mai gândea cum trebuie.

Îi conduse afară pe bărbații care aduseseră mobila. Când se întoarse în bibliotecă, o găsi așezată în fotoliu, cu o carte pe genunchi, cu ochii închiși.

– Ți-ai luat vacanță? o întrebă.

Încet, deschise ochii. Și mai încet, buzele i se arcuiră într-un zâmbet care aproape că-l făcu să cadă în genunchi.

– Făceam doar un test. O să fie mult mai plăcut diseară, cu focul în vatră.

Pentru prima oară de când începuse să lucreze la Dodger's, cu zece ani în urmă, Drake regreta că nu era liber serile, că nu le putea petrece cu ea.

Phee își îndreptă spatele și se trase pe marginea fotoliului. Zâmbetul îi dispăru, pe chip îi apăru o expresie sobră.

– Ai spus că orice legătură între noi ar fi fost nepotrivită, dar nu ai spus că nu a existat nici o legătură între noi.

Se întorceau la asta? Sperase că era o conversație care luase sfârșit.

– Suntem amanți? continuă ea.

– Nu. Ne-am săturat doar de două ori și, în ambele situații, eu am profitat de ocazie. N-o să se mai întâmple. Ești în siguranță aici, Phee. Nu te-aș lua niciodată cu forța.

– Nu sunt sigură că tu ești cel pentru care-mi fac griji în privința asta. Mi-a plăcut.

Nu știa ce să spună. Femeia asta, candoarea ei... Cu siguranță, era adevăratul suflet al Opheliei. Cum de nu reușise niciodată să vadă dincolo de suprafață? Cum de nu înțelesese niciodată că era o creatură atât de complicată?

Minciuna lui inițială, când îi spusese că e servitoare, era ridicolă. Trebuia să-i spună adevărul acum. Avea să suporte consecințele. Trebuia să o ajute să-și amintească, să afle împreună ce se întâmplase în noaptea aceea. Aproape că ajunsese la fotoliul de lângă ea, când clopoțelul de la ușă anunță sosirea cuiva.

– Trebuie să fie Marla, spuse Phee, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare fluidă.

– Marla?

Îi aruncă o privire exasperată.

– Nu asculți nimic din ce-ți spun? Este fata în casă din vecini.

– Da. Unde e și bucătăreasa care o să ne pregătească cinele.

– Așa mai merge. Dar o să mă învețe și pe mine cum să le pregătesc. Am hotărât azi-dimineață că, dacă m-ai angajat pe mine să-ți gătesc, înseamnă că știam să fac asta la un moment dat. Presupun că o să-mi amintesc destul de repede.

Poate că da, dacă ar fi avut ce să-și amintească.

– Phee...

Nu văzuse niciodată o expresie atât de încărcată de speranță în ochii ei. Voia să rămână acolo, nu voia să o înăbușe.

Clopoțelul se auzi din nou.

– Trebuie să-i deschid, înainte să renunțe și să se ducă fără mine. Mergem la piață. De-abia aștept să cumpăr niște roșii și sparanghel.

Drake se îndoia că avea habar cum arată roșiile negătite sau sparanghelul. Era învățată ca legumele să-i fie servite pe farfurie, nu să le aleagă singură de pe tarabă.

– Dar nu știu cât anume am voie să cheltuiesc, continuă ea.

– Îți aduc niște bani până deschizi ușa.

Zâmbetul ei era radios.

– Mulțumesc.

Apoi trecu în fugă pe lângă el, discuția despre sărutul lor fiind aparent dată uitării. Și pasul ei era mai ușor decât îl văzuse vreodată. Erau atâtea amănunte pe care le descoperea în legătură cu ea.

Se duse lângă un raft, apăsă zidul din spate și scoase la iveală o ușiță cu încrustări din lemn. Scoase o cheie din buzunar și deschise seiful, de unde luă apoi niște monede.

Nu-și făcea griji că ar fi putut cineva din această parte a Londrei s-o recunoască. Cu siguranță nimeni nu ar fi privit chipul vesel al unei servitoare, ca să vadă în el o doamnă aristocrată.

Se întoarse într-o clipă. Nu mai avea șorțul, iar părul îi era împletit ca o cunună în jurul capului. Îi trebuia o pălărie. Doamnele nu ieșeau fără pălărie.

Îi întinse săculețul.

– E o sumă frumușică. Dacă ai nevoie de câteva obiecte personale, cumpără-le.

– Voi fi cumpătată.

Era mirat că știa cuvântul.

– Cumpără-ți ce-ți trebuie. Nu sunt sărac.

– Iar te-ai supărat pe mine.

– Nu, doar că...

„Mă tem că ți-am greșit îngrozitor."

– Să fii atentă!

– O să mă țin departe de rău.

Din nou acel zâmbet, pe care i-l adresase de pe fotoliu, care îl făcea să vrea să o prindă în brațe și să se asigure că nici un rău nu se va atinge vreodată de ea.

O însoți pe coridor, unde o tânără brunetă, cu niște uluitori ochi albaștri, făcu repede o reverență de îndată ce îl văzu.

– Nu e nevoie să faci asta pentru mine, fetițo, zise el.

– Da, domnule.

– Te trezesc când trebuie să faci baia, spuse Phee, înainte să treacă pe lângă el și să o conducă pe – Marla, parcă? – afară pe ușă.

Din trei pași, fu la fereastra de la intrare, privind în stradă. Fetele mergeau pe trotuar. Marla spunea ceva, Phee zâmbea. O să fie

bine. Nimeni n-o s-o abordeze, nimeni n-o s-o recunoască. Totul o să fie bine.

Era epuizat. Avea nevoie de somn. Trebuia să se ocupe de club. Și să se gândească la propriul viitor, dacă partenerii ajungeau la concluzia că, într-adevăr, localul trebuia închis.

Făcuse trei pași înspre scări, înainte să se răsucească pe călcâie, să-și ia pălăria și să iasă afară. Nu avea de gând să se amestece, dar o să se țină după ele. Phee era responsabilitatea lui.

Începea să regrete că nu o lăsase în Tamisa.

Capitolul 16

– E frumos, afurisitul! zise Marla, în timp ce mergeau alături, pe stradă. Arată mult mai bine văzut de aproape, decât din ce-am zărit când am tras cu ochiul pe fereastră. E așa de mare! Nu-mi amintesc să mai fi cunoscut pe cineva așa de înalt ca el.

– Eu abia dacă am observat, minți Phee.

Nu se așteptase ca Marla să fie atât de amorezată de Drake. Numai despre el vorbise din clipa în care ieșiseră din casă. Se întrebă ce ar fi zis Marla, dacă i-ar fi mărturisit că o sărutase. Dar știa că despre săruturi nu trebuie să vorbești.

Ca și cu orice altceva, nu știa de unde, dar știa că i-ar fi pus în pericol reputația. Dar cui îi păsa de reputația ei?

– Pare totuși cam întunecat și cam ursuz, zise Marla. Așa, ca Heathcliff.

La răscruce de vânturi, aproape că strigă Phee. Știa personajul. Știa cartea. Se temuse că o să pară cam toantă la ieșirea asta. Dar se hotărî că se putea ține pe poziție. Mai mult însă, *voia* să meargă la cumpărături. Simțea dorința intensă de a cumpăra ceva.

Acum banii îi zornăiau în buzunar – îi trebuia un săculeț. Și o pălărie. Și mănuși. Dumnezeule mare, ieșise în public fără mănuși!

– Înainte să ajungem la piață, trecem pe lângă vreo prăvălie? întrebă ea.

– Da, chiar acolo.

Marla îi arătă ceva, deși nu se putea vedea nici o prăvălie din cauza caselor.

– Îmi place să mă uit la vitrine.

– Nu intri?

– Aproape niciodată. La ce bun, când oricum n-o să cumpăr nimic?

– Și de ce nu cumperi nimic?

– Trebuie să-mi pun banii deoparte, pentru zile negre.

– Mergi la cumpărături când sunt nori pe cer? Sunt prețurile mai bune atunci?

Marla râse.

– Nu, e o expresie. Nu ți-o aduci aminte?

– Nu-mi amintesc să fi pus bani deoparte. Am senzația că, dacă vreau ceva, nu trebuie decât să mă duc și să cumpăr.

– Trebuie să ne strângem bănuții. După ce-o să moară doamna Turner, eu ce-o să fac? Va trebui să-mi găsesc alt loc de muncă și nu știu cât o să dureze.

– Drake Darling n-o să moară prea curând. E tânăr.

– Și puternic. Și viril.

Marla oftă.

– Ești atât de norocoasă! Chiar săptămâna trecută am citit o carte despre o fată-n casă. S-a îndrăgostit de angajatorul ei. Foarte romantic!

– Dar era o ficțiune. Nu ceva adevărat. Servitoarele nu se mărită cu stăpânul casei.

Chiar dacă o sărutase în bucătărie până când simțise că i se înmoaie genunchii.

– Undeva, poate că se mărită.

Lui Phee îi părea rău pentru ce spusese. Se părea că Marla spera să se mărite cu un gentleman, dar era atât de puțin probabil!

– Poate că mă înșel eu. Am auzit că orice poveste are la bază un sâmbure de adevăr.

– Unde-ai auzit asta?

Phee râse – un râs plin și zgomotos.

– Nu am nici cea mai vagă idee!

– Trebuie că e tare ciudat să nu-ți mai amintești.

– A fost, la început. Foarte ciudat. M-a dat peste cap. Dar, până la urmă, m-am împăcat cu ideea că s-ar putea să nu știu niciodată. Și poate că asta nu-i chiar așa de rău.

Poate că Darling avusese dreptate, și exista un motiv pentru care uitase.

– Recunosc că și mie mi-ar plăcea să uit unele lucruri din viața mea. În special pe tata, pierdut în băutură. Să fiu servitoare nu-i chiar atât de rău.

Poate că nu era chiar atât de rău, dar Phee voia să facă mai mult cu viața ei. Deși nu-și amintea detaliile specifice, știa cu certitudine că voia să facă o diferență, într-un fel sau altul.

– Întotdeauna ai vrut să fii servitoare?

– Mai bine decât să muncesc la fermă. M-a ajutat vicarul. Aveam doar doisprezece ani, dar eram amorezată de el. Îmi imaginam că, atunci când o să cresc, o să întâlnesc un bărbat exact ca el, care să mă ducă departe de toate astea, să mă scutească de toată munca.

Oare toată lumea își dorea o altfel de viață? Și bogații, și aristocrații, și prinții, și regii?

Ea ce anume-și dorea? *Independență* fu cuvântul care-i străfulgeră prin minte. Își dorea să fie liberă, să facă ce voia. Nu că Drake ar fi fost un stăpân prea dur și începea să-i placă să aibă grijă de casa lui, dar ceva lipsea. Își dorea *ceva*.

– Ai un iubit acum? o întrebă pe Marla.

Fata chicoti.

– Nu. Prea puține servitoare se mărită. Se presupune că treburile casei sunt prioritatea noastră în viață. Ai uitat multe, nu-i așa?

Phee nu-și putea imagina că ar fi fost cu putință să-i pese de munca în casă mai mult decât de orice altceva în viață. Chiar în timp ce se gândea cum ar fi putut îngriji cel mai bine locuința lui Drake, chiar în timp ce-și dorea să aranjeze mobila și să cumpere mai multă, ca să dea casei o atmosferă plăcută, nu se putea vedea trăind doar pentru aceste lucruri. Dacă i s-ar fi ivit ocazia să danseze, ar fi lăsat baltă periile fără să stea o clipă pe gânduri. Prefera să-și cumpere o rochie nouă decât să repare una veche. Voia să poarte în fiecare zi altă rochie, nu aceeași uniformă ponosită.

Să-și accepte viața pe care o avea acum nu era nici pe departe la fel de incitant ca gândul de a forța limitele, de a căuta ceva nou.

Exact cum, în acel moment, îi trebuia musai o pereche de mănuși noi.

Abia observase că intraseră pe o stradă cu prăvălii. Marla se opri în fața unei vitrine și aproape că-și lipi nasul de geam în clipa în care se apropie să privească.

– E prăvălia mea preferată.

Phee aruncă o privire înăuntru. Înțelegea de ce. Era un butic pentru femei, specializat în diverse obiecte personale de care o doamnă ar fi putut avea nevoie.

– Hai să intrăm, vrei?

– Oh, nu! spuse Marla, făcând un pas înapoi, cu ochii măriți. Nu putem să intrăm, dacă nu cumpărăm nimic.

– Cine zice că n-o să cumpăr nimic?

Înainte ca Marla să protesteze, Phee deschise ușa și păși în magazin.

Pentru prima oară de când se trezise în patul lui Drake avu curioasa senzație că era acasă. Un domn aflat în spatele tejghelei veni să le asiste și păru să le măsoare pe amândouă din priviri, înainte de a-și relaxa postura și de a le privi în lungul nasului său ascuțit.

– Vă pot ajuta?

Tonul lui superior aproape că o determină să se ducă să-și facă în altă parte cumpărăturile, dar simțea o puternică dorință de a-l pune la locul lui. Nu-l plăcea, n-ar fi trebuit să-i dea banii ei, dar era sigură că mai avusese de a face cu oameni de teapa lui.

Își împinse bărbia în față, îi adresă la rândul ei o privire superioară și spuse, cât mai clar cu putință:

– Vreau să văd ce îmi puteți arăta în materie de mănuși.

Phee observă o tresărire aproape imperceptibilă, ca și cum omul nu-și putea crede urechilor.

– Cum doriți, doamnă.

– Sunt La...

Voia să spună *lady?* De ce-ar fi spus asta? Fusese o lady într-o altă viață, înainte să ajungă servitoare? Se ascundea de ceva, înainte să ajungă în rău? Ce gânduri ciudate...

– Domnișoară.

Bărbatul se întoarse spre un dulap, de unde scoase un sertar pe care îl așeză pe tejghea. Mai multe perechi de mănuși așteptau să fie inspectate. De bumbac. Unele cu puțină dantelă. Ridică una, o examină, o lăsă la loc.

– Sunt prost lucrate. Vreau din piele de căprioară. Din cea mai bună și mai fină piele de căprioară.

– Nu prea cred că vă permiteți.

– Iar eu nu prea cred, domnule, că dumneata ai măcar un pic habar ce-mi permit sau ce nu-mi permit eu. Acum hai, adu-mi mai repede ce ți-am cerut, altfel mă duc în altă parte.

Mănușile din piele erau mult mai pe placul ei. Își bandajase din nou mâinile înainte să iasă din casă, acoperind pielea rănită cu doar două rânduri de fâșii de pânză, dar tot îi fu greu să încerce mănușile, ca să poată stabili mărimea corectă. În cele din urmă, fu mulțumită.

– Vreau o pereche albă și una crem.

Apoi observă mâinile Marlei sprijinite ușor pe tejghea, acoperite de mănuși de bumbac, roase.

– Și mai vreau o pereche și pentru prietena mea. Marla, ție care-ți plac?

Phee era destul de sigură că văzuse o lună plină cândva în viața ei, dar nu credea că ar fi putut fi mai mare decât ochii uluiți ai Marlei.

– Nu fi prostuță! Nu poți să-mi iei mie mănuși.

– Tu ești prostuță. O să plătească Darling.

Scoase săculețul cu monede din buzunar, începu să-l deschidă și se opri. Ceva nu era în regulă. Mănușile nu se plăteau cu monede. Se uită la vânzător.

– Tot ce ne trebuie va fi achitat de către domnul Drake Darling. Vă dau adresa lui. Trimiteți lucrurile acolo, în seara asta. O să plătească el, la livrare.

– Nu cunosc nici un domn Drake Darling, așa că mă tem, *domnișoară*, că nu vă pot deschide un credit. Va trebui să plătiți pentru ce cumpărați.

Nu așa se făcea. Știa asta. Chiar dacă avea bani în buzunar, ăștia erau pentru piață. În magazine nu făcea decât să-și semneze numele.

Își îndreptă spatele, apoi umerii și îl sfredeli cu cea mai ascuțită privire de care se simțea în stare.

– Drake Darling este un bărbat bogat, cu influență. Îndrăznesc chiar să spun că este un apropiat al lui Bertie. Știi cine este Bertie, nu-i așa?

– Nu personal, dar...

– Ei bine, Darling îl cunoaște *personal*.

Nu știa dacă îl cunoștea personal pe Prințul de Wales, dar suna bine, și era hotărâtă să-l pună pe omul ăsta la punct. Cum nu putea să scurteze nasul în lungul căruia continua să o privească, trebuia să-i mai reteze din îngâmfare.

– Știi cine sunt eu?

Bărbatul începu să clatine din cap. Phee continuă, înainte să-l lase să spună ceva.

– Sunt femeia care va cumpăra astăzi de la tine atâta marfă cât să-ți plătești facturile pe-o lună. Sunt învățată să cumpăr pe credit și voi continua să fac asta. Dacă domnul Drake Darling va fi nevoit să vină personal aici ca să rezolve această neînțelegere, nu va fi deloc încântat. Iar dumneata, dragă domnule, nu vrei să-l superi. Acum vreau să-mi arăți ce ai în materie de neglijeuri de mătase. Și grăbește-te, nu-mi plac leneșii.

Vânzătorul se grăbi, chiar foarte tare. Phee simți o satisfacție răutăcioasă în clipa în care observă cât de serviabil devenise.

O jumătate de oră mai târziu, Phee și Marla ieșeau din magazin, cu cele mai strălucitoare zâmbete pe chip.

– Ai vorbit ca o aristocrată, îi șopti Marla. Ești sigură că nu ești vreo lady cu sânge albastru?

– Sunt destul de sigură. O lady nu ar fi ajuns în râu.

– Și dacă domnul Darling al tău nu vrea să plătească pentru toate astea?

– O să plătească. Mi-a spus să-mi cumpăr ce-mi trebuie.

– Dar lucrurile astea nu ne *trebuie*. Sunt doar lucruri pe care ne face plăcere să le avem.

– O să fie în regulă, Marla. Sunt destul de sigură că e înstărit. Acum, e vreun modist prin zonă?

Ebenezer Whistler privea lung o grămadă de nimicuri din mătase de care doamna hotărâse că avea nevoie. Nu i se întâmplase niciodată ca un client să cumpere atât de multe lucruri la o singură vizită.

Ciorapi de mătase pentru fiecare zi a săptămânii, combinezoane din cel mai fin bumbac, cămăși de noapte din satin, șaluri de dantelă. Câte unul din fiecare nu era suficient pentru femeia asta, dar nu protestase atunci când îl pusese la treabă, pentru că vorbea pe tonul cuiva obișnuit să ia ceaiul cu regina.

Dar era îmbrăcată ca o servitoare de rând. Îi privi semnătura din registru, de lângă suma totală pe care i-o datora. Nici un gentleman n-avea să plătească atât de mult pentru nebuniile unei servitoare. N-ar fi trebuit să-l deranjeze pe bietul om. Ar fi trebuit s-o oprească pe femeie înainte să ajungă atât de departe, dar, ca un prost ce era, nu auzise decât zornăitul monedelor căzându-i în palmă. Ar fi trebuit să pună pur și simplu totul înapoi la loc.

Clinchetul clopoțeilor de deasupra ușii se auzi în clipa în care aceasta se deschise. Un bărbat înalt, cu umeri lați intră în prăvălie,

ajungând la tejghea din doar câțiva pași, înainte ca Ebenezer să apuce să-l salute așa cum se cuvenea. Nu era un bărbat care să ducă lipsă de bani. Hainele îi erau frumos lucrate și avea alura unui om de succes. Înclină capul spre grămada de flecușteț.

– Sunt lucrurile pe care vrea să le cumpere doamna care tocmai a fost aici?

Ebenezer dădu din cap.

– Da, domnule.

Domnul ridică o sprânceană înspre registru. Ebenezer îl întoarse spre el.

– Mă tem, domnule, că a cam întrecut măsura.

Fără nici o ezitare, domnul luă penelul din călimară și-și iscăli numele – Drake Darling – lângă al ei.

– Oh, bănuiesc că nu e decât o nimica toată în comparație cu ce o să facă până la sfârșitul zilei.

Drake era bucuros că se hotărâse să se ia după ele. Privea prin vitrina magazinului în clipa în care văzuse spatele lui Phee încordându-se. Aristocrata din ea ieșea la suprafață. Vorbise cu atâta autoritate, încât o putuse auzi fără probleme. Își imagina că vânzătorul nu știuse, la început, dacă să tremure în pantofi sau să izbucnească în râs. Judecând după obiectele pe care îi permisese să le achiziționeze, Ebenezer Whistler tremurase. Poate că ar fi tremurat și Drake. Aranjase ca obiectele să fie livrate la el acasă. Mai târziu, avea să-i trimită un bilet contabilului ca să-l avertizeze că avea să primească niște facturi mai puțin obișnuite. Omul avea să creadă că-și luase o amantă. Nu avea nici o îndoială că o amantă ar fi fost mai puțin costisitoare.

Phee era în elementul ei acum: cumpăra. Așa își petrecea după-amiaza o lady de calitate și se părea că-și amintea foarte clar detaliile referitoare la ce trebuia făcut și cum.

Preț de-o fracțiune de secundă, se gândi să o ajungă din urmă și să pună capăt întregii nebunii, dar îi plăcea mersul ei vesel, ușor săltăreț, la fel cum îi plăceau și zâmbetele pe care le surprindea din când în când. Era la fel de evident și că fetișcana pe care o căra după ea se distra la fel de bine. Nu voia să le strice entuziasmul.

Îi trecu de asemenea prin minte că era posibil ca această mică aventură să realizeze ce nu reușise plimbarea de seara trecută: să-i trezească amintirile lui Phee. Voia să fie aproape dacă se întâmpla

asta, pentru că își imagina că avea să fie destul de dezorientată, până când punea cap la cap toate informațiile.

Era ciudat: disperarea cu care își dorea să-și amintească, disperarea cu care își dorea să rămână cufundată în uitare. Era în grija lui, și asta trebuia să înceteze cât mai urgent cu putință. Și totuși...

Cumpărase mănuși pentru fata în casă. Deși nu plătea din buzunarul ei, ci din al lui, era totuși surprins că se gândise să o facă. Parcă în fiecare zi, nu, în fiecare oră, afla ceva nou și neașteptat despre ea. Ceva ce îl intriga, făcându-l să-și dorească să descopere mai mult.

Așa că o urma de la o distanță discretă, adunând firimituri de informații, asemenea unui cerșetor care caută orice coajă de pâine, în încercarea de a-și astâmpăra foamea. Dar, când venea vorba de ea, apetitul lui Drake era de nestăvilit. Se temea că nu va mai putea niciodată să-și astâmpere dorința de a ști totul despre ea.

– Nu poți să cumperi întruna lucruri pentru mine, spuse Marla, în timp ce se apropiau de piață.

– E mai distractiv așa.

Se simțiseră minunat să-și comande pălării la modist și pantofi la cizmar.

– Dar stăpânul tău n-o să fie deloc bucuros.

– Mă descurc eu cu el.

Deși nu credea că va fi necesar. Drake n-avea să protesteze. Știa asta, deși nu putea spune de unde. Și, dacă protesta, avea să-i spună pur și simplu să extragă costul bunurilor cumpărate pentru Marla din salariul ei. Oricum, trebuia să ia ceva și din salariul ei. Trecuseră pe lângă o prăvălie în a cărei vitrină erau expuse figurine din sticlă maronie, și Phee văzuse una pe care și-o dorea – cu disperare. Era dispusă să renunțe la toate celelalte lucruri pe care le cumpărase doar ca să obțină această piesă delicată din sticlă, care era acum împachetată și așezată în siguranță în săculețul pe care îl cumpărase după ce-l convinsese pe vânzător că Drake Darling îi va plăti cu siguranță bunurile.

Se părea că avea talentul de a-i convinge foarte ușor pe vânzătorii din prăvălii.

Marla spunea că era de la tonul ei, care spunea clar că nu accepta un refuz. Poate că așa era. Lui Phee nu-i trecuse nici măcar o clipă prin cap că solicitările ei ar fi putut fi refuzate. Nu era obișnuită să nu fie ascultată. Poate că acesta era motivul pentru care Drake

Darling o angajase să fie menajera lui, chiar dacă era cam tânără pentru o astfel de poziție. Știa că nu ar fi întâmpinat nici o problemă cu subordonații ei – odată ce ar fi avut subordonați.

– Nu cred că am văzut vreodată atât de mulți bani cheltuiți la o singură ieșire, spuse Marla.

– Îndrăznesc să spun că aceia care-și pot permite să cheltuiască nu sunt prea des apreciați, deși fără ei societatea s-ar prăbuși.

– Cum așa?

– Tot ce am cumpărat azi aduce bani în buzunarul altora. Aceste persoane, la rândul lor, vor cheltui banii de la noi pe pâine, carne și altele asemenea. Dacă privești lucrurile din perspectiva asta, avem chiar o obligație de a cumpăra.

Marla râse.

– Ai un mod ciudat de a privi lucrurile.

– Îmi imaginez că proprietarii prăvăliilor apreciază în mod deosebit felul în care înțeleg să-mi fac datoria civică.

Se opri brusc. Ceva legat de datorie... Pierdu ideea, înainte să apuce să prindă contur.

În timp ce treceau de la o tarabă la alta, Phee hotărî că să se tocmească pe legume nu era nici pe departe la fel de distractiv ca achiziționarea de haine sau de accesorii cochete. I se părea plictisitor să examineze sparanghelul, roșiile, varza... Asculta doar pe jumătate explicațiile Marlei despre cum să-și dea seama dacă erau coapte legumele sau care erau semnele care arătau că sunt trecute.

– Nu înțeleg de ce cade în sarcina noastră să ne asigurăm că un produs este perfect, îi spuse Phee. Nu ar trebui să existe pe piață decât atunci când este. Cineva care lucrează toată ziua cu legume se pricepe mult mai bine ca mine să le aleagă.

– Poate că da, dar nu așa se face, spuse Marla.

Se uită la ceasul prins pe corset.

– Dumnezeule, am stat mult mai mult decât credeam! Trebuie să ne grăbim!

– Atunci să lăsăm lecțiile pe altă dată. Spune-mi doar pe care să le cumpăr.

Se apropiau de ultima tarabă, când Phee auzi un nechezat neliniștit. Trecând pe lângă Marla, zări o căruță încărcată cu lăzi și un om așezat pe capră, lovind cu biciul spatele bietului animal.

– Nu! strigă ea.

Aruncă din mână pungile în care se aflau produsele pe care le cumpăraseră până atunci și începu să alerge spre căruță. Sări pe treaptă, întinse mâna și-i prinse brațul bărbatului.

– Nu!

Omul o trânti ca și cum ar fi fost o păpușă de cârpă, și Phee aterizează pe caldarâm cu mâinile și picioarele desfăcute, exact ca o astfel de păpușă. Se ridică în picioare, se avântă în față și urcă iar lângă vizitiu. Îl lovi cu pumnul în coapsă, în coate, în tot ce nimerea.

– Femeie afurisită!

Greutatea unei mâini masive îi dădu capul pe spate, și Phee se împiedică, pregătindu-se de impact...

Ateriză cu putere pe ceva zdravăn, zdravăn și familiar, între niște brațe puternice care o lipeau strâns de un piept ferm și lat.

Privind în ochii negri, îl imploră:

– Oprește-l!

Cu o expresie furioasă, Drake Darling scoase un mârâit chiar în timp ce o așeza pe picioare, cu atâta grijă de parcă ar fi fost o păpușă delicată de porțelan.

Ea îl privi cum urcă în căruță, smulge biciul din mâna vizitiului și îi trage doi pumni în față, trântindu-l pe spate.

Se duse într-un suflet lângă cal, apucă frâul cu o mână, în timp ce-i mângâia gâtul cu cealaltă.

– E-n regulă, gânguri ea. E-n regulă. N-o să te mai lovească.

Brusc, își dădu seama că Drake era lângă ea, gâfâind, emanând valuri de furie.

Se întoarse spre el și-i spuse:

– Cumpără-l!

Încordarea de pe chipul lui se mai înmuie o idee, făcând loc uluirii.

– Poftim?

– Cumpără calul! Uite ce speriat este! A fost chinuit rău de tot. Te rog, cumpără-l!

– Phee, nu e treaba noastră.

– Te rog! O să muncesc un an fără plată. Doi ani. Oricât vrei tu. Dar nu-l putem lăsa pe mâinile brutei ăleia.

Drake strânse ochii. Era conștientă de lupta care se dădea în el, așa că-l imploră, încetișor:

– Te rog, Drake!

Ochii lui se deschiseră brusc.

– Îți jur c-o să mă omori!

Vizitiul își revenise și se târa acum înspre ei, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Drake se răsuci pe călcâie.

– Cât vrei pentru cal?

Capitolul 17

Ultimul lucru la care se așteptase Drake în acea zi fusese că o să se întoarcă acasă trăgând după el o mârțoagă. Bărbatul găsise un loc în care să-și lasă căruța, până când făcea rost de alt animal. Stabiliseră prețul, și Drake îi dăduse instrucțiuni să vină la clubul Dodger's la ora patru, pentru plată. Din fericire Dodger's avea o reputație de asemenea natură, încât bărbatul nu pusese la îndoială plata promisă.

Cât despre Drake, el era cel mai mare gogoman. Ce-avea să facă el cu un cal mult prea bătrân ca să mai poată fi bun la ceva? Își târa picioarele ca și cum fiecare pas ar fi putut fi ultimul. În timp ce Phee pășea tăcută lângă el. Servitoarea vecinilor era chiar și mai tăcută, ca și cum nu ar fi vrut să fie văzută, ca și cum temperamentul pe care îl manifestase o îngrozise.

Petrecuse ani întregi ținându-și în frâu temperamentul, dar când îl văzuse pe vizitiu trântind-o pe Phee jos din căruță, își dorise să-l bage pe individ la doi metri sub pământ. Furia care îl cuprinsese aproape că-i întunecase orice urmă de judecată.

Nu mai văzuse decât pumnii lui taică-său, nu mai auzise decât sunetul oribil al acelor pumni izbind în carne. Preț de câteva clipe, fusese un băiat de opt ani, ascuns într-un colț, incapabil să-și salveze mama, prea îngrozit ca să încerce...

Abia dacă își amintea cum urcase în căruță și începuse să-l lovească pe vizitiu. Dacă nu ar fi căzut pe spate, nu era sigur că s-ar fi oprit.

Fața lui Phee începuse deja să se învinețească, ochiul i se umfla. Furia pe care o simțise se domolise, transformându-se din vâlvătaie în foc mocnit, dar era încă acolo. Și mai era ceva. Dacă nu ar fi știut

că nu este cazul, ar fi jurat că fusese îngrozit de gândul că ar fi putut s-o piardă.

Nu se simțise deloc mai bine când ridicase privirea spre el, cu lacrimile adunate în ochi. Lady O, pe care nu o crezuse nici măcar capabilă să plângă. Și totul pentru un cal.

– Ce mama dracului a fost în capul tău? mârâi el, printre dinții încleștați. Omul ăla era de două ori cât tine.

– Calul nu putea să riposteze. O să-l bată acum și pe următorul, nu-i așa?

Nu era o întrebare, ci o afirmație, pentru că știa răspunsul. La fel cum știuse și el, atunci când taică-său se oprise din a-i căra pumni maică-sii, că avea s-o bată din nou. Nu putea decât să fie recunoscător că taică-său nu-și îndreptase pumnii asupra lui... încă. Mic cum era, știuse că ar fi trebuit să se așeze în fața maică-sii, ar fi trebuit să-l oprească pe taică-său. Vina pe care o simțise pentru această lașitate îi făcuse o gaură în suflet.

– O să discut cu el când o să vină după bani.

– Nu crezi că știa că face un lucru rău? Dacă pumnii tăi nu-l opresc, nu văd ce putere au cuvintele.

Îi aruncă o privire.

– Ai puțină încredere în mine.

– Am totală încredere în tine.

Nodul din piept se întări. Vinovăție. Nu voia atât de mult. Doar puțin. Doar atât merita. Avea să-și dea seama, după ce-și recăpăta memoria.

– Și, chiar așa, ce căutai la piață? îl întrebă.

Sperase că, după tot ce se întâmplase, n-o să-i mai pună atâtea întrebări și n-o să observe ce ciudată fusese apariția lui exact în momentul crucial. Se gândi să inventeze o poveste, dar încă mai făcea eforturi să-și țină furia sub control, după ce o văzuse aruncată jos din căruță. După ce o prinsese, furia ar fi trebuit să i se mai domolească, doar că apucase să vadă urma roșie a mâinii vizitiului pe fața ei. Morris, așa-l chema. Drake nu știa dacă era numele mic sau cel de familie și nici nu-i păsa.

– M-am ținut după tine, recunoscu el.

– De ce?

– M-am temut să nu dai de vreo încurcătură. Și s-a dovedit că temerile mele erau întemeiate. Pari să ai talentul de a atrage necazurile.

– Credeai c-o să ajung înapoi în Tamisa.

– Sunt sigur că Morris s-a gândit să te trimită acolo. E un obicei de-al tău să ataci bărbații masivi?

Îi adresă un zâmbet strengăresc – sau cel puțin începu. Termină cu o grimasă.

– Nu știu. Dar s-ar putea. Totuși, Brutus îți este recunoscător.

– Brutus?

– Așa o să-i spun calului.

– E iapă.

Phee clipi, privi în spate, coborî ochii, se roși la față.

– Ăă, da. Cred că ai dreptate aici. Daisy atunci, spuse ea. O să-ți placă grădina noastră, Daisy. Ai multă iarbă acolo, să tot mănânci.

– Nu putem s-o ținem în grădină.

– De ce nu?

– Pentru că pur și simplu nu așa se face. Va trebui să aranjez ceva la un grajd.

– Nu în următoarele zile. Lasă-i timp să știe că e în siguranță.

Nu putea să-i refuze această dorință, când cumpărase afurisitul de cal pentru ea.

– Două zile.

– Mulțumesc.

Merseră în tăcere preț de câteva momente, apoi ea spuse:

– Am făcut câteva cumpărături pe la mai multe prăvălii azi.

– Știu foarte bine. M-am dus și am confirmat aranjamentele, după ce ai plecat.

Avea o expresie atât de satisfăcută, de încântată de sine... O expresie care cândva îl iritase și care acum nu reușea decât să-l farmece. Cum putea s-o vadă într-o lumină cu totul diferită după un timp atât de scurt? Cine era cu adevărat cel schimbat?

– Tu chiar ești îngerul meu păzitor, nu-i așa? întrebă ea.

Nu-i răspunse. Era sigur că avea să vină o zi în care o să-l vadă în chip de diavol, nu de înger.

– Nu mi-a venit să cred, mormăi Marla, învârtindu-se prin bucătărie.

Intrase în casă, oferindu-se să-i oblojească rănile lui Phee în timp ce Drake avea grijă de cal.

– Pur și simplu nu mi-a venit să cred. Mai întâi când ai luat-o la fugă și l-ai atacat pe omul ăla. Apoi domnul Darling...

Ochii albaștri îi erau măriți de uimire și ținea în mână un cuțit de spart gheața.

– Am crezut c-o să-l omoare.

– Nu l-aș fi învinovățit dacă ar fi făcut-o. Nu pot suferi un om care rănește animalele.

Marla se așeză în genunchi în fața cutiei cu gheață, sparse câteva bucăți și le așeză pe o bucată de pânză.

– Nu am mai văzut niciodată pe cineva atât de furios. Sau de speriat.

– Speriat? Darling? Nu prea cred să-l sperie ceva.

Marla o privi cu coada ochiului.

– Nu i-ai văzut fața. Cred că te cam place.

Phee dădu să râdă, ca și cum ar fi fost o glumă bună, însă apoi își aminti sărutul, și obrajii i se înfierbântară.

– Viața noastră nu e un roman de dragoste.

După ce împături cârpa peste bucățile de gheață, Marla se ridică. Avea o expresie îngrijorată.

– Felul în care se uită la tine, în care vorbește cu tine... Te lasă să cheltuiești din banii lui pentru propriile plăceri... Nu te tratează ca pe o servitoare. Te tratează ca pe un egal.

– Nu suntem decât noi doi aici, așa că am ajuns... *apropiați*, era cuvântul care-i venea în minte.

Ușa se deschise, și Drake intră în încăpere, cu pas hotărât și încrezător.

Bucuria pe care i-o stârni prezența lui era incontestabilă. Chiar se simțea apropiată de el, legată de el într-un fel pe care nu-l putea explica. Dar, cu el de față, nu mai trebuia să-i explice relația dintre ei Marlei.

– Am spart niște gheață, spuse Marla, ridicând cârpa. M-am gândit că o să ajute să scape de umflătura de pe față. Nu-mi vine să cred că a lovit-o.

Un colț al gurii lui Darling se ridică o idee.

– Mie nu-mi vine să cred că ea l-a lovit pe el.

Marla rânji.

– A fost foarte curajoasă. Și dumneavoastră la fel.

– Mai degrabă nesăbuit, zise el, întinzând mâna. Mă ocup eu de rănile ei. Sunt sigur că ești așteptată în altă parte.

Marla îi dădu cârpa cu gheața, apoi făcu o reverență scurtă.

– Da, domnule.

– Dacă o să fii certată pentru întârziere, spune-mi și-o să discut eu cu stăpâna ta.

– Mulțumesc, domnule.

Întorcându-se, Marla o îmbrățișă pe Phee.

– Ai grijă!

– O să am. Mulțumesc pentru tot.

– N-am făcut eu nimic.

– Mi-ai salvat pachetele.

Îi făcu cu ochiul, apoi se strâmbă de durere.

– Te anunț când sosesc cumpărăturile noastre.

Marla dădu din cap, apoi ieși.

– Șezi! îi ordonă Drake.

– Nu sunt câine ca să-mi dai comenzi! zise Phee.

– Phee, răbdarea mea atârnă de un fir de ață.

– Îmi pare rău, nu vreau să fiu neobrăzată.

– Ba eu cred că ești perfect conștientă de fiecare cuvânt pe care-l spui și de fiecare gest pe care-l faci.

– Poate că da.

Dar se așeză.

Drake își trase un scaun și se așeză și el.

Tresări în clipa în care Drake îi lipi cu grijă pachetul cu gheață de față.

– O să ai un ochi vânăt mâine-dimineață, spuse el.

– Cred că e posibil să mai fi avut și altă dată.

– La nouă ani, când ai căzut dintr-un copac, după ce-ai încercat să salvezi o pisică neprietenoasă.

– De unde știi asta?

O privi în ochi și descoperi un amestec de emoții: confuzie, iritare, teamă.

– Mi-ai spus odată, în treacăt.

– Era pisica mea?

– Nu. A unei prietene din copilărie. Cel puțin, parcă așa ai spus.

– Ce altceva ți-am mai spus?

Își îndreptă din nou atenția spre fața ei, ca și cum, dacă n-ar fi stat cu ochii pe ea, gheața ar fi încercat să evadeze.

– Ai avut o potaie țâfnoasă, care lătra la tot ce nu purta fustă.

– În cazul ăsta, îmi imaginez că ar fi lătrat la tine. Aș vrea să-mi pot aminti.

Se gândi preț de câteva clipe.

– Dar probabil că e mai bine să nu-mi amintesc. S-ar putea să mă întristeze. Altceva?

– Îți place să călărești, dar Daisy nu e potrivită pentru călărit.

– Nu am de gând să o călăresc. Vreau doar să aibă o viață lipsită de griji. Va trebui să-i aduci niște ovăz.

– O să mă ocup, înainte să plec la club.

– Îți dau cam multe bătăi de cap, nu-i așa?

– Am cunoscut și femei mai sâcâitoare.

– Ești tare cârcotaș. Chiar și atunci când încerci să mă faci să mă simt mai bine.

Zâmbi și, fără să se gândească, Phee întinse mâna și atinse gropița care i se forma în obraz. Buzele lui începură să se închidă.

– Nu! Nu te opri din zâmbit. Nu zâmbești suficient de des. Și ai un zâmbet atât de frumos!

– Frumos? În anumite cercuri, aș risca s-o încasez pentru asta.

– Nu și tu. Nu am avut nici cea mai mică îndoială că puteai să pui bruta aia la locul ei.

– I-am spart nasul. Și falca, cred.

Vocea lui nu avea nici o nuanță de lăudăroșenie, părea însă să păstreze o umbră de regret.

– A meritat-o! spuse ea, cu convingere.

– Tare răzbunătoare mai ești!

– Da, cred că sunt. Când vine vorba de animale.

Își puse mâna peste mâna lui, cu care încă îi apăsa gheața pe față, și i-o coborî în poală.

– Ai încheieturile julite și umflate. Ar trebui să punem puțină gheață pe ele o vreme.

– Sunt mari și urâte. Gheața n-o să aibă nici un efect.

Ca și cum s-ar fi simțit brusc inconfortabil, se ridică dintr-odată.

– Mă duc să cumpăr niște ovăz, înainte să mă întind puțin.

Phee nu-și dăduse seama că era deja mijlocul după-amiezii, și Drake nu apucase încă să doarmă.

– Poate să mai aștepte. Sunt sigură că ești obosit.

– Am stat și mai mult fără să dorm. Nu pățesc nimic.

Se îndreptă spre ușă.

– Stai! Am ceva pentru tine.

– O listă cu alte lucruri care-ți mai trebuie?

O necăjea. Își dădea seama după sclipirea din ochii lui. Își spuse că i-ar fi fost ușor să se îndrăgostească de acea sclipire.

Și n-ar fi fost un dezastru? Așa cum îi spusese Marlei, servitoarele nu se măritau cu angajatorii lor.

– Nu, altceva.

Băgă mâna în săculețul pe care Marla îl salvase după ce-l aruncase în stradă și scoase dinăuntru un pachet mare cât palma ei.

Auzind un clinchet, se încruntă.

– E posibil să se fi spart.

Totuși îl împinse pe masă, înspre el.

Drake întinse mâna ca și cum s-ar fi așteptat să-l muște.

– E un cadou, îi spuse ea. Sunt sigură că ai mai primit cadouri.

Cu grijă, îl despachetă încet și rămase cu privirea fixată asupra dragonului de sticlă roșie și albastră, cu aripile larg deschise, ca și cum s-ar fi pregătit să-și ia zborul.

– E un dragon, îi explică ea.

– Văd și eu.

– Din păcate, i s-a ciobit coada când l-am scăpat. Nu mă mai gândeam la nimic în afară de bietul cal. De ce sunt oamenii atât de cruzi?

Cu multă tandrețe, îi prinse în palmă obrazul învinețit.

– Nu știu. Deși uneori pot fi atât de drăguți, că te uimesc la fel de tare. Îmi place foarte mult dragonul.

– Va trebui să-mi oprești din salariu, pentru că vreau să ți-l cumpăr din banii mei, nu ai tăi.

Buzele lui tresăriră.

– Da. Salariul tău. O să extrag suma.

– Ai grijă așa să faci.

Zâmbetul lui se lărgi o idee.

– Ești foarte autoritară.

– Sunt șefa casei. Trebuie să fiu autoritară.

– Într-adevăr. Mă duc la club să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Morris.

Nu ar fi putut spune nimic care s-o dezamăgească mai mult. Nu era pregătită să-l vadă plecând.

– Păi și nu mai dormi? Nu mai faci baie? Nu mai mănânci?

– Am camere la club. O să fac baie și-o să mănânc acolo. Tu ai grijă să ții gheața pe ochi.

Cu aceste cuvinte, luă dragonul și plecă.

Lăsând-o cu sentimentul că făcuse sau spusese ceva greșit.

Nu voia să-i facă daruri. Mai ales nu voia să știe cât de mult îl emoționase dragonul. Sau cât de mult îl tulburase că știuse că un astfel de cadou era perfect pentru el.

Puțini știau despre dragonul de pe spatele lui. Și mai puțini cunoșteau motivele pentru care își schimbase numele în Drake.

Îl făcea să se simtă vulnerabil, expus. Și făcuse prostia să-i spună despre ochiul vânăt pe care îl căpătase când încercase să salveze pisica lui Grace din copac.

Și despre potaia aia afurisită, care îl mârâia și-și arăta colții ori de câte ori îl vedea, ca și cum ar fi avut misiunea de a-și proteja stăpâna de orice bărbat.

Uitase poveștile astea despre ea, dar acum le vedea într-o lumină ușor diferită. Oare salvase câinele ăla de la un om care-l bătea? Se dusese cu curaj după pisica lui Grace, cu același curaj cu care astăzi înfruntase o brută care biciuia cu cruzime un cal prea bătrân ca să mai poată trage o căruță atât de încărcată.

Acum bruta, furioasă și cu chef de harță, stătea în fața lui, în timp ce Drake număra monedele. Se gândi să-i ofere lui Morris o poziție la club, care să-l asigure că n-o să mai aibă vreodată nevoie să înhame un cal la căruță, dar nu îi plăcea individul și nu îl considera potrivit pentru Dodger's. Și o problemă nu se soluționa creând alta.

Dar îi promisese lui Phee că omul ăla n-o să mai bată vreun cal în viața lui. Încă ceva ce nu și-ar fi imaginat vreodată să se întâmple – să-i dea cuvântul lui Lady O. Dar simplele cuvinte „Văd eu cum fac" fuseseră o asigurare, o promisiune, un jurământ.

Și avea să se țină de cuvânt. Pentru ea.

Când fu așezată și ultima monedă, Morris întinse mâna spre grămadă.

– Nu încă! îi spuse Drake pe un ton ce nu accepta împotrivire.

Grămăjoara de bani rămase între ei.

Notă ceva în registru.

– Vreau să faci un semn aici ca să recunoști că de acum calul îmi aparține mie.

– Zici asta ca și cum n-aș ști să-mi scriu numele.

Drake nu făcu decât să ridice o sprânceană. Morris se încruntă, luă penelul și mâzgăli două X-uri, unite cu o semilună. Apoi mârâi:

– Eu am ieșit mai bine din afacerea asta. N-o să dureze mult până o să chemi un măcelar de cai.

Era o meserie cinstită, licențiată, legală. Orașul era plin de cai. Și trebuia să-ți fie milă de animalele ajunse neputincioase și să le curmi suferința.

Drake se întrebă dacă, atunci când avea să sosească timpul pentru Daisy – ceea ce nu-și imagina că va fi într-un viitor prea îndepărtat – Phee avea să mai fie cu el sau înapoi în lumea în care îl disprețuia.

– Un pahar de whisky ca să încheiem afacerea? întrebă Drake.

– Nu refuz.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Drake luă sticla de whisky și turnă două pahare. Cu bărbatul ăsta, nu era nevoie să stea în picioare ca să-l domine, să-și întărească poziția de putere. Ba chiar o poziție relaxată, insolentă transmitea mesajul mai bine.

Și avusese dreptate. Îi spărsese nasul individului. Falca însă părea intactă. Ar fi trebuit să-l lovească mai tare.

Înainte ca Morris să apuce să savureze gustul whisky-ului de calitate, o bătaie răsună în ușa pe care Drake o închisese mai devreme. Fusese o chestiune personală și nu-și dorise să fie deranjat – până acum.

– Intră.

Ușa se deschise și o ditamai namila de om intră în biroul lui Drake.

– Gregory a spus că doriți să mă vedeți.

– Da.

Îi făcu semn să intre.

– Vreau să ți-l prezint pe Morris.

Capul lui Morris nu ajungea nici până la bărbia celuilalt.

– Morris, fă cunoștință cu Goliat.

Morris râse înfundat, dezvăluind un set de dinți stricați și făcându-l pe Drake să regrete că nu-i zburase din gura nenorocitului.

– Nu are cum să fie chiar numele lui.

– Probabil că nu este, dar așa îi spunem noi, pe aici. Uită-te la mâinile lui! Vezi ce mari și ce puternice sunt? Goliat o să fie de-acum înainte umbra ta.

– Umbra mea?

– Exact. Cu următoarea ocazie în care o să mai lovești un cal cu biciul, o să fie acolo. O să numere fiecare lovitură. După ce termini, o să lipească pumnii ăia mari de fața ta de tot atâtea ori de câte ori ai lovit tu animalul. Și mă tem că până la urmă o să-ți distrugă mutra aia arătoasă.

În realitate, fața lui Morris îi amintea lui Drake de un broscoi râios.

Morris păli.

– Asta nu-i cinstit.

– Ba sigur că este. Ție ți se dă de ales, ceea ce nu s-a întâmplat azi, în cazul bietului cal. Fie încarci mai puțin căruța, fie folosești mai mulți cai să o tragă, dar nu îi mai lovești.

– Asta-i din cauza muierii ăleia afurisite...

Drake se ridică încet, amenințător. Probabil că Morris își dădu seama de greșeală în clipa în care văzu furia care se citea fără îndoială în ochii lui Drake, pentru că făcu repede trei pași în spate.

– N-o să mai lovesc caii.

– Bine.

Aplecându-se, Morris trase grămăjoara de bani în mâna lui.

– Io plec acu'.

– Te avertizez că probabil că n-o să-l vezi pe Goliat urmărindu-te, dar te asigur că o să fie acolo. Pentru că nu-mi placi, Morris.

– Nici mata nu-mi ești prea simpatic.

– Nu mă deranjează câtuși de puțin.

Morris ieși ca un șobolan cu coada între picioare.

– Chiar vrei să mă țin după el? îl întrebă Goliat.

Oftând și clătinând din cap, Drake se lăsă înapoi pe scaun.

– Nu, sunt sigur că amenințarea a fost suficientă.

– Asta-i bine. Pentru că nu mă prea pricep la numărat.

Apoi îl privi pe Drake mijind ochii.

– Și nu lovesc. Știi asta.

Drake rânji. Goliat era un uriaș blajin.

– Dar Morris nu știe ce știm noi.

Goliat arătă spre paharul neatins de whisky de pe birou.

– Pot?

– Categoric.

Goliat luă paharul în mâna mare cu care Drake îl intimidase pe Morris și dădu pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului. Apoi plescăi din buze.

– Cine-i păsărica?

Drake se încordă.

– Pardon?

– Ce-ți pasă ție dacă-și bate caii? Faci asta doar ca să atragi atenția unei femei.

– Atunci nu mă descurc foarte bine, ținând cont că ea nu e aici să mă vadă cum fac fapte bune.

– Poate.

Așeză paharul pe birou.

– Mai bine mă întorc la bucătărie. Avem mulți domni flămânzi în seara asta.

– Eu o să plec o vreme. Pune-mi ceva la pachet să iau cu mine.

Își drese vocea.

– Pentru două persoane.

Goliat rânji, evident mulțumit de sine.

– Să pun și o sticlă din vinul nostru cel mai bun?

Drake avea vin la el acasă, dar nu era la fel de bun ca acela care se găsea la Dodger's.

Ridică din umeri.

– N-ar strica.

Capitolul 18

O găsi în bibliotecă, într-un fotoliu de lângă șemineu, cu picioarele strânse sub ea. Tapiseria avea să-i absoarbă mirosul. După ce ea n-o să mai fie acolo, fără îndoială că fotoliul acela o să devină locul lui preferat din întreaga casă.

Nu i se păruse că făcuse vreun zgomot, dar Phee ridică privirea și îi zâmbi, iar buzele i se arcuiră în acea formă pe care ajunsese să o iubească.

– Nu mă așteptam să te întorci în seara asta.

– Voiam să mă asigur că Daisy e bine hrănită.

Se duse lângă șemineu și își așeză cotul pe polița de deasupra, încercând să ignore vânătăile și umflăturile de pe fața ei. Ar fi trebuit să-l mai lovească o dată pe Morris, așa, din precauție. Nu o dată, chiar de două ori. De douăzeci de ori.

– Cum a mers cu Morris? întrebă ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Am ajuns la o înțelegere. Nu va mai abuza caii de acum înainte.

Zâmbetul i se lărgi, ochii verzi, minunați, se umplură de recunoștință, și Drake se simți ca un nenorocit. Ar trebui să-i spună totul

acum. Să o ducă acasă. Înainte să plece, îl văzuse pe Somerdale la o masă de joc. Nu putea câștiga accesul la zestrea Opheliei decât dacă lumea știa că era moartă. Fie aștepta răbdător ca apa să o aducă la țărm, fără să știe că se întâmplase deja, fie nu știa că fusese în pericol să se înece. A doua variantă părea mai probabilă. Ceea ce însemna că spunea, probabil, adevărul în legătură cu unchiul. Dar de ce nu încerca acest unchi s-o găsească?

Dacă-și recăpăta memoria, poate că Phee ar fi știut ce se întâmplase. Dacă-i spunea ce știa el, poate că și-ar fi amintit – și odată ce-și amintea, ar fi pierdut-o.

– Ai luat cina?

– Nu. Nu voiam să am stomacul plin, când știam că o să sosească pachetele. Și, după ce au fost livrate, eram deja epuizată după o zi așa de lungă. Am mâncat doar puțină brânză.

Țesăturile din mătase, satin și dantelă pe care le văzuse pe tejghea la Ebenezer Whistler erau acum în casa lui, poate că Phee le purta deja, dacă fusese nerăbdătoare să simtă atingerea mătăsii pe piele. Își imagină cum ar fi fost să atingă și el acea mătase... Dumnezeule mare, trebuia să se întoarcă la club, înainte ca imaginația să-l îndemne să facă ceva ce aveau să regrete amândoi.

O văzu din nou cu ochii minții înfruntându-l pe Morris. Era o fată curajoasă. Nesăbuită, dar curajoasă.

Nu voia să o admire, dar, pe toți dracii, o admira.

„Mă întorc la club", asta intenționase să spună. Însă cuvintele care ieșiră din gura lui trădătoare fură următoarele:

– Am adus niște mâncare de la club. Vrei să mănânci cu mine?

Întinseră o pătură în grădină, așezară într-un capăt coșul mare, din răchită, și se serviră. Amurgul se lăsa în jurul lor și agitația străzii începea să se potolească, creând o intimitate pe care Phee nu era sigură că o putea ignora.

Deși nu avea o grădină așa cum s-ar fi cuvenit, cu flori frumos îngrijite, asta nu o mai deranja. Daisy se plimba pe lângă zidul de cărămidă, unde iarba era mai înaltă, ciugulind de ici și de colo, evident mulțumită că nu avea nimic de făcut. Phee era la fel de mulțumită.

Drake încă mai purta haina, vesta și lavaliera de la gât. Phee ar fi vrut să-și fi schimbat uniforma, dar dorea să-și păstreze celelalte haine pentru o ocazie specială... deși seara aceasta părea destul de specială.

Cuvintele pe care i le spusese Marla mai devreme răsunau acum în mintea lui Phee. Nu putea nega că exista o camaraderie neobișnuită între ea și Drake, care părea să sfideze convențiile sociale dintre stăpân și servitoare. Dacă nu i se permitea să ia ceaiul cu doamna Turner, cum se făcea că putea sta la un picnic cu Drake? Nu știa exact cum să definească relația dintre ei. Știa doar că se bucura foarte mult că era acolo.

Era totodată extrem de recunoscătoare pentru tot ce ieșise din coș.

Vinul era excelent. Friptura de vită era cea mai fragedă pe care o mâncase vreodată. Sau cel puțin pe care-și amintea să o fi mâncat vreodată.

Credea că ar fi trebuit să o deranjeze mai mult faptul că nu-și putea aminti trecutul ei, pe de altă parte își crea acum noi amintiri pe care voia să le păstreze.

– Nu înțeleg de ce nu iei cina la club în fiecare seară, spuse ea. Se pare că au un bucătar incredibil acolo.

– Mâncam acolo, înainte să vii tu, spuse el.

– Eu zic să începi să mănânci iar acolo și să-mi trimiți mie ce-ți prisosește. Asta – ridică varza de Bruxelles în care tocmai înfipsese furculița – este remarcabil de gustoasă.

– Presupun că ți-aș putea schimba îndatoririle.

– Așa ar proceda un bărbat deștept. Pentru că mie o să-mi ia o eternitate să învăț să pregătesc o masă atât de delicioasă.

– O eternitate? Dar nu ai nici o îndoială că ai putea deveni, eventual, o bucătăreasă fantastică?

– Cred că oricine poate să facă orice-și propune cu adevărat să facă.

Se opri, gândindu-se.

– Da, chiar cred asta. Uneori am câte un gând care parcă ar fi parte din sufletul meu, ceva ce am smuls de undeva, din adâncul pustiu. Cum a fost azi, cu Daisy. Am știut că nu puteam să privesc cu mâinile în sân cum bruta aia bătea calul. Am văzut oamenii mergând mai departe, ca și când nu ar fi fost nimic în neregulă, dar pur și simplu nu am putut să fac la fel, să mă comport ca și cum nu aș fi fost martoră la o cumplită nedreptate.

– N-aș fi crezut că te poți mișca atât de repede. Acu' examinai sparanghelul și, în clipa următoare, săreai pe Morris. La început,

am crezut că ai recunoscut pe cineva din trecutul tău, că ți-ai recăpătat memoria.

Zâmbi șmecherește peste buza paharului.

– Apoi însă, l-ai băgat în sperieți pe bietul om.

– Nu știu dacă merită să i se spună om. Și nu cred că l-am băgat câtuși de puțin în sperieți, dar vedeam roșu în fața ochilor de furie. Nu știam că pot fi atât de furioasă. M-am tot gândit însă și sunt sigură că nu mi s-a întâmplat azi prima oară.

– Să bați un om până-l învinețești?

Zâmbi. Atât de ușor curgea conversația între ei. Putea să-i spună orice, să-i încredințeze secretele ei cele mai adânci. Dacă ar fi avut secrete.

– Vreau să salvez animale. Cred că de-asta mi-a fost așa de greu cu fazanul ăla care se uita la mine.

Se gândi încă vreo câteva clipe, apoi dădu hotărâtă din cap, ca și cum anumite imagini i-ar fi venit în minte.

– Vreau să am un loc la țară, unde să pot avea grijă de animale cu trupul sau cu spiritul rănit.

Ochii ei radiau.

– Da, ăsta e visul meu. Știam că am un vis, dar nu mi-l puteam aminti. Dar ăsta este. Știu că ăsta este.

– Cele mai multe fete visează la măritiș.

Scutură din cap, simțind o convingere în adâncul sufletului.

– Eu nu vreau să mă mărit.

Întins pe o parte, sprijinindu-se în cot, Drake o privea ca și cum ar fi fost un animal dintr-o specie ciudată, pe care îl găsise într-un borcan.

– Cred că, după ce-ți vei recăpăta amintirile, vei avea altă părere.

– Nu, sunt foarte sigură. Nu o să mă mărit. Nu am nici cea mai mică dorință de a face acest lucru. Poate că ăsta e motivul pentru care am ales să fiu servitoare. Marla mi-a spus că prea puține servitoare se mărită.

– Presupun că e destul de adevărat. Am mai auzit de servitori din aceeași casă care se căsătoriseră între ei, dar cazurile sunt rare.

– Așadar nu o să mă mărit și o să-mi strâng banii până când o să pot să cumpăr un loc la țară.

– Dacă e să judecăm după câte cumpărături ai făcut azi, va trece mult timp până să-ți împlinești visul ăsta.

– O să vedem.

– Da, presupun că o să vedem.

Nu credea că o ia peste picior, mai degrabă că are tot atâta încredere în convingerile ei pe cât avea și ea. Poate că o să fie bătrână și o să meargă în baston până să se întâmple, dar o să-și îndeplinească visul. Nu avea nici o îndoială.

Când stomacul îi fu atât de plin încât crezu că o să explodeze, se întinse și privi cerul care începea să se întunece.

– Să știi că mă bucur că nu ai o sufragerie amenajată. Dacă ai avea, presupun că am mânca acolo, dar aici este mult mai plăcut.

– Da, este.

Vocea lui era joasă, încărcată de o emoție pe care nu o putea identifica.

Își răsuci capul într-o parte și-l surprinse studiind-o intens. Era sigură că voia să o sărute. Știa că ea voia să-l sărute pe el. Mai știa și că Marla avea dreptate: relația dintre ea și Drake era la un pas de a fi mai mult decât relația obișnuită dintre un stăpân și o servitoare. Oare întotdeauna se simțise atât de atrasă de el? Mai existaseră și alte momente ca acesta între ei? Îi părea o tragedie să le fi trăit, ca apoi să le fi uitat. Știa că, dacă i-ar fi cerut să-i dea detalii despre relația lor, despre trecutul lor, i-ar fi spus pur și simplu că trebuia să-și amintească singură. Se întrebă de ce nu voia să-i influențeze memoria. Fuseseră cândva îndrăgostiți? Voia să o facă să se îndrăgostească din nou de el? Se gândi că ar fi fost foarte ușor.

– Când am ziua mea liberă? îl întrebă.

Păru surprins, și Phee se întrebă dacă își dăduse seama ce încerca să facă de fapt: să-i distragă atenția de la locurile periculoase spre care gândurile lor nu aveau voie să se îndrepte.

– Va trebui să mă uit pe program.

– Care presupun că e în biroul tău de la club.

Drake dădu din cap și sorbi din vin.

– Nu ești prea eficient, zise ea. De ce ții totul la club? Mai ales când ai un birou atât de frumos aici.

Drake privi paharul de vin, și Phee se temu că poate greșise când îl luase la rost, că poate distrusese astfel o seară ce se dovedise a fi extrem de plăcută. Nici nu voia să-și recunoască propria reținere în a lua în calcul faptul că adevăratul motiv pentru care-și ținea toate actele la club era acela că nu avea încredere în ea. Nu că l-ar fi putut învinovăți, ținând cont de felul în care se uitase în cutie, deși știuse că n-ar fi trebuit.

Ridică privirea spre ea.

– Ce ai face cu o zi liberă?

– Nu prea știu. Mai ales acum că am început să economisesc.

– Să spunem că banii nu ar fi o problemă.

– Oh, păi, în cazul ăsta – zâmbi larg – m-aș putea duce oriunde.

– Oriunde, repetă el. Și? Ce ai alege?

Nu-și putea imagina cum ar fi fost să poată merge oriunde în lume.

– Pe litoral, cred.

Fața lui căpătă o expresie surprinsă.

– Nu în vreun loc exotic și îndepărtat?

Își clătină capul dintr-o parte în alta.

– Nu, prefer ceva simplu și familiar. Un loc în care să mă simt în siguranță. Am mai fost pe litoral. Pot să văd oceanul, să aud zgomotul valurilor și strigătul pescărușilor. Îmi place acolo. Tu ai fost în locuri exotice și îndepărtate?

– Am călătorit în multe locuri din lume. Credeam că am văzut tot ce este frumos.

Își puse deoparte paharul cu vin, se aplecă și îi mângâie cu degetele conturul bărbiei.

Nu știa cum ajunseseră atât de aproape unul de celălalt.

– M-a uimit azi curajul tău, când ai înfruntat un bărbat de două ori mai mare ca tine.

– Nu am fost curajoasă, spuse ea încet. Doar furioasă. Dacă aș fi stat să mă gândesc, nu cred că aș mai fi sărit la el, așa cum am făcut-o.

– Ba eu cred că da. Văd aspecte ale tale pe care nu le bănuiam că există.

Îi mângâie cu degetul mare buza de jos și Phee se simți cuprinsă de un val de căldură și plăcere. Nu era sigură că și-ar fi putut mișca picioarele, dacă ar fi vrut să o facă. Dar nu voia. Nu voia să rupă vraja.

– Ești mult mai complicată decât am crezut.

– Nu e valabil pentru toată lumea? întrebă ea.

– Aș zice că pentru tine mai mult decât pentru ceilalți.

Cu el atât de aproape, Phee simțea fluturi zbătându-i-se în piept. Se temea că erau pe punctul de a face ceva absolut necuviincios... și totodată aștepta cu nerăbdare ca acest lucru să se întâmple. Nu voia să-și îndrepte atenția spre altceva, să nu o mai atingă.

– Tu unde te-ai duce? îl întrebă. Dacă banii nu ar fi o problemă și te-ai putea duce oriunde?

– Aș rămâne chiar aici.

Își lipi gura de a ei, atingându-i buzele cu gura, ca să i le despartă, apoi plonjând adânc înăuntru.

Undeva în interiorul minții ei, Phee încercă să-i descifreze cuvintele, întrebându-se dacă *aici* însemna grădina lui, Londra... ea. Sărutul deveni mai fierbinte, mai mistuitor. Exista ceva puternic, încărcat de energie între ei.

Poate că nu își amintea, dar o știa cu certitudine. Fără îndoială avea să susțină că profitase din nou de ea, dar cum putea să o priveze de așa ceva, când părea atât de firesc, când totul înăuntrul ei ardea de dorința de a fi cât mai aproape de el?

O salvase pe ea, o salvase pe Daisy. Bărbatul acesta aspru, care părea mai tot timpul nervos pe ea, care nu părea dornic să lase pe nimeni lângă el, făcea acest lucru acum, în cel mai intim mod cu putință. Era extaziată să simtă cum barierele dintre ei dispăreau. Poate că avea și ea puțin din spiritul romantic al Marlei. Chiar dacă știa că nu avea cum să iasă nimic bun din asta. Pozițiile lor erau total diferite, o prăpastie imensă separa locurile lor în societate. El era bogat, influent, puternic. Conducea un club de gentlemeni, în timp ce ea era stăpână peste rafturile acoperite de praf și pânze de păianjen.

Totuși, nu o făcuse niciodată să se simtă inferioară. Nu o făcuse să simtă că era deasupra ei, chiar dacă, exact în acest moment, trupul lui se mișcă și ajunse, la propriu, *deasupra* ei. Se sprijinea în așa fel încât să nu o strivească. Cu o mână îi cuprinsese obrazul, în timp ce pe cealaltă i-o așeză pe șold, începând să-l mângâie cu degetele lui puternice.

Ea îl prinse de umeri, dorindu-și ca el să-și fi lăsat haina și vesta în casă. Nu ar fi deranjat-o dacă nu ar fi avut nici cămașa. Oare ar fi considerat-o o ușuratică dacă începea să-i deschidă nasturii?

Cunoștea regulile unui comportament cuviincios. Dar cui să-i pese? Nu avea familie, nu avea prieteni de seamă pe care să-i facă de rușine. Marla n-ar fi avut nimic de obiectat. Ba chiar, Phee credea că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, Marla ar fi schimbat locul cu ea fără să stea pe gânduri, deși nu avea de gând să-i ofere Marlei această ocazie.

Îi plăceau sunetele guturale pe care le scotea el, nesațul gurii lui. Inima începu să-i bată mai repede, trupul i se încălzi.

Amurgul se transformase în noapte, și aerul se răcise. În mod normal, i-ar fi fost frig și ar fi vrut un șal. În schimb, era înfierbântată și i se părea că poartă prea multe haine. Drake o făcea să-și dorească lucruri pe care știa, instinctiv, că nu se cuvenea să și le dorească nici o femeie respectabilă. Totuși, nu părea să-i pese vreun pic că-și risca reputația.

Voia ca el să știe că-și dorea sărutul lui. Nu voia să-și ceară scuze mai târziu pentru că o sărutase. Îl voia la fel de prins în acest vârtej de nebunie pe cât era și ea.

Era o nebunie, o nebunie totală. Drake știa foarte bine, dar nu reușea să se oprească din a o săruta iar și iar. Îl intriga și îl fascina femeia asta care s-ar fi dus la mare, dacă ar fi putut să se ducă oriunde în lume.

Care călătorea la Paris doar ca să-și poată comanda rochii.

Femeia asta care nu se plângea de garderoba ei limitată, când bănuia că, în cealaltă viață a ei, avea zeci de rochii – pentru cină, pentru bal, rochii de dimineață, rochii de plimbare, costume de călărie.

Luaseră cina împreună, pe o pătură, într-o grădină neîngrijită, totuși simțea cum îl cuprinde o stare de mulțumire, treptat, pe măsură ce ziua se transforma în noapte. Îi împărtășise visurile ei, aspirațiile ei – și acestea nu fuseseră deloc cele pe care și le imaginase că le-ar fi putut avea.

Se așteptase să-și dorească să se mărite cu un duce sau cu un prinț, să fie regina unui regat. Nu să rămână fată bătrână și să aibă grijă de animalele rănite.

Ea zâmbea, iar Drake simțea cum i se pune un nod în stomac. Ea râdea, și pieptul lui se încorda. Ea ofta, iar el se simțea cuprins de instincte primare, posesive.

Nu putea explica nici una din aceste reacții, nu voia să le analizeze.

Îl atingea așa cum nici o altă femeie nu îl mai atinsese până atunci. Îl făcea să-și dorească lucruri despre care crezuse întotdeauna că nu sunt pentru el: o soție, copii, un cămin.

Nu ar fi trebuit să o sărute și totuși nu-și putea refuza această plăcere la fel cum nu putea să se oprească să mai respire. Iar faptul că ea îl primea cu brațele deschise nu-i ușura situația. Această creatură caldă și deschisă nu semăna câtuși de puțin cu scorțoasa și înțepata...

Simți ceva tare împungându-l în umăr și fu forțat să întrerupă sărutul. Mai era încă suficientă lumină încât, atunci când ridică

privirea, să vadă silueta afurisitului ăluia de cal. Animalul lăsă capul în jos și îl împunse din nou în umăr.

– Ca să vezi!

Phee chicoti, chiar chicoti, făcându-i pieptul să i se strângă din nou.

Drake se simțea în același timp amuzat, frustrat și ușurat.

Nebunia începea să treacă, își revenea în simțiri. Lucrurile nu ar fi trebuit să ajungă atât de departe.

– Scuze, spuse ea, fără să-i lase însă impresia că ar fi avut cea mai mică umbră de regret.

Își acoperi gura cu mâna.

– Știu că nu e amuzant, dar, de fapt, este.

– Nu-ți cere scuze! Tu ai salvat-o azi după-amiază, ea te-a salvat pe tine acum.

Se ridică în șezut și începu să pună lucrurile înapoi în coșul de răchită.

– Ce vrei să spui? întrebă Phee.

– Nu ar fi trebuit să te sărut.

Phee se ridică în capul oaselor.

– Spui mereu asta. Ești însurat?

– Asta e o întrebare ridicolă. Dacă aș fi însurat, soția mea ar fi aici.

– Ar fi?

– Da, firește.

– Eu sunt măritată?

– Nu.

Îi putea simți privirea sfredelindu-l. De ce erau atât de multe vase de strâns? De ce dura atât de mult să pună capăt acestei greșeli colosale? Nu ar fi trebuit să vină aici cu cina. Ar fi trebuit să rămână la club.

– Este din cauza diferențelor sociale dintre noi? întrebă ea încet.

– Da! răspunse el sec.

Când aruncă ultimele lucruri în coș, i se păru că aude o farfurie spărgându-se. Minunat!

– Așadar, diferențele sociale dintre noi contează pentru tine, spuse ea.

– Contează *pentru tine.*

Se răsuci cu fața spre ea. Simțind nevoia de a mai îndulci asprimea răspunsului de mai devreme, îi atinse obrazul cu degetele.

– O să-ți amintești asta într-o zi.

Și îi părea foarte rău pentru asta.

Se ridică în picioare, se aplecă, îi întinse mâna și o ajută să se ridice și ea. Înainte să se îndepărteze, ea îi cuprinse obrazul în palmă.

– De ce ar conta pentru mine? îl întrebă.

Își puse o mână peste a ei, ca să o țină acolo, apoi întoarse capul și îi sărută mijlocul palmei.

– Pentru că, în ciuda aparențelor actuale, mă consideri inferior ție.

– Nu are nici un sens. De ce aș crede asta?

– Din cauza a cine și a ceea ce sunt.

– Cred că te înșeli.

– Știu sigur că nu.

Se aplecă și luă coșul de jos.

– Trebuie să mă întorc la club. Dimineața se fac livrările. Mă întorc abia pe la amiază.

– Atunci o să dorm până târziu, și tu nu o să știi.

Asprimea din vocea ei îl avertiză că începea să se îndepărteze de ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Ar fi trebuit să fie recunoscător dar, în clipa în care în minte îi apăru imaginea ei întinsă pe patul lui, își dori alte lucruri – cel mai mult să poată veni lângă ea, acolo, fără remușcări, fără sentimente de vinovăție.

– Somn ușor.

Apoi ieși repede din grădină, înainte să-l părăsească voința.

Cum de ajunsese Lady Ophelia Lyttleton cel mai important aspect al vieții lui?

Capitolul 19

În următoarele zile, intrară într-un fel de rutină. Cel puțin ea. El pleca mai devreme de la club și se întorcea mai târziu seara, fiindcă nu voia să piardă momentele pe care le putea petrece cu această femeie care îl intriga din ce în ce mai mult. Orele pe care le petrecea la club erau cele mai lungi din viața lui. Sarcini care altă dată îi făcuseră plăcere – inventare, primirea marfii, scrierea ordinelor de plată, discutarea diverselor strategii cu angajații, simpla preocupare

ca totul să meargă bine – îi părea acum plictisitoare și mult prea îndelungate, pentru că îl țineau departe de Phee. Nu se putea gândi decât la momentul în care avea să se întoarcă acasă, la micul dejun, și să o asculte discutând despre planurile pe care și le făcuse pentru acea zi – care, de cele mai multe ori, includeau plimbări la piață cu Marla. O pusese să-i promită că nu avea să mai intre în conflicte sau să atace oameni. Deși îi dăduse cuvântul ei fără prea multă tragere de inimă, Drake avea totuși nevoie să mai și doarmă, așa că trebuia să aibă încredere în ea că n-o să mai intre în vreo încurcătură. Probabil că era o nesăbuință.

În această dimineață, după ce se întorsese acasă, intrase în bucătărie și găsise un ștrengar, care nu putea să fi avut mai mult de opt ani, așezat la masă și mestecând o bucată de șuncă.

– 'neața, conașule! zise băiatul, scuturând din cap pentru ca șuvițele groase de păr lung să nu-i mai atârne pe ochi.

Phee, care turna lapte într-un bol pe blatul din bucătărie, se întoarse spre el.

– Bună dimineața! Nu te așteptam preț de încă vreo oră. El este Jimmy. Îl plătesc un șiling să strângă după Daisy.

Încă nu aranjase să mute calul într-un grajd. Nu îl lăsa sufletul să o priveze pe Phee de bucuria pe care i-o oferea animalul.

– Un șiling? Ăsta-i jaf la drumul mare!

– Presupun că ai putea să strângi tu, zise ea.

Se gândi să-i amintească faptul că ea era cea care-și dorise calul, dar ce rost ar fi avut? Știa la fel de bine ca și el că nu avea să o pună să care bălegar cu lopata.

– Eu mă pricep grozav la bălegarul de cal, se laudă băiatul. Știu unde să-l vând. Doamna zice că pot să-l păstrez.

– Da, chiar poți! zise Drake.

Phee așeză castronul pe podea, și o mâță jigărită apăru de sub masă și începu să lipăie laptele.

– Asta cine mai e? întrebă el.

– Pansy. După forma ochiului.

Când pisica ridică privirea, Drake văzu că unul din ochi avea un semn negru care – cu foarte multă imaginație – ar fi putut semăna cu o panseluță.

– De ce ne trebuie o pisică? o întrebă.

– Nu ne trebuie. Dar ea are nevoie de noi. A apărut la ușă acum două seri. I-am dat puțin lapte. Aseară am primit-o în casă și am descoperit că este incredibil de dulce și că este o companie minunată.

Refuza să se simtă vinovat pentru că Phee rămânea singură noaptea.

Tânăra luă un vas plin cu resturi de carne și se îndreptă spre ușă.

– Unde duci aia? o întrebă.

– E pentru Rose.

– Rose?

Ieși după ea pe terasă.

Puse vasul pe jos, în fața unui câine care era numai piele și os. Îl mângâie pe cap.

– S-a ținut după mine, de la piață până acasă.

– Este băiat.

Phee se uită sub coada câinelui.

– Oh. Te pricepi foarte bine să observi astfel de lucruri.

Drake era mirat că ea nu le observa, pe de altă parte doamnele din înalta societate nu aveau obiceiul de a se uita sub coada animalelor.

– Așa că nu sunt sigur că îi va plăcea numele Rose.

– Prescurtare de la Rosencrantz, spuse ea, cu un alt zâmbet radios. Așa o să meargă.

Se duse la Daisy și o mângâie.

– Nu deschidem o menajerie aici, îi spuse Drake.

– Oh, sigur că nu.

Se întoarse și se opri în fața lui.

– Poți să le dai afară oricând dorești.

Femeia asta îl manipula din nou. Nu putea să arunce în stradă niște animale amărâte, și ea o știa foarte bine. Când deschise ușa ca să intre înapoi în bucătărie, Jimmy năvăli afară, cu șapca trasă jos pe frunte, ca să nu-i cadă părul în ochi. Drake se mira că Phee nu pusese mâna pe foarfece, ca să i-l taie.

El, unul, categoric nu voia să-și aducă aminte că fusese la fel de slab, pe când avea vârsta băiatului. Preț de câteva clipe, o invidie pe Phee pentru neputința ei de a-și aminti trecutul.

– Ziua bună, conașule! zise băiatul.

– Să faci curat și după câine! O să-ți dăm doi șilingi.

Băiatul rânji.

– S-a făcut. Pe curând, coniță!

Își atinse șapca cu degetele, apoi o porni în fugă spre poarta din spate.

– E prea slab.

– Și eu mi-am zis la fel.

Bănuia că îi dădea de mâncare băiatului ori de câte ori venea la ei. Drake nu-i putea reproșa asta. Nu-i plăcea să admită că, în ultimele zile, nu găsise mai nimic să-i reproșeze.

– Presupun că și el s-a luat după tine de la piață.

– Vezi? Iar mormăi arțăgos, când știu că, de fapt, nu te deranjează. Dar, da. Ne-am întâlnit la piață, azi-dimineață. Eu și Marla ne-am dus devreme.

– Îmi imaginez că și această expediție m-a costat o mică avere.

Îi zâmbi, și lui Drake nu i-ar fi păsat dacă l-ar fi costat toată averea lui.

– De data asta nu ne-am dus decât la piață.

Se duse în bucătărie.

– Lasă-mă câteva minute să pregătesc micul dejun.

Pe toți dracii! Ar fi vrut să-i lase tot timpul din lume.

Se trezi mai devreme decât de obicei și rămase cu privirea pironită în tavan. Ce făcea? De ce mai era aici, la o săptămână după ce o găsise în Tamisa? De ce amâna să-i spună adevărul? De ce nu voia să o ducă înapoi acasă?

Trebuia să-și dubleze eforturile pentru a afla ce se întâmplase cu adevărat în acea noapte, când o găsise în râu. În mod ciudat, Somerdale nu mai trecuse pe la club de două seri. Trebuia să-l caute, să se așeze cu el la masă și să stea de vorbă cu el. Să dea de capătul acestui mister.

Și avea să facă exact asta, după întâlnirea de mâine, cu partenerii. Trebuia să se pregătească. Acesta era motivul pentru care se trezise tresărind. Nu avea nici o legătură cu sentimentul de vinovăție pe care îl încerca față de faptul că Phee se simțea atât de singură serile, încât căuta compania unei pisici. Nu avea nici o legătură cu nedreptatea pe care i-o făcea.

Nu avea ceas în cameră, nici ceas de buzunar, dar știa că se trezise devreme. O să facă baie, o să se ducă la club și o să mănânce acolo. O să-și reia programul obișnuit.

Se dădu jos din pat și se surprinse ascultând instinctiv în speranța că avea să surprindă sunetele ei prin casă – scârțâitul scărilor,

geamătul unei scânduri din pardoseală, o ușă care se închidea. Casa era mai vie cu ea aici. Totuși, n-o să-i simtă lipsa după ce pleca, pentru că o să-și petreacă cea mai mare parte a timpului la club. Totul o să revină în sfârșit la normal. Patul lui n-o să mai păstreze mirosul ei. O să doarmă fără să mai viseze că era și ea acolo, lângă el. Fără să se mai gândească să o sărute.

După ce-și puse o pereche de pantaloni și o cămașă, se uită în camera de baie ca să se asigure că nu umpluse cada cu apă. Îi interzisese să mai care găleți cu apă, nu că ordinele lui ar fi avut vreun impact asupra ei. Făcea cum voia. Această parte a caracterului ei părea neschimbată. Ciudat cum nu îl mai enerva acum, ca odinioară.

Coborî scările și se opri brusc în hol. O masă îngustă, cu blat de marmură neagră și albă, era așezată lângă perete. Cu picioare spiralate, din fier forjat, și un colț ciobit. Pe ea, o vază neagră, strălucitoare, cu un buchet de trandafiri roșii.

De unde mama naibii apăruse? Începuse acum să-i cumpere și mobila? Personal, nu și-ar fi ales niciodată așa ceva, totuși nu putea să nege că masa părea, cumva, la locul ei acolo. Se întrebă unde găsise florile.

Se apropie, luă o petală și o frecă între degete. Trebuia să angajeze un grădinar. Atunci ar fi avut câte flori voia, și în casă, și în afara ei.

Își trase capul în spate. Nu avea nevoie de flori aici. Avea să plece curând. Nu era un rezident permanent al casei lui.

Totuși, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, nu putea nega că se obișnuise să aibă o menajeră. Va trebui să angajeze una. Dar, chiar în timp ce-și propunea acest lucru, știa că o să le găsească defecte tuturor candidatelor, pentru simplul motiv că nu erau Phee.

În timp ce trăgea peria prin coama lui Daisy, Phee se minuna de mulțumirea pe care o simțea, amuzată că acceptase cu atâta dificultate ideea că ar fi putut fi servitoare. Deși nici una din lecțiile de gătit nu părea să-i trezească vreo amintire, începea să se priceapă și de-abia aștepta să-i servească lui Drake cina în seara aceea. Cumpărase câteva mărunțișuri pentru casă, dar voia să discute cu el, ca să cumpere mai multe. Voia să-i facă reședința mai primitoare – chiar dacă asta ar fi însemnat mai multă muncă de curățenie pentru ea. Nu o deranja chiar atât de mult – ei bine, în cea mai mare parte. Ferestrele încă trebuiau spălate și nu-i plăcea să frece și să lustruiască

podelele. Avea să sugereze să mai angajeze o servitoare, odată ce ar fi fost mai mult de muncă. I se părea cinstit.

– Folosești cumva peria ta?

Numai puțin speriată de tonul lui brusc, se întoarse spre Drake. Nasturii de la cămașă îi erau doar pe jumătate închiși, picioarele-i erau goale, părul răvășit, obrazul neras. Îi plăcea să-l vadă așa, atunci când cobora să-și pregătească apa pentru baie, înainte să se aranjeze.

Deși, dacă era să fie pe deplin sinceră, îi plăcea să-l vadă și atunci când era aranjat. Derbedeu sau gentilom. Întotdeauna o fascina.

– Tocmai i-am făcut baie, îi spuse. Și voiam să-i descurc câlții din coamă. Nu aveam de ales, decât poate să folosesc peria ta și n-am crezut că ți-ar plăcea asta.

– E din argint.

Rosti cuvintele pe un ton care sugera că explicau totul.

– Păi, da, știu și eu asta. Știu că e scumpă, dar...

– O folosești pe un cal? *Un cal?*

– Avea coama încurcată. Mi-a fost milă de ea. Tu i-ai făcut un jgheab pentru apă. Tu îi dai să mănânce. Am vrut să o răsfăț și eu puțin.

– De ce nu ai spus ceva? Puteam să-ți cumpăr ce-ți trebuia.

– Te culcași deja. Mi-am terminat treaba și m-am gândit să fac asta. În plus, deja te-a costat o avere. Nu voiam să te mai bat la cap.

Ochii lui Drake se măriră.

– Tu? Să nu mă bați la cap? E ca și cum ai spune că soarele n-o să mai răsară.

– Ei bine, mulțumesc frumos de apreciere.

– Nu folosești o perie elegantă pentru un cal.

Avea de gând s-o mai țină mult așa? Se cam săturase.

– Și mâinile tale! Cari găleți de apă după ce ți-am spus să n-o mai faci.

– S-au vindecat, spuse ea.

Erau aspre și cu ceva bătături, dar se vindecaseră.

Nu părea să o asculte, atât de înfuriat era.

– Nu te gândești, continuă el.

Și tot așa, și tot așa. Ca și cum ar fi făcut ceva monstruos, de neconceput.

Phee ridică găleata în care era apa care îi rămăsese după ce îl spălase pe Rose.

Făcând exact ce o acuzase, nu se obosi să se gândească la consecințele acțiunilor ei în clipa în care îi aruncă apa în față.

Drake se opri brusc din trăncănit și făcu un pas înapoi, clipind nedumerit din ochi în timp ce apa i se scurgea pe față, prin firele de barbă, îi uda cămașa și pantalonii.

Phee râse ușor.

– Nu voiam să o arunc pe toată pe tine. Am vrut doar să...

O privi cu ochii mijiți.

– O să plătești pentru asta!

Cu un mârâit jos, se lansă în atac. Phee țipă, aruncă găleata și o luă la fugă. Cel puțin asta fu intenția. Nu făcu decât trei pași înainte ca el să o ajungă, să o ridice și să o arunce peste umăr.

– Nu sunt un sac de cartofi!

Încerca să pară indignată, dar nu-i prea reușea, din cauza râsului. Nu știa de ce i se părea amuzant. Poate pentru că el era mereu atât de sumbru și de serios încât îi făcuse plăcere să-l ia prin surprindere și să-i provoace o reacție atât de neașteptată.

– O să fii un sac de cartofi ud leoarcă! zise el, traversând grădina cu pas hotărât.

Apăsând cu mâinile în spatele lui, se ridică doar atât cât să arunce repede o privire peste umărul lui și să afle destinația spre care se îndreptau. Jgheabul de apă? Cu siguranță nu!

– Nu îndrăznești!

– Oh, ba cred că îndrăznesc.

Mâinile lui se așezară pe fundul ei. Întreaga lume se dădu brusc peste cap – iarba, cerul, Rosencrantz lipăind liniștit – izbindu-se în Drake.

Drake își pierdu echilibrul, se răsuci, îi dădu drumul și aterizâ în jgheab, iar Phee căzu pe pământ cu o bufnitură. Se ridică în genunchi.

– Ești bine?

Ud până la piele, Drake stătea în jgheabul mic, cu picioarele trecute peste margine, cu apa scurgându-i-se din păr și adunându-i-se în picături pe față. Părea atât de nervos, atât de... adorabil. Nu era un cuvânt cu care s-ar fi gândit să-l asocieze.

– Sunt bine, mormăi el.

– Așa-ți trebuie, fiindcă ai vrut să mă arunci acolo.

O privi mijind ochii.

– Ai grijă, drăguțo, nu vrei să provoci tigrul.

Cuvintele, tonul, amenințarea îi erau cunoscute. Mai spusese cuvintele astea și altă dată. De ce? În ce împrejurare? Pentru că ceea ce știa Phee cu certitudine era că voia să-l provoace, voia o reacție. Spera să-l facă să râdă, dar își spuse că s-ar fi mulțumit cu orice în afară de întrebările și răspunsurile politicoase, care indicau că întotdeauna era atent la ce spunea în prezența ei, din ziua în care se sărutaseră în grădină.

Era foarte precaut, păstra mereu distanța... Iar lui Phee nu-i plăcea deloc asta. Nu conta că părea să vină acasă mai devreme și să plece mai târziu, era prea atent, prea civilizat.

Drake începu să se ridice. Rose sări pe el și-și puse labele uriașe pe umărul lui și Drake căzu la loc. Phee își acoperi repede gura cu mâna ca să-și stăpânească hohotele de râs. Degeaba. Când Drake se uită la ea, începu să râdă mai tare.

Rose începu să-și treacă limba mare peste fața și gâtul lui Drake.

Lăsându-se pe călcâie, Phee râse în hohote la imaginea bărbatului chinuit și a câinelui incredibil de fericit, care dădea cu atâta entuziasm din coadă, încât forma un curent de aer în jur.

– Ajută-mă să ies de aici, mârâi Drake.

Phee înghiți, ca să se potolească.

– Da, sigur.

După ce se ridică în picioare, îl dădu pe Rose la o parte. Câinele plecă agale, apoi zări o veveriță și uită complet de ei, luând-o la goană după micuțul animal.

Drake ridică mâna. Phee o apucă cu amândouă mâinile, în speranța că îi va oferi un punct de susținere.

În schimb, se simți dintr-odată trasă, țipă, căzu înainte... Ateriză pe burta lui, cu șoldurile și trunchiul în apă, cu picioarele peste marginea jgheabului, cu mâinile pe umerii lui ca să atenueze impactul. Un râs adânc răsună în jurul ei. În loc să protesteze și să-și manifeste indignarea față de acest complot, Phee asculta minunându-se râsul plin și gros al lui Drake, care râdea din tot sufletul, cu capul dat pe spate. Ar fi plătit o avere pentru râsul ăla. Zâmbind larg, începu să râdă și ea împreună cu el, până când îi dădură lacrimile și începu să o doară stomacul. Își puse capul pe pieptul lui.

Râsul lui se opri, al ei se stinse.

Foarte încet, se ridică. Era atât de aproape. Nasul lui aproape că îl atingea pe al ei. Pofta de râs le trecuse. În ochii lui arzători, văzu acum dorință. Îi simțea încordarea întregului trup, aproape

tremurând asemenea corzii unui arc foarte întins – știa să tragă cu arcul, îi șopti o voce dintr-un ungher al minții ei. Dar nu stătu să analizeze, pentru că nimic din trecutul ei nu era mai important decât acest moment.

Avea să o sărute din nou. Știa asta cu absolută certitudine. Și voia să fie sărutată, voia să-i simtă gura din nou peste a ei. Își dorea cu disperare, deși știa că un nou sărut i-ar fi lăsat să cadă și mai adânc în ispită și nu știa dacă era suficient de puternică încât să spună nu.

– Îmi place râsul tău, șopti ea.

– A trecut mult timp de când nu am mai râs. Uitasem...

Clătină din cap, înghiți.

– Trebuie să te uscăm.

Și uite așa, vraja se destrămă, lăsând-o pe Phee să se întrebe dacă nu cumva își imaginase.

Își schimbă poziția, își așeză mâinile pe coapsele ei și reuși să o ridice până când fu din nou în picioare. Hainele ude stăteau lipite de ea. Va trebui să se schimbe în hainele aspre pe care le purtase la început, când se trezise fără amintiri, dar asta nu o deranja.

Drake reuși să se ridice din jgheab. Înainte să se îndepărteze, Phee îi cuprinse în mână maxilarul, obrazul.

– Vreau să-mi amintesc tot ce știam despre tine.

– Nu m-ai plăcea prea mult, dacă ți-ai aminti.

– Mi se pare foarte greu de crezut, pentru că, în momentul ăsta, te plac chiar foarte, foarte mult.

Și el o plăcea foarte, foarte mult.

Privind în oglindă în timp ce-și lega lavaliera la gât, după baie, Drake știa că asta era o problemă. Nu ar fi trebuit să-l facă să râdă. Nu ar fi trebuit să țină atât de mult la un afurisit de cal încât să-l țesale cu peria ei de argint.

Nu ar fi trebuit să-l facă să-și dorească să o sărute până-și pierdea capul.

Nu ar fi trebuit să-l facă să-și dorească să nu-și mai recapete niciodată amintirile, ca să poată continua așa la nesfârșit.

Se prăbuși într-un scaun și ridică o cizmă care fusese atât de bine lustruită încât își vedea propriul chip reflectându-se în ea. Ea făcuse asta. Făcea cu mult mai multe decât avusese vreodată intenția

să o pună să facă. Nu putea s-o păstreze. Trebuia să-i spună adevărul, să o ducă înapoi, la viața ei.

Îndesându-și piciorul în cizmă, hotărî să-i mărturisească totul și să o ducă acasă înainte să se ducă la club. Era destul de sigur că Somerdale nu intenționase să-i facă vreun rău. Era în siguranță la fratele ei.

În timp ce-și trăgea cea de a doua cizmă, se întrebă dacă *destul de sigur* era suficient de sigur încât să riște să o ducă înapoi. Clătină din cap. Încerca să se amăgească singur, să amâne inevitabilul. Cu siguranță faptul că se certa pe sine însuși era un semn de nebunie. Ea îl înnebunise.

Aproape că o sărutase în jgheabul de apă. Dacă o mai săruta încă o dată, nu era sigur că ar fi avut puterea de a se opri, înainte de a merge până la capăt.

Se ridică și bătu din picioare, ca să se așeze în cizme așa cum îi plăcea. Își îmbrăcă vesta. Era timpul să pună lucrurile la locul lor. Trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu partenerii, iar ea nu făcea altceva decât să-i dea viața peste cap.

– Bine atunci, murmură el. Acum e momentul.

Avea să fie furioasă pe el, lucrurile între ei aveau să revină la normal, și afurisitele astea de momente de vrajă lângă ea aveau să dispară. O prefera, de departe, pe înfumurata Lady O, cea mereu cu nasul pe sus. Știa exact care-i era poziția când venea vorba de ea. Femeia care era acum în casa lui avea mult prea multe straturi, era mult prea interesantă, mult prea ispititoare.

Ieși din dormitor cu pas hotărât. Avea să se simtă eliberat să se știe din nou stăpân pe viața lui, să nu-și mai facă griji în legătură cu ea, în legătură cu ce-ar putea să descopere sau să-și amintească atunci când el nu era lângă ea. Să se teamă că ar fi fost speriată sau furioasă.

Era deja la jumătatea drumului spre bucătărie când aromele îi invadară simțurile. Cina pe care i-o pregătea. Intenționase să o umilească, să o pună să-l servească și să-i îndeplinească dorințele. Și iată că acum el era cel umilit să o vadă străduindu-se atât de mult să-i facă pe plac. Se așteptase să se lamenteze tot timpul, să-și ignore îndatoririle, să stea degeaba, frângându-și mâinile. Nu se așteptase să-și îmbrățișeze rolul cu entuziasm, să accepte provocarea de a învăța cum să aibă grijă de casa lui.

Trecându-și degetele prin păr, hotărî că o să-i spună adevărul după ce mâncau. Ar fi fost lipsit de inimă din partea lui să o lase să se fi muncit atâta degeaba.

Intră în bucătărie la timp ca să o vadă scoțând un vas din cuptor. Își îndreptă spatele și îi adresă un zâmbet care îl străpunse din cap până-n vârful picioarelor.

– La fix! spuse ea, așezând vasul între două lumânări aprinse, pe o masă acoperită cu o pânză.

Două pahare pline cu vin alb îi așteptau.

– Este plăcintă de pui. Nu-i mare lucru, dar am făcut-o singură. Ce-i drept, după instrucțiunile doamnei Pratt, dar ea nu a făcut nimic. Nici măcar nu a tăiat legumele. Eu am făcut totul.

Părea remarcabil de încântată și de mulțumită de sine. Voia să îi sporească această bucurie, acest sentiment de satisfacție.

– Miroase delicios.

Era adevărat. Aburul se ridica din găurile date în crustă.

Phee își desfăcu șorțul, îl scoase și îl atârnă de cuiul din perete.

– Sper că nu te superi că am pus fața de masă și lumânările. Nu mi se părea în regulă să mâncăm pe o masă goală. Firește, după ce mobilezi sufrageria, problema o să se rezolve.

Până atunci, ea n-o să mai fie acolo. Nu o să mai vadă nici una din celelalte camere mobilate, nu o să observe schimbările pe care intenționa să le facă în casă.

– Nu mă supăr deloc, spuse el, trăgându-i scaunul.

Phee se așeză, cu încă unul din acele zâmbete strengărești. Drake luă loc în fața ei.

Phee puse o felie de plăcintă pe o farfurie pentru el și încă una pentru ea.

În timp ce aștepta să i se răcească mâncarea, spuse:

– Pare să-ți facă plăcere să ai grijă de lucruri.

– Chiar îmi face. E foarte ciudat, ținând cont că, atunci când m-am trezit fără amintiri, nu mă puteam vedea făcând nimic din toate astea.

Pur și simplu strălucea. Iar Drake nu aștepta deloc cu nerăbdare clipa în care acea strălucire avea să se transforme în furie roșie, odată ce-i spunea totul, după cină. Și nici nu-și dorea să o ducă acasă. Casa lui avea să pară goală, lipsită de energie, de viață. La dracu', era doar o clădire, și el se purta de parcă ar fi fost o ființă vie, de parcă i-ar fi observat prezența, așa cum i-o observa el.

Era vrăjit de modul în care lumina flăcărilor i se reflecta în ochi, îi făcea părul să lucească. Îl purta împletit în coadă și răsucit în jurul capului. Un stil atât de simplu, pe care nu l-ar fi crezut potrivit pentru Lady O, dar care părea perfect pentru Phee. Cele două femei începeau să se contopească într-una singură și deveneau o femeie de care Drake se simțea tot mai atras.

Ca să se smulgă din vraja ei, spuse:

– Am observat achiziția din hol.

Phee râse ușor și Drake își dădu seama că-i era absolut imposibil să rupă vraja. Fiecare lucru la ea îl fascina.

– Am descoperit masa într-o prăvălie micuță. Și m-am tocmit și am obținut un preț mai mic, pentru că are colțul ciobit.

O cută apăru între sprâncenele ei.

– Ai observat?

Fusese nesincer cu ea de la bun început. De ce să se oprească acum?

– Nu.

Încă unul din acele zâmbete strălucitoare.

– Mă bucur să aud. Nu mi s-a părut nici mie că se vede. Să sperăm că florile o să atragă toată atenția.

Își înfipse furculița în plăcintă. Drake făcu la fel, observând însă că Phee nu băgase încă mâncarea în gură.

Așa că gustă el și zâmbi larg.

– Foarte bună.

Și chiar era. Deosebit de gustoasă. Ultimul lucru la care se aștepta fusese ca Ophelia să învețe să gătească.

– Mă bucur tare mult că-ți place. Și sunt sigură că ți-ar fi plăcut și să ne vezi pe mine și pe Marla cum ne-am chinuit să aducem masa până aici.

– Ați cărat-o voi?

– Doar puțin. După care eu am rămas s-o păzesc, și ea s-a dus să-l aducă pe Rob, valetul doamnei Turner.

– Doamna Turner?

Ridică o mână în clipa în care Phee îl străpunse cu privirea.

– Văduva.

– Da. Aș vrea să ne permitem și noi un valet.

Își permitea. Își permitea să angajeze o casă întreagă de servitori. În mod evident, era o menajeră care vorbea prea liber și-și permitea prea multe cu angajatorul ei. Nu se sfia să-i rănească orgoliul.

Ce mama dracului spunea el acolo? Nu era servitoare!

– Ar trebui să spăl ferestrele, spuse ea, înțepând plăcinta din farfurie cu furculița. Dar am tot amânat. Nu știu dacă-mi plac scările, nu știu dacă m-am urcat vreodată pe una. Presupun că aș putea să împrumut...

– Nu te urci pe nici o scară!

– Păi și ferestrele?

– O să angajez pe cineva să spele afurisitele alea de ferestre!

– Nu o să încerc să te fac să te răzgândești pentru că, sincer, nu vreau să le spăl eu.

Avea senzația că era din nou manipulat. Ar fi trebuit să fie furios. În schimb, era mai degrabă amuzat. Pierduse șirul ocaziilor în care îl amuzase.

– De unde ai luat trandafirii?

– I-am furat din grădina doamnei Turner.

Drake ridică o sprânceană.

– Așadar, ești hoață acum?

– Marla a spus că n-o să observe că nu mai sunt. Nu iese niciodată în grădină și nimeni nu vine în vizită. Ceea ce mi se pare trist. M-am gândit să-i fac eu o vizită, să o invit să luăm ceaiul printre trandafiri, dar se pare că servitorii nu se vizitează cu cei care angajează servitori.

Compasiunea ei îl uluia. Aceasta era femeia pe care o vedea Grace, cu care sora lui era prietenă? Atunci, de ce toată șarada, fațada rece, distantă? Voia să o exploreze și nu doar cu mâinile, ci și cu mintea, să cunoască și să înțeleagă fiecare aspect al ei.

Minutele treceau. Trebuia să-i spună.

Mâine. O să-și facă timp pentru asta mâine. Nu avea nici un rost să-i strice o zi de care era atât de mulțumită.

Așezat la biroul din biblioteca lui, Drake își dădea seama că nu făcea nimic din ce-ar fi trebuit să facă în acea zi. O lăsase pe Phee în bucătărie, strângând masa, crezând că se duce la club. Același lucru îl crezuse și el, până când ajunsese în capătul străzii. Apoi se întorsese brusc, împrumutase valetul doamnei Turner și îl plătise să-i ducă un mesaj lui Goliat, la club, prin care să-l informeze că Drake avea să fie la el acasă în acea seară. Își spuse că motivul era că aici se putea gândi mai bine, era mai liniște, existau mai puține șanse de a fi întrerupt.

Dar știa adevărul. Nu voia să o lase singură, doar în compania pisicii, știind că avea să fie ultima noapte pe care o petrecea în casa lui, că, după întâlnirea de mâine, avea să-i spună totul.

Șarada asta se întinsese prea mult. Era timpul să-i pună capăt.

Dar, mai întâi, trebuia să se concentreze asupra întâlnirii.

Totuși, era atâta liniște. Își dăduse vreodată seama cât de tăcută devenea casa după ce întunericul se lăsa în spatele ferestrelor? Auzea din când în când un trosnet în foc, dar nu făcea decât să-i sporească senzația de izolare. Și o lăsase singură aici, seară după seară, pe ea, ale cărei seri fuseseră pline de baluri, dineuri și veselie.

Se îndoia că va mai petrece o oră complet singură după ce termina cu el. Nu că ea și-ar fi amintit toate obligațiile sociale pe care le avea, dar el știa că le are și începea să aibă remușcări.

Refuză să recunoască senzația de bucurie care îl cuprinse în clipa în care ușa se deschise și ea intră în bibliotecă, cu mâța gudurându-i-se pe lângă fuste. Mirarea îi lumină trăsăturile.

– Credeam că te-ai dus la club.

– M-am hotărât să lucrez aici în seara asta.

– Oh.

Ezită, privi în jur și ridică un vraf de hârtii.

– Mă gândeam să desenez o vreme. Te superi dacă stau aici?

– Nu, firește că nu.

Nu era ca și cum ar fi avut de unde alege și Drake nu putea fi atât de egoist încât să nu împartă camera cu ea.

Phee închise ușa, creând o intimitate la care nu s-ar fi așteptat într-o încăpere atât de mare. Era de-a dreptul caraghios, ținând cont că fuseseră împreună în dormitorul lui, în camera de baie.

Era de la râsul din grădină, își spuse. Momentul acela schimbase lucrurile între ei, dărâmase ziduri pe care se străduise din răsputeri să le țină în picioare, deschisese ferestre care ar fi preferat să rămână bine închise.

Veni lângă biroul lui și se uită la coala de hârtie pe care o avea în față și la penelul pe care îl ținea în mână, ca și cum s-ar fi așteptat să fie martoră la o mare descoperire.

– Ce poți să faci de aici, ca să nu-ți solicite prezența la club?

– Am o întâlnire cu partenerii mâine. Încerc să-mi organizez ideile.

– Și care sunt? Ideile tale?

– Nu sunt sigur, pentru că nu le-am organizat încă.

Clipind, făcu un pas în spate.

– Îmi pare rău.

– Nu.

Ridică o mână, blestemându-se în gând pentru cuvintele aspre de mai devreme.

– Am rămas aici pentru că mă așteptam să fie mai multă liniște decât la club. Am nevoie să mă concentrez.

– Poate că ar trebui să mă duc în altă parte.

– Nu, eu...

„Eu vreau să stai aici."

– Am făcut deja focul aici și e mai plăcut lângă vatră, cu fotoliile cele noi. Bucură-te de ele!

– Voi fi tăcută ca un șoricel.

Se așeză în fotoliul care era întors cu fața spre birou. Dacă se apleca ușor în față, o putea vedea clar, cu picioarele strânse sub ea, cu blocul de desen pe genunchi, cu creionul mișcându-se pe deasupra hârtiei cu o viteză care ar fi trebuit să se potrivească cu cea a penelului din mâna lui.

Apoi se opri, ridică privirea, deschise gura și o închise brusc. Nu era suficient de aproape ca să o vadă, dar bănuia că roșise, că obrajii i se coloraseră în acea nuanță de roz care promitea pasiuni fierbinți. Poate că se simțea doar jenată, pentru că fusese pe punctul de a-l întrerupe cu un comentariu sau cu o întrebare. Se întoarse la desenul ei.

Drake încercă și el să se întoarcă la însemnările lui, dar era acut de conștient de prezența ei, de fiecare dintre mișcările ei, de suspinele ei încete, de râcâitul discret al creionului pe hârtie, care, din când în când, se întrerupea.

Ridica uneori discret privirea, doar ca să o vadă uitându-se la rândul ei în direcția lui, cu buza de jos prinsă între dinți. Uneori avea impresia că purta o conversație cu sine însăși, în mintea ei, și se surprinse dorindu-și cu ardoare să-i cunoască gândurile.

Mâța, care ar fi trebuit să-i țină companie, se cocoțase pe o etajeră. Se pare că nu era totuși o creatură chiar atât de prietenoasă, deși el, unul, nu se dăduse niciodată în vânt după pisici. Câinii îi plăceau mai mult, chiar și cei mari și neîndemânatici, care te trânteau la pământ.

Nu intenționase să o arunce pe Phee în jgheab. Doar să o ducă până acolo, să se prefacă că avea această intenție, să o facă să țipe,

să-i strige să se oprească și, în ultima clipă, să o pună jos, pe pământ. În schimb, Rose se asigurase că primise ce voia – auzise râsul lui Phee pretutindeni în jurul lui. Nu conta că se udase până la piele și arătase ca un pămpălău. Ochii ei străluciseră, zâmbetul ei fusese radiant. Credea că se putea îndrăgosti de femeia asta. Doar că, Doamne, ce dezastru ar fi fost atunci!

Trăgându-și scaunul în spate, se ridică.

– Ai terminat? îl întrebă ea.

Nici măcar nu începuse, dar, dintr-odată, își dorea să petreacă acest timp cu ea.

Se duse până la măsuța din colț, turnă whisky în două pahare, veni lângă ea și îi întinse unul, înainte de a se așeza în fotoliul din fața ei.

– Ai grijă, o preveni. S-ar putea să te ardă pe gât, dacă nu ești obișnuită cu el.

Phee ridică paharul la nas, inhală adânc, luă o înghițitură mică și zâmbi, cu acel zâmbet pe care ajunsese să-l iubească.

– Mi-e foarte cunoscut. Am mai băut. Crezi că am fost o femeie rea, înainte?

Când venea vorba de ea, nu știa ce să mai creadă.

– Poate.

Sorbi din whisky și își linse buzele cu un gest care-i uscă pe loc gâtul lui Drake.

– Ți-ai organizat ideile? îl întrebă.

Erau și mai împrăștiate acum.

– Îmi distrăgeai atenția.

– N-am spus nimic.

– Te foiai.

Cu un oftat, își dădu ochii peste cap.

– Mă tot gândeam să-ți spun ceva, dar știam că nu ai fi apreciat ideile mele.

– Spune-mi acum.

– Nu ar trebui să te deranjez.

Nimic la ea nu îl deranja. Când se întâmplase asta? Atât de încet, atât de irevocabil.

– Aș vrea să știu ce desenezi.

– Bine atunci. Ți-am desenat salonul din față.

– Salonul meu?

Phee dădu din cap cu entuziasm, dar Drake începea să-și dea seama că făcea totul cu entuziasm.

– Nu știu de ce, dar, când intru într-o încăpere goală, îmi imaginez cum ar trebui să arate. Așa că m-am gândit că, dacă desenez ideile mele, poate că o să te ajute atunci când o să vrei să mobilezi încăperea.

– Cum ar trebui să arate salonul meu?

– La început, mi-am zis că ar trebui să fie strălucitor – în culori de galben sau lavandă –, dar ăsta nu-i stilul tău. Trebuie să fie întunecat, în același timp elegant. Negru și auriu, cred. Uite, o să-ți arăt.

Punându-și paharul pe măsuța de lângă fotoliu, se ridică, veni lângă el, se aplecă și îi puse desenul în față.

Salonul pe care îl schițase semăna remarcabil de mult cu încăperea din reședința lui. Dar avea mobilă, o oglindă mare deasupra șemineului, tablouri pe pereți. Îi explica ceva, dar Drake nu înregistra decât fragmente – catifea neagră, încrustată în lemn, tapet negru și auriu pe pereți – pentru că, în realitate, cea mai mare parte a atenției îi era captată de sânul ei care îi atingea umărul. Moale și maleabil. Nu purta corset. Doar o bucată de material subțire îl păzea de atingerea lui și pe aceasta o putea înlătura destul de ușor. Dacă ar fi întins mâna și i-ar fi cuprins sânul, ar fi simțit focul pe care îl stârnea cu atâta ușurință în el. Era o ispititoare care nu știa că posedă puterea de a-l transforma într-un neghiob fără minte.

Când era aproape, nu se mai putea concentra la nimic altceva: parfumul ei, pielea ei de alabastru, părul ei blond. Voia să i-l despletească, să-și treacă degetele prin cosițele lungi. Nu avea nevoie de o perie cu mâner de argint. Putea să folosească degetele lui. Iar și iar. De o sută de ori. De o mie de ori, dacă voia.

Uneori, când lăsa garda jos, în minte îi reveneau imagini din noaptea în care o dezbrăcase, când făcuse toate eforturile să fie un gentleman. Dar derbedeul din el se uitase. Știa că avea picioare lungi și șolduri înguste. Știa că avea abdomenul plat. Cel puțin credea că știe. Se grăbise să-i scoată hainele, nu-și îngăduise libertăți, dar știa că avea pielea fină și strălucitoare ca satinul.

– Drake?

Tonul ei era încordat, nerăbdător. Își ridică privirea spre fața ei, atât de aproape de a lui. Era încruntată.

– Ce crezi?

„Cred că ar trebui să te duc din nou în patul meu, doar că de data asta aș sta ore întregi să te dezbrac."

Își drese vocea și-și îndreptă atenția către desen.

– E foarte drăguț.

Phee pufni și se retrase, și plăcerea lui chinuitoare luă sfârșit. Slavă Domnului! Fusese pe punctul de a face ceva ce ar fi regretat amândoi, fără îndoială.

– Spui asta doar ca să fii drăguț cu mine. Te-am plictisit cu trăncănelile mele.

Se întoarse la fotoliul mare, din pluș, făcut pentru confortul unui bărbat masiv, se așeză și își trase picioarele sub ea. Așa ghemuită cum stătea, îi amintea de o pisică, cu ochii ei verzi și ovali, exotici în felul în care captau flacăra din vatră și străluceau.

– Nu, chiar îmi place. Se vede foarte clar. Te-ai gândit mult la asta.

Își înclină capul, studiindu-l, și sorbi din whisky. Nu voia să recunoască nici măcar în sinea lui că se vedea făcând asta în fiecare seară, stând lângă ea, vorbindu-și sau nu. Îi dădea peste cap întreaga lume, toate așteptările pe care le avusese vreodată de la viață.

– Presupun că nu este treaba mea. Fără îndoială că soția ta va dori să decoreze casa după gustul ei.

– Ți-am spus că nu am nici o soție.

– Dar o să ai, într-o zi.

– Nu. Noi doi semănăm din punctul ăsta de vedere. Nu am nici o intenție de a mă căsători.

– Și de ce nu?

Era o întrebare atât de simplă, cu un răspuns atât de complicat.

– Sângele care curge prin venele mele trebuie să piară odată cu mine.

– Mi se pare un motiv cam drastic.

Dar era mai mult decât atât și-și dădea seama, după felul în care-și ridicase sprânceana delicată, că o știa și ea. Pentru prima oară, nu-i punea întrebări, nu insista, nu-i cerea mai multe informații. Aștepta doar, îi lăsa timp, îi lăsa spațiu. Era atât de ușor să uite cine era, care era adevărata natură a relației lor. O putea ignora dacă îl necăjea, îl tachina, își ridica năsucul ăla cârn și îl privea de sus. Dar acum îl privea drept, de pe picior de egalitate. Nu cum privește o servitoare un stăpân, nu cum privește un aristocrat un om al străzii. Aproape așa cum privește un prieten alt prieten sau poate chiar ceva mai

mult. Nu știa exact cum să mai definească ce era între ei. Poate că nu exista o definiție pentru că nu era ceva real, ci doar o farsă, un vicleșug, o înșelătorie.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre cine era cu adevărat acum, când whisky-ul îi încălzea sângele, îi relaxa gândurile. Dar trecuse atâta timp de când ținea ascuns adevărul despre sine însuși, era o greutate despre care nu îndrăznise să discute cu nimeni, care îl apăsa atât de tare încât, uneori, simțea că se sufocă. Pentru că oare cine ar fi înțeles cu adevărat? Poate că ea, care era acum aproape la fel de albă ca o coală neîncepută.

Aplecându-se în față, își așeză coatele pe coapse și-și prinse paharul între ambele mâini, observând cum lichidul devine mai deschis sau mai închis la culoare, în funcție de unghiul în care îl atingea lumina din șemineu. Și viața se compunea din aceleași umbre, care veneau și plecau. Petrecuse prea mult timp cu umbrele.

Ridică privirea spre etajeră, spre cutia care conținea moștenirea lui.

– M-ai întrebat despre Robert Sykes.

– Criminalul.

Își întoarse privirea spre ea. Voia să aibă încredere în ea, voia să creadă că această femeie care locuia acum în casa lui era adevărata Lady O. Că, de fapt, cealaltă fusese doar un produs al societății. Fără să-și desprindă privirea de a ei, spuse cuvintele pe care nu le rostise niciodată cu voce tare:

– A fost tatăl meu.

Phee făcu un efort să nu trădeze nici o reacție, dar era destul de sigură că se albise la față, pentru că își simțea dintr-odată pielea rece și lipicioasă.

– Câți ani aveai când a... murit?

– Aveam opt ani când a fost spânzurat.

Vorbise fără nici o emoție, ca și cum i-ar fi spus ce vârstă avusese ultima oară când tatăl lui plecase la o plimbare.

– Am auzit servitorii vorbind despre omul care avea să fie spânzurat a doua zi. Strângeam ziarele în fiecare zi și le puneam deoparte. Nu știam să citesc, dar știam că aveam să învăț într-o zi și, dacă era ceva despre tata în vreun ziar, voiam să știu. A trecut probabil cam vreun an și jumătate până am decupat articolul ăla – arătă cu bărbia

înspre raftul pe care așezase cutia după ce o descoperise ea – l-am ascuns. Nu am vrut să uit niciodată de unde vin, cine mi-a fost tatăl.

– Și mama ta?

Lăsându-se pe spate, luă o înghițitură lungă de whisky.

– A omorât-o el.

Phee era îngrozită.

– Îmi pare rău!

O privi în ochi.

– Nu a fost vina ta. Eu nu am reușit să o salvez.

Era atât de enervant de calm în legătură cu toată povestea. Voia să se ridice și să-l scuture zdravăn, să-i provoace o reacție. Apoi însă observă mâna de pe pahar, cu încheieturile albite de la cât îl strângea de tare, încât îi putea vedea conturul oaselor. Era surprinsă că paharul nu se sfărâma. Nu era chiar atât de neafectat de poveste.

– Cum ai fi putut tu să o salvezi?

– O lovea, spuse el, apoi clătină din cap. Nu, e mult prea puțin spus. O bătea. O bătea frecvent. O bătea cu pumnii.

Își ridică o mână, o întoarse pe-o parte, apoi pe cealaltă, o examină.

– Am mâinile lui.

– Nu fi ridicol! Astea sunt mâinile tale. Nu au nimic de-a face cu el.

Ridică privirea și o întâlni pe a ei, și Phee putu vedea durerea sfâșietoare din sufletul lui.

– Tu te-ai aruncat asupra unui bărbat pentru că bătea un cal. Ar fi trebuit să fac la fel cu tata, atunci când o bătea pe mama. Dar mă ghemuiam într-un colț, temându-mă că, dacă-și amintea că eram și eu acolo, pumnii ăia uriași m-ar fi găsit și pe mine.

– Erai un copil. Mama ta nu se aștepta să-i sari în apărare. Sunt sigură că i s-ar fi frânt inima, ar fi suferit și mai mult dacă te-ar fi bătut și pe tine. Nu poți să te învinovățești pentru comportamentul lui.

Sorbind încă o dată din whisky, Drake își îndreptă privirea spre flăcări.

– M-am dus să văd, când l-au spânzurat.

– Dumnezeule! Te-a dus cineva? Dar erai un copil! Omul care te-a dus ar fi trebuit să fie bătut cu biciul.

Un colț al gurii lui se ridică o idee, și ochii i se întoarseră spre ea.

– Tu nu crezi în bătaia cu biciul.

– Ba cred, când e vorba de oameni care se poartă extrem de rău. Nu ar fi trebuit să fii martor la execuția tatălui tău, indiferent ce fel de om a fost. Nu ar fi trebuit să-l vezi murind.

– Nu m-a dus nimeni. M-am dus singur. Am crescut pe străzi, știam să mă descurc, nu mă temeam că aș putea să mă pierd. Nu am spus niciodată nimănui.

– Nu este un loc pentru un copil.

Nu era un loc nici pentru un adult. Nu își amintea să fi asistat vreodată la o spânzurare, dar își putea imagina cât de cumplit trebuia să fie. O durea inima să știe că el văzuse ceva atât de îngrozitor. Și faptul că acela spânzurat fusese chiar tatăl lui era cu atât mai rău.

– Cu douăzeci de ani în urmă, oamenii veneau la execuții ca să se distreze. Aveam doar opt ani, dar tot mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi fie rușine. Stăteam în mulțime, privind spre spânzurătoare, îngrozit că acea creatură cu șireangul de gât – ca un animal – avea o legătură cu mine. Mai rău chiar, am plâns, pentru că îl iubeam. Îl uram, îl disprețuiam, știam de ce cruzimi era capabil, știam că o omorâse pe mama, și totuși, spre oroarea mea, îl iubeam.

Nu se putu stăpâni. Distanța dintre ei era prea mare. Se ridică, veni lângă el, se așeză în genunchi în fața lui și-i luă mâna rămasă liberă. Simțind încordarea din ea, îi mângâie degetele lungi și bătătorite, întreaga palmă.

– Cred că e posibil să iubim o persoană fără să iubim și ceea ce face. Era tatăl tău. Exista o legătură între voi.

– O legătură. Da.

După ce dădu pe gât și restul de whisky, puse paharul deoparte.

Apoi îi cuprinse obrazul în palma lui.

– Sângele lui curge prin mine. Și ăsta, dulcea mea Phee, este motivul pentru care nu o să mă căsătoresc niciodată, pentru care nu merit să am o soție, sau copii, sau familia care m-a acceptat în sânul ei. Din cauza moștenirii pe care mi-a lăsat-o. Nu pot să o dau mai departe altora.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i venea să creadă că omul de lângă ea putea să creadă așa ceva.

– Nu ești tatăl tău.

Râse grav, întunecat.

– Nu ai văzut felul în care m-am repezit la Morris? Am mâinile tatălui meu și am și temperamentul lui. Mi-am petrecut întreaga viață

încercând să-l țin sub control, dar este mereu acolo, așteptând să iasă la suprafață. Nu am cum să scap.

– Morris a meritat ce a primit de la tine. Mie mi-ar fi luat mult mai mult să-l bat așa cum merita, așa că am fost recunoscătoare că ai făcut tu asta în locul meu.

Drake râse – un sunet relaxat, care vibră prin ea. Nu voia să cadă pradă acestor gânduri negre, să se retragă în locurile acelea umbrite în care trecutul îl bântuia. Ar fi vrut să aibă puterea să-l facă să uite de tatăl lui, să uite tot ce știa, tot ce văzuse. Poate că existau unele avantaje în a nu-ți aminti nimic.

– Erai ca o pisică sălbatică, spuse el.

– Accesele temperamentale își au scopul lor.

Sărutându-i încheieturile degetelor, repetă:

– Nu ești tatăl tău.

– Aș vrea să te pot crede.

– Poți. Trebuie.

Oftă adânc. Cum îi putea explica?

– Știu că nu îmi amintesc ce era între noi înainte, și faci din când în când comentarii criptice din care deduc că nu eram chiar cei mai buni prieteni – nu știu de ce și nici nu îmi pasă. Pentru că acum te cunosc. Știu cine ești. Știu cât ești de bun. M-ai lăsat să păstrez un cal, o pisică și un câine. Mi-ai adus cina și m-ai dus la un picnic în grădină. Nu țipi la mine, deși sunt o menajeră groaznică. Nu te plângi că-i fac cadouri Marlei din banii tăi. Încerci să mă ajuți să-mi amintesc și ai răbdare cu mine atunci când asta nu se întâmplă.

Întinse mâna și-și trecu degetele prin părul lui.

– Refuz să cred că există și cea mai mică urmă din tatăl tău în tine. Tu ești tu. Și eu, personal, găsesc că ești un om remarcabil.

Drake scoase un geamăt, o trase pe genunchii lui și o sărută, ca și cum ar fi murit dacă n-ar fi făcut-o. Era un sentiment pe care îl înțelegea pe deplin, pentru că nici ea nu-și dorea să mai treacă o singură clipă fără să-l sărute.

Se bucurase atât de mult când descoperise că era încă acolo. Credea că niciodată nu va petrece suficient de mult timp cu el. Ajunsese să urască luna, pentru că el pleca atunci când astrul nopții urca pe cer. Prefera soarele, pentru că soarele îl aducea înapoi.

Se depărtă și o privi intens, și Phee citi în ochii lui o dorință arzătoare care-i făcu inima să o ia la goană. Își înfipse mâinile în părul ei, o ținu nemișcată.

– Ce se întâmplă între noi este foarte periculos, spuse el, cu o voce joasă, răgușită.

– N-o să-mi faci rău.

Își lipi fruntea de a ei și clătină ușor din cap.

– N-ar trebui să fii aici.

– Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte.

– Sunt la capătul puterii.

– Ce vrea să-nsemne asta?

Trăgându-se în spate, îi zâmbi trist.

– Înseamnă că vreau să fiu cu tine într-un fel la care un bărbat onorabil n-ar trebui să se gândească. Dar nu o să te distrug. Nu.

I se părea că încerca să se convingă pe sine mai mult decât să o convingă pe ea. Oare era greșit să se simtă atât de flatată că o dorea? O transforma într-o femeie ușoară? Probabil că da, dar nu-i păsa. Voia să îl încurajeze să renunțe la orice precauție, apoi însă își aminti de ce era acolo. Îi promisese că n-o să-i distragă atenția, dar exact asta făcuse.

– Poți să-mi spui despre întâlnirea asta pe care o ai cu partenerii?

Păru să se simtă ușurat de întrebarea ei, de faptul că era dispusă să schimbe subiectul, să îl îndepărteze de ispită.

– Clubul pe care îl conduc – Dodger's Drawing Room. Îți sună cunoscut numele?

Phee clătină din cap.

– Ar trebui?

– Este destul de cunoscut. Știai că lucrez acolo. Am crezut...

Clătină din cap.

– Nu contează. În orice caz, este deținut de trei parteneri. Unul dintre acești parteneri este femeia care m-a primit în familia ei și m-a crescut ca pe copilul ei.

Phee clipi, apoi râse surprinsă.

– O femeie deține un salon de jocuri de noroc?

– A fost contabilă, cândva. Cu treizeci de ani în urmă, Londra era foarte diferită, mult mai întunecată. Și înainte de asta, și mai diferită, și mai întunecată. Cei trei parteneri au supraviețuit străzii, au devenit oameni de succes. Îi datorez viața acestei femei. Le datorez tuturor tot ce am acum. Dar cred că scopul întâlnirii de mâine este să hotărască soarta clubului și mă tem că s-ar putea să decidă că a sosit timpul să-l închidă.

– Și tu ce-o să faci dacă se-ntâmplă asta?

– Nu sunt sigur. Sper să-i conving să nu-l închidă.

– Și dacă nu poți?

– O să-mi deschid propriul meu local. O s-o iau de la capăt.

– Nu-mi pot imagina de ce efort ar fi nevoie ca să iei totul de la început, spuse ea, încruntându-se. Deși, poate că știu, într-un fel.

– Totuși, eu voi avea un avantaj, dacă va fi s-o iau de la capăt. Știu deja tot ce trebuie să știu, tot ce trebuie să fac. Ideea de a o lua de la zero într-un fel mă încântă. De mult timp îmi doresc să am propria mea afacere, dar le sunt loial. De aceea trebuie să-mi organizez gândurile, ca să-i conving că încă se mai pot face bani la Dodger's, că încă-i mai pot ține pe linia de plutire.

– Ți-ai sacrifica propriul vis pentru ei?

– Nu cred că aș mai exista pe lumea asta, ca să visez ceva, dacă n-ar fi fost ei.

Cum putea să creadă că semăna cât de puțin cu tatăl lui, un om care-și găsise sfârșitul la capătul funiei?

– Știu că nu mi te amintesc dinainte, Drake Darling, dar te cunosc acum și pot spune cu deplină încredere că nu există nimic din tatăl tău în tine. Loialitatea față de cei care te-au ajutat de-a lungul timpului, bunătatea ta față de mine... Ești un om care merită să aibă parte numai de bine în viață. Sper ca așa să fie.

– Mă faci să-mi fie rușine, Phee.

Îi cuprinse obrazul.

– Ești o diversiune pe care nu mi-o pot permite.

– O să te întorci înainte de întâlnire?

– După.

Se aplecă și îl sărută lung. Când brațele lui se strânseră cu putere în jurul ei, se desprinse brusc și sări în picioare.

– Asta a fost pentru noroc, îi spuse, zâmbind strengărește. Știu că vei reuși să obții ceea ce-ți dorești la întâlnirea de mâine. Am deplină încredere în tine.

„Te iubesc", aproape că adăugă. Putea oare să-l iubească, când îl cunoștea de atât de puțin timp? Avea nevoie să-și recapete amintirile ca să-l cunoască pe deplin? Nu credea.

Începu să se îndepărteze, dar, după ce făcu doar trei pași, el o strigă. Se întoarse.

– Tu, Phee, ești o femeie incredibilă! Nu cred că mi-am dat seama înainte.

– Atunci, poate că o să-mi dai o zi liberă.

Râse adânc, din suflet.

– Poate că o să fac mai mult decât atât. Poate c-o să te duc la mare.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Zâmbind fericită, ieşi din încăpere. Chiar dacă şi-ar fi recăpătat întreaga memorie, nu credea că şi-ar fi amintit un moment în care să fi fost mai fericită.

Capitolul 20

Întâlnirile lor se ţineau întotdeauna la o masă pătrată, dintr-un colţ al bibliotecii lui Jack. Drake presupunea că era versiunea lor de masă rotundă. Nimeni nu stătea în capul mesei, toţi aveau câte o latură. Toţi erau egali.

Din clipa în care devenise manager la Dodger's, Drake avusese un loc la masa asta. La şaptesprezece ani, crezuse că o să rămână aici pentru totdeauna.

Jack Dodger stătea în faţa lui. Frannie Mabry, la dreapta. Contele de Claybourne, la stânga. Trecuseră mai bine de treizeci de ani de când deschiseseră clubul Dodger's. Nu se schimbaseră multe în toţi aceşti ani. Adăugaseră câteva jocuri. Femeile nu mai munceau culcate pe spate. Dar, în cea mai mare parte, era la fel ca la început, iar asta, îşi dădu Drake seama, era problema de bază.

Cu o seară în urmă, după ce Phee plecase, se întorsese la club, stătuse în balcon şi îşi organizase gândurile printre zgomotele caracteristice care se ridicau de la mesele de joc, la care erau aşezaţi bărbaţi de calitate. Nu-şi putea imagina că Dodger's ar fi putut înceta să mai existe, nu când afacerea era atât de prosperă. Credea, totuşi, că trebuiau făcute nişte ajustări.

Jack îşi ridică paharul cu whisky, deschizând şedinţa aşa cum o făcea întotdeauna:

– Pentru Dodger's şi viaţa pe care ne-a oferit-o.

Ciocniră paharele. Dodger's îi oferise lui Drake o viaţă bună. Nu era partener, dar venitul lui era derivat din profituri şi era, prin urmare, foarte substanţial.

– Am cerut această întâlnire, începu Jack, pentru că vremurile se schimbă, iar eu nu știu dacă sunt dispus să mă schimb odată cu ele.

– Asta e o prostie, spuse Drake.

În acest cerc, nu ezita niciodată să-și exprime o opinie. Toți îl ascultau. Nu erau întotdeauna de aceeași părere, dar îl ascultau.

Jack ridică o sprânceană neagră.

– Oare?

– Dacă vrei ca profiturile să crească în continuare, trebuie să fii dispus să te adaptezi.

– Dodger's a avut o viață frumoasă. În plus, adaptarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

Drake simți un gol în stomac în momentul în care auzi finalitatea din tonul lui Jack.

– Totuși, este al meu, spuse Drake. Dodger's deservește doar aristocrați, dar din ce în ce mai mulți dintre membrii noștri au probleme financiare. Pentru mulți dintre ei, averea familiei nu mai e ce era odată. Industrializarea a schimbat totul. Cei care au averi acum nu au titluri. Sunt vizionari. Construiesc manufacturi și căi ferate. Sunt arhitecți, inventatori, constructori. Caută recunoașterea poziției lor pentru că, în ciuda averilor, nu au sângele albastru. Iar asta contează aici. Deschidem porțile clubului Dodger's pentru ei.

Jack se lăsă pe spate.

– Văd că ești destul de pasionat.

– Da, sunt. Pentru că înțeleg.

Privi în jurul mesei.

– Ar trebui să înțelegeți cu toții. Avem acum o ocazie de a ne extinde resursele, de a face poate o diferență, de a dărâma câteva cărămizi din zidul care separă aristocrația de oamenii de rând.

– Nu-ți dorești ceva mai mult decât să conduci o sală de jocuri de noroc? întrebă ducesa.

Ochii ei albaștri erau încărcați de sinceritate. Întotdeauna îi plăcuse felul în care îl privea direct în ochi.

– E o poziție care mi se potrivește și care îmi place. Singurul lucru pe care mi l-aș dori mai mult ar fi să am propriul meu club.

– Și de ce nu-ți deschizi unul? întrebă contele de Claybourne.

Drake privi din nou în jurul mesei.

– Pentru că vă datorez fiecăruia dintre voi șansa pe care mi-ați oferit-o pentru o viață mai bună. Nu am de gând să-mi manifest aprecierea făcându-vă concurență.

Claybourne îi adresă lui Jack o privire ascuțită. Jack ridică doar din umeri.

– Ți-am spus.

Drake se încruntă. Nu avea un presentiment bun în legătură cu asta. Și mai puțin îi plăcea senzația că se mai petrecea ceva în jurul acelei mese, dincolo de ce știa el.

– Ce i-ai spus?

Ducesa întinse brațul peste masă, își așeză mâna pe a lui și o strânse.

– Jack este de părere că îți sacrifici propriile visuri pentru ceea ce crezi că sunt visurile noastre.

– Nu sacrific nimic.

– Atunci n-o să te deranjeze că punem capăt parteneriatului, zise Jack.

Cuvintele erau ferme.

– Ați discutat deja? Ați luat o hotărâre?

– Da.

– Și închideți Dodger's?

Jack dădu din cap.

– Presupun că va înceta să mai existe.

Drake se gândi la toate orele din viața lui pe care le dăruise acestui club, la toată munca, la tot efortul. La planurile pe care sperase să le implementeze.

– Îl cumpăr de la voi. Am bani puși deoparte. Spuneți prețul.

Jack părea incredibil de încântat.

– Îmi datorezi cinci lire, Claybourne. Ți-am zis eu c-o să-l vrea.

– De ce să nu-l vreau? întrebă Drake. Dacă nu cumva îl doresc fiii voștri.

– Și ce să facă ei cu el? Ei nu vin din stradă, zise Jack. Nu sunt dispuși să depună munca de care e nevoie pentru a ține un astfel de local în mișcare. În plus, am căzut cu toții de acord, din clipa în care ai preluat conducerea clubului că, dacă dovedești talent în privința asta, într-o zi o să ți-l oferim ție. Ai talent, băiete, și nu puțin.

– Atunci, întâlnirea asta...

– Este ca să vedem dacă îl vrei.

– Nu puteai să fii mai direct?

– Ar trebui să mă cunoști destul de bine până acum încât să știi că nu ți-l puteam întinde pur și simplu pe tavă, fără să te perpelesc

niţel. Te-ai descurcat bine până acum, dar trebuia totuşi să mă asigur că ai pasiunea de care e nevoie în branşa asta. M-ai convins.

Drake îşi simţi pieptul umflându-i-se de uşurare, gândurile explodându-i în mii de posibilităţi.

– Care e preţul?

– Partea mea nu te costă nimic, spuse ducesa, zâmbind. Consider-o moştenirea ta.

Era prea mult, mult prea mult. Nu merita. Trebuia să îi explice... Apoi însă auzi tonul insistent al lui Phee: „Nu eşti tatăl tău!" Totuşi, clătină din cap.

– Nu pot să primesc ceva ce aparţine copiilor tăi.

– Şi tu eşti copilul meu.

– Legea nu mă recunoaşte ca atare.

Ducesa îl privi încruntată.

– Chiar crezi că-mi pasă ce recunoaşte legea sau nu? Eu însămi am fost hoaţă şi falsificatoare înainte să devin ducesă.

– Mai e şi încăpăţânat, zise Claybourne. Acceptă darul şi zi mulţumesc, băiete!

Drake se uită la ducesă.

– Mi-ai dat atât de mult.

Ea îi zâmbi blând.

– Tu m-ai dat mai mult.

– În cazul acesta, primesc darul tău generos cu mai multă recunoştinţă decât pot exprima în cuvinte.

Negocie cu Claybourne şi Jack preţul acţiunilor lor. Cei doi părură surprinşi de viclenia lui, dar, când se pregătise pentru această întâlnire, Drake anticipase că va face o ofertă de a cumpăra clubul.

Se turnă whisky în pahare pentru a finaliza afacerea. Drake se ridică în picioare.

– Sunt de-a dreptul copleşit. Am venit sperând să vă conving să nu închideţi Dodger's. Numele clubului e legat de al vostru. Eu vreau să îl adaptez vremurilor. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-i schimb numele, ca să fie cu adevărat al meu.

– Tu eşti proprietarul acum, spuse ducesa. Poţi să faci orice vrei.

– Vei fi mândră de mine, îi promise el.

– Dragul meu fiu, sunt mândră de tine din clipa în care ai devenit al meu.

*

Phee știa că era caraghioasă să stea pe pervazul ferestrei salonului, privind în stradă și așteptându-l pe Drake să se întoarcă. Spusese că o să vină acasă după întâlnirea cu partenerii, dar Phee nu avea idee cât ar fi putut să dureze aceasta sau cât de curând după aceea avea să vină Drake. Era foarte posibil să mai rămână să lucreze la club, să se ocupe de treburile de acolo.

Nu era nici soția, nici amanta, nici prietena lui. Era menajera lui, servitoarea lui, fata care îi spăla hainele, îi lustruia cizmele și îl spăla pe spate. Chiar dacă această ultimă plăcere nu o avusese decât o singură dată. Mâinile i se vindecaseră suficient cât să îl întrebe dacă putea să-l spele din nou pe spate. Deși, poate că nu s-ar fi oprit doar la spate. I-ar fi spălat părul, brațele, pieptul. Probabil că s-ar fi oprit totuși acolo. Ceea ce rămânea era mult prea intim, dar poate...

Avusese curajul să se plimbe într-un parc care, fără să știe din ce motiv, o înspăimânta. De ce n-ar fi avut curajul să-l exploreze pe el? I se părea că ar fi fost o sarcină cu mult mai plăcută.

Oftă și-și lipi fruntea de sticla ferestrei. Avea treburi de care trebuia să se ocupe, deși, în acea clipă, nu-și putea aminti nici măcar una. Trebuia să se ducă la lecțiile de gătit, deși, în acea clipă, nu știa dacă avea să mai mănânce vreodată, atât de încordat își simțea stomacul.

Nu voia ca partenerii să-l refuze pe Drake, să-l certe sau să-l facă să creadă că nu putea să realizeze ceva ce, fără îndoială, putea. Nu voia să-l rănească, să-i știrbească încrederea în sine. Ar fi vrut să fie acolo și să-i zgâlțâie pe toți cei care îl făceau să se simtă mai puțin decât ce era.

Nu că ar fi avut nevoie să îl apere ea. Era perfect capabil să gestioneze singur situația. Doar că Phee își dorea să fie partenera lui, voia să fie implicată în viața lui, în planurile și visurile lui.

Dumnezeule mare, parcă ar fi fost Marla, cu poveștile ei romantice despre servitoare și stăpâni ai casei. Încă puțin și o să și-l imagineze pe Drake jurându-i dragoste eternă.

„Ce bleagă și prostuță ești!"

Văzu o birjă elegantă oprind în fața casei, îl văzu sărind din trăsură...

Dădu fuga la ușă, o deschise și aproape că se izbi în el în clipa în care țâșni afară. Drake îi prinse umerii cu brațele și numai reflexele lui rapide îi salvară nasul lui Phee. Ridică privirea spre el, studiindu-l

și încercând să descifreze răspunsurile în ochii lui, dar erau mai închiși ca niște obloane pe timp de furtună.

– Ei? întrebă ea.

– Îl ai în față pe noul proprietar al clubului Dodger's.

Râzând, o luă în brațe, o strânse cu putere și o învârti până când ameți.

Când în sfârșit o lăsă jos, îl întrebă:

– Dar cum?

– E o poveste lungă. Îți explic mai târziu. Acum o să sărbătorim.

Phee și-ar fi dorit să aibă o rochie de satin sau de mătase pe care s-o îmbrace, dar cel puțin păstrase fusta și bluza pe care i le adusese în a doua dimineață pentru o ocazie specială. Mânecile erau lungi, nasturii îi ajungeau până în gât. Se simțea simplă și șterșă. Nu avea nici o bijuterie, nici un pieptăn cu perle pentru păr. Deși, cu ajutorul mâinilor îndemânatice ale Marlei, cosițele blonde erau ridicate în vârful capului, într-un stil elegant care i se părea potrivit pentru o sală de bal... sau o tavernă.

Nu-și amintea să mai fi fost vreodată într-un loc în care oamenii să facă atât de multă gălăgie, dar cu siguranță mai fusese. Ea și Drake erau așezați la o masă din spate, într-un colț, fiecare cu câte o halbă de bere, așteptând să le fie adusă plăcinta englezească.

– Îmi cer scuze că nu e ceva foarte elegant, spuse el.

Îi zâmbi.

– Oricum n-aș avea de unde să știu dacă este sau nu. Nu am cu ce să fac comparații, dar îmi place nespus veselia din jur. Vii des aici?

– Mai vin la o bere, din când în când.

Voia să întindă mâna și să-i dea la o parte părul de pe frunte, să-l ia de mâna, să-l îmbrățișeze.

Arăta ca și cum nu ar fi avut nici o greutate pe suflet. Puternic, frumos, sigur de el și de locul lui în lume.

Îi povestise tot ce se întâmplase la întâlnire și cât de mirat fusese când îi dăduseră sau îi vânduseră părțile lor din club. Phee era uimită de modestia lui și de cât de mișcat fusese de generozitatea lor. Nu părea să considere că i se cuvine nimic.

– O să-i dai alt nume clubului? Cred că ar trebui. Așa, va fi al tău.

– Mă gândeam să-i spun Dragonii Îngemănați, zise el.

– Îmi place, dar de ce dragonii îngemănați?

– Pentru că vreau să reprezinte vechiul și noul. În momentul de față, trebuie să faci parte din nobilime ca să poți primi o invitație de membru.

Ridică din umeri.

– Ce-i drept, am făcut o excepție pentru un american, pentru că-mi dau seama ce o să urmeze. Nobilimea nu mai e ce a fost odată. Se formează o nouă clasă socială, dintre cei fără titluri, dar cu averi pe care cei mai mulți nici nu și le pot imagina. Dar noi avem un sistem social care îmi este extrem de cunoscut, pentru că am crescut în sânul lui. Familia care m-a adoptat – el este duce, ea e ducesă.

Ochii lui Phee se măriră.

– Ai fost crescut de aristocrați?

Întotdeauna i se păruse că are un anume lustru, dar în același timp exista în el ceva ce sugera asprime și pericol. Era ciudat că se simțea atrasă de ambele laturi ale lui.

– Da. M-au tratat ca pe unul de-al lor, dar, dincolo de pereții casei, fiii lor sunt lorzi, fiica lor e o lady, iar eu sunt domnul Darling. În ciuda faptului că nimeni nu mă face să mă simt inferior, societatea nu m-a acceptat niciodată ca pe un egal. Nu-i port pică. Nu sunt furios din cauza asta. Dar înțeleg. Toți acești domni bogați apăruți în ultima vreme stau cu nasurile lipite de fereastră așteptând să li se permită intrarea... și eu vreau să le deschid.

– Luându-le banii la jocurile de cărți.

– La jocurile de noroc toți sunt egali. Soarta nu ține cont de rang, titlu sau clasă socială.

– Dar femeile?

O privi lung, evident nedumerit.

– Mă interesează doar jocurile de noroc, nu și prostituția.

Phee râse sec.

– Nu știu dacă să fiu iritată sau deloc surprinsă că aceasta este direcția în care s-au îndreptat gândurile tale. Mă referam la femei care să joace la clubul tău. Cu siguranță și ele stau cu nasurile lipite de fereastră. De ce să nu le deschizi și lor?

– Ce idee radicală! O să mă gândesc la asta, în timp ce renovez.

– Renovezi?

Dădu din cap.

– Vreau să îl modernizez puțin. Să-i dau propriul stil. Este visul meu și vreau să reflecte valorile mele, principiile mele.

Își dădea seama că o să facă ceva special.

– Mă bucur că mi-ai spus de planurile tale. Este un vis minunat, să ai propriul tău loc, să schimbi atâtea pentru atât de mulți. E un vis mult mai mare decât al meu.

– Toate visurile sunt egale. Nu pot fi măsurate sau cântărite, comparate cu ale altora. Sunt prea personale. Valoarea unui vis stă în persoana care are visul.

– Crezi foarte mult în egalitate, nu-i așa? Între lucruri și oameni.

– Da, foarte mult. Cel puțin pentru alții.

O umbră i se așeză pe chip.

Îi luă mâna și îi mângâie încheieturile cu degetul lui mare. Își pusese mănușile din piele de căprioară, dar și le scosese ca să mănânce. Se bucura acum să-i simtă pielea atingând-o pe a ei.

– Uneori te invidiez că nu-ți poți aminti trecutul.

– Nu trebuie să lași amintirile legate de tatăl tău să-ți strice această seară sau să-ți umbrească în vreun fel realizările. Proprietarii originali ai clubului ți-au încredințat ceva ce ei au ridicat din nimic. Au încredere în capacitatea ta. Și eu la fel.

Strânse cu putere ochii, clătină din cap.

– Phee...

Simți cum i se strânge inima.

– Nu strica totul.

Deschise ochii, și Phee îi strânse mâna.

– Nu-mi spune că, după ce o să-mi recapăt memoria, nu o să te mai plac. Pentru că nu cred. Refuz să cred. Știu ce simt pentru tine acum, în momentul ăsta și știu adânc în inima mea, până în fundul sufletului meu, că nu o să țin niciodată la cineva așa cum țin la tine. Dar seara asta să fie doar pentru a sărbători împlinirea visului tău. *Dansează cu mine!*

Era un taraf cu trei scripcari. Oamenii se învârteau în perechi în celălalt colț al tavernei.

– Nu e vals, spuse el.

– Dar pare să fie foarte amuzant.

O trase în picioare și o conduse în mijlocul dansatorilor. Deși nu era muzica potrivită, chiar deloc, începură să valseze. Sau cel puțin încercară. Nu aveau loc să facă piruete sofisticate pe podeaua de dans. Dar Drake zâmbea larg, lăsând să i se vadă gropița din obraz. Iubea zâmbetul ăsta. Îi iubea gropița din obraz. Iubea felul în care ochii îi străluceau.

El se chinuia să scape de umbrele trecutului în vreme ce ea nu avea nici un fel de trecut. Nu îi mai păsa cine sau ce fusese înainte. Conta doar ce se întâmpla acum, nu voia nimic altceva decât să fie cu el. Cu bărbatul ăsta care știa cum e să stai cu nasul lipit de fereastră și care deschidea uși pentru alții. Care își raporta fiecare acțiune la un trecut din care ea nu văzuse decât crâmpeie.

Un bărbat remarcabil, cu atâta bunătate în el pe care nu reușea să o recunoască.

Mulțimea îi împinse unul spre celălalt și Phee se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Poate că era din cauza berii, a muzicii, a zâmbetului său, dar voia să-i simtă gura lipită de a ei. Nu-i păsa că era angajatorul ei și că nu se cuvenea. Nu-i păsa că era servitoarea lui și că nimic permanent nu putea să existe între ei. Nu-i păsa de trecutul lui, nu-i păsa că ea nu avea trecut.

O strânse la pieptul lui și îi primi cu lăcomie sărutul. Auzi fluierături și aclamații în jurul lor. Când se retrase, ochii lui erau mai întunecați decât îi văzuse vreodată, încărcați de dorință, fierbinți.

Avea nevoie de amintiri, și le dorea cu ardoare. Voia ca această noapte să-i lase o amintire pe care să nu o uite niciodată.

Cu brațul trecut pe după talia ei, ținând-o aproape, nu spunea nimic în timp ce birja elegantă îi ducea înapoi la casa lui. Nu spuse nimic în timp ce descuie ușa și o conduse înăuntru. Nu spuse nimic în timp ce pregăti baia. Nu spuse nimic când o ridică în brațele lui și o duse sus.

Abia când fură în fața camerei de baie, zise:

– Am visat că-ți făceam baie.

Privi în ochii lui. Citi sinceritatea din ei. Simți cum o învăluie o senzație de căldură.

Dădu din cap.

– Am visat mult mai mult decât atât, spuse el încet.

Inima îi bătea de parcă și-ar fi pierdut orice brumă de control, dar Phee nu reuși să facă altceva decât să dea din nou din cap.

– Dacă există vreun moment în care ajungem mai departe decât vrei, trebuie să spui nu.

– Nu cred că o să găsesc cuvântul ăsta în această seară.

Doar cuvinte care să îl încurajeze, care să-i dea voie.

Cu un geamăt sălbatic, o sărută. Phee își înfipse mâinile în părul lui negru și des. Se părea că era un bărbat cu multe talente. O ținu

în brațe, o sărută, o duse în camera de baie, lin ca un patinator care înaintează pe gheață.

În minte îi apăru o imagine – patina pe un iaz înghețat în mijlocul iernii și erau ramuri acoperite de zăpadă deasupra –, dar o împinse undeva într-un colț al minții ei, ca să o analizeze mai târziu, mult mai târziu. Nu era un moment în care să se amestece amintirile. Era un moment în care se creau noi amintiri.

Încet, încet, lăsându-i trupul să alunece pe lângă al lui, o lăsă jos, pe podea, și întrerupse sărutul.

– Îți lăsăm părul ridicat, ca să nu se ude, zise el.

– Mi-ar plăcea să mi-l speli, odată.

– Mâine.

Începu să-i deschidă nasturii.

– Am făcut mari eforturi să nu observ cum arăți, când te-am dezbrăcat în noaptea în care te-am scos din râu.

– Și ai reușit? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată, în timp ce el îi scotea corsetul.

– Ai niște picioare senzaționale. Nu ești înaltă, dar ai niște picioare incredibil de lungi – și mie îmi plac foarte mult picioarele lungi.

– Și ale tale sunt lungi. Am observat imediat asta la tine.

Râse, un râs adânc, plin.

– Nu sunt chiar atât de lungi.

Simți cum i se încing obrajii, fiindcă era destul de sigură, judecând după sclipirea strengărească din ochii lui, că era răutăcios. Se aplecă și-și îngropă fața în pieptul lui.

– Nu știu dacă pot să glumesc în legătură cu asta.

Îi cuprinse fața în palme și îi înclină capul spre el.

– Te doresc foarte, foarte mult, Phee. Dar nu o să te forțez și nu o să fac nimic care să-ți provoace cea mai mică neplăcere.

– Știu. Nu-i vorba de asta. Nici nu ezit măcar. Și eu te doresc. Doar că nu vreau să fii dezamăgit.

– N-o să fiu.

Îi scoase hainele încet, provocator. Pantofii, ciorapii, lenjeria de mătase pe care plantă un sărut umed înainte să o dea jos de pe ea, făcându-i pielea să se zbârlească.

Apoi rămase ghemuit în fața ei, privind în sus.

– E ca și cum te-aș vedea pentru prima oară.

– Cu excepția picioarelor.

Zâmbi.

– Cu excepția picioarelor.

Își trecu mâinile mari, calde și aspre, în sus pe picioarele ei, făcând-o să simtă fiori de plăcere. Se ridică, o luă de mână și o ajută să intre în cadă.

În clipa în care se cufundă în apă, zâmbi.

– O idee mai mult decât călduță.

Fără ca ochii lui să-i părăsească o clipă pe ai ei, Drake își scoase haina, vesta și lavaliera. Își descheie trei nasturi de la cămașă și-și scoase butonii de la mânșete, apoi își suflecă mânecile, și Phee se întrebă de ce această ultimă acțiune i se părea atât de senzuală, mai mult chiar decât dacă și-ar fi scos cămașa.

Drake îngenunche lângă cadă, își strecură o mână în apă și îi atinse degetele de la picioare, glezna, continuând să urce pe piciorul ei, pe coapsă, apoi coborând la loc. Iar în sus, puțin mai sus, apoi iar jos.

– Ești mătase, spuse el, într-o șoaptă răgușită.

– Tu ești catifea.

– Mai degrabă șmirghel.

Phee clătină din cap.

– Nu.

Mâna lui urcă mai sus, mângâindu-i șoldul, atingându-i talia, alunecându-i peste coaste, mai sus, până când îi cuprinse sânul pe jumătate cufundat în apă. Se aplecă și trasă un cerc cu limba în jurul sfârcului și, din nou, mâinile ei se înfipseră în părul lui, trăgându-l mai aproape. Continuând să-i frământe sânul cu mâna, cuprinse în gură sfârcul mic și roz.

Era recunoscătoare că acestea nu fuseseră amintiri pe care să le fi pierdut. Cu siguranță nu mai făcuseră asta, dacă lui i se părea că o vede pentru prima oară. Se sărutaseră, da, dar nu merseseră mai departe. Cu siguranță, gesturile de acum i s-ar fi părut familiare, cu siguranță crâmpeie de amintiri i-ar fi revenit în minte.

Dar nu simțea nimic altceva în afară de acele senzații minunate, ca și cum le trăia acum pentru prima oară.

Buzele lui urcară pe gâtul ei, ciugulind din pielea delicată cu un geamăt satisfăcut, iar Phee își lăsă capul pe spate, ca să-i permită un acces mai ușor.

Mâna lui alunecă înapoi în jos, mai jos și mai jos, până când degetele lui o depărtau, făcându-i trupul să fie cuprins de valuri de plăcere. Scoase un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate oftat.

– Nu încă, spuse el cu voce înceată, iar Phee nu știa dacă vorbise cu ea sau cu el însuși.

Dar degetele și buzele lui o părăsiră.

Deschise ochii și îi văzu trăsăturile încordate în timp ce se întindea după săpun. Se concentră să îl învârtă între degete. Ridicându-i piciorul afară din apă, îi trecu săpunul printre degete, peste călcâi. Mătase peste satin. Săpunul crea o senzație încântătoare, dar ea își dorea să simtă atingerea mâinilor lui.

O spălă încet, fiecare linie, fiecare rotunjime, fiecare adâncitură, fără să se grăbească, explorând fiecare aspect la trupului ei ca și cum ar fi fost, într-adevăr, prima oară când o vedea. Văzu cum ochii i se luminează, apoi cum se întunecă, cuprinși de pasiune. Încă o dată întinse mâna și-și prinse degetele în părul lui.

Voia să îl atingă, avea nevoie să-l atingă.

– Vino și tu, zise ea.

Se uită la ea. Aruncă vreo câțiva stropi de apă spre el.

– Aici. Pot să te spăl și eu, în timp ce mă speli tu pe mine.

Se aplecă și o sărută, cu aceeași intensitate, ca și cum ar fi descoperit ceva nou la ea.

Relația lor avea să se schimbe. Știa asta, pe de altă parte, deja se schimbase.

Nu făcea treburile din casă pentru că asta era obligația ei. Le făcea pentru că voia să-i facă lui plăcere. Voia să-l facă fericit. Voia să-l facă să vrea să se întoarcă acasă, la ea. Voia să-l întâmpine cu un zâmbet și cu un sărut. Voia să o cuprindă în brațele lui. Voia să se întoarcă în miez de noapte, se să strecoare în pat, lângă ea și să o ia în brațe. Voia să doarmă lângă ea, cu respirațiile împreunate.

Totul părea firesc. Din clipa în care se trezise în patul lui, anumite lucruri îi păruseră corecte, altele nefirești. Dar el fusese firesc. Întotdeauna.

Sentimentele pe care le avea pentru el erau singurul lucru în care avea încredere. Erau reale, erau absolute. Nu erau umbrite de nici o îndoială.

Trăgându-se în spate, Drake se ridică în picioare și-și scoase cămașa peste cap. Deși nu era prima oară când îi vedea pieptul, imaginea lui încă o minuna. La fel și abdomenul plat. Își scoase cizmele, apoi pantalonii.

Intră în cadă, cu picioarele pe lângă ea. Phee ridică la rândul ei un picior și-l așeză pe pieptul lui, în timp ce Drake se cufunda în apa

care se ridica, amenințând să dea pe dinafară. Îi prinse glezna și-i sărută degetele de la picioare, gamba.

Avea o sclipire păcătoasă în ochi. Oh, cât iubea sclipirea aia!

Găsind săpunul lângă coapsa ei, îl luă și îl frecă între palme. Se ridică în genunchi și începu să-l spele.

– Cred că am fost o prostuță că nu te-am spălat decât pe spate, zise ea, trecându-și mâinile peste brațele, peste pieptul lui.

– Eu am fost un prost că nu am insistat să faci mai mult.

Îi cuprinse trunchiul cu mâinile, apoi o trase lângă el și-i sărută pieptul.

– Mă faci să uit ce treabă am aici, îi spuse ea.

– Concentrează-te!

Dar cum să se concentreze, când era cuprinsă de atâtea senzații minunate?

Își cufundă mâinile în apă și îi mângâie coapsele. Înlemni.

– Oh, ți-am atras atenția acum?

– Întotdeauna ai avut atenția mea.

Își mișcă mâinile, cuprinzându-l cu degetele. Drake scoase un geamăt adânc, din gât, și Phee simți vibrațiile trecând prin el.

Ieși din apă, trăgând-o după el. Coborî din cadă, apoi o ajută să facă la fel. O șterse cu prosopul, cu gesturi tandre, dar repezi, apoi își trecu în fugă prosopul peste propriul trup.

După ce termină, o ridică în brațele lui și o scoase afară din încăpere, o duse lângă pat și o întinse pe el. Apoi veni numaidecât lângă ea și începu să o exploreze cu mișcări fierbinți și flămânde.

Avea dreptate. Dacă ar mai fi făcut asta cu ea, nu ar fi uitat. Nu ar fi uitat căldura, pasiunea, gemetele. Și-ar fi amintit senzația pielii lui alunecând peste a ei în timp ce cobora, mângâindu-i întreg trupul. Și-ar fi amintit cum țipase când îi deschisese drumul spre cele mai adânci plăceri. Și-ar fi amintit expresia satisfăcută de pe chipul lui în clipa în care se ridicase deasupra ei, o expresie care ar fi trebuit să o înfurie, dar care i se părea încântătoare.

Un bărbat care făcea promisiuni și le ținea.

Da, dacă ar mai fi fost vreodată cu el, și-ar fi amintit.

Și-ar fi amintit felul în care trupurile lor se încordaseră împreună. Geamătul adânc pe care îl scosese în clipa în care își îngropase capul în părul ei.

Da, și-ar fi amintit.

Atent să nu o strivească sub greutatea lui, își lipi fruntea de a ei. Respirația începea să i se calmeze, deși tremurul de plăcere continua să-i străbată trupul. Se simți cuprinsă de un fel de letargie și crezu să n-o să se mai poată mișca niciodată.

Dar știa și că nu avea să uite niciodată această noapte.

Rostogolindu-se pe o parte, trăgând-o lângă el, Drake știa de asemenea că nu avea să uite niciodată această noapte. Focul din ea, pasiunea. Dumnezeule mare, era dragonul lui.

Auzi un sforăit încet și-și dădu seama că adormise. Întinse mâna pe jos și reuși să găsească păturile, să le ridice și să le înfășoare în jurul ei.

Niciodată în viața lui nu cunoscuse o femeie ca ea. Niciodată în viața lui nu dorise o femeie mai mult decât o dorea pe ea.

Închise ochii și retrăi momentele de mai devreme, amintindu-și cum o desfăcuse, ca pe un cadou. Cum o savurase. Senzația ei în apă, atingerea ei desăvârșită. Drumul până în pat. Nebunia care urmase.

Gustul ei, mirosul ei... Dorința și nerăbdarea cu care îl primise.

Și totuși, pătrunsese în ea fără nici o piedică.

Adevărul îl izbi fără umbră de îndoială. Lady Ophelia Lyttleton nu fusese virgină când venise în brațele lui.

Capitolul 21

Era dimineață târziu când Phee se trezi, în vreme ce el nu reușise să doarmă deloc.

Mai multe scenarii în legătură cu recenta descoperire îi trecuseră prin minte. Unul dintre ele fiind acela că Lady Ophelia era îndrăgostită de cineva. Că Drake o luase atunci când ea își dăruise inima altuia. Poate că fugise ca să fie cu acest bărbat, ca să se căsătorească în secret. Poate că avusese loc un accident tragic. Somerdale spusese că avea mulți pretendenți. Oare vreunul îi atrăsese atenția?

Îi zâmbi. Zâmbetul ăla ștrengăresc pe care îl iubea, care-i făcea inima să i se strângă în piept.

– Bună dimineața, spuse ea dulce.

– 'neața.

Nu avea rost să o întrebe. Nu și-ar fi amintit dacă iubea pe altcineva. Era acum mai important ca niciodată să-și recapete memoria.

Se rostogoli într-o parte, lipindu-și sânii de pieptul lui, întinse o mână, își trecu degetele prin părul lui și îl trase spre ea până când gura ei reuși să o prindă pe-a lui. Hotărârea lui amenința să se topească asemenea unui cub de zahăr într-o cană de ceai fierbinte. Adora îndrăzneala cu care venea spre el, senzația pielii ei ca de mătase lipită de trupul lui. Îi iubea oftaturile și gemetele, felul în care se ghemuia în el.

Dumnezeule, ar fi vrut să o țină acolo, în patul lui, toată ziua, toată săptămâna, toată viața. Era posibil să nu-și recapete niciodată memoria. Putea să o ducă la țară, să o lase să-și facă adăpostul de animale acolo. Să o viziteze cât de des putea...

Dar nu ar fi fost îndeajuns. O voia în fiecare zi, în fiecare noapte. Nu se putea mulțumi cu firimituri, deși era posibil ca asta să se fi întâmplat deja. Nu ar fi trebuit să ducă niciodată lucrurile atât de departe. Nu ar fi trebuit să cedeze ispitei. Crezuse că știe totul despre ea, când, în realitate, nu știa absolut nimic.

Trăgându-se în spate, îl privi în timp ce-i mângâia fața cu degetele.

– De ce te încrunți? îl întrebă. Am făcut ceva rău?

– Nu. Dumnezeule, nu!

– Nu mă mai vrei?

Cu un geamăt chinuit, își îngropă fața în curbura umărului ei, trase în piept mirosul ei unic.

– Dacă e posibil, cred că te vreau chiar mai mult.

– Atunci, ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva. Îmi dau seama. Și mă sperii.

Trăgându-se în spate, îi dădu la o parte câteva șuvițe de pe frunte. Voia să facă asta în fiecare dimineață, să-i pună șuvițele după ureche. Îi atinse clavicula cu vârful degetelor.

– Drake?

– Nu sunt pregătit să renunț la tine și știu că este greșit din partea mea.

Îi zâmbi.

– Cum să fie greșit, când nici eu nu sunt pregătită să renunț la tine? Să stăm în pat toată ziua?

Știind ce știa, nu putea s-o mai aibă cu sufletul împăcat, oricât de mare ar fi fost ispita. Trebuia să discute, dar nu încă.

– Hai să mergem la mare! îi spuse.

Ochii ei se măriră, două lacuri verzi în care credea că se putea îneca. Nu știa de ce i se părea atât de important să mai aibă încă o zi împreună, înainte să-i spună adevărul. Mai ales că ziua următoare avea să gândească, fără îndoială, același lucru.

– Cu trenul? întrebă ea.

Aveau să călătorească pe cele mai ieftine locuri. Nimeni n-o s-o recunoască. Toți cei care o cunoșteau ar fi călătorit în partea din față a trenului, așteptând ca servitorii să le aducă răcoritoare în stații.

Doar că nu voia să o lase să stea în partea din spate a trenului. Nu voia s-o ascundă. Îi luă bărbia în mână și îi simți pulsul tremurându-i sub deget.

– Trebuie să vorbim mai întâi.

– Da, bine.

Cu ce să înceapă? Cu descoperirea de noaptea trecută? Cu noaptea în care o găsise în râu? Cu ceva mai de dinainte, cu sărutul pe care aproape că și-l amintise, sărutul din alcov?

Auzi clopoțelul de la ușă. Phee îi aruncă o privire întrebătoare.

– Aștepți pe cineva?

– Nu.

Se dădu jos din pat, se duse la fereastră și privi afară. Trăsura ducelui de Lovingdon era în față. La dracu'! Nu putea sosi într-un moment mai nepotrivit.

Ce mama naibii căuta aici? N-ar fi trebuit să se întoarcă decât peste încă o săptămână.

Drake ar fi putut să-și ignore prietenul...

Clopoțelul se auzi din nou.

Sau i-ar fi putut cere sfatul lui Lovingdon.

– Deschid eu, spuse Phee, dându-se jos din pat, expunându-și întreaga splendoare a trupului ei gol.

– Nu, mă duc eu, îi spuse.

Intră repede în camera de baie și-și înșfăcă pantalonii și cămașa de seara trecută, apoi se îmbrăcă repede.

Ieși din cameră și coborî în grabă scările. Deschise ușa și o găsi pe Grace în prag. Se pare că putea fi și mai rău.

– Lady Ophelia Lyttleton a dispărut, îl anunță ea, înainte să dea buzna peste prag, făcându-l pe Drake să se retragă un pas în spate.

– Cum?

O privi uluit. Cum ajunsese să descopere asta?

Se întoarse spre el.

– Se credea că s-a dus să-și îngrijească mătușa, dar când Somerdale s-a dus la Stillmeadow s-o vadă, Wigmore i-a spus că a fugit. A crezut că s-a întors acasă, și de aceea nu l-a anunțat pe Somerdale. Dar mie povestea mi se pare foarte ciudată.

Într-adevăr, foarte ciudată. Somerdale spusese adevărul, ceea ce însemna că era nevinovat în povestea asta. Dar unchiul?

– Fiindcă nu s-a întors acasă, Somerdale mi-a scris mie, ca să mă întrebe dacă știam unde s-ar fi putut duce. Dar habar nu am. Așa că eu și Lovingdon ne-am întors imediat. Am sosit în dimineața asta. El s-a dus după Avendale pentru că, sincer, prietenii pe care și i-a făcut în ultima vreme ne-ar putea fi de folos de data asta. M-am gândit că ne-ai putea ajuta și tu.

– Grace...

– Știu că nu o placi, dar Somerdale încearcă să facă cât mai puțină vâlvă, ca să-i protejeze reputația. Tu cunoști cele mai întunecate elemente ale Londrei.

Își frecă fruntea și începu să pășească agitată de colo-colo.

– Nu înțeleg de ce ar fi fugit. Nu de bunăvoie. Nu era îndrăgostită de nimeni, nu a fugit cu un bărbat. Singurul lucru pe care pot să mi-l imaginez e că Vexley a răpit-o, așa cum m-a răpit pe mine, iar Wigmore a fost prea leneș ca să se ducă după ea și să afle ce s-a întâmplat. Nu mi-a plăcut niciodată de el.

Drake nu se gândise nici o clipă că Lordul Vexley ar fi putut fi implicat. Vexley încercase să o forțeze pe Grace să se mărite cu el, ca să pună mâna pe zestrea ei. Reușise oare cu Phee? Consumase actul? Un val de furie îl cuprinse pe Drake la acest gând. Ar fi explicat multe. Cu prima ocazie, Phee ar fi fugit de Vexley. Dar poate că fusese prea târziu.

Grace se opri și-l apucă de braț, implorându-l din priviri să lase la o parte orice antipatie ar fi putut avea față de Phee.

– O să ne ajuți, nu? Începem cu moșia lui Vexley.

– Grace.

Nu-i putea lăsa să alerge de nebuni prin țară, când Phee era aici.

Va trebui să-i explice totul lui Grace și, dacă nu-l omora mai întâi, poate că-l ajuta să dezvăluie misterul care o înconjura pe Phee.

– Te rog, Drake! E cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume. Dacă a fost Vexley...

– Grace! exclamă Phee de la mijlocul scărilor.

Purta hainele de seara trecută. Se pare că se putea îmbrăca repede. Arăta atât de fericită, de încântată... Drake simți că se surpă pământul sub el. Cum de o recunoscuse pe Grace?

– Dumnezeule! Ai venit să ne vezi!

– Ophelia?

În ciuda expresiei uluite a lui Grace, Phee coborî în grabă scările și o îmbrățișă.

– Mă bucur atât de mult că ai venit în vizită. Speram să vii. Mi-a fost atât de dor de tine... Dumnezeule!

Se depărtă cu un pas de Grace, ținând brațul întins.

– Știu cine ești. Ești Lady Grace Mabry. Nu, nu. Ai fost. Dar te-ai măritat cu ducele de Lovingdon. Ești ducesă. Te-am văzut și am știut imediat cine ești. Nimeni nu mai are un păr așa de roșu. Iar eu sunt Lady Ophelia Lyttleton.

Râse în hohot.

– Fratele meu este contele de Somerdale.

Răsucindu-se pe călcâie, îi zâmbi lui Drake cu cel mai strălucit, cel mai fericit zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Îi sfâșie inima în două.

– Îmi amintesc. Îmi amintesc totul. Nunta, balul, sezonul meu. Dumnezeule, nu sunt servitoare!

Se întoarse spre Grace și-i apucă mâinile.

– Nu trebuie să frec podele, să pregătesc mese sau să lustruiesc cizme. Și am haine. Zeci de rochii și pantof, și pălării! Am servitori! Nu trebuie să fac nimic. Îmi amintesc! Îmi amintesc totul. Trebuie să sărbătorim. Băiete, adu-ne șampanie!

Nu știa cum mai putea să stea în picioare, când inima încetase să-i mai bată în piept. Grace era evident uluită și nedumerită să-și descopere prietena acolo, să o asculte vorbind ca o nebună.

Dar Phee... expresia de pe chipul ei era una de absolută devastare în clipa în care se întoarse, încet, din nou spre el.

– Îmi amintesc totul, șopti ea, evident îngrozită. Îmi amintesc de tine. Știu cine ești, ce ești.

– Phee...

Întinse mâinile, căutând cuvintele potrivite. Dar nu existau cuvinte care să explice lucrul oribil pe care îl făcuse.

– Mi-ai spus că sunt servitoarea ta. M-ai pus să-ți curăț casa, să-ți spăl...

Se opri. Privi în susul scărilor.

– Dumnezeule, șopti ea. Dumnezeule!

Își acoperi gura cu mâna, și lacrimile îi umplură ochii. Se dădu înapoi, împleticindu-se.

Cum să-i explice ceva de neexplicat? Cum să o facă să înțeleagă că ajunsese să țină la ea?

– Phee, îți jur că nu am avut intenția ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Întinse o mână, implorând-o din priviri.

– Nu! Să nu îndrăznești să mă atingi!

Se dădu înapoi, se lovi de masă, făcând vaza să se clatine și să se răstoarne. Cu o bufnitură, se izbi de podea, vărsând pe jos apa și trandafirii.

– Îmi amintesc totul. Totul! Fiecare atingere, fiecare șoaptă urâtă.

Scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat.

– Cred că mi se face rău.

– Scumpo! zise Grace, făcând un pas spre ea.

Dar Phee ridică o mână să o oprească, fără să-și dezlipească privirea de Drake.

– Ai știut tot timpul cine eram. Nu mi-ai spus. M-ai dus în patul tău.

– Ai vrut să fii acolo, spuse el.

Clătină din cap.

– Cum ai putut să crezi asta, când știai tot ce nu-mi aminteam eu? Nu știam cine sunt. Nu știam cine ești tu. Puteai să-mi spui totul. Puteai să mă ajuți să-mi amintesc.

– Phee...

Râse trist, cu un râs care îi frânse inima.

– M-ai transformat în curva ta.

– Nu, nu a fost așa. Trebuie să mă crezi.

Își îngropă fața în palme.

– Vreau să uit din nou. Vreau să uit totul.

Se întoarse spre Grace.

– Să nu-i spui lui Somerdale. El nu trebuie să știe ce s-a întâmplat.

Grace clătină din cap.

– Nu, n-o să-i spunem. Dar unchiul tău i-a spus lui Somerdale că ai fugit. Te caută, așa că trebuie să-i spunem ceva.

– Trebuie să mă gândesc. Nu poate să afle că am fost atinsă, că sunt... o desfrânată.

– Nu ești, spuse Drake, făcând un pas în față. Phee...

– Nu-mi spune așa! Să nu-mi mai spui niciodată așa. Nu după ce ai făcut. Pentru tine, sunt Lady Ophelia Lyttleton. Ai face bine să-ți amintești asta.

Închise ochii, trase adânc aer în piept, o dată și încă o dată. Spatele i se îndreptă, umerii la fel.

Drake își dădu seama că era martor la o transformare. Când Phee deschise ochii, se trezi privind într-un ocean de gheață verde. Își ridică nasul, își înălță bărbia și uite-așa, Lady Ophelia Lyttleton stătea în fața lui.

– Ai încercat să-mi dai o lecție. Ca în seara aceea, la bal, când m-ai sărutat. Ai vrut să mă pui cu botul pe labe.

– Poate, la început. Dar lucrurile s-au schimbat. Tu te-ai schimbat. Ai fost altfel.

Ophelia clătină încet din cap.

– Iar tu ai fost la fel ca întotdeauna.

„Nu, și eu m-am schimbat. Tu m-ai schimbat." Dar nu spuse nimic, pentru că știa că era prea rănită ca să asculte, ca să-l creadă.

– Am avut încredere în tine, spuse ea. Am avut încredere deplină. Ai profitat, m-ai trădat. Iar eu nu mi-am dorit decât lucruri minunate pentru tine.

– Voiam să împart toate aceste lucruri minunate cu tine.

– Iartă-mă, te rog, dacă nu te cred. Ceea ce ai făcut tu este... de neiertat.

Ridicându-și capul cu un gest de superioritate, spuse:

– Grace, poți să mă iei, te rog, de aici?

Apoi o privi pe Lady Ophelia Lyttleton părăsind casa lui, părăsind viața lui.

Și fu nevoie de un imens efort de voință să nu-și dea capul pe spate și să nu urle.

În copilărie, pe străzi, fusese bătut cu bestialitate, făcuse foamea, fusese la un pas să moară de vreo două ori, dar niciodată în viața lui nu simțise o durere mai mare decât acum, pentru că o rănise pe Phee – adânc și irevocabil. Răzbunarea era o sabie cu două tăișuri și, în clipa aceea, îi despica inima în fâșii și nu putea decât să regrete din tot sufletul că o tăia și pe a ei.

*

Lady Ophelia Lyttleton nu privi pe fereastra trăsurii, nu se uită spre casa care dispărea din vedere. Stătea pur și simplu cu privirea fixată pe canapeaua cu tapiserie de piele din trăsura lui Lovingdon, în timp ce totul în ea urla, revoltată de trădarea lui Drake. O luase în patul lui știind cine era. O atinsese, o sărutase, își unise trupul cu al ei... Își dorise ce-i oferea, îl dorise pe el. Era așa cum îi spusese cândva cineva că este: o desfrânată. Care ispitea bărbații spre desfrâu. Deși Drake nu-i făcuse nici un rău fizic, era totuși devastată emoțional, pentru că nu s-ar fi dus niciodată în patul lui dacă și-ar fi amintit cine era. Cu siguranță știuse și el asta, dar îi ascunsese adevărul ca să o seducă. Nu avea nici o îndoială.

– Unde vrei să mergem? o întrebă Grace cu blândețe.

Nu știa. Nu se putea gândi. Începea să o doară capul. Avea nevoie disperată de o baie, voia să spele atingerea lui, să-și frece pielea până când mângâierile lui dispăreau.

– Aș putea sta la tine până mâine? Trebuie să mă gândesc ce-o să-i spun lui Somerdale. Am fost singură în casa unui burlac, a unui depravat, zile întregi, nopți întregi... Nu mă mărit cu el, Grace!

Grace se aplecă și luă mâna aspră și rănită a Opheliei în mâna ei înmănușată. Ophelia se simțea goală fără accesoriile unei lady. Întotdeauna îi oferiseră o oarecare protecție. Cu ele, putea pretinde că este cine nu era.

– Nimeni nu se așteaptă să faci asta, spuse Grace. O să-i trimit vorbă lui Somerdale că s-ar putea să știu unde să te găsesc și că o să te aduc acasă mâine. Ca să nu mai fie chiar atât de îngrijorat.

Phee dădu din cap. Îl iubea pe Somerdale, dar știa că nu era genul de om de acțiune. Avea să accepte ușurat scrisoarea lui Grace, să lase totul în seama ei. După care o să se întoarcă la club.

Grace continuă:

– Cred că am pus cap la cap ce s-a întâmplat între tine și Drake, dar nu reușesc să înțeleg cum ai ajuns să fii acolo.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu încă.

Niciodată.

Fusese fericită, naiba să-l ia! O vreme, fusese cu adevărat fericită. Dar totul fusese doar o iluzie. Nimic nu fusese real și acum trebuia să accepte realitatea.

Îi primise atingerea, o încurajase. Îi venea să se facă ghem și să plângă de rușine pentru tot ce îngăduise să se întâmple, pentru tot ce făcuse. În schimb, își ținea spatele țeapăn. Făcea eforturi

să nu trădeze ce era în adâncul sufletului ei. Ajunsese să se priceapă foarte bine să-și ascundă durerea. Iar acest talent avea să-i fie de folos acum. Avea să o protejeze, în așa fel încât nimeni să nu știe ce suferise.

Cel mai important era ca Drake Darling să nu-și dea niciodată seama cât de mult o afectase. Nu-i va permite să aibă putere asupra ei. Nu-l va lăsa să o distrugă complet. O să găsească puterea să-și revină, să meargă mai departe.

O mai făcuse și altă dată. O s-o facă din nou.

Capitolul 22

– Unde ai dus-o?

Drake stătea în salonul din reședința ducelui de Lovingdon.

Prietenul său cel mai bun nu era pe nicăieri, dar noua lui soție nu era câtuși de puțin încântată. Nu că o învinovățea. Nici el nu era deosebit de încântat de sine. Imaginea chipului lui Phee, devastat în clipa în care înțelesese ce-i făcuse, avea să-i rămână în amintire până în ultima zi din viață. Îl crezuse un om de valoare. Îi dovedise că se înșelase.

– Este aici. Cel puțin în seara asta. Doarme. Dr. Graves a venit s-o examineze.

– Și e bine?

– Depinde ce înțelegi prin *bine*. Sincer, tare-mi vine să te pocnesc. Ce-a fost în mintea ta, ce încercai să realizezi?

Drake se duse nervos lângă șemineu, își apăsă brațele pe polița de marmură de deasupra și rămase privind vatra, dorindu-și să fie și foc, ca să-și poată imagina cum s-ar fi perpelit în el.

– Nu ai înțelege.

– De ce nu încerci totuși să-mi explici? Eu te cunosc, Drake. Te iubesc ca pe un frate. Dumnezeu să mă ajute, te iubesc *mai mult* decât îmi iubesc frații de același sânge cu mine. Încerc să îți acord o șansă aici, dar îmi este extrem de greu, când cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume a plâns până când a adormit.

Drake făcu o grimasă, disprețuindu-se pentru că era cauza lacrimilor ei.

– A fost o prostie.

– Cred că asta e de la sine înțeles. Întrebarea e de ce ai făcut-o?

Drake oftă din rărunchi, se gândi să izbească cu pumnul în bucata de marmură, dar la cât era de furios probabil că ar fi stricat șemineul.

– Știu că nu ți-ai dat seama, dar mă umilea cu fiecare ocazie.

– Firește că mi-am dat seama.

Uluit, o privi lung.

– Și totuși ai rămas prietenă cu ea, după ce tocmai mi-ai spus cât de mult mă iubești?

Grace se așeză pe brațul fotoliului cu tapiserie de brocart.

– Firește că am rămas. Pentru că am crezut că înțeleg ce era în spatele comportamentului ei.

– Voia să mă insulte?

– Era atrasă de tine.

Drake se simți ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac, ca și cum întreaga casă s-ar fi prăvălit peste el.

– Ce? Ești nebună? Nu a avut niciodată vreun cuvânt bun pentru mine.

Grace zâmbi.

– Nu-mi amintesc să fi avut nici tu prea multe cuvinte bune pentru ea. Voi doi vă împungeați și vă evitați ca și cum v-ați fi temut să nu izbucnească flăcări dacă vă apropiați prea mult unul de celălalt.

Dumnezeule, și ce mai flăcări fuseseră! Se mistuiseră reciproc cuprinși de pasiune și de dorință. Din nefericire, era posibil ca ea să fi fost distrusă cu această ocazie.

– Mă scoate din sărite în ultimul hal.

– Asta și vrea. Cred că e speriată – poate chiar îngrozită – de ce simte față de tine.

– Doar pentru că mă consideră inferior.

– Poate. Sau poate că a încercat să te convingă și pe tine de acest lucru, ca să nu fie nevoită să facă față singură propriilor sentimente. Și este la fel de posibil să-și fi dorit să te țină la distanță pentru că nu se considera ea demnă de tine.

Drake râse în fața acestei ipoteze, un râs aspru, care răsună ca un lătrat în încăpere.

– Nu am cunoscut pe nimeni care să se posteze pe un piedestal mai înalt.

– Când cineva este atât de sus, Drake, nu poate fi atins. Întotdeauna m-am întrebat de ce pune o distanță atât de mare între ea și bărbați. Nu doar cu tine face asta. Cred că, dacă s-ar afla despre micul tău vicleșug, mai mulți bărbați te-ar aplauda.

Iar Drake l-ar fi bătut pe fiecare în parte până l-ar fi lăsat lat.

– N-o să spun nimănui. Ce s-a întâmplat este strict între mine și Phee, mârâi el.

Ca și cum s-ar fi gândit la ceva, Grace își înclină capul într-o parte.

– Îmi place cum îi rostești numele, ca și cum ar fi specială pentru tine.

Era specială. Nu că ar fi putut s-o recunoască fără să pară un ticălos de proporții.

Dacă ar fi știut ce minunată era, ar fi prețuit-o încă din prima clipă.

Grace se ridică, se duse la o măsuță mică acoperită cu sticle de cristal și turnă niște rom – tăria ei preferată – în două pahare. Grace nu crescuse în condiții obișnuite.

Înjura, trișa la cărți, fuma trabuc și bea. Ar fi putut supraviețui într-o lume a bărbaților, la nevoie. Ducesa avusese grijă de asta.

Acum Grace îi aduse un pahar și îl ciocni cu al lui, înainte să ia o înghițitură. Drake nu era atât de delicat. Goli tot conținutul dintr-odată. Simțea dorința irațională de a demonstra că nu era un gentleman, că era un barbar necizelat și necivilizat.

Dar Grace nu se uita la el. Privea lichidul de culoarea chihlimbarului, lovind cu unghia în paharul de cristal.

– Oricât de apropiate suntem eu și Phee, știu că nu mi-a împărtășit niciodată totul. Sinceră să fiu, există și lucruri pe care nici eu nu i le-am spus ei, așa că nu i-o iau în nume de rău. Dar când era mai mică, înainte să ne facem debutul, își petrecea o mare parte din vară la mătușa ei. Întotdeauna mă invita să vin cu ea acolo, insista chiar. Mi se dădea propria mea cameră, eram tratată ca o prințesă. La urma urmei, eram fiica unui duce. Dar absolut întotdeauna, Phee venea în camera mea spre miezul nopții, se băga în pat și se lipea de mine. Era rece și tremura, oricât de cald ar fi fost afară. Nu mă lăsa să o întreb nimic, să fac nici un comentariu în legătură cu prezența ei acolo. Eram mică, naivă, dar m-am întrebat adesea de ce anume se temea noaptea. Nu știu nici până în ziua de azi. Nu am insistat. Cu toții avem secretele noastre.

Drake avea nevoie de mai mult rom, de un pahar plin de data asta. Pentru că era convins că ceva sumbru se petrecea la Stillmeadow, ceva ce dusese la căderea lui Phee în Tamisa.

– Ți-a explicat cum a ajuns în râu?

Grace clătină încet din cap.

– Partea asta nu și-o amintește. Dr. Graves nu crede că e ceva neobișnuit. Fără îndoială că a fost o experiență traumatizantă și spune că uneori mintea noastră încearcă să ne protejeze de amintirile neplăcute. A tratat bărbați întorși de pe front, supraviețuitori ai dezastrelor din construcția căilor ferate. Își amintesc ce s-a întâmplat înainte și după, dar nu și în timpul accidentului.

– Vexley nu a fost implicat, spuse Drake cu convingere.

Ținând cont că el o găsise, știa că nu avusese timp să ajungă la Stillmeadow, nu avusese când să fie răpită.

– Nu. Lovingdon s-a dus după el, dar a descoperit că Vexley a reușit să-și finanțeze drumul până în America. Așa că ce s-a întâmplat în noaptea aia rămâne un mister. Deși, momentan, principala grijă a lui Phee este să găsească o explicație pentru Somerdale. Insistă să nu afle unde anume și-a petrecut ultimele nopți. Crede că ar fi un dezastru.

– Că Somerdale ar obliga-o să se mărite cu mine?

– Există această posibilitate. În momentele alea tensionate ați spus amândoi suficient de multe încât să nu mai fie nevoie să-mi imaginez ce s-a petrecut între voi.

– Trebuie să vorbesc cu ea, Grace.

Grace dădu din cap.

– Mi-am imaginat că acesta este motivul pentru care ai venit, dar nu sunt sigură că e pregătită să te vadă. Poate că ar trebui s-o lași câteva zile.

– N-o să mă disprețuiască mai puțin peste câteva zile. Sunt destul de sigur că nici un an, nici zece ani, nici un secol nu ar fi de ajuns, din punctul ei de vedere. Dar trebuie să o văd în seara asta, înainte să vorbească cu Somerdale. Și trebuie să fim singuri. Nu o să mă apropii de ea, n-o s-o ating. Dacă aș putea, aș avea grijă să nu fie nevoită nici să respire același aer cu mine. Nu am avut niciodată intenția să o distrug și știu că nu mai pot îndrepta lucrurile acum. Dar pot să mă revanșez.

Grace întinse o mână și-i atinse obrazul.

– Trebuie să știi, Drake Darling, că în ciuda tuturor celor întâmplate, eu încă te iubesc ca pe un frate. Am încredere în tine. Nu putem decât să sperăm că încrederea mea este îndeajuns pentru Phee.

Își coborî mâna.

– Să vedem dacă ai norocul să o convingi să-ți mai dea o șansă.

Phee privi din spatele draperiei în salonul din față. De ce nu plecase încă?

Văzuse când sosise birja – sincer, se uitase după ea, deși n-ar fi recunoscut asta în fața nimănui – dar știuse că, mai devreme sau mai târziu, Drake avea să vină aici. Urma să încerce să discute cu ea. Știa asta despre el. Ar fi fost mult mai ușor totul dacă n-ar fi știut! Dacă n-ar fi știut senzația mâinilor lui alunecând pe gâtul ei, pe sânii ei, pe stomacul ei. Dacă nu ar fi știut atingerea gurii lui coborând pe aceeași cărare. Dacă nu ar fi știut cum era...

Trânti o ușă invizibilă în fața acestor gânduri. Refuza să-și amintească ce se întâmplase în patul lui. Dar era atât de greu să nu se gândească la fiecare moment petrecut lângă el, la fiecare minut și la fiecare detaliu din timpul lor împreună. Din nefericire, vedea totul într-o cu totul altă lumină acum. Nu mai era ceva frumos, care să-i bucure sufletul. Amintirile erau pătate de înșelătoria lui, de jocul parșiv pe care îl făcuse.

Știa totul despre jocuri și despre cât de urâte puteau fi consecințele lor.

Totuși, nu-și putuse lua privirea de la el când coborâse din birjă și urcase treptele din fața casei. Era frumos îmbrăcat, ca un gentleman. Haină, vestă, lavalieră, pălărie, mănuși. Atât de chipeș în stilul lui aspru. Avusese impulsul de a coborî în goană scările, de a se arunca în brațele lui puternice, ca el să o strângă în acele brațe. Totul păruse minunat cât fusese cu el – până când își recăpătase memoria.

Și în tot acest timp, el știuse cine era. Ce era. Știuse și ce nu era.

În tot acest timp, o mințise. O lăsase să creadă că era altcineva.

Îl putea ierta că o pusese la treabă. O părticică infimă din ea chiar recunoștea că, poate, o meritase... pentru o oră. Dar nu zile în șir. Și nici o parte din ea nu accepta că meritase să fie sedusă de el. Dacă ar fi avut amintirile, nu ar fi ajuns niciodată în patul lui. Nu conta că fusese o experiență fantastică. Fusese lipsită de sinceritate.

Auzi ușa deschizându-se și se întoarse în clipa în care Grace intră în încăpere.

– Nu a plecat încă, o anunță Phee, ca și cum Grace nu ar fi știut că Drake se afla încă în casa ei.

– Vrea să vorbească cu tine.

– Nu. În nici un caz. Trebuia să-i spui că dorm.

– I-am spus. Dar mă tem că nu mă crede. În plus, nu sunt convinsă că ar fi chiar atât de rău să-l vezi.

– Este un afurisit cu limbă ascuțită. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu el.

Se întoarse la geam și începu să privească din nou strada. Dacă rămânea aici suficient de mult, poate că o să se plictisească și o să plece. Trebuia să plece. Când era aici, nu se putea gândi decât la ceea ce se întâmplase între ei. Nu-și putea găsi liniștea.

Patul scârțâi în clipa în care Grace se așeză pe el.

– De ce ți-e frică, Phee?

„Că nu sunt suficient de puternică să rezist și să nu mă arunc în brațele lui."

– A profitat de situația mea. A făcut lucruri... lucruri de neiertat. Lucruri care nu voiam să se întâmple... niciodată. Dacă aș fi știut cine sunt, dacă aș fi avut amintirile, nu aș fi permis să se întâmple asta.

– Vrei să spui că te-a forțat?

Scutură din cap. Dar o făcuse să-l dorească, afurisitul! Privi cu și mai mare concentrare strada, dorindu-și să-l vadă apărând, ieșind pe ușă.

– Mi-a promis că n-o să te atingă, nici n-o să se apropie de tine. Vrea doar să-ți vorbească. Cred că-i ești datoare să asculți măcar ce are de spus.

– Eu? Îi sunt datoare lui? I-am frecat podelele, i-am lustruit cizmele. *Am muncit!*

Putea să spună toate astea cu voce tare, dar nu și ce era cel mai rău. Umilirea, rușinea. Degradarea de care dăduse dovadă când îl dorise.

– Știu că regretă, spuse Grace.

– Așa și trebuie.

– Și mai cred și că ține la tine.

Phee pufni.

– Dacă ar fi fost așa, n-ar fi făcut ce-a făcut.

Grace se ridică de pe pat și veni lângă ea.

– Phee, știu că suntem educate să nu avem relații intime cu un bărbat înainte să ne căsătorim, dar, dacă asta te face să te simți mai bine, să știi că și eu am avut o noapte foarte specială cu Lovingdon, înainte să mă gândesc măcar că aș putea să mă mărit cu el. Dorința nu este ceva oribil.

Greutatea a tot ce se întâmplase era epuizantă. Făcea un efort uriaș să nu cadă din picioare. Se întoarse spre Grace.

– Dar știai cine ești. Știai cine era el.

– Da, asta așa a fost. Totuși, eu vă iubesc pe amândoi, spuse ea solemn. Și cred că amândoi suferiți. Poate că o mică discuție o să ajute.

– O să fie și mai rău.

– Este încăpățânat și orgolios, Phee. Nu o să plece fără să te vadă. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Pot să fiu și eu la fel de încăpățânată și de orgolioasă.

– Dar ce ai de câștigat?

Drake stătea lângă șemineu, privindu-și cizmele pe care ea le lustruise de curând. Minutele se scurgeau unul după altul. Singurul motiv pentru care nu-și pierduse speranța era acela că Grace nu se întorsese încă să-l informeze că Phee consimțea să-l vadă numai atunci când va putrezi în iad. Nu credea că o să accepte faptul că se afla acolo acum.

Auzi zgomot ușor de pași și ridică privirea. Aproape că i se opri respirația de ușurare. Stătea în ușă, îmbrăcată într-o rochie de satin de culoare verde-deschis, cu dungi de catifea verde închis. Accente din aceeași catifea îi încercuiau gulerul, manșetele, talia și se strângeau în volane la poalele fustei. Era o rochie care fusese făcută special pentru ea, Drake nu avea nici o îndoială. Nu conta cum ajunsese să o aibă aici. Părul îi era ridicat și prins în coc. Nu exista nici o șuviță rebelă pe care să o sufle la o parte din ochi cu o încântătoare mișcare a buzelor.

Avea o atitudine de regină. Mândră. Accentuată de o expresie rănită, trădată, care spunea clar că și-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte. Totuși, la fel ca în acea noapte în care își exprimase teama de a merge prin parc, își făcuse totuși curaj să vină să se întâlnească cu el. Se întrebă de câte ori urma să-l mai facă de rușine. Fără îndoială, ori de câte ori aveau să se întâlnească.

Își îndreptă spatele, se depărtă de șemineu și se înclină ușor.

– Lady Ophelia.

– Grace a spus că dorești să vorbești cu mine. Te rog să spui repede!

Drake înclină capul spre canapea.

– Vrei să stai jos?

– Prefer să rămân în picioare.

– Vrei măcar să intri în cameră, ca să nu fie nevoie să țip și ca discuția dintre noi să rămână privată?

Phee ezită și privi în jur. În casa lui, iritarea ei i se părea amuzantă. Aici nu făcea decât să-i aducă aminte că avea toate motivele să fie supărată pe el.

Într-un final, intră în salon și se opri în fața canapelei pe care o menționase el. Își împreună mâinile în față și îl privi direct în ochi.

Chiar crezuse, cu doar puțin timp în urmă, că o s-o umilească amintindu-i că l-a spălat pe spate? Că putea să o îngenuncheze atât de ușor? Cum de nu recunoscuse adâncimea mândriei ei, forța coloanei vertebrale? Cum de nu-și dăduse seama că până și în cea mai mare mizerie, Ophelia și-ar fi ținut capul sus, ca o regină? Și cum de nu știuse că ar fi acceptat bucuros să fie cel mai fidel servitor al ei?

– Nu caut scuze pentru ceea ce am făcut. Este de neiertat.

Expresia de pe chipul ei era de nepătruns. Nu spuse nimic. Ar fi vrut să-i spună măcar că așa era, că era o bestie. Voia să țipe la el, să urle, să vină și să-l lovească cu pumnii în piept. Ar fi pariat tot ce avea – *totul,* inclusiv clubul recent achiziționat – că și ea știa exact că asta își dorea, așa că rămânea impasibilă, ca să îl pedepsească. Un atac de furie ar fi durut mai puțin – dar nu merita să sufere mai puțin.

– Îți amintești cum ai ajuns în Tamisa? o întrebă.

În sfârșit, o tresărire de emoție. Frică. Adâncă și întunecată.

– Nu.

– Somerdale spune că ai plecat cu unchiul tău...

– Ai discutat despre asta cu fratele meu?

Furie acum. Ochii i se îngustară, pumnii i se strânseră pe lângă ea. Respirația îi era iute și întretăiată.

– Nu! spuse el, ridicând o mână. Mă crezi sau nu, la început n-am vrut să te las să crezi că ești servitoare decât o singură zi.

– Dar te amuzai așa de copios, încât te-ai gândit să prelungești distracția?

– Nu a fost așa cum crezusem că o să fie.

Își strânse mâinile în jurul poliței de marmură de deasupra șemineului, ca să nu se repeadă la ea și să o ia în brațe, să o aline cu mângâierile lui, cu șoapte blânde și săruturi dulci.

– Ar fi mult mai ușor dacă ai lua loc și mi-ai permite să-ți explic, fără să mă întrerupi.

– Și crezi că-mi pasă ce ar fi mai ușor pentru tine?

Își ridică mâinile, cu palmele spre el.

– Am mâinile rănite acum. Nu sunt mâinile unei lady. Și nu mai sunt neprihănită. Nu voi fi virgină pentru soțul meu.

– Nu ai fost virgină nici pentru mine, zise el sumbru.

– Nenorocitule! șuieră ea printre dinți.

Apoi străbătu din câteva salturi distanța dintre ei și se repezi la el, izbindu-l cu pumnii în piept, în brațe, în față. Se purta ca o nebună, lovind în toate direcțiile, în orice nimerea.

Nu încercă să o oprească, nu la început. Merita fiecare vânătaie, fiecare zgârietură. Apoi însă se temu să nu-și facă rău singură. O cuprinse în brațe, o trase la pieptul lui, o ținu strâns.

– Phee, șopti în părul ei. Phee, e-n regulă!

Mâinile ei se înmuiară, și Phee își lăsă întreaga greutate pe el, izbucnind în hohote violente de plâns, udându-i cămașa cu lacrimile ei. Se părea că era soarta lui să-i provoace mereu suferință. Ar fi plecat dacă ar fi putut, ar fi lăsat-o în pace, dar nu încă. Nu încă.

– Spune-mi, o îndemnă el blând. Spune-mi ce s-a întâmplat!

Ștergându-și ochii, se trase de la pieptul lui. Fără să îl privească în ochi, se întoarse lângă canapea.

– Nu știi despre ce vorbești.

Și-ar fi dorit să nu știe. Spera că nu știa. El, care nu se ruga niciodată, se ruga acum să se înșele. Dar era singura explicație care avea sens, singurul lucru care s-ar fi potrivit cu momentul în care o găsise în Tamisa – deși era de neconceput.

– În prima noapte după ce te-am găsit, fratele tău era la club, la masa de joc, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Nu am putut să înțeleg de ce nu te căuta. Decât dacă nu știa că ți se întâmplase ceva. Sau dacă fusese chiar el cel care te aruncase în râu și, prin urmare, te credea moartă.

Ophelia își dădu ochii peste cap.

– Somerdale n-ar putea omorî nici o muscă.

– Așadar, a fost unchiul. Te duceai la Stillmeadow, cu unchiul tău, ca să ai grijă de mătușa ta. Doar că n-ai mai ajuns acolo. Și totuși unchiul tău susține că ai fugit. De ce-ar minți?

– M-am săturat de această conversație.

Se întoarse, pregătindu-se să plece.

Drake întinse o mână și o prinse de braț. Phee se scutură și-l străpunse cu privirea.

– Ai promis că nu mă atingi dacă accept să mă întâlnesc cu tine, dar pari incapabil să-ți ții promisiunea. Presupun că nu ar trebui să mă surprindă, ținând cont de caracterul tău.

Oricât de mult și-ar fi dorit să n-o facă, trebuia să renunțe la menajamente ca să afle adevărul.

– Unchiul tău te-a luat cu forța în seara aia.

Ophelia scoase un oftat prelung, ca și cum ar fi fost cel mai enervant bărbat de pe fața pământului și începea să-și piardă răbdarea cu el.

– Dă toată povestea asta uitării. Ai făcut destul rău, nu crezi?

Oh, nu făcuse încă nimic, dacă bănuielile lui erau întemeiate.

– Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu te-a abuzat în noaptea aia.

Trăgând aer printre dinții încleștați, Ophelia închise ochii și strânse pumnii. Drake crezu că avea de gând să îl pocnească iar. Dar, când deschise ochii din nou, citi în ei o hotărâre de oțel.

– Nu. M-a. Abuzat. În. Noaptea. Aia.

O privi intens, dar nu văzu decât adevărul. Adevărul total, absolut în ochii ei. Fiecare cuvânt pe care îl rostise cu atâta convingere fusese sincer. Simți un val de ușurare, totuși ceva nu-i dădea pace.

– Dar nu ai avut nici o barieră de care să trebuiască să trec.

Roșeața i se ridică pe gât, pe față. Știa că fuseseră cuvinte șocante, prea directe, dar voia o explicație. Trebuia să știe că nu-i făcuse un rău și mai mare decât crezuse inițial. Reacția ei din hol fusese mai mult decât furie. Nu putea înțelege pe deplin ce văzuse.

– Poate că m-am născut fără, zise ea. Sau poate că s-a rupt cumva. Nu știu, dar sunt sigură că nu orice virgină rămâne pe deplin neatinsă. În plus, ținând cont de disperarea cu care mă doreai noaptea trecută, chiar crezi că ai fi observat?

Avea dreptate aici. Fusese pierdut în pasiune, în focul dintre ei. Poate că se înșela, dar ceva nu era în regulă. Făcea prea mari eforturi să-l abată de la subiect.

Deși știa că ar fi trebuit să renunțe, să renunțe la ea, nu se simțea în stare să o facă.

– Cum ai ajuns în râu?

– Nu-mi amintesc.

– Nu te cred.

– M-am săturat de interogatoriul ăsta și de tine.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Dacă nu-mi spui cum ai ajuns în Tamisa, o să-i mărturisesc fratelui tău ce-am făcut.

Oprindu-se atât de brusc încât se clătină pe picioare, Phee se întoarse cu fața spre el, aruncându-i priviri otrăvite.

– Să nu îndrăznești!

– Și sunt destul de sigur că el va insista să ne căsătorim.

Cu pumnii strânși și pașii apăsați, se întoarse lângă el și se opri la doar câțiva centimetri distanță, aruncând flăcări din ochii de smarald.

– Ești un monstru.

– Ținând cont de comportamentul meu din ultima vreme, nu te pot contrazice.

– De ce contează cum am ajuns în râu?

– Pentru că, în ciuda întregii situații, și deși nu mă aștept să mă crezi, m-am îndrăgostit nebunește de femeia care locuia în casa mea. Dacă cineva i-a făcut vreun rău, o să-mi dea socoteală.

– Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi făcut ce-ai făcut.

– Nu te iubeam când a început toată povestea. Zău așa, nici măcar nu te plăceam.

Buzele ei tremurară, și Drake văzu o foarte ușoară înclinare a capului, ca și cum ar fi luat o hotărâre în legătură cu ceva. Odată cu postura, cu atitudinea ei, apărea o femeie pe care nu o putuse niciodată suporta.

– Vrei adevărul? Da, mă duceam la țară cu unchiul meu. Dar, în trăsură, mi-a descris în detaliu starea mătușii. Eram în mijlocul sezonului și eu trebuia să îndur duhoarea camerei unei bătrâne bolnave, să o spăl, să o hrănesc, să îi citesc, să o țin de mână. Gata cu dansurile, cu plimbările prin parc în care să fiu admirată de domni eleganți, gata cu flirturile! Doar sarcina inimaginabil de plictisitoare de a îngriji o bătrână bolnavă. Nu voiam asta. Voiam baluri, dineuri elegante, teatru. Voiam să mă distrez. Voiam să fiu admirată și căutată. Așa că, atunci când trăsura a încetinit la intrarea pe un pod,

am sărit. Unchiul și-a trimis valeții după mine. Și ce picioare lungi aveau! De ce își dorește toată lumea valeți înalți? În orice caz, știam că o să mă prindă așa că am sărit peste balustradă. Nu înaintasem prea mult pe pod, distanța până la apă nu era chiar atât de mare cât să nu supraviețuiesc. Nu credeam că o să sară după mine. Mai bine să mă ud puțin decât să ratez sezonul. Aveam să mă gândesc mai târziu ce să-i spun lui Somerdale.

Tonul ei era superior, rece, calculat. Îi trimitea fiori pe șira spinării.

– Nu ești atât de egoistă.

– Poate că femeia care a locuit cu tine nu era, dar cea de dinainte? Cea pe care nici măcar nu o plăceai? Recunoaște, ea chiar era atât de egoistă. Și este. Acum că mi-am recăpătat memoria, înțeleg ce mi se cuvine.

– De ce nu l-a anunțat unchiul tău numaidecât pe fratele tău?

– Presupun că și-a imaginat că o să mă duc acasă, așa că nu era nevoie. Fără îndoială se aștepta să-i explic lui Somerdale că m-am răzgândit și că nu vreau să mă mai duc la Stillmeadow.

– Nu i s-a părut important să se asigure că nu pățiseși nimic? Ce fel de om este?

– Un om căruia nu-i pasă decât de propriul interes. Am terminat?

Poate că, dacă ar fi fost într-adevăr două femei diferite, cu inimi și suflete diferite, ar fi fost convins. Dar o cunoștea și o înțelegea pe femeia pe care o salvase. Când căzuse în apă, masca i se dezintegrase. Și acum făcea eforturi disperate să o creeze la loc. De ce? Din același motiv pentru care el ridicase o barieră în jurul lui: ca să ascundă ceva urât din trecut, ceva ce nu voia să afle nimeni niciodată. Dar îi spusese ei, își deschisese sufletul în fața ei. Avusese încredere în ea.

O trădase. Nu putea să-i mai ceară acum să-i împărtășească secretul ei. Dar știa că era ceva urât și întunecat... Ceva de la care avea coșmaruri. Ceva ce o atingea, cu care se lupta... Ceva de care Grace spusese că se temea noaptea, când erau la Stillmeadow... Nu ceva... Cineva!

– Unchiul tău nu te-a abuzat în noaptea aia, spuse el.

Phee ridică bărbia.

– Tocmai ți-am spus asta.

– Te-a violat când erai copil.

Capitolul 23

Phee voia să rămână în picioare, cu spatele drept, cu fruntea sus, stăpână pe sine. Voia să nege întreaga idee, cu o atitudine sfidătoare, dar nu putea. Nu în fața lui, care o privea cu ochi negri încărcați de înțelegere și compasiune. Și certitudine. O cunoștea prea bine. Când avusese garda jos, îl lăsase să intre în sufletul ei. Când nu avusese amintiri cu care să ridice zidurile.

Se trezi cufundându-se în canapea, simțindu-și picioarele prea slabe ca să o susțină.

Nu ar fi trebuit să coboare în salon, nu ar fi trebuit să accepte să discute cu el. Ar fi trebuit să știe că o să insiste și n-o să se lase până când nu afla adevărul. Până când nu descoperea secretul ei monstruos de rușinos.

Ce-i făcuse Drake nu era nimic în comparație cu acesta. Dar o durea mai mult, pentru că se lăsase păcălită, intrase în jocul lui. Îi cunoscuse dragostea. Fusese o experiență pe care nu crezuse că o s-o trăiască vreodată, pe care știa că nu o merită. Era ceva rău în ea. Unchiul ei i-o repetase de nenumărate ori.

De fiecare dată când venea la ea.

Drake îngenunche lângă canapea. Nu se putea uita la el. Refuza să se uite.

– Te rog, îl imploră, nu poți să uiți totul?

– Câți ani aveai?

Trebuia să se aștepte să-i ignore rugămintea. Ar fi trebuit să-i ignore la rândul ei întrebarea, dar era ca un câine flămând care roade un os. Nu avea să plece până nu primea răspunsurile după care venise. Iar ea dusese atâta amar de vreme în suflet povara adevărului. Poate că, dacă o împărtășea cu el, ar fi fost mai puțin grea.

– Doisprezece, prima oară când a venit în patul meu, în mijlocul nopții. M-a atins.

Simți o senzație de greață. Strânse din dinți. Gustul amar al bilei i se ridică în gură.

– M-a obligat să-l ating.

Îndrăzni să ridice privirea spre el și văzu repulsia din adâncul negru al ochilor lui.

– Nu i-ai spus tatălui tău?

Suspină, tremurând.

– Nu. Mi-a fost prea rușine. Și Wigmore – mi-a spus că eram o desfrânată, că era vina mea că-mi făcea acele lucruri. Mi-a spus că, dacă ziceam ceva, tata m-ar fi trimis într-un loc în care fetele desfrânate erau închise în temniță. Aș fi fost singură în întuneric.

Uitată, lăsată pradă șobolanilor.

– Dar mătușa ta? Dacă erați apropiate...

– M-ar fi urât, dacă ar fi știut că sunt o desfrânată. Nu-i puteam spune.

– Nu crezi că știa?

– Aveau dormitoare separate. Și întotdeauna venea în mijlocul nopții, după ce servitorii mergeau la culcare. Pendula bătea ora două, și ușa se deschidea. Cele două bătăi urmate de liniște mă trezeau întotdeauna, leoarcă de sudoare.

Dintr-odată se simți înghețată și își frecă brațele cu mâinile.

„Dă, Doamne, să fie de ajuns", se rugă în gând, „să termine odată cu întrebările!"

– Câți ani aveai când a dus lucrurile mai departe?

Simțea cum o ustură ochii, dar refuza să dea frâu liber lacrimilor. Dacă porneau, n-ar mai fi reușit să le oprească și nu voia să se umilească și mai mult, plângând. Înghiți cu greu.

– Aveam șaptesprezece ani când... când a dus lucrurile până la capăt. Dacă nu mi-aș fi pierdut memoria... ce s-a întâmplat între noi nu s-ar fi întâmplat. Nu te-aș fi forțat să împarți patul cu o femeie atât de murdară.

Își cuprinse partea de sus a brațelor cu mâinile. Ar fi vrut să sfâșie pielea de pe ea, să uite din nou senzația hidoasă a degetelor mari și groase ale lui Wigmore împungându-i corpul, în timp ce respirația lui fierbinte îi umezea urechea.

– Crezi că tot ce ți-a făcut a fost din cauza ta? o întrebă încet Drake.

– Cum ar putea fi altfel?

Întinse mâna, oprindu-se la doar un centimetru de obrazul ei. Apoi degetele i se strânseră și își lovi coapsa cu pumnul.

Ophelia nu știa dacă îi onora rugămintea sau dacă simțea acum repulsie la gândul de a o atinge, la amintirea nopții intime dintre ei, după ce un alt bărbat fusese acolo mai înainte. O adevărată lady nu trebuia să fie atinsă vreodată de altcineva în afară de soțul ei. Dar ceva în ea era bolnav, anormal, pervers.

– Comportamentul lui nu are nici o scuză, spuse Drake cu convingere. Nu ai nici o vină pentru ce a făcut el. Dar, știind de ce e în stare, de ce te-ai mai dus cu el?

– Pentru că sunt proastă. Pentru că am crezut că terminase cu mine. Pentru că mătușa chiar este bolnavă. Dar, în trăsură, mi-a spus cât de dor îi fusese de mine. Cât de mult se bucura că puteam fi împreună din nou. Și atunci am știut că nu se terminase. Oricât de mult o iubesc pe mătușa, nu am putut să îndur gândul că o să mă atingă iar. Așa că am fugit.

Trase adânc aer în piept, își recăpătă controlul, își îndreptă spatele și îl privi în ochi.

– Ești fericit acum?

– Sunt departe de a fi fericit, dar asta o să se schimbe când Wigmore o să moară de mâna mea.

Sări în picioare și aproape că ajunsese la ușă, când Phee înțelese în sfârșit cuvintele lui. Se repezi după el, aproape împiedicându-se în tivul rochiei.

– Nu!

Îl apucă de braț și, spre surprinderea ei, găsi forța de a-l răsuci cu fața spre ea, deși era mult mai mare, mult mai puternic decât ea. Simțea furia clocotind în el.

– Nu poți să-l omori.

– Aici te contrazic.

Își ridică mâinile mari.

– Cu degetele astea strânse în jurul gâtului secăturii, mă tem chiar să nu termin prea repede.

– Nu poți să faci asta.

– Ai avut dreptate tot timpul, Phee. Nu sunt nici pe departe suficient de civilizat pentru aristocrație. Cunoști trecutul meu. Știi că prin venele mele curge sângele unui criminal. Sunt fiul tatălui meu. Am temperamentul lui și sunt momente în care simt că o să explodez.

– Dar nu e așa! Te-ai stăpânit până acum. Și nu-l poți lăsa acum să te controleze. O să te spânzure.

– Poate că e exact ceea ce merit, după tot ce ți-am făcut. Totuși, sper să mor cu ceva mai multă demnitate decât tatăl meu.

– N-o să mori deloc. Nu-ți permit. Nu înțelegi ce am încercat să-ți explic? Nu te merit.

O trase în brațele lui, o ținu la piept.

– Meriți totul.

*

– Și dacă Wigmore n-o să coopereze? întrebă Phee.

– N-o să aibă încotro.

Nu avea nici o îndoială. Călătoreau cu trăsura lui Lovingdon. Phee o considera o dovadă a încrederii ducelui în prietenul său și a dragostei pe care Grace i-o purta fratelui ei. Nici unul dintre ei nu ceruse vreo explicație, nu întrebaseră de ce trebuiau să se ducă la Stillmeadow în toiul nopții. Se duceau să o ia pe mătușa ei de acolo, ca Phee să o poată îngriji în liniște, departe de umbra lui Wigmore.

Nu se obosiseră să aprindă felinarul din interiorul trăsurii. Cumva li se părea firesc ca drumul ăsta să fie făcut în întuneric.

– Dacă nu mi-aș fi recăpătat memoria, aveai de gând să-mi spui vreodată cine sunt? îl întrebă.

– Nu mă aștept să mă crezi, dar am vrut să-ți spun în seara în care am sărbătorit. Însă m-am luat cu altceva și am uitat.

Simți zâmbetul din vocea lui.

– Apoi am vrut să-ți spun înainte să plecăm la mare, dar a venit Grace și ți-ai amintit totul. Ciudat!

I se păru că simte o dezamăgire în vocea lui fiindcă Grace fusese cea care îi adusese amintirile la viață și nu el.

– Poate pentru că ea a fost întotdeauna refugiul meu. Când eram cu ea, aproape că eram eu însămi. Când venea la Stillmeadow, știam că o să scap de atențiile lui Wigmore pe perioada vizitei ei. Când am văzut-o în hol, parcă s-a rupt un baraj și un șuvoi de amintiri a năvălit nestăvilit.

– Inclusiv despre mine.

– Inclusiv despre tine. Nu avea cum să se termine bine între noi. Cu siguranță știai asta.

Drake oftă.

– Din nefericire, faptul că știam cum o să se termine lucrurile nu m-a împiedicat să te doresc. Iar asta mă face cea mai mare secătură. Înțeleg de ce nu poți să mă ierți. Dar trebuie să-mi spui dacă o să descoperi că ești însărcinată.

Phee simți un nod dureros în stomac. Nici nu se gândise la această posibilitate. Să aibă copilul lui... Se uită pe fereastră. Visul ei era să fie liberă, să aibă grijă de animale... Însă un alt vis începea să prindă contur într-un ungher al minții ei. Un bebeluș cu părul negru și ochii negri, cuibărit în brațele ei, privind-o. Era un vis la care

n-o să se gândească. Cum ar fi putut să mai aibă vreodată deplină încredere în el?

– Ce mai face Daisy? îl întrebă.

– Primește cele mai bune îngrijiri într-unul din cele mai bune grajduri și te așteaptă.

Era caraghios să-i fie dor de un cal. Dar îi era.

– Probabil că o s-o duc la moșia lui Somerdale, ca să aibă loc să alerge. Până când o să ajung la vârsta de treizeci de ani și o să am acces la fondul meu de zestre, nu dispun de o prea mare putere financiară.

– Nu vrei să te căsătorești?

– Chiar și înainte să-mi recapăt memoria, știam că nu vreau asta. Ți-am spus care este visul meu. Și este atât de puternic, încât nu l-am uitat. Am tras doar de timp, m-am prefăcut că îmi caut un soț, pentru că asta face o lady în poziția mea.

Avea de gând să respingă toate cererile în căsătorie, toate ofertele, până când atingea o vârstă la care nici un bărbat n-ar mai fi vrut-o și atunci ar fi putut duce o viață în care să nu fie la comanda unui soț.

– E ciudat. Marla, care, fiind servitoare, probabil că n-o să se mărite niciodată, își dorește cu disperare un soț. În timp ce eu, fiica unui conte, ar trebui să mă mărit, dar îmi doresc cu disperare să rămân liberă. Se pare că întotdeauna ne dorim ce nu putem avea.

– Da, așa se pare.

Vocea îi era încărcată de regret și de tristețe.

– Îți împrumut eu banii pe care îi ai în fondul de zestre. Nu va trebui să aștepți până la treizeci de ani ca să ai viața pe care ți-o dorești.

Phee simți cum i se strânge inima.

– Ai nevoie de banii ăștia ca să renovezi clubul.

– Clubul poate fi renovat în orice moment.

Ophelia clătină din cap.

– Nu. Nu vreau să-ți fiu datoare.

– Nu ai avea nici un fel de obligație, nici o dobândă. Când vei împlini treizeci de ani și vei avea acces la banii tăi, o să-mi dai înapoi exact suma pe care ți-o împrumut. Nici un ban în plus. Mă îndoiesc că o să primești o ofertă mai bună din altă parte.

Se gândi cât de minunat ar fi fost să nu fie nevoită să mai treacă printr-un alt sezon, să uite de flirturi și de interesul prefăcut față

de bărbații din jurul ei. Gata cu balurile, cu dineurile, cu râsul forțat și cu ipocrizia.

– Presupun că-mi faci această ofertă pentru că te simți vinovat.

– Poți să crezi și asta, dacă te face să accepți mai ușor.

Din păcate, nu credea. Nu credea că era mânat de un sentiment de vinovăție, ci de ceva mult mai profund. Ceva în care se temea să creadă – și în cazul lui, și al ei.

Nu trimiseseră vorbă că o să vină. Drake știa că o vizită neanunțată în toiul nopții le-ar fi oferit un avantaj. Nu că ar fi avut nevoie de unul. Furia care fierbea în el în timp ce aștepta în hol ca majordomul să-și anunțe stăpânul – care era în bibliotecă – de sosirea lor îi dădea toată energia și forța de care avea nevoie. Aproape că sărea de pe un picior pe altul, atât de nerăbdător era să îl pocnească pe nenorocit.

În vreme ce Phee era atât de calmă, de mândră, cu bărbia ridicată. Singurul indiciu că nu-i era ușor să facă asta era paloarea de pe chipul ei, ca și cum tot sângele i s-ar fi scurs din corp în clipa în care trecuseră pragul. Îl uluia curajul și tăria de care dăduse dovadă în copilărie, când se întorsese iar și iar în acest loc blestemat, știind ce o aștepta.

– De ce mai veneai? o întrebă.

Se uită la el.

– Tata insista. Și o fiică trebuie să-și asculte tatăl. Am scăpat de această obligație după ce a murit. Fratele meu mi-a sugerat să vin în vizită, dar sugestiile lui nu erau cerințele tatălui meu, așa că le puteam ignora. În plus, chiar o iubesc pe mătușa. Este sora mamei și, după ce am pierdut-o pe mama, am devenit foarte apropiate. Ea nu a avut copii. Eram ca o fiică pentru ea. Nu-i puteam purta pică pentru ce făcea soțul ei.

Drake putea. Îi considera vinovați pe mătușă, pe servitori, pe toți cei din casă care nu observaseră ororile la care fusese supusă o tânără fată. Oamenii credeau că săracii sunt ticăloșii societății, pentru că atât de mulți erau arestați. Dar răul nu era determinat de lipsa banilor.

– Ophelia! Ești în viață! Slavă Cerului!

Drake își îndreptă atenția către hol, unde apăruse un bărbat corpolent. Tonusul muscular, la fel ca părul, îl părăsise de mult. Ochii îi erau ca două stafide mici, îndesate în aluat. Era evident că Wigmore

crezuse că Phee murise și nu bănuise că povestea pe care i-o servise lui Somerdale avea să fie vreodată pusă la îndoială. Și poate că mătușa era prea bolnavă, cu febră și delir, ca să știe dacă Phee fusese sau nu cu adevărat acolo. Servitorii nu vorbeau. Se apropie cu brațele întinse... Pumnul lui Drake țâșni și îl izbi direct în nas. Simți oasele și cartilajele cedând sub impactul loviturii, sângele țâșni. Phee scoase un strigăt. Wigmore aterizâ cu o bufnitură, cu ochii umezi, ținându-și o mână la nas. Drake făcu un pas și se opri deasupra lui.

– Ridică-te și te lovesc din nou.

„Te rog, ridică-te!"

– Cine mama dracului ești tu? scheună Wigmore, în timp ce sângele începea să i se adune în colțurile gurii.

– Sunt omul care o să te facă să regreți ziua în care te-ai născut.

– Drake! spuse încet Phee, punându-i ușor o mână pe braț.

Ciudat cât de ușor putea calma fiara din el. Se uită la unchiul ei. Lui Drake i se părea că seamănă cu o țestoasă răsturnată.

– Am venit după mătușa. O luăm cu noi la Londra.

– Nu e nevoie... să faci asta.

Tuși, scuipă. Dădu să se rostogolească, dar Drake făcu un pas în față, și Wigmore se opri. Ridică privirea spre Phee.

– Nu mai e chiar atât de bolnavă.

– Totuși, vreau să am grijă de ea până când se însănătoșește pe deplin.

– Este soția mea. Nu permit.

– Nu ai o armată suficient de mare ca să o împiedici pe Lady Ophelia să facă așa cum dorește, zise Drake, clocotind de furie.

– Am mai mult de douăzeci de servitori aici.

– Cum am spus, nu destui cât să mă oprească pe mine. Acum, Lady Ophelia o să-și informeze mătușa că o să plecăm curând și că ea o să ne însoțească.

Se lăsă pe vine, lângă Wigmore, și continuă:

– Între timp, noi doi o să stăm puțintel de vorbă. Mi s-a părut că tocmai m-ai invitat în bibliotecă, la un pahar de brandy.

– Drake! spuse ea din nou, pe acel ton blând care avea atâta putere asupra lui.

Își făcea griji pentru el, se temea să nu facă un gest nesăbuit și să ajungă să împărtășească soarta tatălui său. După tot ce-i făcuse, după felul în care o înșelase, după toate minciunile, încă își mai făcea

griji pentru el – iar asta îl durea mai mult decât orice. Întotdeauna o crezuse o femeie rea și pizmașă. Și își dădea acum seama că era de fapt cea mai generoasă făptură pe care o cunoscuse vreodată – acum, când era atât de târziu.

O privi peste umăr.

– Atâta vreme cât cooperează, o să stăm doar de vorbă. Îți dau cuvântul meu.

– Nu mă duc nicăieri cu tine! bolborosi Wigmore.

Drake ridică din umeri.

– Putem să vorbim și aici, dacă așa vrei. Sunt sigur că servitorii sunt discreți. Dar de vorbit tot o să vorbim.

Întorcându-și atenția înapoi spre Phee, se forță să îi adreseze un zâmbet liniștitor.

– Hai, tu du-te!

Ophelia ezită. Drake aproape că râse, pentru că știa că nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Mai ales când îi spunea el. În cele din urmă însă, dădu din cap.

– Te rog să ai grijă!

– N-ar putea să mă rănească nici dacă ar încerca.

De data asta, ea fu cea care zâmbi.

– Ce arogant ești!

– Sunt arogant doar dacă nu e adevărat.

Își dădea seama că ar mai fi vrut să spună ceva. În schimb, se răsuci pe călcâie și începu să urce scările.

Drake îl privi pe Wigmore cu ochii mijiți.

– Aici sau în bibliotecă?

Bărbatul nu era chiar un dobitoc. Îl conduse în bibliotecă. Nu îi oferi brandy. Rămase în picioare, lângă birou, privindu-l chiorâș, deși efectul era diminuat de batista pe care și-o apăsa pe nas, ca să domolească șuvoiul de sânge.

– Nu-ți permit să intri în casa mea și să începi să dai ordine!

Cu nasul rupt, vocea îi era mai degrabă un scâncet.

– Soția mea nu pleacă nicăieri cu tine. Altfel anunț Scotland Yardul și pun să te aresteze pentru răpire. O să te spânzure.

– Nu există nimic cu care să mă poți amenința ca să mă faci să mă răzgândesc.

– Mai vedem noi.

– Știu ce ești, spuse Drake sec. Știu ce i-ai făcut Opheliei.

Bărbatul se albi la față, apoi își îndreptă umerii.

– Nu știu ce ți-a spus neobrăzata aia, dar a mințit. Nu m-a plăcut niciodată...

– Întotdeauna a avut gusturi bune. Dar nu minte.

– Oh, văd că a reușit să-ți sucească mințile.

Nu doar atât, reușise să-i fure inima.

– Ascultă-mă cu foarte mare atenție, îi ordonă Drake.

Wigmore deschise gura.

– Dacă vorbești înainte să termin ce am de spus, voi fi obligat să-mi încalc cuvântul dat Opheliei și să te pocnesc din nou. O să te lovesc în același loc în care te-am lovit prima oară și o să doară de două ori mai tare, ți-o garantez.

Gura lui Wigmore se închise, dar se schimonosi într-o expresie beligerantă. Drake făcu un efort să se stăpânească și să nu-l pocnească oricum.

– Am de gând să te distrug. Încet, de-a lungul timpului. N-o să observi la început. Venitul tău anual va începe să se diminueze. Creditorii îți vor întoarce spatele. Servitorii tăi vor primi oferte cu posturi mai bune în altă parte. Vei descoperi că nu mai ești primit în societate. Nu te voi distruge folosind ce știu că i-ai făcut Opheliei, pentru că nu vreau să se vorbească despre ea. Dar pot să lansez alte zvonuri și să mă asigur că nimeni din anturajul tău nu vrea să mai aibă de-a face cu tine. Până când vei rămâne complet singur. Îți voi lua totul. Poziția, standardele de viață, averea... mândria. Viața ta nu va mai valora nimic, la fel cum nici tu nu valorezi nimic. Ai înțeles?

– Nu ești decât o progenitură arogantă! Nu mă poți atinge.

– Mă subestimezi, milord. Am fost crescut de ducele și ducesa de Greystone. Printre cei pe care îi consider unchii mei se numără contele de Claybourne, Jack Dodger, Sir James Swindler de la Scotland Yard și Sir William Graves, medicul casei regale. Cel mai bun prieten al meu este ducele de Lovingdon. În caz că am nevoie de ajutor, pot oricând să apelez la ducele de Avendale. Sunt proprietarul clubului Dodger's și am la dispoziție mai multe resurse decât îți poți imagina. Dar, mai mult decât orice, cunosc latura întunecată a Londrei, îmi cunosc propria latură întunecată. Sunt fiul unui ucigaș cu sânge-rece. M-am ridicat din străfundurile iadului și nu am nici o greață să mă întorc acolo și să te târăsc după mine.

Să nu ai nici o îndoială, când o să termin, vei blestema ziua în care te-ai născut.

Drake observă satisfăcut cum Wigmore pălește în fața lui. Nu intenționase să înșire numele prietenilor săi, dar erau oameni puternici și influenți, și Drake nu ezita să folosească orice resursă avea la dispoziție ca să-l îngroape pe omul din fața lui.

– Ar fi o nesăbuire să mă subestimezi, zise Drake. Să nu îndrăznești să faci nimic care să-i afecteze reputația Opheliei. Singurul motiv pentru care mai respiri încă este că ea m-a rugat să nu te omor.

– Te-ar spânzura dacă m-ai omorî.

– Și le-aș întinde personal funia. Atât de mult îmi doresc să te scot din viața ei. Vei rămâne în camera asta până când o să plecăm. Nu vreau să fie nevoită să te mai vadă vreodată. M-am făcut înțeles?

Wigmore întoarse capul, își coborî umerii și dădu din cap.

– Bine.

Răsucindu-se pe călcâie, Drake ieși din încăpere. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să o găsească pe Phee și să plece de acolo, împreună cu contesa.

Simțea urgent nevoia să facă o baie.

Dacă așa arăta mătușa ei după ce se mai înzdrăvenise, Phee n-ar fi vrut să o vadă când fusese cu adevărat bolnavă. Era inimaginabil de slabă, doar piele cenușie peste oasele ieșite în afară. Părea să fi rămas atât de puțin din ea.

– Mătușă?

Mătușa ei deschise ochii, și Phee privi în adâncul lor verde-deschis.

– Phee?

Îi zâmbi slab.

– Ai venit. Wigmore a spus că nu mai vii.

Chiar crezuse că nimeni n-o să întrebe?

– Te iau la Londra.

Trase de șnurul clopoțelului. Când servitoarea sosi în sfârșit, îi spuse:

– Fă un bagaj mic cu lucrurile doamnei. Plecăm curând.

Se întoarse înapoi spre mătușa ei.

– Te simți destul de în putere să stai în șezut, ca să te putem îmbrăca?

– Întotdeauna ai fost atât de drăguță!

Phee privi peste umăr în clipa în care auzi sunetul unor pași grei. Un val de ușurare o cuprinse în clipa în care îl văzu pe Drake. Veni lângă ea și abia se stăpâni să nu se sprijine de el.

– Mătușă, el este Drake Darling. O să mă ajute să te duc acasă.

– Dar sunt acasă, scumpo.

– Acasă la mine.

Ridică privirea spre Drake și fu surprinsă de intensitatea cu care acesta o studia pe mătușa ei.

– Te rog să ieși, trebuie să o îmbrac.

– Să nu pierdem timpul. M-am săturat de locul ăsta și presupun că și tu la fel. O s-o car eu în brațe, înfășurată în pături. Poate să rămână în cămașa de noapte. O să fim în Londra înainte să se crape de ziuă.

Phee dădu din cap. Și ea era bucuroasă să plece cât mai repede.

– Lucrurile ei?

– Lasă-le! O să-i cumpărăm din Londra tot ce-i trebuie.

Phee privi delicatețea cu care Drake o înfășura pe mătușa ei în pături și o ridica în brațe. Simți o strângere de inimă amintindu-și cum o cărase și pe ea în patul lui. Acum, când erau atâtea lucruri pe care-și dorea să le uite, își amintea totul cu perfectă claritate. Pasiunea lui, ardoarea lui... tandrețea lui. Un bărbat atât de complex, născut în întuneric, dar care reușise să se ridice deasupra negurii. Un bărbat pe care cândva îl disprețuise, îl considerase inferior. Îl trimisese să-i aducă șampania, când ar fi trebuit să o bea împreună cu el.

Coborî scările în urma lor și ieși în noapte. Valetul deschise ușa trăsurii. Drake o întinse pe mătușa ei pe o banchetă.

– O să-i țin capul în poala mea, spuse Phee, deși ar fi preferat să stea lângă Drake.

Degetele lui le cuprinseră pe ale ei în clipa în care o ajută să urce. Era pe jumătate în trăsură când un bubuit străpunse noaptea.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Așteaptă aici.

Sigur, vezi să nu!

– Ne întoarcem imediat, îi spuse ea mătușii, apoi o luă repede în urma lui Drake.

De ce trebuia să aibă picioarele chiar atât de lungi?

Casa era învăluită în nemișcare, cuprinsă de un sentiment de uluire, prevestitor de rău.

Erau în hol, aproape că ajunseseră la biblioteca lui Wigmore, când majordomul ieși din încăpere, alb la față ca un lințoliu.

– Stăpânul e mort. S-a împușcat cu unul din pistoalele de duel.

Phee se opri, lipindu-se cu spatele de perete și simțind cum întunericul începe să o cuprindă.

– Phee? Phee? Scumpo?

Îi auzea vocea de undeva de departe, îi simțea mirosul masculin, degetele calde atingându-i obrazul. Apoi privi în ochii lui atât de negri.

– De ce a făcut asta? îl întrebă.

– Pentru că e un laș.

– Ce i-ai spus?

– Că știu ce este, ce a făcut, și că am de gând să-i iau tot ce prețuiește în viață.

Și ar fi făcut-o. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Întinse mâna și atinse cu degetele bărbia atât de familiară.

– Nu ești responsabil pentru moartea lui.

– Poate că nu în mod direct. Dar mă bucur că e mort.

Phee așteptă în timp ce Drake dădea instrucțiuni servitorilor în legătură cu ce trebuia făcut acum și le lăsa adresa la care putea fi găsită contesa.

Se bucura că nu aveau să-și amâne prea mult plecarea.

Când se întoarseră la trăsură și-i spuseră mătușii ce se întâmplase, aceasta răspunse:

– Nu mi-a plăcut niciodată.

Apoi adormi înainte ca Phee să apuce să-i așeze capul pe genunchii ei. Și trebui astfel să se așeze lângă Drake. Nu protestă când o cuprinse cu brațul lui și o trase lângă el. Simțea o nevoie teribilă să plângă. Nu știa de ce. Poate pentru că totul se terminase.

Aproape.

Încă mai trebuia să discute cu Somerdale.

Capitolul 24

– Și-a luat viața?

Somerdale stătea în salonul din față, în hainele de noapte, halat și papuci, cu părul blond răvășit în toate direcțiile.

Phee fusese destul de surprinsă să-l găsească acasă, se așteptase să fie prin unul din cluburile lui. Ar fi fost mai simplu dacă și-ar fi urmat rutina obișnuită. În felul ăsta, poate ar fi reușit să evite necesitatea de a explica prezența lui Drake.

Fratele ei miji privirea și se uită chiorâș la Drake.

– Și tu de ce te aflai acolo?

– După cum am încercat să-ți explic, începu Phee, starea mătușii nu se îmbunătățea, și Wigmore nu mă lăsa să o aduc la Londra. M-am gândit că poate Drake o să reușească să-l facă să se răzgândească.

– Unchiul a spus că ai fugit.

– Îmi imaginez că a înflorit toată povestea, de dragul dramatismului. Nu știu. Ce-i drept, am plecat pentru câteva zile, dar nu se poate spune că am fugit. M-am dus să stau în sat pentru că devenise de-a dreptul imposibil și mă scotea din sărite. Apoi mi-am dat seama că nu aveam nevoie decât de un bărbat puternic, așa că l-am chemat pe Drake.

– De ce nu pe mine?

Somerdale părea jignit. Phee era prea obosită ca să se gândească la orgoliul lui.

– Când i-ai făcut tu vreodată față unchiului?

Somerdale se strâmbă. Aici avea dreptate, și o știa.

– Dar de ce ai crezut că lui Darling o să-i pese de dorințele tale? De ce ar fi venit după tine în mijlocul nopții?

– Pentru că este prietena lui Grace, spuse Drake. Nu mai încerca să analizezi totul, Somerdale! O să te ia durerea de cap.

– Mi se pare ciudat că doar acum o săptămână mă întrebai de ea și acum, când are nevoie de tine, iată-te! Mă tem că mai e și altceva la mijloc. Ai profitat de sora mea?

– Nu a profitat, zise Phee. Acum vrei, te rog, să trimiți după Dr. Graves să o poată examina pe mătușa? Sau trebuie să-l trimit tot pe Drake? E foarte bolnavă.

Somerdale își trecu mâinile peste față.

– Nu, nu este nevoie să-l implicăm și mai mult pe Darling. Mă ocup eu.

Imediat ce fratele ei ieși din încăpere ca să caute un valet, Phee se întoarse spre Drake.

– Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul din această seară. Dar nu este nevoie să mai rămâi.

Privirea lui îi alunecă încet peste față, ca și cum ar fi încercat să-și întipărească în memorie fiecare trăsătură.

– O să-ți mai pună și alte întrebări.

– Mă descurc eu cu Somerdale. Fac asta de când m-am născut.

Drake dădu din cap.

– O să-mi lipsești în casă.

Aproape că recunoscu că și ei avea să-i lipsească să fie acolo, dar amintirea trădării lui era încă proaspătă, și nu-i era clar ce sentimente nutrea exact pentru el.

Când venea vorba de Drake, se simțea în mii de feluri diferite: recunoscătoare pentru că o ajutase, furioasă pentru că o trădase, plină de pasiune și de dorință, rănită. Nu știa dacă va putea vreodată să le separe.

– Nu am... începu el, apoi însă se opri și clătină din cap. Voiam să spun că nu am vrut să te rănesc, dar firește că asta e o minciună. Întotdeauna ai fost de părere că îți sunt inferior, iar eu am demonstrat că aveai dreptate. Îmi pare rău, Phee. Mai mult decât pot spune.

Ieși din încăpere, din viața ei. Înalt, puternic, mândru.

Iar ea, care nu plânsese niciodată, nici măcar în cele mai cumplite clipe din viața ei, se prăbuși pe un scaun și izbucni în suspine, simțindu-se pustie și nedumerită.

– Arsenic, spuse doctorul Graves.

Phee, Somerdale și Graves stăteau pe hol, lângă camera în care dormea mătușa Berta.

– Cu siguranță sunt semne de otrăvire înceată, cu arsenic.

– O să-și revină? întrebă Phee.

– Este foarte posibil. Depinde ce doză a primit și pe parcursul a cât timp. Cât de mult i-a afectat organele. Va trebui să o ținem sub supraveghere.

– Wigmore a spus că începuse să-și revină.

Graves ridică din umeri.

– Poate că începuse să aibă remușcări și s-a oprit.

Phee se întrebă dacă existase pe lume un om mai josnic ca Wigmore.

– De ce și-ar fi omorât Wigmore soția? întrebă Somerdale. Îi luase deja zestrea, banii. Ce avea de câștigat?

– O soție mai tânără, șansa de a avea un moștenitor? speculă Graves. Nu înțeleg cum funcționează mintea omului, doar trupul.

– Dar era atât de bătrân! zise Somerdale. Crezi că mai era în stare?

– Chiar contează? întrebă Phee.

Somerdale roși la față, ca și cum ar fi uitat că sora lui era acolo și asista la conversația necuviincioasă.

– Scuzele mele! Firește că nu contează. Doar că toată povestea asta mi se pare tare ciudată. Tu și Darling plecați de nebuni în toiul nopții. Otravă. Sinucidere. Comploturi. Dumnezeule mare, mâine-poimâine descopăr vreo nebună la mansardă.

Phee râse ușor și îi atinse brațul.

– Nu prea cred că o să se întâmple asta.

Se întoarse spre Graves.

– Vă mulțumim că ați venit în toiul nopții.

– Îmi pare rău că a fost nevoie de serviciile mele, dar mă bucur că e vorba de ceva din care probabil că doamna o să-și revină. Mă întorc să o văd mâine.

În timp ce Somerdale îl conducea pe Graves, Phee se duse să se mai uite o dată la mătușa ei. Dormea atât de liniștit. Apoi pleoapele îi tresăriră și deschise ochii.

– A încercat să mă omoare, nu-i așa? întrebă ea.

– Așa credem, răspunse Phee.

– M-am măritat cu el pentru că așa a vrut tata. Tu să te măriți din dragoste, Phee, cum a făcut mama ta.

– Dragostea nu e așa de ușor de găsit.

– Este greu să o recunoști. Să găsești un bărbat demn de tine, asta e și mai greu.

Dar cel mai greu era să fii destul de bună pentru acel bărbat, își spuse Phee. Drake îi știa secretele acum și, deși credea că o să-i lipsească, Phee bănuia că, odată cu trecerea timpului, avea să fie bucuros că nu mai era în viața lui.

Era murdară. După Wigmore, nu-și mai dorise niciodată atingerea unui bărbat. Dar Drake o atinsese. Din partea lui, primise bucuroasă ceea ce nu putuse niciodată să tolereze de la alți bărbați. Acum nu știa dacă mai putea continua.

În săptămâna care trecuse de la întoarcerea lui Phee, Somerdale, dragul de el, încercase să afle exact ce se întâmplase din momentul în care ieșise din biblioteca lui, cu intenția de a se duce la Stillmeadow cu unchiul lor, și clipa în care se întorsese acasă. Dar întrebările lui

rămăseseră în mare parte fără răspuns, și Phee bănuia că fratele ei nu își dorea cu adevărat să afle adevărul. Așa că îi dădea răspunsuri în doi peri, mormăia, ofta, iar Somerdale rămânea mulțumit că-și făcuse datoria de frate și analizase situația.

Între timp, Phee se plimba aiurea prin casă, întrebându-se cu ce să își umple timpul atunci când nu are de lustruit cizme, mobilă sau balustrade. Nu se simțea în stare să meargă în vizită, nu încă, iar mătușa bolnavă îi oferea scuza perfectă pentru a evita evenimentele vesele ale sezonului. Nici nu primea vizite, ceea ce era de la sine înțeles pentru cineva care tocmai își pierduse unchiul – nu că ar fi oferit această scuză. Societatea, cum se întâmpla întotdeauna, presupunea automat acest lucru, iar Phee era recunoscătoare. Îi era greu să reconstruiască zidurile de care avea nevoie pentru a se mișca în cercurile politicoase.

Mătușa ei își revenea. În acea după-amiază luau ceaiul în grădină.

– Pari foarte sprintenă, îi spuse Phee, așezându-se pe un scaun la masa acoperită cu pânză de olandă, de lângă o tufă de trandafiri.

– Vai de mine! Sunt ani buni de când n-am mai fost sprintenă. Dar încep să mă simt mai bine.

– Mă bucur.

Pregăti o ceașcă de ceai și i-o întinse mătușii.

– Mulțumesc, scumpo. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu băiatul ăla chipeș care ne-a ajutat să scăpăm de la Stillmeadow?

Phee simți cum i se strânge stomacul.

– Drake Darling? E foarte ocupat.

– Prea ocupat ca să vină să o vadă pe fata de care e îndrăgostit?

– Nu e îndrăgostit de mine.

– Oh, eu am crezut că este. Dar nu m-am priceput niciodată la chestii de-astea.

– La ce anume, mătușă?

– Să-mi dau seama cine pe cine place. Am crezut că Wigmore mă plăcea pe mine. Și cred că m-a plăcut, la început. Dar ce știam eu? Aveam doar șaptesprezece ani.

Phee simți o strângere de inimă. Da, ticălosul probabil că o plăcuse foarte mult la șaptesprezece ani.

– Nu am avut niciodată prea multe în comun și, după ce am pierdut trei sarcini, am devenit mai degrabă un ornament decât o soție.

O bătu pe mână pe Phee.

– Să nu ajungi un ornament, scumpo! E o viață îngrozitor de singuratică și de plictisitoare.

Phee îi strânse degetele mătușii și îi zâmbi.

– Trebuie să vedem cum facem să te ducem la niște petreceri.

– Oh, nu am eu timp de așa ceva! Ți-a spus Somerdale că am primit o scrisoare de la avocatul lui Wigmore?

– Nu, nu mi-a spus.

Amestecă zahărul în ceai.

– Sper că sunt vești bune.

Mătușa se aplecă spre ea.

– Wigmore mi-a lăsat o sumă considerabilă. Firește, vărul lui, Bartlett, se va muta la Stillmeadow, împreună cu soția lui, având în vedere că lui îi revine titlul. E un băiat de treabă. Îmi place foarte mult. O să fie un conte bun. S-au oferit să-mi strângă ei lucrurile, ca să nu fiu nevoită să mă întorc acolo. Foarte drăguț din partea lor.

Chiar era drăguț. Îl întâlnise odată pe Bartlett. Părea un băiat de treabă, cu siguranță un om mai bun decât acela căruia îi lua locul.

– Va trebui să-ți găsim o casă în Londra.

Ochii mătușii se măriră.

– Oh, nu! Nu rămân aici, scumpo. Vreau să călătoresc după ce îmi recapăt puterile. Somerdale m-a asigurat că pot să văd o mare parte din lume cu banii pe care i-am primit.

Phee nu se putu abține. Zâmbi larg.

– Mătușă, eu, una, nu aș accepta sfaturi financiare de la Somerdale. Are intenții bune, dar, din câte am înțeles, nu și-a administrat prea bine propria moștenire.

– Atunci, poate băiatul ăla frumos? Nu m-ar deranja să îl mai văd o dată înainte să plec.

Phee râse ușor. Ah, ce senzație minunată! Ultima oară când râsese... fusese cu Drake. Înainte să-și amintească totul, înainte să înțeleagă trădarea lui.

– Este un om de rând.

– Ah, spuse mătușa, dând cu înțelepciune din cap. Înțeleg.

Cuvintele ei, așa puține câte fuseseră, conțineau o notă de dezamăgire.

– Ce anume înțelegi?

– Tatăl tău era de părere că un om se naște cu o anumită poziție în lume și că n-ar trebui să privească niciodată mai jos. Și tare mă tem că și tu crezi același lucru.

Phee și-ar fi dorit să fi băut deja ceaiul, ca să-și facă de lucru turnându-și o altă ceașcă. Nu-i plăcea felul direct în care o privea mătușa ei, așteptând un răspuns.

– Poate că am crezut, cândva. Acum... acum nu mai știu.

Se gândi la cât de mult muncea Drake, la câte făcea. Își câștigase succesul, câștigase respectul celor care îi dăduseră în grijă afacerea lor.

– Cu ce se ocupă acest Drake Darling? Nu era îmbrăcat ca un om de rând, așa că presupun că are o afacere solidă.

– Administrează – nu, este proprietarul unui club pentru gentlemeni.

– Așa? Carevasăzică e om de afaceri. Poate că ar trebui să-i scriu și să-i cer sfaturi în legătură cu administrarea moștenirii mele.

Phee clătină din cap.

– Nu. Cum ți-am spus mai devreme, este extrem de ocupat.

– Păcat!

Mătușa privi înspre grădină.

– Am chef de o plimbare. Vii cu mine?

– Mi-ar face mare plăcere.

Și își dorea să fie lângă ea, să îi ofere ajutor mătușii în cazul în care ar fi descoperit că nu era atât de puternică pe cât credea. Ajutând-o să se ridice de pe scaun, Phee îi oferi brațul.

Mergeau cu pași mici și înceți, dar erau pași. Phee se bucura să vadă că mătușa părea întremată.

– Tatăl tău a iubit-o foarte mult pe sora mea, spuse mătușa Berta. Și mă bucur pentru asta. Dar a fost un om aspru, care se opunea schimbării și ținea prea mult la principiile vechi. Totuși, zic eu, dacă principiile vechi ar fi fost atât de bune, nimeni nu ar mai fi venit cu altele noi.

Se sprijini de Phee.

– Invită-l pe băiatul ăla frumos la cină!

– E complicat, mătușă.

– Tot ce are valoare e complicat, draga mea.

Nu era ora potrivită pentru o vizită de dimineață, pe de altă parte nu vizita pe cineva dintr-o familie aristocrată. Deși se îmbrăcase ca și cum acesta ar fi fost cazul. Stătea pe veranda unei case din oraș, așteptând să i se deschidă ușa. Privirea însă îi era lipită de casa de alături. Se întrebă dacă Drake dormea sau dacă era măcar acolo.

Poate că se dusese la club. Cel mai bine era să pună capăt complet asocierii dintre ei. Fără să mai tragă de timp. Fără scuze, întrebări sau regrete.

Ușa se deschise în cele din urmă.

– Vă pot ajuta? întrebă Marla.

Phee știa că hainele schimbă mult aspectul unei persoane, că oamenii te privesc altfel atunci când ești bine îmbrăcat. Totuși, credea că putea fi recunoscută.

– Marla.

Ochii Marlei se măriră, gura i se deschise larg, și fata uită să o mai închidă.

– Doamne! Phee? Nu te-am recunoscut.

Pentru că nu se uitase cu atenție. Pentru că văzuse doar o rochie scumpă, o pălărie și o pereche de mănuși. Părul blond, fără nici o șuviță scăpată de la locul ei. Părul lui Lady Ophelia Lyttleton nu cădea pe ochi, nu trebuia suflat ca să fie dat la o parte de pe față.

– Ți-ai amintit cine ești? întrebă Marla.

– Da. Lady Ophelia Lyttleton.

– Aristocrată. Știam eu. Erai prea sofisticată.

– Marla, am vrut să-ți mulțumesc.

– N-am făcut nimic.

– M-ai învățat cum să am grijă de casa domnului Darling. M-ai învățat cum să aleg sparanghelul. Ai fost prietena mea.

– Nu mulțumești cuiva pentru că ți-e prieten. Doar le ești prieten la rândul tău. Știu că nu se mai poate acum...

– Eu speram să se poată. Știu că doamna Turner este în vârstă și nu vreau să-i dau rutina peste cap, dar, când o să ai nevoie de un loc de muncă, sper să iei legătura cu mine. Întotdeauna va exista un loc pentru tine în casa mea.

Îi întinse cartea ei de vizită.

Marla o luă și făcu o reverență.

– Nu știu ce să spun.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva, de orice...

Apoi, deși își propusese să nu o facă, privi spre casa de alături.

– Nu e acolo, spuse Marla. N-a mai venit de vreo două zile. Dar, dacă vrei să arunci o privire, așa de dragul timpurilor trecute...

Băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase o cheie.

– Ai cheia?

Marla dădu din cap.

– M-a rugat să fiu cu ochii în patru. Doar că nu știu după ce voia să mă uit, dacă nu cumva după tine.

Phee privi din nou înspre casă. Fusese foarte furioasă în dimineața în care plecase. Crezuse oare că o să se întoarcă să-și ia lucrurile? Care lucruri? fu următorul ei gând. Hainele erau ale altcuiva, cărțile erau de pe rafturile lui... O perie, un pieptăn și o oglindă de argint? Nu erau cu adevărat ale ei, fuseseră doar recuzită pentru farsa lui.

Totuși, parcă simțea cum casa o cheamă. Voia să o mai vadă o dată: podelele pe care le frecase, polițele pe care le ștersese de praf, balustradele pe care le lustruise.

Smulse cheia dintre degetele Marlei.

– Lipsesc doar un minut.

Marla dădu din cap, zâmbind cu subînțeles.

– Stai cât vrei! Eu nu plec nicăieri.

Coborâse două trepte, când Marla strigă în urma ei:

– Apropo, e de la ușa din spate!

Phee privi peste umăr și-i zâmbi.

– Mulțumesc.

Străbătu în grabă cărarea îngustă dintre cele două case, până când ajunse la tufa de lauri de la poarta din spate. O deschise și fu dezamăgită să n-o vadă pe Daisy. Deși știa că era bine îngrijită la un grajd foarte bun, nu i se părea firesc să nu o vadă acolo. Apoi inima i se înmuie în clipa în care îl văzu pe Rose pe verandă.

Câinele uriaș își înălță capul, se ridică în picioare și o porni agale spre ea. O înconjură de trei ori înainte să se ridice pe picioarele din spate, să-și pună labele din față pe pieptul ei și să scoată un lătrat entuziasmat.

Phee râse în timp ce mângâia câinele.

– Uită-te la tine! Ești încă aici. Și te-ai mai îngrășat. Ia uite ce frumos ești cu puțină carne pe oasele alea. Zău așa, dacă n-aș ști mai bine, aș zice că te-a și periat.

Rose lătră din nou, înainte să se lase la loc în patru labe și să vină după ea, în timp ce Phee urca pe terasă. Nu se putu abține să nu se aplece și să-l mângâie încă o dată pe Rose. Se întrebă ce părere ar fi avut Somerdale să țină un câine în casă, presupunând că Drake ar fi renunțat la el.

Lăsându-l pe Rose să tragă un pui de somn pe terasă, intră în casă, pe jumătate așteptându-se să o găsească pe Pansy întinsă

pe masa de lemn pe care luase cina cu Drake, dar nu găsi decât o bucătărie extrem de ordonată. Presupunea că mânca la club acum. Nu o mira că nu păstrase pisica. Se întrebă dacă ar fi găsit-o, dacă ar fi căutat-o prin cartier. Probabil că nu.

Se plimbă pe holurile cunoscute. Nimic nu se schimbase, doar că acum un strat subțire de praf părea să se fi așezat peste tot, cu excepția biroului. Mai lucra acolo din când în când? Și se gândea la ea atunci?

La intrare era masa hidoasă pe care o cumpărase. Pe ea se afla vaza pe care o răsturnase în ultima ei dimineață aici, lipită la loc, bucată cu bucată, deși lipiturile erau vizibile. Își trecu degetul peste una din liniile zimțate. Ciudat cum această imperfecțiune nu îi răpea din frumusețe. Nici absența florilor. Mai că era tentată să fure vreo câțiva trandafiri din grădina doamnei Turner ca să înveselească intrarea. Poate că o s-o facă, pentru ca Drake să știe că fusese acolo.

De unde îi venise gândul ăsta? De ce-i păsa dacă-și dădea sau nu seama că trecuse pe acolo? Nu voia să interpreteze vizita ei altfel decât ca pe o simplă incursiune nostalgică. Și de ce mama naibii era nostalgică în legătură cu locul ăsta?

Nici măcar nu fusese vreodată cu adevărat menajeră aici.

În clipa în care privi în salon, se opri brusc.

– Oh, vai! șopti, lipindu-și degetele de buze.

Uluită, păși în încăpere.

Tapet negru și auriu, exact așa cum îl desenase și i-l descrisese. Pe pereți. Draperii negre la ferestre. Și mobila... din mahon și catifea neagră. Fiecare piesă – canapeaua, scaunele, mesele – totul era exact ca în desenul ei, totul era aranjat așa cum fusese aranjat de ea pe hârtie. Și salonul era atât de elegant pe cât și-l imaginase.

Ghemuită pe canapea, lângă șemineu, era Pansy. Se uita doar la ea, clipind lenește din ochi.

– Nici un pic de entuziasm din partea ta că mă revezi? o întrebă Phee, așezându-se pe canapea și trecându-și degetele prin blănița moale.

Pansy începu să toarcă tare.

– Așa-i mai bine.

Simțind că o trage ceva de fustă și auzind un mieunat subțirel, privi în jos și văzu un pisoiaș mic și alb care i se răsucea printre gleznе. Râzând, îl ridică în brațe.

– Și tu cine ești? Drake Darling a insistat să nu-i transform casa în menajerie, așa că spune, cum ai ajuns tu aici?

Mângâie pisoiul între urechi și acesta începu să toarcă.

– Îți place, nu-i așa? Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult.

Lăsă jos pisoiul, se ridică și ieși din încăpere. Mai era un loc pe care voia – trebuia – să îl vadă.

Urcă scările încet, treaptă cu treaptă. Inima începu să-i bată mai repede și trase de câteva ori aer în piept ca să se calmeze – învățase mai demult să facă asta, ca nimeni să nu-și dea seama când era agitată. Era motivul pentru care Somerdale nu își dăduse seama cât de îngrozită fusese să plece cu Wigmore în acea noapte, motivul pentru care tatăl ei nu știuse niciodată cât de mult îi displăcea să meargă la Stillmeadow. Wigmore o convinsese că *latura ei păcătoasă* trebuia ascunsă de toată lumea. Devenise expertă în a crea o fațadă în spatele căreia să ascundă urâțenia lucrurilor din viața ei.

Era rușinea ei, umilința cu care trebuia să trăiască. Ajunsese să creadă că era, într-un fel, vina ei. Era murdară, păcătoasă, merita... Scutură din cap. Nimeni nu merita să îndure ce îndurase ea. Înțelegea asta acum. Datorită lui Drake. Ciudat cum o ajutase în aceeași măsură în care o rănise.

Când intră în dormitor se simți ca și cum ar fi intrat într-un cocon – în siguranță. Camera era ordonată, nu erau haine împrăștiate pe jos. Păstra mirosul lui – întunecat, masculin, puternic. Se apropie de pat. Așternuturile nu erau răvășite. Nimic nu trăda că ar fi dormit acolo. Nimic nu amintea că dormise și ea, ghemuită, în acel pat, cuibărită lângă el.

Ar mai fi fost acolo dacă i-ar fi spus cine era? Dacă ar fi rostit cuvintele: „Ești Lady Ophelia Lyttleton", și-ar fi amintit ceva? Ar fi contat? Ar fi fost altfel? Sau i s-ar fi părut de-a dreptul ridicol?

Auzi podeaua scârțâind și întoarse capul, doar ca să-l vadă pe Drake stând în ușă, îmbrăcat impecabil, cu eșarfa legată la gât, cu vesta închisă la nasturi, cu haina căzându-i perfect pe umerii largi. Cu părul negru încadrându-i fața, străpungând-o cu ochii lui întunecați.

– Marla mi-a spus că nu ești aici, zise ea sec, făcând eforturi să nu-l lase să observe cât de tare îi bătea inima, cât de întinși îi erau nervii.

– Nu eram. Dar a trebuit să las niște bani pentru Jimmy. Azi e ziua în care vine să facă curat după Rose. Și am...

Clătină din cap.

– Casa părea altfel, mirosea altfel când am intrat. Am știut că ești aici.

Părea să-și cântărească vorbele ca și cum se temea că, dacă ar fi spus un cuvânt greșit, ea ar fi luat-o la fugă. Când, în realitate, Phee detesta distanța care îi separa.

Dar gândul de a fi aproape de el o îngrozea. Voia să-și treacă mâinile peste umerii lui, peste pieptul lui, prin părul lui.

– Am văzut că ai mai adus o pisică.

– O cheamă Orhideea.

Nu-și putu stăpâni zâmbetul când văzu că-i păstrase tradiția de a da animalelor nume de flori.

– Este parfumul meu preferat.

– Știu.

Solemnitatea cuvintelor lui îi sfâșie inima. Firește că știa. Știa totul despre ea, îi știa cele mai întunecate secrete. Dar i se părea drept să fie așa, pentru că și ea i le știa pe ale lui.

– Cum se mai simte mătușa ta? o întrebă.

– Își revine foarte bine, ținând cont că Wigmore a încercat să o otrăvească.

– Nenorocitul! Atât de mult își dorea să te întorci la el.

Phee simți cum i se strânge inima în piept.

– Nu cred că a avut vreo legătură cu mine.

– Ai spus că erați apropiate, dar că nu te mai duseseși să o vezi de la moartea tatălui tău.

Închise ochii, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Drake avea dreptate. Singurul lucru care ar fi convins-o să se întoarcă la Stillmeadow era sănătatea mătușii ei. Wigmore știuse. Apoi, ca să-și acopere păcatele, continuase să o otrăvească, intenționând să o omoare, ca să nu poată dezminți povestea lui cum că Phee ajunsese la Stillmeadow, dar fugise.

Deschise ochii.

– Mă bucur că e mort. Nu putem niciodată să știm chiar totul despre un om, nu-i așa?

– Nu, nu chiar totul.

Dar puteai ști suficient, își spuse, îndeajuns cât să te îndrăgostești.

Toate sentimentele diferite pe care le simțea pentru Drake încă i se mai învârteau în minte și în suflet. Nu știa ce să facă cu ele, așa

că le ignoră, apoi schimbă subiectul și aduse în discuție ceva ce îi făcuse plăcere.

– Am văzut că mi-ai ascultat sfatul în legătură cu salonul.

Făcu un pas spre ea.

– De ce ești aici, Phee?

Așadar nu avea de gând să o lase să îl conducă spre o discuție de complezență. Ar fi trebuit să știe. Întotdeauna punea prea multe întrebări, mereu avea nevoie de răspunsuri. Clătină ușor din cap.

– Nu știu.

Privirea îi alunecă spre mijlocul patului, unde fusese cea mai fericită.

– Mă tot gândesc la noaptea pe care am petrecut-o împreună.

– Dacă aș fi știut ce ți s-a întâmplat, aș fi fost mai blând.

Ridică privirea spre el. Era la doar câțiva centimetri distanță acum.

– Dar tot ai fi făcut-o.

– Da.

Ridică mâna și, încet, ca și cum i-ar fi dat o șansă să se retragă, să dea înapoi, îi cuprinse obrazul.

– Dar ar fi trebuit să-ți spun cine ești. Ar fi trebuit să-ți spun totul.

– Nu știai totul. Iar dacă eu aș fi știut totul, nu s-ar mai fi întâmplat nimic între noi. M-am gândit la asta. Destul de mult chiar. A fost o binecuvântare să-mi uit trecutul o vreme.

Îi prinse bărbia cu degetele ei înmănușate.

– Dacă nu aș fi uitat, nu aș fi aflat niciodată ce se întâmplă cu adevărat între un bărbat și o femeie... Niciodată nu aș fi...

Îi cuprinse mâna și începu să-i deschidă nasturii mănușii. Ritmul inimii i se acceleră.

– Ce faci?

– Dacă tot e să mă atingi, nu vreau să o faci cu mănuși.

– Nu o să te ating, nu o să...

Îi scoase mănușa, o aruncă deoparte, și-i puse palma înapoi pe obrazul lui.

Dorința care ardea mocnit în privirea lui o străpunse până în vârful picioarelor, făcându-i degetele să i se chircească. Și avusese dreptate. Era mult mai bine să simtă atingerea pielii pe piele.

– Cum poți să mă mai vrei, cu tot ce știi acum despre mine? îl întrebă.

– Partea urâtă era în el, nu în tine, spuse Drake. Tu ești frumoasă și curajoasă. Chiar și când erai copil, ai mers mai departe, când alții s-ar fi prăbușit. Ce s-a întâmplat între noi, în patul meu, nu a avut nici o legătură cu el.

Ochii o usturau, lacrimile amenințau să se dezlănțuie.

– Încerc să mă conving și eu de asta, dar e atât de greu. Aș vrea să nu-l mai fi văzut niciodată. Nu pot să mi-l scot din minte. Cred că m-am întors aici pentru că am vrut ca amintirile cu tine să fie mai puternice. Să le acopere pe cele cu el.

Îi luă cealaltă mână și începu, încet, să-i scoată și cea de a doua mănușă.

– Drake...

– Te pot face să-l uiți.

Își fixă privirea într-a ei.

– Dă-mi voie să fac asta pentru tine.

Phee clătină ușor din cap.

– Nu știu dacă mai pot, acum că mi-am amintit totul, acum că știu tot ce am făcut.

– Tot ce a făcut el. Tu nu ai făcut nimic. Știu că nu am dreptul să-ți cer asta, având în vedere cum am ajuns aici. Dar ai încredere în mine.

– Mi-e frică.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– O să fie ca în noaptea aia în care ne-am plimbat prin parc. Îți era frică, dar tot ai coborât din birjă... și ai văzut că nu aveai de ce să te temi. Nu te mai poate răni vreodată, Phee. Nu are nici o putere asupra ta, fie că-ți amintești sau nu. Lasă-mă să-ți arăt!

Își dădu seama că nu venise aici ca să vadă podelele pe care le frecase sau lemnul pe care-l lustruise. Venise aici ca să fie aproape de el, ca amintirile cu el să le șteargă pe cele cu Wigmore, care amenințau să o copleșească. Dar să-l aibă pe Drake aici, lângă ea, era cu mult mai bine, mult mai puternic decât orice amintire. Ce-i oferea el... nu știa dacă avea curajul să accepte.

– Și dacă nu pot... dacă...

Îi mângâie buza de jos cu degetul mare.

– Poți să spui nu în orice moment și o să mă opresc.

Îi deschise un nasture de la gulerul rochiei.

– În orice moment în care nu te mai simți confortabil. Fie că e vorba de un nasture descheiat sau de o panglică dezlegată. Trebuie doar să spui nu sau stai, sau oprește-te. Tu comanzi, eu mă supun.

Încă un nasture descheiat. Încă unul. Încă unul. Nu spuse nu, nu spuse stai, nu spuse oprește-te. Îi privea doar degetele abile deschizând cu ușurință șirul de nasturi perlați. Simțea furnicături în tot corpul. Se temea să nu leșine. „Respiră", își ordonă. „Respiră!"

Se lăsă într-un genunchi și se bătu cu palma pe coapsă. Punându-și o mână pe capul lui ca să-și țină echilibrul, savurând senzația cârlionților lui de mătase între degetele ei, își ridică un picior pe pulpa lui. Alți nasturi desfăcuți și îi scoase pantoful. Mâinile lui pricepute i se strecurară pe sub fustă, peste gleznă, gambă, genunchi și coapsă, până când găsiră panglicile care trebuiau desfăcute. Apoi îi rulă în jos ciorapul, atât de incredibil de încet, încât crezu că o să înnebunească.

Trecu apoi la următorul pantof, la următorul ciorap. Fără grabă, mișcându-și degetele cu un singur scop. Fiecare gest era sigur, precis. Fiecare în parte o făcea să se simtă prețuită, apreciată. O făcea să-l anticipeze pe următorul.

Dintr-o mișcare fluidă, se ridică în picioare, o luă de mână și o duse lângă pat. Continuând în același fel, îi scoase rochia, jupoanele și desuurile. Pe măsură ce o dezbrăca, își trecea degetele ușor peste pielea ei, provocându-i fiori de plăcere care-i străbăteau tot corpul. Atingerea lui era așa cum și-o amintise: amețitoare. Cu fiecare atingere a unui deget, corpul ei dorea încă una.

Când rămase complet goală în fața lui, se gândi că ar fi trebuit să se simtă rușinată sau stânjenită, dar cum să simtă așa ceva când admirația din ochii lui o încălzea mai puternic decât cel mai învolburat foc?

Fu apoi rândul agrafelor care-i țineau părul prins. Căzură pe podea lăsându-i buclele libere peste umeri și pe spate.

O ridică în brațe și o întinse pe pat, apoi se depărtă. Rostogolindu-se ușor într-o parte, îl urmări cum își scoate cizmele, fără ca privirea lui să o părăsească o clipă pe-a ei. Își scotea hainele cu mișcări încete, provocatoare, și lui Phee aproape că-i venea să-l implore să se grăbească. Dar îi plăcea să-l privească, să-i vadă mușchii încordându-i-se și relaxându-i-se. Nu era un păun care se dă în spectacol. Mai degrabă era o panteră neîmblânzită care se apropia de ea cu mișcări mlădioase.

Nu își scosese încă pantalonii și cumva asta îl făcea să pară cu atât mai periculos – nu într-un mod care să o sperie, ci într-o manieră care o intriga, care-i făcea inima să-i bată atât de tare, încât se temea să nu-i sară din piept.

Patul se adânci în clipa în care puse un genunchi pe el, apoi se întinse lângă ea. Își îngropă fața în curbura umărului ei.

– Mă bucur atât de mult că ești aici, îi șopti, cu vocea răgușită. O să fie bine după ce terminăm.

Deja era bine. Avea nevoie de asta, avea nevoie de el. Deși nu putea spune că îl iertase pe de-a-ntregul, nu putea nega că era atrasă de el așa cum nu fusese de nici un alt bărbat, așa cum nu crezuse că *putea* să fie.

Îi prinse lobul urechii între dinți, și trupul ei se ghemui într-al lui. Își coborî buzele pe gâtul ei, o mușcă ușor de umăr. Phee își strecură mâinile în părul lui. Aceasta era o amintire pe care avea să o prețuiască, pe care avea să o aducă la suprafață, ca să se bucure de ea, în nopțile lungi și singuratice de iarnă pe care o să le petreacă în compania câinilor, pisicilor și iepurilor. Toate aceste senzații – geamătul din gâtul lui, vibrațiile din pieptul lui – le observa, le nota, le punea deoparte ca să nu le uite niciodată.

Fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare atingere a limbii lui era de neuitat. Se ridică deasupra ei și-și apăsă buzele în adâncitura dintre sânii ei. Îl strânse și mai aproape de ea, savurând intimitatea dintre ei.

– Ești frumoasă, spuse el.

Nu se simțise niciodată frumoasă, nu cu adevărat. Nu până când nu-și pierduse memoria. Și, când și-o recăpătase, urâțenia din viața ei o învăluise din nou. Dar acum, cu el care o privea de parcă ar fi fost o zeiță...

– Tu mă faci să mă simt frumoasă.

– Să nu ai nici o îndoială, îi șopti el.

Drake râse încet, și râsul lui era ca un afrodiziac. Își trecu degetele peste spatele lui, peste dragon, imaginându-și că simte mușchii creaturii mitologice în mușchii lui.

Se aplecă mai jos, îi sărută abdomenul. Și mai jos... Și mai jos...

– Drake!

Numele lui era o binecuvântare, o rugăminte, o întrebare.

O privi în ochi cu hotărâre și îndrăzneală, fără nici cea mai mică umbră de îndoială.

– Fiecare parte a corpului tău e frumoasă, spuse el, înainte să-și coboare capul.

Plăcerea crescu și crescu până când nu mai rămase pe lume decât el, decât această clipă și această senzație. Fără amintiri, fără alt bărbat, fără urâțenie.

Doar frumusețe. Doar adorarea lui. Doar bucurie. Doar dorință.

Fără rușine. Doar acceptare.

Trăia senzații de o incredibilă plăcere, pe care nu le bănuise, nu știuse că există. Era o amintire care le eclipsa pe toate celelalte, dar tot nu era de ajuns.

Îi sărută interiorul coapsei, apoi se ridică deasupra ei, privind-o cu o satisfacție tăcută. Cum să-i spună că nu era îndeajuns?

– Te vreau, îi șopti.

Își lipi buzele de fruntea ei.

– Ziua asta e pentru tine.

Scutură din cap.

– Am nevoie de tine.

– Phee...

– *Ai promis că te supui comenzii mele, așa că supune-te!*

Drake blestemă, apoi scoase un mârâit gros. Gura lui se lipi de a ei, flămândă, fără finețe sau delicatețe. Îi plăcea dorința lui, îi plăcea să știe că putea stârni în el o asemenea nebunie. Nu exista nici o rușine în dorința adevărată, sinceră.

Înțelegea asta acum, înțelegea complet.

Se întrebă dacă senzația era minunată și pentru el, cum era pentru ea, și se simți bucuroasă că-i putea oferi asta, că putea împărți aceste momente cu el – deschis, fără remușcări, fără amestecul amintirilor de demult.

Erau doar ei, în patul lui, atingându-se, sărutându-se, oftând, gemând, legănându-se unul lipit de celălalt. Plăcerea crescu până când atinseră culmea împreună. Până când amândoi simțiră că plutesc. Până când nimic altceva nu mai rămase pe lume, în afară de ei doi.

Drake crezuse că o să moară. La sfârșit, în ultima secundă, când plăcerea îl sfâșiase cu o forță incredibilă pe care nu o mai simțise niciodată până atunci.

Intenționase să-i ofere ei plăcere, nu să primească de la ea, dar presupunea că se întâmplase și una, și cealaltă.

Încet, pentru că nu era sigur că va mai putea să se miște vreodată, se așeză pe o parte, cu fața spre ea, cu mâna pe șoldul ei. Nu se amăgea crezând că se schimbase ceva între ei, că avea să mai aibă și altă zi lângă ea.

Înainte, când făcuseră dragoste, nu știuse cine este. Acum știa. Nu era aici pentru că îl iubea. Era aici pentru că avea nevoie să uite ce se petrecuse cu unchiul ei – și poate și ce se petrecuse cu Drake.

Se uita mai mult acum la pieptul lui decât îl privea în ochi.

– Mă simt ușurată, zise ea încet, să mă știu scăpată de el. Nu mă așteptam să aflu vreodată cum e să te duci de bunăvoie cu un bărbat. Nu eram sigură că voi putea vreodată să ajung atât de aproape de un bărbat.

Râzând ușor, își ridică în sfârșit privirea spre el.

– Se pare că mi-am depășit îndoielile.

– Îți schimbă și opinia în legătură cu căsătoria?

– Presupun că nu mă mai opun chiar atât de categoric acum ideii de căsătorie, dar ar trebui să fie o căsătorie din dragoste adevărată, bazată pe încredere.

Îl studie preț de câteva clipe.

– De ce mi-ai spus că sunt servitoarea ta?

Drake strânse ochii și oftă.

– Pentru că te strigam mereu *băiete* și-ți ceream să-mi aduci diverse lucruri? Pentru că absolut întotdeauna te jigneam, atunci când ne întâlneam?

Deschise ochii.

– A fost josnic din partea mea.

– Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat cu tine. Am greșit.

Nu se așteptase să audă vreodată scuze din partea ei, mai ales când el era cel care-i datora scuze.

– Și mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te duc acasă numaidecât.

– Ar fi trebuit, da. Dar atunci, n-am mai fi avut asta.

Făcu un cerc cu mâna, cuprinzând patul și pe ei doi.

– Nu pot să regret ce s-a întâmplat, dar îmi doresc să fi fost diferite circumstanțele. Și apreciez efortul pe care l-ai făcut azi.

Fu nevoie de un uriaș efort de voință pentru ca Drake să-și înăbușe o înjurătură. Iar ridica zidurile. Nu că o învinovățea. Ea era Lady Ophelia Lyttleton, el era proprietarul unei săli de jocuri de noroc.

– Poate că în viitor vom fi prieteni, spuse ea.

Se dădu jos din pat.

Nu putea fi furios că-l folosise. El se oferise. Se dădu jos din pat, își luă nervos pantalonii și-i trase pe el. Apoi o ajută să se îmbrace.

– Nu e nici pe departe la fel de amuzant ca atunci când ți le-am scos, zise el.

Râse, cu râsul acela dulce pe care îl iubea.

– Nu am crezut niciodată că o să mă simt confortabil cu toate astea. Îți mulțumesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai mulțumi!

Ophelia dădu din cap și-și puse mănușile.

– Cum merg lucrurile la club?

– O să-l închid vreo două săptămâni, ca să-l modernizez. Apropo, m-am hotărât să-ți urmez sfatul. Va fi deschis și pentru femei.

Ochii ei verzi să mărire, până când Drake simți că se îneacă în ei. Zâmbi larg.

– Minunat! S-ar putea să-ți solicit o invitație de membru.

– Vei fi oricând bine-venită acolo, cu complimentele mele.

– Atunci, cu siguranță voi trece pe acolo într-o seară.

– De-abia aștept.

Dar detesta atitudinea din ce în ce mai protocolară dintre ei.

– Am vorbit serios cu ce ți-am spus în seara aia, la Lovingdon. M-am îndrăgostit de tine.

– Nu, ai spus că te-ai îndrăgostit de femeia care locuia în casa ta. Știm amândoi că nu eram eu.

– Aici cred că te înșeli.

– Eu nu cred.

Trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă.

– Phee?

Se opri, se întoarse și se uită la el, cu o sprânceană blondă ridicată.

– Da?

– Am vorbit serios și când ți-am spus să mă anunți dacă o să constați că ești însărcinată. Sunt lângă tine.

– O să țin minte. La revedere, Drake.

Apoi, pentru a doua oară, ieși din viața lui. Iar el, ca un neghiob ce era, o lăsă să plece.

Phee privea pe fereastra trăsurii, făcând eforturi să nu plângă pentru că Drake o lăsase să plece, nu încercase să o oprească. Se pare

că în ultima vreme petrecea mult timp privind pe ferestre și încercând să-și înăbușe lacrimile.

Într-un fel, faptul că își pierduse memoria fusese o binecuvântare, îi permisese să experimenteze ceva absolut remarcabil, chiar dacă se întâmplase în urma unei înșelătorii. Dacă era să fie sinceră, putea chiar să recunoască în sinea ei că o meritase puțin. Foarte, foarte puțin.

La dracu'! Chiar o meritase. Pe deplin. Se purtase absolut îngrozitor cu Drake. Dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă el ar fi fost cel care și-ar fi pierdut memoria, ar fi făcut același lucru. Doar că ea l-ar fi trimis la grajduri, să strângă bălegarul.

Zâmbi. Întotdeauna o scosese din sărite, îi ascuțise limba. Și-ar fi dorit să fie femeia care locuise în casa lui, dar lupul nu-și schimbă năravul.

Pe de altă parte, poate că da.

Capitolul 25

– Pe toți dracii, nu-mi vine să cred câți oameni se îngrămădesc la coadă și așteaptă să deschizi ușile, spuse Andrew, privind pe fereastra biroului lui Drake de la clubul Dragonii Îngemănați.

Întreaga Londră nu vorbea decât despre marea inaugurare din această seară, nu doar pentru aristocrați, ci și pentru bogații fără titluri de noblețe. La Dragonii Îngemănați nu se intra decât pe bază de invitație, și fiecare invitație era înmânată personal celor care își permiteau să devină membri. Aristocrați. Recent îmbogățiți. Baroni ai căilor ferate. Baroni manufacturieri. Cei care îndrăzneau să tindă către ceva mai bun. Americani. Și femei.

Femeile erau primite într-un loc ce fusese cândva sanctuarul bărbaților. Iar asta provocase mare vâlvă.

Lăsându-se pe spate în fotoliul lui de la birou, Drake nu îndrăznea să privească mulțimea fiindcă știa că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi uitat după ea. Și nu voia să trăiască dezamăgirea de a constata că nu venise.

Trecuseră șase săptămâni de când Wigmore fusese îngropat. Grace îl informase că Phee începuse să participe din nou la baluri

şi la dineuri, să meargă la concerte şi la teatru. Era curtată. Se aştepta din zi în zi să citească anunţul logodnei ei în *Times*. Nu primise din partea ei decât un bilet în care scria simplu: „Nici un copil".

Ar fi trebuit să se simtă uşurat. În schimb simţise cum i se scurge printre degete ultima şansă de a o păstra în viaţa lui. Nu că ar fi fost circumstanţele ideale. Dar ar fi putut fi o şansă să o ia de la capăt. Ar fi putut...

– Nu pot să cred cât de diferit arată totul! spuse Rexton.

Fraţii lui Drake sosiseră mai devreme, hotărâţi să îi fie alături la deschiderea noului club. Nu îl invidiau, nu-i purtau pică pentru că ducesa îi dăduse gratis partea ei din acţiuni. Drake era mişcat de loialitatea lor, de sinceritatea cu care îl susţineau. Se bucurau de succesul lui ca şi cum ar fi fost al lor.

– Am vrut ca doamnele să se simtă bine aici, spuse Drake. Era prea întunecat înainte.

Făcuse chiar el o mare parte din treabă. Bătuse cu ciocanul, vopsise, pusese tapet, rearanjase. Cu cât era mai grea o treabă, cu atât mai probabil era s-o facă. Orice ca să-şi simtă muşchii ţipând de durere, orice treabă care să îl epuizeze, ca atunci când se băga în sfârşit în pat să poată dormi fără să viseze, fără să se gândească la Phee.

Nu că tehnica lui ar fi avut prea mare succes. Era în permanenţă prezentă la marginea conştiinţei lui şi, orice ar fi făcut, nu putea să o alunge de acolo. Nu îl ajutase că, atunci când sosise mobila cea nouă pentru club, îşi amintise cum primise şi aranjase ea mobila din biblioteca lui. Într-o casă care era acum mult prea goală, în care singurul sunet era ecoul paşilor lui. Îi simţea încă mirosul pe perna lui, pe cearşafuri, iar dorinţa de a o revedea era cu atât mai mare.

– Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să joc cu femei, să le iau banii. Nu se cade, din partea unui gentleman, spuse Rexton.

– Nu ai avut niciodată vreo reţinere să-i iei banii lui Grace.

– Nu a putut niciodată să o bată pe Grace, spuse Andrew. Dar eu am putut.

– Pentru că trişezi, i-o întoarse Rexton.

– Şi ea trişează. Nu te-ai prins niciodată?

– Nu m-aş fi aşteptat la un astfel de comportament din partea surorii mele.

Rexton luă dragonul din sticlă de pe biroul lui Drake şi îl examină.

– Ai grijă cu el! îl atenţionă Drake.

Rexton ridică o sprânceană.

– Nu vreau să se spargă.

– Păcat că e deja spart. Îi lipsește o parte din coadă.

De fapt, nu lipsea. Se afla chiar acum într-un buzunar mic al vestei lui Drake. O avea mereu la el, ca să-i amintească de Phee.

Cu grijă, Rexton puse statueta înapoi.

– Este foarte frumos. Nu-mi imaginez că Jack Dodger ar fi avut așa ceva în biroul lui.

– Dar nu mai este biroul lui, spuse Drake, zâmbind.

Nu mai era de mult timp biroul lui Dodger, dar abia în seara asta Drake simțea că e cu adevărat al lui. Poate că avea totuși să fie în stare să simtă un pic de entuziasm.

– Îmi imaginez că vine și el în seara asta? întrebă Andrew.

– Și el, și Claybourne, împreună cu familiile. Ar trebui să fie aici în orice clipă.

Le făcuse un tur privat cu o zi în urmă. Fuseseră impresionați de modificările aduse. În vreme ce cea mai mare parte a sălii principale deservea ambele sexe, Drake adăugase saloane private, atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Un restaurant foarte elegant crea o atmosferă extrem de plăcută, locul ideal în care un domn să invite o doamnă la cină. În altă încăpere se putea dansa. Clubul nu mai era doar o sală de jocuri de noroc.

O bătaie ușoară răsună în ușă.

Drake ridică privirea și îl văzu pe duce stând în prag. Se ridică numaidecât în picioare.

– Excelența Voastră.

Greystone ridică o sticlă.

– Vrea cineva un pahar de scotch pe cinste, înainte să dăm drumul mulțimii?

– Categoric, zise Drake.

Luă patru pahare și le puse pe colțul biroului.

– Unde e mama? întrebă Andrew, când ducele intră în încăpere.

– Cu Grace și Lovingdon. Împarte ordine în stânga și-n dreapta, se asigură că totul e în regulă înainte să înceapă festivitățile. A însemnat mult pentru mama ta că i-ai îngăduit să contribuie la organizarea evenimentelor din seara asta.

Ducele turnă două degete în fiecare pahar. Când Drake întinse mâna după al său, ducele spuse:

– Oh, stai! Încă ceva mai întâi.

Își strecură mâna în buzunarul hainei și scoase o casetă mică, din piele. I-o întinse lui Drake.

– Doar ceva simbolic, ca să-ți marcheze succesul.

Drake ezită o clipă. Cutiile de piele conțineau obiecte scumpe.

– Nu am avut succes încă.

Greystone îi făcu cu ochiul.

– Dar vei avea.

Drake luă cutia și-i ridică încet capacul. Înăuntru, pe un pat de catifea, era un ceas de buzunar cu lanț, din aur masiv. Pe capac, gravat în cele mai fine detalii, era un dragon. Nu-și amintea să mai fi primit vreodată un cadou atât de deosebit. Nu avea cuvinte.

– Este remarcabil.

– Noi doi am avut întotdeauna în comun dragonul ăsta. Mi s-a părut potrivit.

Greystone se bătu cu mâna peste buzunarul vestei, unde se afla propriul lui ceas.

– Un tată își lasă ceasul primului născut. Așa că, firește, al meu va ajunge la Rexton.

– Nu încă mulți ani de aici înainte, tată, te rog, spuse Rexton.

Greystone zâmbi satisfăcut.

– Nu încă mulți ani.

Își reveni și își îndreptă atenția înapoi spre Drake.

– Dar am vrut să ai și tu un ceas. Nu are un trecut, dar fiecare ceas trebuie să-și înceapă povestea de undeva, ca să poată fi transmis mai departe. Are și o inscripție.

Drake scoase ceasul din cutie, îl puse în palmă, deschise cu grijă capacul și citi cuvintele scrise cu litere delicate.

Pentru primul meu fiu.
Întotdeauna, cu dragoste și mândrie.

Drake înghiți cu greu nodul mare care i se ridicase în gât. Pieptul i se strânse. Ochii îl usturau. Își ridică privirea spre bărbatul din fața lui.

– Nu știu ce să spun, Excelență.

Ducele dădu încet din cap, și un colț al buzelor i se ridică.

– *Mulțumesc, tată* ar fi foarte drăguț.

Drake clătină din cap, sau cel puțin așa crezu. Părea incapabil să se mai miște. Nu mai avea voce. Fiecare mușchi din corp i se blocase.

Stătuse în mulțime și privise cum tatăl lui era spânzurat. Își aminti pumnii tatălui său, furia, urâțenia. Își aminti... Își aminti... Își aminti mâna ducelui întinsă spre el prima dată când urcaseră pe o corabie. Fusese îngrozit, dar nu spusese nimic. Totuși, mâna aia mare și sigură fusese oricum lângă el, calmându-i temerile.

Și-l aminti pe duce ghemuit lângă el, arătându-i și explicându-i despre Stonehenge, despre piramide, despre Colosseumul din Roma, despre Marele Zid chinezesc. Și-l aminti pe duce urcând un munte cu el, arătându-i lumea din vârf. Și-l aminti pe duce învățându-l să călărească, atenționându-l cu vocea aspră atunci când se purta urât, insistând să își învețe lecțiile, neîngăduindu-i vreodată să nu-și ducă la bun sfârșit sarcinile, bătându-l pe umăr ca să-l încurajeze, ducându-l în spate când era mic și obosea.

Văzu acum că omul de pe spânzurătoare îi dăduse doar viață. Omul din fața lui îi *dăruise* o viață, și încă o viață absolut remarcabilă. Mai mult chiar, îi oferise întotdeauna bunătate și dragoste.

Totul în sufletul lui Drake se deschise, se deznodă. Înghițind cu greu, privi în ochii albaștri ai ducelui.

– Mulțumesc, tată.

Greystone zâmbi. Avea la rândul lui ochii umezi și clipi de mai multe ori. Nu se cădea ca un duce să fie surprins plângând, manifestându-și liber emoțiile.

– Cu cea mai mare plăcere. Țin totuși să-ți dau un sfat. Să nu te uiți niciodată la ceas când aștepți o doamnă care se pregătește să o scoți în oraș. O să înnebunești. Cinci minute pentru o femeie nu sunt niciodată mai puțin de douăzeci. Acum, hai să ți-l punem, ce zici? Să vedem cum arată.

Luând ceasul din mâna lui Drake, ducele se aplecă mult, venind foarte aproape în încercarea de a prinde un capăt al lanțului de un nasture.

Drake simți cum i se strânge inima să-l vadă chinuindu-se.

– Pot să fac eu asta.

– Nu sunt orb încă.

– Ți-aș da ochii mei, dacă aș putea, îi spuse Drake.

Greystone reuși să prindă lanțul de nasture și îndesă ceasul în buzunarul vestei. Se îndreptă și-l bătu pe Drake pe umăr.

– Nu i-aș lua. Un tată își dorește întotdeauna mai mult pentru fiul lui decât pentru sine. Ai pornit pe drumul tău. Și acum, e timpul pentru un toast.

Rexton le împărți tuturor paharele.

Tatăl lui Drake ridică sus paharul și spuse cu voce puternică:

– Pentru succesul tău, fiul meu! Fie ca această seară să fie doar primul pas dintr-o călătorie remarcabilă.

– Așa să fie! îl aprobară Rexton și Andrew.

Ciocniră paharele și dădură whisky-ul pe gât. Căldura lichidului coborându-i pe gât nu era nimic în comparație cu cea pe care Drake o simțea radiind de la bărbații din jurul lui. Și îi avea alături pentru că, odată, fusese forțat să coboare pe un horn ca să fure obiecte de valoare dintr-o casă bogată.

Ce stranie întorsătură a sorții că bărbatul care îl adusese pe lume îi asigurase, în mod ciudat, o familie.

Drake stătea în balconul umbrit – unul din aspectele de la Dodger's care rămăsese neschimbat – și privea cum sala principală de la Dragonii Îngemănați se umple de curioși. A doua zi aveau să fie adăugate mai multe mese de joc, dar, pentru această seară, spațiul fusese lăsat liber pentru dans. O orchestră cânta. Lachei în livrea serveau șampanie. Oamenii beau, râdeau, se minunau. Din toate punctele de vedere, seara putea fi considerată un succes. Și totuși ceva lipsea.

Apoi o văzu. Phee. Venise. Sperase, dar nu se așteptase cu adevărat să îi accepte invitația. Era mai frumoasă ca niciodată, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare verde-deschis, cu accente de catifea verde-închis. Mănuși lungi și albe, care-i treceau peste coate, ascundeau mâinile care îl mângâiaseră cândva. Părul îi era ridicat, prins cu piepteni perlați, și lăsa să i se vadă gâtul subțire, pe care își dorea cu disperare să-l sărute. Și știa, fără nici o îndoială, că sosise pe un nor de orhidee. Își imagină că parfumul ei se ridicase până la balcon și îi putea simți chiar în acea clipă mirosul. Deși știa că era imposibil.

Nici o umbră nu părea să-i acopere chipul. Își salută cunoscuții cu un zâmbet. Drake rămase unde era, pentru că nu voia să vadă acel zâmbet dispărând. Nu voia să vadă fantomele trecutului stingând scânteia din ochii ei. Nu voia să-i strice seara cu prezența lui.

Deși își spunea că venise știind foarte bine că o să-l găsească acolo, nu se putea convinge că avea să se bucure să-l vadă.

– Oamenii încep să creadă că proprietarul clubului e o fantomă, spuse Avendale, sprijinindu-și brațele pe balustradă și aplecându-se în față.

– Avendale, pentru Dumnezeu...

– Știu că ești aici și că îi privești. Cred că ai privirea chiar mai pătrunzătoare decât Jack Dodger. Simt că mă trece un fior ori de câte ori te uiți la mine.

– Probabil că altceva îți dă fiori, pentru că eu nu m-am uitat la tine.

Avendale rânji.

– Atunci, cine ți-a captat atenția în această seară? Ah, să fie oare Lady Ophelia Lyttleton, care s-a întors de pe moșia unchiului ei? Urâtă poveste! Wigmore s-a împușcat în timp ce curăța un pistol. Deși n-aș putea spune că mi-a plăcut vreodată prea mult individul ăla.

Hotărâseră ca povestea oficială să fie aceea că avusese loc un accident. Era mai simplu așa.

– E ceva schimbat la ea, continuă Avendale.

– La cine? întrebă Drake, devenind atent.

– La Lady Ophelia. Am văzut-o în Hyde Park, m-am gândit să opresc, să stăm puțin de vorbă, să-mi exprim condoleanțele. Dar să vezi chestie! În timp ce vorbeam, a observat că nasul servitoarei care o însoțea începuse să se înroșească de la soare și a insistat să-i dea umbrela ei. Îți poți imagina o lady care să dea unei servitoare umbrela?

Da, își putea imagina, dacă era vorba de Phee.

– Dintr-odată, a devenit foarte interesantă, zise Avendale. M-am hotărât să o curtez.

Drake nu apucă să se gândească la ce face. Îl înșfăcă pe Avendale de rever și îl trânti în zidul din spate. Fără să-i dea drumul, îi spuse printre dinții încleștați:

– N-o să permit să fie atinsă de unul de teapa ta!

– De unul de teapa mea? Dar, pe toți dracii, sunt duce.

– Ești o secătură.

– Ce se petrece aici?

Ridicând privirea spre Lovingdon, Drake își dădu seama că se dădea în spectacol. Își descleștă pumnii, îi dădu drumul lui Avendale și făcu un pas în spate. Dar să-l ia naiba dacă o să-și ceară scuze!

Trăgându-se de vestă, Avendale spuse:

– S-ar părea că am atins un nerv. M-am gândit eu că s-ar putea. Nu înțeleg de ce nu recunoști că o placi pe Lady Ophelia.

– Ai grijă să te ții departe de ea, altfel îți anulez calitatea de membru la club.

– Ei, așa ceva nu se poate, nu? Nu tocmai acum, când lucrurile sunt pe cale să devină mult mai interesante. Doamne la masa de joc? O să ne ruineze, dar cel puțin o să ne distrăm pe cinste. Lovingdon, eu mă duc la un joc de cărți. Sper să mi te alături.

– Poate după ce dansez cu soția mea, zise Lovingdon, dar privirea sa nu-l părăsi pe Drake.

Avendale se îndepărtă. Drake trase aer în piept. Phee era perfect capabilă să se apere de avansurile lui.

– Grace e curioasă dacă ai de gând să cobori, zise Lovingdon. Toată lumea întreabă de tine. Toți vor neapărat să-l cunoască pe noul și misteriosul patron al clubului Dragonii Îngemănați.

Drake dădu din cap.

– Cobor într-un minut.

– Nu o s-o curteze.

Când Drake se uită la el, Lovingdon adăugă:

– Avendale. Nu știu de ce a încercat să te provoace, dar nu îl interesează să se însoare.

– Nici pe tine nu te interesa.

Lovingdon râse înfundat.

– Asta așa e.

Redeveni serios.

– O iubești?

– Nu contează ce simt pentru ea. Am rănit-o.

– Și totuși, a venit în seara asta. Este momentul tău de triumf, și ea e aici. Sigur asta trebuie să însemne ceva. Gândește-te! Între timp, eu am stat prea mult fără soția mea, așa că te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc la ea.

Lovingdon plecă.

Drake se întoarse în balcon și privi sala. O zări numaidecât pe Phee, ca și cum ar fi fost cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopții.

Dintr-odată, își dori cu disperare să-i audă vocea, să-i simtă mirosul. Voia să privească în ochii ei verzi și să vadă că era într-adevăr bine. Că lăsase în urmă moartea unchiului ei. Că nu mai erau umbre, nu mai erau fantome.

Dar ca să ajungă la ea, trebui să treacă prin mulțimea de oameni care îl opreau să-l felicite, să-i pună întrebări, să-l laude. Îi salută

pe toți cât mai repede și mai politicos cu putință, încercând în tot acest timp să nu o piardă din vedere.

Stătea într-un cerc de fete. Le cunoștea. Erau domnișoarele care se învârtiseră pe lângă el la nunta lui Grace. Femei pentru care era o curiozitate și nimic mai mult. Care nu l-ar fi considerat niciodată un pretendent demn de luat în seamă. Nu era de viță nobilă. Era proprietarul unui club și, deși clubul lui își deschidea acum porțile femeilor, nu putea nega faptul că *muncea*. Muncea mult. Muncea din greu.

La fel ca jumătate din bărbații prezenți acum în clubul lui.

Dintr-odată, Phee făcu un pas în spate și dădu din greșeală peste un lacheu care ducea o tavă cu pahare de șampanie. Tava se răsturnă, paharele se sparseră pe podea. Auzi strigătul speriat al lui Phee înainte să o vadă ghemuindu-se lângă un lacheu și ajutându-l să strângă cioburile și să le pună pe tavă, în timp ce toți cei din jur priveau uluiți și scoteau sunete de uimire.

Ajunse lângă ea din două salturi lungi, la timp ca să o audă spunând:

– Îmi pare foarte rău. Am fost atât de neatentă!

– A fost vina mea, spuse lacheul. Nu mă uitam pe unde merg.

Drake așteptă până când puse bucățile de sticlă pe tavă. Apoi îi prinse mâinile, înainte să mai ia și altele. Phee își ridică privirea spre el.

– Ești o lady de viță nobilă, îi spuse el. Nu strângi mizeria.

– Am fost neatentă. Nu m-am uitat pe unde merg. A fost vina mea. Pot cel puțin să îl ajut să strângă.

– Nu trebuie să-ți faci griji! Mă ocup eu de asta.

Își trecu privirea peste chipul lui.

– Ești proprietarul localului, Drake Darling. Nici tu nu strângi mizeria.

Zâmbi larg.

– Nu, dar plătesc bine oameni care să facă asta pentru mine.

Se ridică, o ajută și pe ea să se ridice, apoi se întoarse înspre mulțime.

– Problema se va rezolva în cel mai scurt timp. Vă rog să vă întoarceți la distracțiile dumneavoastră.

Își îndreptă atenția din nou spre ea. Erau mii de lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, mii de lucruri pe care își dorea să le facă împreună cu ea. Dar nu avea nici un drept să o deranjeze cu prezența lui,

după tot ce-i făcuse. Aproape că-i spuse că-i fusese dor de ea – atât de dor!

În schimb, zise:

– Mă bucur foarte mult că ai venit, Lady Ophelia. Dar nu aș vrea să-ți stric seara. Te las să te distrezi mai departe.

Colțurile gurii ei se ridicară ușor.

– Dansează cu mine!

Nu era o întrebare, era un ordin. Era stilul ei. Ca și al lui. Nu întrebai, atunci când răspunsul ar fi putut fi *nu*. Deși nu înțelegea ce motiv pe lume ar fi putut avea ca să nu danseze cu ea.

– Cu cea mai mare plăcere, spuse, oferindu-i brațul și conducând-o spre zona de dans.

Nu intenționase să vină. Își trecuse degetele peste invitația lucioasă pe care i-o trimisese și se convinsese singură că nu ar fi făcut nici o favoare nici unuia dintre ei dacă se ducea.

Dar nu reușise să stea deoparte.

Preț de câteva minute lungi, nu făcură altceva decât să valseze, privind unul în ochii celuilalt. Avea senzația că vorbeau fără cuvinte, că își spuneau totul din priviri.

– Ce caraghioasă am fost, spuse ea în cele din urmă, că ți-am refuzat invitațiile la dans. Dansezi chiar foarte bine, iar eu am fost de-a dreptul nesuferită.

– Aici nu te contrazic.

Râse ușor.

– Acum ai hotărât să fii sincer cu mine?

– Nu o să te mai mint și nu o să te mai înșel niciodată. Îți dau cuvântul meu.

– Iar eu n-o să te mai ironizez niciodată. Ai cuvântul meu.

– Mi-a fost dor de tine, Phee.

– Nu văd când ai avut timp să-ți fie dor. Îmi amintesc cum era Dodger's înainte. Am venit o dată în vizită, împreună cu Grace. L-ai transformat într-un local foarte elegant, dar sunt sigură că a necesitat multă muncă. Sunt sigură că ai fost extrem de ocupat.

– Nu atât de ocupat încât să nu găsesc momente în care să mă gândesc la tine. O să refac orice parte, dacă nu-ți place.

– Este clubul tău, Drake, nu al meu. Și tot orașul numai despre asta vorbește.

Acum că ai coborât de la balcon, îndrăznesc să spun că vei fi asaltat de domnișoare, odată ce se termină dansul.

– Atunci, n-o să ne oprim din dans.

Ceva cald se ridică în pieptul ei, strângându-i-l. Nu voia să se oprească din dans. Nu voia ca toate celelalte fete să-l asalteze.

– Asta ar crea un scandal, după ce am făcut atâtea eforturi să evităm unul.

– Cred că toată lumea o să înțeleagă că nu vreau să te las să pleci din brațele mele, când ești atât de frumoasă.

Nu se simțea frumoasă, nu în felul care conta cu adevărat.

– Nu eram o persoană prea drăguță înainte.

– Aveai motivele tale.

– Să încerci să-i faci pe alții să se simtă mici pentru că te simți mic tu însuți nu este o scuză.

– Poate că amândoi am suferit de incapacitatea de a te vedea clar.

– Mă văd destul de clar acum.

– Eu nu sunt sigur de asta. Ultima oară când te-am văzut, mi-ai spus că nu ești femeia care a locuit în casa mea. Și totuși, știu că ea era genul de femeie care să se aplece lângă un valet și să strângă cioburile sparte.

Phee era sigură că roșește.

– Nu m-am gândit.

– Poți să negi cât vrei, dar tu ești femeia de care m-am îndrăgostit. Ești puternică, Phee, atunci când trebuie să fii puternică. Ești curajoasă. Mergi mai departe când ar fi mai ușor să te ghemuiești în pat și să-ți tragi pătura peste cap. Ți-am spus că ești servitoare și, deși habar nu aveai ce trebuia să faci, ai mers înainte. Când ți-ai recăpătat memoria, ți-ai salvat mătușa, chiar dacă asta însemna să-ți înfrunți trecutul. Ești absolut remarcabilă.

Acesta era motivul pentru care nu voise să vină. Nu voia să-l audă spunându-i că o iubește.

Acesta era motivul pentru care venise. Ca să fie din nou lângă el, să îl audă spunându-i că o iubește.

Și îi fusese atât de dor de el!

– Fără amintiri, fără un trecut întinat – fără amintiri despre Wigmore – eram liberă să mă îndrăgostesc de tine. Te iubesc, Drake. La început am fost rănită și foarte furioasă, dar când mă uit la tabloul vieții mele, îmi dau seama că, de fapt, cele mai fericite clipe le-am trăit cu tine.

– Mărită-te cu mine!

Nu era o întrebare, era un ordin. Era felul lui. Ca și al ei. Nu întrebai, atunci când răspunsul ar fi putut fi *nu*. Deși nu înțelegea ce motiv pe lume ar fi putut avea să nu se mărite cu el.

– Cum poți să mă mai vrei, cu tot ce știi despre mine? îl întrebă.

– Cum aș putea să nu te vreau?

Nu mai dansau, ci stăteau doar în mijlocul perechilor care se învârteau. Îi ținea fața în mâinile lui minunate, mari, puternice și aspre, ca și cum ar fi fost făcută din cea mai delicată sticlă.

– Cum poți tu să mă iubești, cu tot ce știi despre mine? o întrebă.

Simți lacrimile umplându-i ochii în timp ce zâmbea.

– Cum aș putea să nu te iubesc?

– Mărită-te cu mine, repetă el.

Își mușcă buza de jos și dădu din cap.

– Da. Bine. Cu o condiție.

– Poți să pui și o sută de condiții, o mie! O să le accept pe toate.

Phee râse ușor.

– Nici măcar nu știi încă despre ce e vorba.

– Știu cât de mult te iubesc. Știu cu câtă disperare îmi doresc să te am în viața mea. O să fac orice-mi ceri.

– Oh, Drake. Nu știu dacă merit toate astea.

– Ți-am mai spus: meriți totul. Spune care-i condiția.

– Nu voi mai fi Lady Ophelia după ce ne căsătorim.

– Te vei mărita cu un bărbat de rând, dar titlul de Lady îl ai de la tatăl tău. Poți să-l păstrezi.

– Dar nu vreau. Vreau să fiu Phee Darling sau doamna Darling. Atât. Fără milady. Doar doamna.

– Nu trebuie să faci asta pentru mine, Phee.

– Nu pentru tine. O fac pentru mine și pentru că vreau ca toată lumea să știe cât de mândră sunt să fiu soția ta. Vom fi egali, Drake. Tu și eu. Așa ar trebui să fie. Așa vreau să fie.

– Atunci, așa o să fie.

O lăsă pe spate și o sărută ca și cum ar fi fost a lui, pentru că era. Era toată a lui. Cum își închipuise că ar putea să-și petreacă restul vieții fără el?

Observă, de undeva din depărtare, că sunetul picioarelor pe ringul de dans încetează, că acordurile valsului se opresc treptat. Când

Drake se retrase, era conștientă de perechile de ochi ațintite asupra lor și de fratele ei croindu-și loc cu coatele printre perechi.

– Ce înseamnă asta? întrebă el când ajunse în sfârșit lângă ei.

– Mă căsătoresc cu sora ta, îl anunță Drake.

– Nu e posibil.

– Nu poți să mă oprești.

Somerdale oftă și se întoarse spre Phee.

– Ophelia, nu te poți mărita cu un bărbat de rând.

– Ba eu cred că pot.

– Dar condițiile pentru zestrea ta – dacă te măriți cu el, pierzi totul. Banii tăi ajung la mine.

– Dacă nu cumva sunt dispusă să aștept până la treizeci de ani, spuse ea, privind în ochii lui Drake. Este o sumă considerabilă.

Drake clătină încet din cap.

– Nici dacă ar fi bijuteriile coroanei.

Ținând cont că, la un moment dat, își dorise să evite cu orice preț căsnicia, lui Phee nu-i venea să creadă cât de fericită se simțea în acel moment.

– Să nu pierzi chiar totul la masa de joc, Somerdale! îi spuse fratelui său, apoi își îndreptă atenția din nou spre Drake. Sărută-mă din nou, dragul meu ticălos!

O strânse în brațe și făcu exact ce-i ceruse.

Epilog

Din *Jurnalul lui Drake Darling*

Sunt soțul unei femei pe care o ador. Tatăl unor copii pe care îi iubesc. Un bărbat bogat peste măsură în tot ceea ce contează cu adevărat.

Dragonii Îngemănați a fost un succes de proporții. În cele din urmă, am predat frâiele altcuiva și m-am mutat împreună cu soția și cu copiii la țară, lângă moșia ducelui de Greystone, ca să-i putem vizita cu ușurință pe el și pe ducesă.

Phee a transformat terenul din jur într-un sanctuar pentru animale, primind sufletele abuzate, care nu pot vorbi pentru sine. Întotdeauna m-am gândit că face asta pentru că a existat un moment în care nici ea nu a putut vorbi.

Când s-a născut primul nostru copil, Marla a venit ca să servească drept bonă. Are acum grijă de toți copiii noștri. Totodată s-a căsătorit cu vicarul din partea locului și are propriii ei copii. A devenit una dintre cele mai bune prietene ale lui Phee.

Somerdale aproape că a făcut praf toți banii pe care i-a moștenit în momentul în care Phee s-a măritat cu mine, apoi însă s-a însurat cu o americancă extrem de bogată care, pe lângă foarte mulți bani, mai are și un remarcabil talent pentru afaceri. Din tot ce se pare, o iubește chiar foarte mult, la fel și ea pe el.

Am crezut cândva că sunt legat de trecutul meu sumbru și că nu există nimic suficient de puternic ca să mă poată elibera. Am subestimat puterea iubirii. Iubirea unei mame pentru un copil pe care nu l-a născut ea. Iubirea unui tată pentru un fiu care nu e al lui. Iubirea fraților pentru cineva care nu are sângele lor. Iubirea unei surori pentru un frate care nu s-a născut în familia ei.

Iubirea unei soții pentru soțul pe care și l-a ales. Iubirea unei femei pentru un bărbat care îi apreciază în aceeași măsură punctele tari, dar

și pe cele slabe. Iubirea lui Phee, centrul amintirilor mele cele mai de preț, inima vieții mele. Adevăratul meu dragon care mi-a ucis demonii, la fel cum i-am ucis și eu pe ai ei.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peţitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

vor apărea:

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

SERIA „GENTLEMENII DIN ST. JAMES“

Născut în stradă, dar crescut în rândul înaltei societăți, Drake Darling nu poate scăpa de originile umile. Nu atunci când Lady Ophelia Lyttleton nu ratează nici o ocazie să îl privească de sus, reamintindu-i în mod constant că nu este cu adevărat un nobil. Dar, după ce o salvează dintr-o situație ciudată în care înfumurata aristocrată este în pericol să se înece, Drake își dă seama că aceasta nu își mai poate aminti cine este. Hotărât să îi dea o lecție usturătoare, Drake reușește să o convingă că este menajera lui – fără să se aştepte nici măcar o clipă să se îndrăgostească de frumoasa fermecătoare.

Cum Ophelia nu-și poate aduce aminte nimic din viața ei de dinainte de Drake, nu are nici o îndoială că locul ei este alături de el. Spre uimirea lui Drake, fără atitudinea de moștenitoare arogantă, Ophelia se dovedește a fi o tânără plăcută, modestă și muncitoare. În plus, dorința pe care o simte pentru chipeșul ei angajator nu poate fi negată, indiferent de consecințe. Așa că, atunci când memoria îi revine în final, Ophelia se simte devastată de imensa trădare a lui Drake.

Acum acesta trebuie să facă tot ce-i stă în puteri ca să o convingă că merită să-i încredințeze încă o dată inima... de data asta, pentru totdeauna.

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* şi *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1350-9
9 786063 313509
Alma